Király László

Szegfűk és tulipánok

A folytatólagos családregényt
példának szántam azok elé, akik
elmenekülve, vagy elűzve hazájukból
vagyonokat szereztek, míg az
otthon maradottak vérüket adták az
elorzott szabadságért!

Szerző

Szilvia, volt feleségem és ikertestvére, Betti, fogadalmukhoz híven Amerikából távozván, egy indiai buddhista kolostorba vonultak! Hiába volt közös lányaink könyörgése - a harmincegy éves Fanni, a tizennégy éves Gréta - persze csak levélben, mert módjuk sem volt ahhoz, hogy személyesen találkozzanak, még csak válaszolni sem voltak hajlandóak! Feltételezésem szerint menekülésük a személyes találkozásuk elől annak tudható be, hogy féltek, miszerint találkozásuk a családdal, más elhatározásra bírná őket! A magam részéről nem firtattam eltűnésüket: majd jelentkeznek, ha időközben meggondolnák magukat, de tengernyi elfoglaltságom mellett nem is tudtam volna velük még külön is foglalkozni! A család, az építkezések, a különböző társadalmi kötelezettségek mellett, Viktória lányomnak tett ígéretemhez híven, majd minden nagyobb pártösszejövetelen részt vettem! Alkalmam nyílott tehát arra, hogy az ország, a lakosság súlyos problémáit egészen közelről tanulmányozzam és a leszűrt tapasztalatok figyelembevételével alakítottuk ki választási programunkat!

- Nem szeretnék - mondtam lányomnak -, ha csak fikarcnyival is eltérni később, a meghirdetett programtól! A csalódás ugyanis előbb a közöny, később pedig a párttal szembeni bizalmatlanság forrása lehet! Azoknak, akik csalódottságukban hátat fordítanak, már furulyázhatunk is! Szavaink hitelességét életünkkel kell igazolnunk! Jézus példabeszédeit nem elégséges elhadarnunk, mint általában a papok teszik az evangélium felolvasásával, pontról-pontra át kell vinni őket a gyakorlati életbe, éspedig egyenként és 100% eredménnyel! Aki fél a farkastól, azt előbb vagy utóbb felfalják a vadállatok! Aki fél a néptől, az ne vállaljon közszereplést, mert előbb vagy utóbb eltaposssák! Aki vizet prédikál, és közben bort iszik, az előbb vagy utóbb lelepleződik, és jaj a hazug embernek! Visszaforgathatnánk a történelmet egészen a bunkósbotig, vagy a kőbaltáig, de a sok megtorpanás, visszafelé fordulás ellenére, ha kerülőutakon is, de előrement az emberiség! A mi küldetésünk: kerülőutak mellőzésével előremenni! De - elégséges csak a huszadik század vérgőzös történelmének taglalása: az első, majd a második világháborút a különböző országokban, más-más időszakokban lezajló forradalmakat, a népek, egyes népcsoportok, osztályokra szakadozott társadalmak között húzódó mély szakadékok okozták! A huszadik század embere már van annyira felvilágosult - még a legelmaradottabb országokban is -, hogy felismerje: az „Egyesült Nemzetek” deklarációja az ember és ember közötti egyenlőségről csak falra hányt borsó, a javak egyenlőtlen felhalmozása és felhasználása közepett! A kapitalizmus, majd az államkapitalizmus egyenlőtlenségeire egyedül a szociálimperializmus képes eredményesen válaszolni! Persze csak ha világméretekben egyszerre kezdődik el az átalakulás folyamata, és nem szűk határok között! A mi családi konzorciumaink a Kautsky-féle elmélet nélkül is elvezetnek a szociálimperializmust követő ultraimperializmusba, melyben háborúk, forradalmak nélkül is megszűnik az ember ember által való kizsákmányolása! A minap egyik kormánytagunk nem átallotta azt a kijelentést tenni, hogy a kommunisták a nemzettudat kiölésével követték el a legnagyobb bűnt! De vajon melyik nemzettudatra gondolt az illető? Arra-e, amelyiknek megkövesedett szegénysége elől tízezrével hagyták oda otthonaikat a századelőn eleink, hogy az újvilágban letelepedve keressék boldogulásukat, vagy amelyik a fasizmus, nácizmus degenerált őrültjeit kiszolgálva küldte vérpadra - részben a nagy orosz télbe, részben a német megsemmisítő táborokba - felnőtt lakosságunk derékhadát, vagy amelyik elől már előre, de menet közben is a menekülés útját választotta ismét többszázezer honfitársunk, köztük mi is...?! Hitem szerint az illető gondolatvilága az első verzióhoz áll közelebb, s ugyancsak hazánk lakosságának többsége is! Hisz a hivatalos statisztika szerint is egyre emelkedőbb tendenciát mutat a létminimum alatt élők száma! Nem erkölcstelen dolog-e 200-500 ezres havi jövedelmek mellett nemzettudatról prédikálni a napi megélhetési gondokkal küszködő honfitársainknak?! Istenem...? A degeneráltság öröklődik /gondoljunk a dzsentrik utódaira/, vagy tényleg annyira birkatürelmű lenne ez a nép, hogy szó nélkül vonszolja a nyakába dobott jármot? - Az egyik Zala megyei falu felé menet fogalmaztam így, kisség talán rendszertelenül, majd felemelve hangom még hozzátettem: nem beszélek hülyeségeket, lányom!

Vikim ült a kormánykerék mögött és valószínűleg ő is el volt foglalva gondolataival, mert Pisti, öreg barátom, aki az utóbbi időben még az ágyba is követett volna, nehogy az ő gondatlanságából valami megbocsáthatatlan történjen velem, megelőzte:

- Jól beszélsz, Pajtás, csak kicsit mintha előre szaladtál volna! Hol vagyunk mi még egy emberségesebb kapitalizmustól is? Nézetem szerint ez az emberiség, hacsak Ferenc kísérletei folytán nem jön létre egy egészen más természetű, de valójában észlény, soha nem veszitek észre...?! Itt nem demokratikus átalakulás van folyamatban, ellenkezőleg: egy új, de már jobboldali állampárt van kialakulóban! Ha sikerül a médiákat maga alá gyűrni, akkor ez a kormányzat jó előre bebiztosítja a választási csalások lehetőségét, utána pedig...! Emlékszel a '47-es kékcédulákra? Volt, aki 10 helyen is leadta szavazatát! Én akkor már a börtön cellájában ücsörögtem, Te azonban...! Mit gondoltok - miért erőszakoskodnak annyira a külföldre szakadt magyarok szavazatának lehetőségéért...? Ott künn még könnyen lépre mennek és az ottaniak szavazata pótolja az itthoni veszteséget! Ha pedig ismét nyeregben lesznek, vér nélkül nem fogják feladni! Mesebeszéd nálunk a pártok váltó, vagyis nyugat-európai, vagy észak-amerikai mintát követő hatalmi berendezkedése! Egy véres diktatúra után demokratikus államformát elképzelni sem szabad, ha pedig diktatúra lesz ismét, akkor előbb a fehér-terror, utána a vörös, és a golyó gurul tovább, míg el nem tűnik valamiféle feneketlen mélységben!

- Ejnye, Pista bátyám - Viktória csodálkozva nézett féloldalt hátra - hát megfeledkeztél arról, hogy a golyót már mi is elgurítottuk és meg sem állítható addig, míg el nem éri az apucim által vázolt szupertársadalmat?! Vedd már észre magad Te is: mekkora sanszot kapott a volt TSZ Társaság egyelőre itt a környékünkön azzal, hogy családunk egyenjogú tagjaiként immár nemcsak látszatra, mint a volt kommunista rendszerben, a föld és a mezőgazdasági üzemek tényleges tulajdonosai lettek?! A családban minden tagnak megvan a maga reszortja, eszüket és erejüket nem kell létbizonytalanságból eredő nehézségek miatt felaprózniuk, mert a gazdaság egyik ága kiegészíti a másikat! Modern technikával, modern gépekkel, és ami a legfőbb: a gazda szemével vethetik bele magukat a ma piacgazdaságnak nevezett ádáz küzdelembe! Aztán ott vagyunk Budapest, Miskolc Győr..., legnagyobb ipari üzemeiben is...! Családunkban nem a ranglétra magasabb fokaiért folyik a verseny, s bár az igaz, hogy óriási a különbség a nyers erő és az agy szellemi tevékenysége között, de tulajdonképpen mindkettő egyazon cél érdekében, előre biztosított feltételek mellett fejti ki tevékenységét a jövedelmezőség érdekében, és semmi sem indokolja, hogy a kiérdemelt elismerés mellé szükségleteken felüli honorárium járuljon! A bel- és külföldön egyaránt keresett és megbízható árutermelést a család teljes anyagi és erkölcsi bázisával garantálja, tehát nincs már akadálya annak, hogy a mezőgazdaságban vagy az iparban foglalkoztatott emberek függetlenül beosztástól és munkától, jó testvérekként viszonyuljanak egymáshoz! A már a francia forradalom alatt megfogalmazott „egalité" /egyenlőség/, melyet az Egyesült Nemzetek dekrétuma is megerősített, nálunk a mindennapok gyakorlatává vált! Vannak természetesen nézetkülönbségek, aprócseprő viszályoskodások, de azok szükségesek is! Olyan a mi családunk, mint egy hatalmas csiszolatlan gyémánt! Az idők végezetéig korrekcióra szorul, de a véres konfliktusok mindenkorra kiküszöbölhetők! Na, persze - mivel egyelőre és ki tudja, még meddig együtt kell élnünk más felfogást valló szervezetekkel, csoportosulásokkal, népekkel, csak megfelelő kompromisszumok útján juthatunk előbbre, de előbbre kell jussunk, mert nincs más, megfelelőbb alternatíva az emberi társadalom fennmaradását biztosítandó! A javak egyenlőtlen elosztása, bármelyik más elméletet vesszük, állandó konfliktusok forrása maradna! Mi azért adtuk az Újszövetség elnevezést pártunknak is, mert izmusok nélkül, egyedül Jézus tanításával vethető össze /oszd szét, amid van és kövess engem/, családunkban, konzorciumainkban, egyre nagyobb tömeget vonz a gyakorlatunk! De íme: meg is érkeztünk!

Félre kellett állni, mert az út mindkét oldalát emberek állták el, de jutott belőlük középre is bőven, sehogy sem tudtunk volna tovább haladni! Kiszálltunk a kocsiból és gyalog indultunk tovább egy, régen cselédlakásokként használt, ’45 után azonban kultúrházzá átalakított épülethez, ahová a gyűlés hirdetve lett. A nagy tumultusban az emberek közrefogtak, valósággal tolongtak körülöttünk, hogy közelebb férkőzhessenek hozzánk - egy jól irányzott lövéssel bármelyikünket leteríthetik, és soha nem jönnek rá, hogy ki tette. Abban a faluban még voltak is, akiknek érdekében állt volna, mert még az úgynevezett kolhozmintájú TSZ üzemelt. De nem tették, sőt - valaki a közelünkben már az autóból való kilépés pillanatában elkiáltotta magát:

- Éljen a mi Miniszterelnök-asszony jelöltünk!

- De Kedveseim! Nem túl korai még ez a titulus? Hisz csak az elején tartunk! Ki tudhatná előre a választások eredményét? Én csak az Újszövetség pártjának vagyok az elnöke és a választások eredményének kihirdetéséig még jelöltként sem óhajtok miniszterelnöki poszt várományosa lenni!

Na, persze a mentegetőzés hiábavalónak bizonyult, mert annál hangosabban, mintegy: kórusban harsogták:

- Éljen a közeljövő magyar Vas Lady-je! - A terembe érve pedig viharzó tapssal fogadták! - Valamelyik pesti kerületben ragasztották Viktóriára a volt angol miniszterelnök-asszony jelzőjét és már országszerte szívesebben szólították így, mint keresztnevén, vagy a pártban viselt tisztsége után!

Viktória megvárta, míg csend lett, majd:

- Kedveseim! El sem hiszitek mekkora erőt ad nekem a Ti lelkesedésetek, de mégis kérlek benneteket, hogy ne ruházzatok fel olyan jelzővel, amely nem illet meg! Elég miniszterelnök-önjelölt van már eddig is! Szerény véleményem szerint hadd tetszelegjenek mások annak tudatában, hogy esetleg ténylegesen is elnyerik ezt a tisztséget, mi azonban várjuk meg a végét, nem sürget bennünket az idő! Saját akaratunkból a nekünk kedvezőbb megoldást választhatjuk már a választások előtt is, és szerintem valamennyiünk számára fontosabb, ha mindenek előtt biztosítjuk anyagi függetlenségünket, hogy ne legyünk zsarolhatók a politikával! Most pedig, ha kérhetlek benneteket, beszéljetek inkább Ti, szeretném hallani, mi a véleményetek a kormánykoalíció legújabb cselszövéseiről. Nyugodtan beszélhettek, mert ma már a legfőbb ügyész sincs abban a helyzetben, hogy büntetlenül vádat emelhessen bárki ellen, mint az elmúlt évtizedekben. Egy szegény kisembert könnyen falhoz állíthattak akkor, Ti azonban nem vagytok egyedül - igaz, ez idáig a mi nagy családunkon kívül, de családunk bizalmát élvezve, szabadon alkothattok véleményt mindenről, ami hazánkban végbemegy! Tehát - ki kezdi...?!

- Arról szeretnék hallani valami kézzelfoghatót, kedves Elnök-asszony - állt fel egy középkorú paraszt bácsika - nem félnek-e Önök, hogy a család nagymérvű növekedése áttekinthetetlenné teszi gazdasági helyzetüket, hisz még a földtulajdon sincs tisztázva törvényileg?!

- Kedveseim! Mi állunk olyan jól pénzügyileg, hogy kivárjuk mind a földtörvényt, mind az azzal járó adminisztratív intézkedéseket! Aki hivatalosan csatlakozik hozzánk, annak csak annyi a dolga, hogy bejelenti földigényét, vagy a család által kijelölt személy jelenlétében részt vesz az árveréseken! Ez azért szükséges, mert a helyben lakók ismerik saját határukat és nem mindegy, hogy kavicsbányát vagy termőföldet vásárolunk! A hivatalos részét nyugodtan rábízhatjuk a család ügyvédeire, mert ők is családunk tagjai! De - gondolom - magát bácsika inkább az izgatja, hogy a tömeges belépés nem ingatja-e meg vagyoni bázisunkat?! Mint bankár biztosíthatom, hogy nem! A család előlegezett bizalmát pedig mással sem tudnánk nyomatékosabban kifejezni, mint: minden hozzánk csatlakozó személy saját nevére kapja

tulajdoni lapját, se ez egyúttal azt is jelenti, hogy bármikor önállósíthatja magát a családtól, ha nem találná meg számítását!? És még valamit: a család növekedésével együtt növekszik a termelés is, aztán szorzunk, osztunk és minden más rendszertől abban különbözik a miénk, hogy az osztalékból valamennyi dolgozó családtag egyformán részesül! A munkaképtelen idősekről és a még nem termelő gyermekekről a család közös kasszája gondoskodik! Nem fordulhat elő, ami az elmúlt évtizedekben, hogy a vezetők százezreket, volt úgy, hogy milliókat vágtak zsebre prémium gyanánt, ugyanakkor az egyszerű dolgozó meg kellett elégedjen néhány ezerrel, de az sem, hogy a tőkés, vagy tőkés csoport fölözi le a hasznot! Mivel mindenki egyformán tulajdonos, szükségtelenné válnak a legtöbb esetben csak parazita szakszervezetek, későbbi időpontban pedig a pártok is! Addig azonban még hosszú az út, és ha kérhetlek benneteket, most inkább napi politikával foglalkozzunk! A golyót, mint idejövet mondottam Pisti bátyámnak, mi is elgurítottuk! Most csak arra kell vigyázzunk, hogy illetéktelen lábak félre ne rúgják, vagy el ne tereljék a helyes iránytól, amely közös akarattal egy szupertársadalomba fog vezetni! Oda, ahol már semmii sem indokolja az egymás elleni acsarkodást, gyűlölködést, mert megszűnnek azok kiváltó okai, azok között is elsősorban a javak egyenlőtlen birtoklása!

Egy még pelyhedző állú fiatalember, az iskola újonnan kinevezett igazgatója kért szót:

- A ma reggeli hírekben hallottam, hogy két, kormányon lévő konzervatív párt tegnap együttes ülést tartott és a kiadott nyilatkozatukban olybá fogalmaztak, miszerint az egyesült Európában csakis a konzervatív pártok tudják elvezetni hazánkat! Legjobb tudomásom szerint a konzervatív erők mindig a maradiságot képviselték, mire fel állíthatnak ilyen képtelenségeket, mikor már a kisiskolások is tudják, hogy az európai közösség államai hozzánk képest évtizedekkel vezetnek szinte minden tekintetben! Tudjuk, hogy a konzervatív erők élvezik az egyházi hierarchia támogatását, de hát a magyar egyházak is messze elmaradnak a nyugat-európai, főképp az észak-amerikai vallások ideológiájától, a jelenlegi állapot - már ami a társadalmat illeti - konzerválása pedig egyenlő a nemzet pusztulásával!

- Kedvesem! - Viktória arcán látszott, hogy komolyan foglalkoztatják a fiatalember által elmondottak - az 1990-es választások előtt a kommunista dilettantizmusból való menekülés volt a cél, s a változást előkészítő erők közös kívánsága volt, hogy vér nélkül menjen végbe! A kommunista rendszer által kinevelt elit értelmiségen kívül itthon, akkor még csak a régi főrendi, vagy polgári-nagypolgári elemek, helyesebben azok utódai jöhettek számításba párt és állami funkciók betöltésénél, mert arra azért nagyon ügyelt a kommunista elit is, hogy a plebs, jó magyar, vagy ki tudja honnét származó közmondás szerint: maradjon a kaptafánál! A műszaki értelmiségen és a szakmunkásokon kívül csak egy szűk, inkább családi összefonódások útján verbuválódott, politikához, közgazdasági ismeretekhez is értő csoportot nevelt ki, részben keleti, részben nyugati egyetemeken és a rendszerváltást megelőző rövid periódusban már ez a fiatalabb, a nyugati demokráciák szellemiségével átitatott generáció töltötte be a főbb vezető posztokat - gondolok itt Német Miklósra, a volt miniszterelnökre, Horn Gyulára, volt külügyminiszterre és sorolhatnám tovább...! Ezek a személyek nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a rendszerváltás vér nélkül zajlott le és éppen ezért nem is szabad a régi nómenklatúrával összemosni őket! Mára már mindkét oldalon polarizálódtak az erők, nyilvánvalóvá vált, hogy ki, kikkel, kikért és miért?! Az érdekszövetségek látható formát öltöttek és nekünk, akik részben száműzetésből jöttünk haza, módunkban áll a válogatás: feltételünk nem a származás, ideológiai hovatartozás, vallási meggyőződés, hanem elsősorban is az emberi magatartás és csak másodsorban, de szintén nélkülözhetetlen: politikai és gazdasági ismeretekben való jártasság! Az íratlan, de az írott történelem folyamán is, sokféle hatalmi struktúra létezett, egyik rövidebb, a másik hosszabb ideig! Ha minden újabb akasztófára aggatná az előző vezetőgarnitúráját, akkor valóban az történne, amit Pisti bátyánk mondott ugyancsak idejövet: fehér-terror, vörös-terror és ez folytatódna a végtelenségig, vagy

amíg egyik ki nem irtaná a másikat! Mivel minden társadalmi rendszerben írott és íratlan törvények szabályozzák az emberek magatartásnormáit, erkölcstelen akár bosszúból, akár más megfontolásokból egyes embereket kiragadni és pellengérre állítani! Azt akarjuk, hogy egyszer, s mindenkorra vége legyen az eszmék értelmetlen harcának, és minden erőt az emberi társadalom erőszakmentes jobbléte érdekében felhasználni! Tudom, hogy szavaim sokakban ellenkező hatást váltanak ki, mint szeretném, sokak fogukat csikorgatják, de tegyék! Isten és hála neki, a tőke is rendelkezésünkre áll, hogy a kormány kerekét elragadjuk és megfelelő irányba forgatva elindítsuk népünket a felemelkedés útján!

Viktória szavai lelkesedést váltottak ki a termet zsúfolásig megtöltő hallgatóságból, egyesek felugráltak, hogy vállukra emelve fejezzék ki hódolatukat, Pisti azonban korát meghazudtoló fürgeséggel elibe lépett, a hallgatóság felé pedig:

- Majd eljön annak az ideje is, hogy vállatokra emelve elnök asszonyunkat ünnepeljétek, pajtik - kiáltotta, hogy szinte beleremegett a terem -, ma azonban még sok a tehetségtelen színész, akik, mint a nagy amerikai elnököt: Lincolnt, néhány garasért átlyukasztanák! Azok számára itt vagyok én! A mellem, akár az Akropolisz az időt, megemészti az ólmot!

- Ne féltsd őt - szólt fel hozzá egy hasonlóan megtermett fiatalember -, itt helyben szednénk szét azt, aki kezet merne emelni rá!

- Jól mondod, Fiam - válaszolt Pisti -, de azért jobb az elővigyázatosság! - Viktória félretolta az öreget:

- Hagyd, Pisti bátyám! A férgek nem élnek meg a darázsfészekben! - az egyik újságíró felé pedig: mondja, kedves, bátran! Ha elbocsátanák érte állásából, legfeljebb Újszövetség néven alapítanánk egy lapot, ha nem máris késedelemben vagyunk vele!?

- Köszönöm a bizalmát, Asszonyom! Tehát - ha egyeseket sértenék is, megmondom véleményemet a média üggyel kapcsolatban: mint tudják a ’92. október 23-i ünnepség gyalázatos dezorganizálása volt a kezdet, akkor a „kivezényelt” kiskatonák és a hozzájuk csatlakozó skinheadek fújozása megakadályozta, hogy köztársasági elnökünk elmondja ünnepi beszédét! Az esetnek azon kívül, hogy a randalírozók közül néhányat bevittek és kihallgattak a rendőrségen, törvényes következménye nem lett! Függetlenül attól, hogy maga a köztársasági elnök és még jó néhány magas beosztású személy volt akkor jelen a Kossuth téren, hivatalos helyeken elbagatellizálták a történteket, a felvételeket készítő fotóriporter és a televízió szerkesztői ellen pedig fegyelmi eljárást kezdeményeztek, majd állásukból elbocsátották őket. Az intézkedésekre való tekintettel a hírszerkesztők és újságírók népes csoportja sztrájkbizottságot hozott létre, majd felkérték a köztársasági elnököt, hogy tegyen rendet a médiák területén! Eddig sajnos a köztársasági elnök, miniszterelnökhöz intézett levelére az elutasító válasz mellett csak annyi történt, hogy mind a televízió, mind a rádió, majdnem kizárólag a kormánypártok népszerűsítésére korlátozta tevékenységét, kizárva az ellenzéket, nehogy a kormányzó pártok félrevezető manőverezését felfedjék, és saját programjukat ismertethessék! Kérdésem: mi lenne a legcélravezetőbb, hogy a nemzet valósághű tájékoztatáshoz jusson?!

- Kedvesem! A jelenleg kormányzó erők semmivel sem tudták volna jobban maguk ellen fordítani a közhangulatot, mint a maguk mindenáron való népszerűsítésével! Nem kell félteni a népet! Ha hallgat is, lát és hall! A legmeggyőzőbb pedig az egyre jobban szorító nyomor, mely a gyűlölt keletről az áhított nyugatra fordulásnak az eredménye! Tán a nép iránti tiszteletből, szerintünk: kíméletből szeretnék megszüntetni a televízió közvetítését az országházból? /Parlamenti Napló/. Nem, Barátaim! A képernyőn történő szemtől-szembeni magatartást már nem lehet elmosni, megmarad az emberek emlékezetében és az adott időpontban megsokszorozódva tör elő! Még a kommunista idők utolsó 15 évében sem cenzúrázták úgy a hírműsorokat, mint manapság! Vajon miért tiltották be a novemberi kabaré műsor ismétlését?

A legutóbbi Parabola műsora csaknem kizárólag az ellenzék vezetőit pocskondiázta, miért ne szabadna kipellengérezni a kormánypártok, a kormány tagjainak hibáit?! Vagy esetleges bűnös tevékenységét? Aki nem meri vállalni a nyilvánosság előtti megmérettetést, az legjobban teszi, ha még időben félre áll, mert eljő az ítélet napja, és jaj a hazug embernek, de százszorosan jaj annak, aki az éhezők szája elől lopja el a kenyeret! Már pedig mi más lenne a nép vagyonának a kiárusítása, a mindenáron való magánosítás /privatizálás/. Kivéve: ha az államosított vagyont maga a nép veszi tulajdonába! Példa erre a mi családunk! Ahol, mint imént már mondottam: minden egyes tag saját nevére kapja a tulajdoni lapot, vagy az általunk megvásárolt ipari vállalatok részvényeit!

Az egyik biztonsági őr nyomakodott Pisti mellé, s közölte vele, hogy a kabarét mégis beiktatják a műsorba, csak nem az eredeti szöveggel, mert abban egyik előadó szinte visszasírja a kommunista rendszert! Pisti közel hajolva Viktóriához, fülébe súgta a legújabb verziót, aki aztán témát változtatva azonnal válaszolt a hírre:

- Megbocsátotok, ha visszakanyarodok a kabaréhoz?! Most hallottam, hogy mégis műsorra tűzik az előadást, csak változtatásokkal! Azt már én teszem hozzá: az előadók helyében én visszautasítanám, de ha mégis, ragaszkodnék az eredeti szöveghez! Komlós János, Hofi Géza, Sas József parádés beköpéseit a kommunista vezetőkről külföldön hallottam, igaz - néha bizonyos ideig el-eltünedeztek - ugyancsak másoktól tudom: a Tolnai Lajos utcában, vagy a Gyorskocsi utcában, de volt vér a... na, azt már nem mondom, tegyék hozzá, hogy hol, mijükben! Ugye külhonban is jól megjegyeztem a telibe találó magyar közmondást!

Viktória szavaira tapsvihar tört ki, de egyúttal kacaj is, hisz mindenki megértette, hogy mit hagyott el a jó magyar közmondásból, halljuk azonban tovább őt:

- Most pedig - folytatta, a fiatal tanítóhoz címezve szavait - úgy érzem részben azért is, mert némelyek előszeretettel alkalmazzák rám a volt angol miniszterelnök-asszonyra ráakasztott jelzőt, a Vas Lady-t, néhány mondattal ki kell egészítenem a konzervativizmusról alkotott véleményét: a szónak többféle értelmezése van és ezt Ön is jól tudja! Az igazi Vas Lady is konzervatív pártállású, őt mégsem a maradiság jellemezte! Azért kapta a megtisztelő jelzőt is, mert makacsul ragaszkodott közgazdasági elképzeléseihez, melyek, ha áldozatok árán is, de kirángatták a brit oroszlánt a szakadékból! De náluk állandóan felfelé emelkedtek, éppen a miniszterelnök-asszony makacssága miatt, nálunk pedig egyfolytában zuhanunk a... - megint majdnem csúnyát mondtam! Az ő konzervativizmusa ránk, családunkra is vonatkozik, mert mi is elköteleztük magunkat a családra építkező struktúrához, és ha a fene-fenét eszik is, keresztülvisszük, mert az emberiség jövője szempontjából - és ezt nem győzzük eleget ismételni: nincs más, célravezetőbb alternatíva! De hát - azt szerettem volna, ha ti beszéltek, én pedig hallgatok és jegyzetelek, s majd a végén fejtem ki véleményemet! Hallgatom tehát, beszéljetek nyugodtan! Bár a jelek szerint az emberek kezdenek suttogni és félni megint, mint a kommunista időkben - ne féljetek! A mi programunkkal legyőzzük a hétfejű sárkányt is! Én itt születtem! Magyar anyának az emlőit szoptam, s annak ellenére, hogy harminckét évemből harmincegyet idegenben kellett leélnem, magyar maradtam, mert annak neveltek szüleim! Hazatérésünk után pedig honosíttattam magam mellettem álló édesapámmal és férjemmel, aki ugyancsak magyarnak született és három gyermekemmel! Nincs tehát akadálya annak, hogy képviseljelek benneteket! Hozzá tehetem még, hogy jómagam fizetséget sem fogadnék el munkámért, mert nincs rá szükségem! Bank- és ipari-kereskedelmi hálózatunk az egész világra kiterjed, miáltal külhonban is megfelelő szinten tudjuk képviselni hazánkat! Az elmondottakból következtethettek, hogy nem nekem rátok, hanem nektek van szükségetek rám!

Itt tarthatott, midőn helikopterzúgásra figyeltünk fel, s röviddel utána hátunk mögött tolakodás támadt. Lehel, Viktória férje nyomakodott előre! Rosszat sejtettem, s szóltam Pistinek,

hogy segítse előre vejemet, bizonyára fontos közlendője van! Pisti, mint tudjuk: 56-os lábaival gyorsan megtisztította a terepet, de mögötte én is igyekeztem kifelé!

- Érted jöttem, Apuka - mondta Lehel -, Augusztának másodszorra is halva született a kisfia. Téged akar látni! Majd Pisti bá' és a fiúk itt maradnak Viktóriával Te pedig - már egészen közel voltunk egymáshoz, s megfogta a kezem, hogy kifelé segítsen a tömegből - gyere, reménykedjünk, hogy nincs nagyobb baj! Judit ott van mellette!

- Hallottad - szóltam Pistihez - legyetek résen, az ördög nem alszik!

Az öreg visszament Viktória mellé, szegényke annyira el volt foglalva - mert egyre élénkebb lett a vita - észre sem vette, hogy mi történik a háta mögött, mi pedig, ha nehezen is, kiverekedtük magunkat - tovább tartott, mint az út hazáig! Az otthon történtekről majd a következő részben alkalmunk lesz megismerkedni, most, bár csak a lányomtól hallottak után - folytassuk ott, ahol Lehel érkezése előtt tartottunk!

- De még mennyire, hogy szükségünk van Rád, Angyalom! - Egy korosabb anyóka állt fel a leghátsó padról - kérdés, hogy bírjuk-e addig? Úgy értem: a választásokig?! A ma reggeli hírekben én is hallottam, azért nem engedélyezik a kabaré műsort, mert abban egyesek a kommunista rendszert sírják vissza! Hát bizony igaz, ami igaz: akkor azt a keveset is, amivel úgymond, kibökték a szemünket, be tudtuk osztani, mert az árak évtizedekig nem változtak! Ma viszont - én csak a nyugdíjhoz tudom mérni, de a fizetések sem sokban különböznek, hisz a minimálbér kilencezer valahány száz...! A statisztikai hivatal jelentéseit meghazudtolva az árak szinte napról-napra tíz-húsz százalékkal emelkednek, már egyszerűen követni sem lehet a változásokat...!

- Szent igaz - szólt közbe egy másik hasonló korú asszony -, azzal etetnek bennünket, hogy Romániában, vagy hol is - biztos, hogy ott, még az úgynevezett poszt-kommunisták vannak hatalmon és 100%-kal emelték a kenyér árát! Arról bezzeg nem beszélnek, hogy itt nálunk már eddig is 500%-kal emelték ugyanannak a kenyérnek az árát, rövid három év leforgása alatt! A húsárukat már nem is mondom, hisz lassan, ha akarjuk, ha nem, le kell szokjunk a húsevésről, de hát a vegetáriánusok szerint az még egészséges is, hanem a kenyérről csak nem mondhatunk le, vagy vissza kell térnünk a gyűjtögető korszakba: gyökereket, bogyókat, füveket zabáljunk...?

- Azt már mégsem tesszük - egy ugyancsak hasonlókorú férfi szólalt meg az emelvény közelében -, akkor inkább visszatérünk a kannibalizmushoz és elsőként a választott képviselőinket esszük meg, azoknak porhanyósabb a húsuk, mert saját részükre biztosították a magas jövedelmeket, amely lehetővé teszi a kiváltságos életmódot! Lassan úgyis odajutunk, hogy nemcsak az árpolitikánk mond csődöt, a biztonságpolitikánk is!

- Te sem vagy egészen normális - állította le a mellette ülő -, megennéd azt a vén totyakost?! Sosem láttuk előtte! Akkor néztünk nagyot, mikor elkezdett mekegni a parlamentben! De hogy mit akarhatott kifejezni? Legfeljebb Lőrince Lajos tudott volna kihámozni belőle egy értelmes mondatot! Kár, hogy időközben ő is meglépett, úgy értem: meghalt!

- Aztán mért kellene a legidősebbel kezdeni - az előbbi bácsika folytatta -, vannak ott fiatalok is bőviben! Egyesek úgy terpeszkednek a padsorokban, mintha csak ott pihennék ki a nehéz éjszakai huzakodást, természetesen az ágyra gondolok! Képviselőként nem vesszük semmi hasznát, élelem szempontjából viszont még csemegének is megjárja!

- Ne ízléstelenkedjetek, távol áll tőlem hasonló gondolat - állította le a férfiakat a gyűjtögető korszakot említő asszony -, én nagyon komolyan mondtam, amit mondtam, s ha az az úgynevezett felső elit elengedné füle mellett szavaimat, nagyon nagy árat kellene fizetnie később! Mi nem kérünk többet, csak annyit, hogy emberhez méltó életet élhessünk! Ha az

megvan, tovább a fene sem törődik azzal, hogy kik nyaralnak a Karibiákon, vagy az Arany-parton!

Egy Pistihez hasonló korú bácsika pedig:

- A háború vége felé azzal ijesztgették a tanulatlan embereket: ha visszajönnek a zsidók, a keresztények fejeivel kövezik ki az utakat! Hát, íme: ott tartunk, hogy zsidók nélkül is egymás fejeit rugdalják a keresztények és az igazhitű muzulmánok Bosznia falvainak, városainak utcáin! A választásokra készülve, vallásra és pártállásra való tekintet nélkül azt kell nézni a jelöltben, hogy hogyan viszonylik a különböző társadalmi problémákhoz?! Véleményem szerint egyedül a „Újszövetség" - nevezzük pártnak, vagy bárminek - van abban a helyzetben, hogy megnyerje a népet sajátos, de már az ősidőkben, valamint a kereszténység első századaiban is bevált programjához!

Az öregember, ha akart volna, sem tudott volna többet mondani, mert Viktória tapsolni kezdett, s őt követve mintegy jeladásra a teremben lévők, azok is, akik addig ültek, felálltak, hogy nagyobb erővel adhassanak hangot tetszésüknek, miután pedig lecsendesedtek, Viktória intett, hogy válaszolni kíván:

- Családunk és az Újszövetség nevében is köszönöm a bácsika megtisztelő szavait. Biztosíthatom, hogy hűséggel és következetességgel fogjuk viszonozni! A felebaráti szeretetről és az egyenlőségről családunkban bevált gyakorlatot kiterjesztjük hazánk minden egyes lakójára, és szükségtelenné válik, hogy az előtte felszólalók kegyetlen eszközeit alkalmazzák!

- Én azért azt gondolom, hogy meg kell küzdenünk a győzelemért - egy fiatalember szavai voltak ezek, mint később kiderült: pedagógus az illető - tegnap - folytatta - az MDF ügyvezető elnöke „költő" létére úgy fogalmazott, hogy ő nem tudna elképzelni sem más vezető erőt az országban, mint egy MDF, Keresztény Demokrata koalíciót! A belügyminiszter szerint pedig a jövő évi választásokon nem pártok, hanem két eszme fog megbirkózni, de csak a keresztény eszmeiséget említette, amit természetesen ők képviselnek! Mi persze tudjuk, hogy szerinte az a másik: az ateizmus lenne...! Én csatlakozva János bácsi állásfoglalásához, másképp fogalmaznék: se vallási, se ateista alapon, kizárólag az emberiességre való figyelemmel válasszunk képviselőket! Az előbbi kettő közül egyik sem volt ment az erőszaktól! Gondoljunk azokra, akiket azért, mert nem voltak hajlandóak elfogadni a természetellenes, semmivel sem bizonyítható dogmákat, kegyetlen módon bebörtönöztek, vagy egyenesen elégettek, mint a középkori boszorkányüldözés idején, ez utóbbi szintén a kereszténység melléktermékeként! Aztán gondoljunk a koncentrációs táborok foglyaira, „a gulágokra", azokra, akik, bár egy célját tekintve, hasonlóan a kereszténység alapeszmeiségéhez, az emberiesség jegyében induló, valójában azonban hamis, hazug, kegyetlen ideológia áldozatai lettek! Isten ments attól, hogy a kettőt összemossuk, a gyakorlat azonban sajnos nagyon hasonló! Meg kell említsem még a szabaddemokraták és a fiatal demokraták, a két liberális, szabadelvű párt, s ugyancsak a szocialisták, szociáldemokraták törekvéseit is: előbbi kettő csak liberális, utóbbiak szociál-liberális alapon kormányoznák az országot, de mindenik számol a növekvő munkanélküliség, valamint a javak egyenlőtlen elosztásából adódó népi engedetlenséggel! Az egyszerű, alacsonyan képzett munkásokat valójában mindenik kirekesztené a hatalomból! Egyik sem tenni egyenlőségjelet a magasan kvalifikált és a kétkézi ember közé, pedig, ha belegondolunk: a talentumot, vagy már magunkkal hozzuk születésünk alkalmával, vagy olyan körülmények közé születünk, amelyek lehetővé teszik számunkra a magasabb képzést! Csak kevesek emelkedtek ki a tömegből saját erő és önakarat által, megküzdve minden egyes előbbre lépésért! Az emberi társadalom is, mint az alacsonyabb rendű élőlények népes serege, csak a természet egészének csekélyke részeként értékelhető! Hierarchikus rangsorolása nem vág egybe a teremtésben meghatározott rendeltetésével: egyetlen családként /úgy is indult/ birtokolja az általa meghódítható Földet, értve alatta a Naprendszert és a Nnaprendszeren kívüli területet!

Tisztában vagyok azzal, hogy egyik ember többet tesz le az asztalra, mint a másik, azt azonban, hogy melyik több, vagy melyik kevesebb, közgazdasági mutatókkal nem szabad és helytelen is értékelni, mert a kvalifikáltabb ember mélyebbre hatolhat a természet rejtelmeibe, de nem biztos, hogy kutatásainak eredménye, a végső cél érdekében jelent akkora hasznot a társadalom számára, mint a bár legalantasabb, de környezet- és egészségvédelem szempontjából. Nélkülözhetetlen egyszerű erőkifejtés! Az Újszövetség pártjának ez a felismerése a legmodernebb, ugyanakkor a legkonzervatívabb: a gyökerektől kiindulva, a múlt tapasztalataira támaszkodva eljutni: ad astra! /a csillagokra/! De érthető úgy is: eljutni oda, ahol minden ember jól érzi magát! Tudom, egyszerű kifejezéssel élek, de így a legérthetőbb mindenki számára!

- Bravó, bravó, Kedvesem! - Viktória ismét tapsolni kezdett és persze őt követve valamennyien! Mikor pedig hosszú percek után csend lett - nekem - mondta - nincs is mit hozzátennem! Mindenben egyetértek a fiatalemberrel, s főképp első mondatát emelném ki: „meg kell küzdenünk a győzelemért!” Bízom abban, hogy lesz alkalmuk megismerni családunk történetét! Egészen röviden: a létra legalsó fokáról indulva, a poklokat is megjárva, sok veszteség árán, mert útközben bizony többször volt úgy, hogy nincs tovább..., de nem adtuk fel egy percig sem a küzdést, s ma fenn vagyunk a legfelső fokon! Nincs hőbb vágyunk, mint népünk egészét részeltetni az általunk szerzett javakból! Ez persze csak abban az esetben lehetséges, ha kezünkkel együtt szívünket, valamint erőforrásainkat is összekapcsoljuk! Segítsen bennünket a Mindenható!

Viktória percekig tartó taps közepett oldalt fordult, hogy kezünket összekulcsolva - szokáshoz híven - magasba emeljük, mivel nem voltam a helyemen - észrevétlen távoztunk, kérdő tekintetét Pistire vetette, aki közölte vele a történteket, megtoldva azzal, hogy ne maradjunk sokáig, mert künn eléggé kavarja a szél a szokatlanul korán érkező havat!

- Befejezhetjük - mondta neki lányom, a gyűlést szervező helyi vezetőnek pedig - asszony volt ő is - nagyszerű munkát végeztél, Kedves! Érzésem szerint a másodszorra felszólaló nénike nagyszerű képviselő lenne a parlamentben is! De nemcsak ő...! Innét egyszerre többet is ki lehetne válogatni, akik nem elsősorban jövedelemforrásnak tekintenék képviselői megbízatásukat!

- Igen! Szerintem is többre mennénk velük - válaszolta amaz - mint a jelenlegi kiöregedett garnitúrával! A sok nyavalygó ügyvéd, és egyéb libamájjal vagy pénzzel megvásárolt diploma tulajdonosa jobbára csak saját keserveit nyögdécseli a parlamentben! Kárpótlás, igazságtétel, médiák...! Mire a választási ciklus végéhez érünk, ezekkel lesz tele a micsodánk, persze eredmény nélkül! Egyetlen területen volt eredményes a jelenlegi kormányzat, éspedig a privatizáció területén, de persze saját zsebére és nem az országéra!

- Itt semmin sem szabad csodálkozni, Kedvesem - Viktória arca elkomorodott - ötven, vagyis majdnem ötven év alatt sok minden összegyűlt, közte jó is, rossz is! Sokat nem is lehetett várni ettől az első, szabadon választott országgyűléstől, mert hisz a szabadon választás még nem jelenti azt, hogy az általunk legjobbnak tartottak közül válogathattunk...! A legtöbbje az ismeretlenség homályából került felszínre, s bocsánat a kifejezésért: már akkor döglött volt, mikor felszínre került! Merítsünk erőt abból a tudatból, hogy a jövő a mi kezünkben van és - azért van nekünk nagyon sok jófejű diplomásunk is, akikért jó pénzt fizetne a nyugat, vagy a távol-keleti kis tigrisek bármelyike! Ezeket a személyeket meg kell nyerni a mi ügyünknek, mert ha elengedjük őket, csak hosszú évek multával lesznek pótolhatóak!

- Te tájékozottabb vagy, mint mi, akik pedig idehaza voltunk mindvégig - válaszolt a helybéli vezető - nagy szerencséje hazánknak, hogy a sok elüldözött között ilyenek is vannak, mint Ti, akik nem bosszújukat kitölteni jönnek haza mostanában...! Sajnos, de való, hogy, mint mindig, most is az egyszerű nép bűnhődik, holott legkevesebb köze volt az előző rendszer

bűneihez! Biztosak vagyunk afelől, hogy a jelenlegi vadkapitalizmusból, amely az árakat nyugati normatívák, a béreket viszont a gazdaságilag elmaradott keletihez viszonyítva alakítja, csakis erős családi tömörülések útján emelkedhetünk ki! Az ötven év előtti kis- és törpebirtokosság már nem tudna lépést tartani a nyugati, államilag szubvencionált gazdaságokkal, az állami monopóliumok pedig, csakúgy, mint az egyéni nagybirtok, szabad polgárok helyett ismét cselédekké, bérmunkásokká alacsonyítaná a kommunizmus idején látszólagos szabadságot élvező munkás embereket! Bárhogy vesszük is, nincs alternatívája az általatok kezdeményezett családi szerveződéseknek!

- De - akkor már kint álltak a hosszú tornác alatt - nem tartunk fel benneteket, Kedves, nehogy a síkossá váló úton..., Isten ments! Induljatok! A továbbiakat rám bízhatod, és mint tapasztalhattad: nem leszek egyedül!

- Ez egészen biztos, Kedvesem! Most csak az a kérdés, hogy jutunk ki innét?!

Az udvar még mindig tömve volt emberekkel, az utánuk kitódulók pedig se előre, se hátra! Vikim - legalábbis szavai szerint - legszívesebben ott maradt volna, de másnap már Szilvia árván hagyott kerületében kellett fellépnie és miután nagy nehezen kikecmeregtek a kocsihoz, a szakadó hóesésben sem lankadó ováció közepett hazaindultak, azaz: a még mindig otthont adó balatoni szállásra!

Lehel közvetlenül a telep bejárata mellett tette le a gépet, de még leszállás előtt felfigyeltem Juditra, feleségemre és Sátánra, a kutyára, a bejárat előtt kémlelték az eget. Érdekes talán, hogy valahányszor feleségem idegesnek tűnt, a kutya megérezte és hozzádörzsölődve igyekezett csillapítani! Az asszony és a kutya viselkedéséből, már első pillantásra tudtam, hogy nincs rendben valami a lányom körül! A kicsi halva születése, amit vejemtől megtudtam, még nem minden, többről van szó...! Judit ugyanis kitűnő sebész, ugyanakkor nagyon jó diagnosztának is bizonyult és ritkán fordult elő, hogy problémát megoldatlanul hagyott volna, de ha egymaga kevésnek bizonyult volna, még mindig ott volt Katinka, akihez éjjel, nappal fordulhatott tanácsért!

- Édes...! - Már a gép felé futtában kiáltotta - üzemképes állapotban van a repülőgép? Augusztát Bázelbe kellene szállítani! Katinka várja, és én is vele megyek! /Judit kisfiát, Dávidot, Szidónia mamája vette emlőire - már a negyvenediket taposta, de még mindig szült, teje is volt bőséggel, aminek feleségem híjával és ami igaz-igaz: nem féltünk, mint annak idején Katinka élettársa /Csendélet a Paradicsomban című könyv/, hogy a cigány vér, megfertőzi gyermekünket/ - Lehelre tekintettem, de meg kellett várni a zúgás megszűntét, s mire az annyira lecsendesedett, hogy megértettük egymás szavát, már egymás mellett álltunk mind a hárman, azaz - a kutyával együtt négyen!

- Most mondhatod, Kedvesem - magamhoz öleltem - nagy baj van?

- Hullamérgezés! Már egy ideje nem mozdult a kicsi és az a kis buta nem szólt -, de ne időzzünk! - Lehelhez pedig - felszállhatunk, vagy inkább helikopterrel Pestre? Jelenleg sem Simon, sem Linda egyedül nem merem vállalni a felelősséget! Hisz tudjátok...!

- Az idő miatt én sem merem vállalni a hosszú utat - szólt Lehel - ha mindenáron szükséges, akkor inkább Pestre, az gyorsabb és veszélytelenebb! Ott lesznek mellette ők is - Lindára és Simonra célzott -!

Judit rám nézett, tőlem várta a döntést, ami természetes is, hisz Auguszta hozzám áll legközelebb, úgy értem: férjén kívül!

- Állj készenlétben, Fiam - mondtam Lehelnek - helikopterrel visszük Pestre! Gyorsan, de azért ne veszítsük el a fejünket! Vannak mellette? - Ezt már befelé menet kérdeztem Judittól.

- Anna és a két kislány: Gréta és Irmácska! Náluk lett rosszul, a hajón! Még szerencse, hogy én itthon tartózkodtam és az asszisztenssel, kettesben elvettük tőle...! Elláttam a legszükségesebbel, de én nem vagyok Katinka és az egyik legdrágábbról van szó...!

- Ne emészd magad Édes! Csaba - a férje - nincs a közelben?

- Pesten van! Üzentem érte! Minden pillanatban megérkezhet!

- Jó! Nem várunk senkire, gyorsan összepakolunk és indulunk!

Beérve a műtőnek is használt helyiségbe - Auguszta már felkészítve az útra, mellette az asszisztensnő, idősebb hölgy, a heverőn Annak, ölében a két kamaszlány, valamennyien pityeregtek! Lányom kifakult arca megrémített, hívd Szívem gyorsan Katinkát, nem szállíthatjuk ebben az ítéletidőben - künn már kavarta a szél a havat - még Pestre sem vihetjük - mondtam - mért lettetek professzorok, itt kell megmentenetek! - Judit csodálkozva nézett rám, de nem szólt semmit, néhány perc múltán pedig már francia-latin szavak peregtek gyors egymásutánban ajkáról, majd átadta nekem a készüléket, ő pedig a gyógyszeres szekrényhez lépett -!

- Miért ez a nagy ijedtség, Kedvesem - szólt a készülékbe Katinka -, ha tudom, hogy ott hóvihar van, már előbb tanácsolom, amit most: sehová ne vigyétek a Drágámat! Őt is, magatokat is veszélynek tennétek ki! Kap most egy injekciót, és mire felébred már a színe is más lesz! Persze nem bánnám, ha felgyógyulása után áthoznátok hozzám! Én majd felerősítem, hogy ki tudja hordani a terhességet! Egyáltalán nem baj, ha egy évet veszít az egyetemen, majd behozza! Különben, ha Ferihegy fogad, az első járattal megyek! Nem kell elém jönnötök, majd Margitka értem jön a reptérre, és együtt indulunk haza! Gondolom - kocsival biztonságosabb...!

Judit időközben végzett Augusztával és mellém lépett:

- Bocsássatok meg - mondtam neki -, de nagyon kiborított lányom színe változása! Ha itt hagyna bennünket, Gittus öt szülöttéből már csak egy maradna: Therese! - Szavaimat persze Katinka is hallotta, s míg Judit csak szemem közé nézett csillogó, gyönyörű szemeivel, Katinka visszakérdezett:

- Miről és kivel beszélsz?! Honnét veszed, hogy Auguszta is...! Ki ne ejtsd a szádon, mert...!

- Kedvesem, imént azt hiszem, elragadtattam magam Judittal szemben! Azt találtam mondani neki: milyen professzorok vagytok, ha nem tudjátok meggyógyítani, de máris visszavonom! Meg tudsz bocsátani, Édesem?! Ez Neked is szól - Katinkához -, de akkorra Judit már a nyakamban csüngött:

- Hogy is haragudhatnék, Édesapa, hisz igazad volt! De - talán a lányunk miatt érzett aggodalom egy kisség bizonytalanná tett! Most, hogy itt vagy mellettem és a drága Katinkától is kaptam néhány instrukciót, ismét ura vagyok magamnak! Most alszik a Drága!

- Jó! Akkor Ti is feküdjetek le - hallatszott a készülékből - elég, ha az asszisztens mellette marad! És mint mondtam, holnap találkozunk! - El akartunk köszönni, de odaát - a bázeli klinikán - csend lett, Katinka befejezte és letette a készüléket!

Mi persze nem feküdtünk le, hisz ott voltak a lányok, ott volt Anna, majd perceken belül berontott Lehel és Csaba! Auguszta férje rettenetesen ideges volt, fel volt dúlva, magát hibáztatta, amiért engedte, hogy felesége három műszakot is végezzen egyszerre: bejárt az egyetem nappali tagozatára, előadások végeztével haza, otthon Anna mellett a műteremben gyakorlattal párosította az egyetemen tanultakat és hát a család - még a lányok tanítására is szorított időt! Férjére csak az éjszakai órákban gondolhatott...!

- Nyugodj meg, Fiam - mondtam neki -, én inkább hibáztathatnám magam, de ismerem a fajtámat! Semmivel sem tudtuk volna visszatartani, mert neki, csakúgy, mint édesanyjának, valamint édesapjának, a munka egyfajta kikapcsolódás, pihenés számba ment! Ha sikerül rábeszélni, Katinka nénétek magával viszi Bázelbe és felerősíti annyira, hogy legközelebb már nem veszíti el a babát! Egy év nem a világ és Te majd utána mégy, ha azt akarod, hogy tőled legyen!

- Ne viccelődj, Apuka! Tudhatod, hogy..., hisz hány évig vártam rá?! Még egészen kislány volt, mikor eljegyeztem magam vele! - Csaba szemeiből nagy könnycseppek hullottak alá, Gréta - vele értették meg magukat legjobban - hóna alá nyúlt és kivezette! Hogy mi ment végbe köztük, mi nem, nem tudhatjuk, de midőn visszajöttek Csaba arca már sugárzott - a reménytől, vagy az örömtől, de másnap nem kötözködött, midőn felvetődött Auguszta Bázelba költöztetése. Persze addig még...!?

Én különösen ki voltam ütve, ami érthető, hiszen közel álltam a hetedik gyermekem halálához, de Judit és Annak sem kevésbé: előbbinek elég lett volna már maga a súlyos műtét is, egy hozzá egészen közelálló személy élete, vagy halála függött kezének munkájától és azért bármennyire függvénye is életünk a felebaráti szeretetnek, nem mindegy, hogy kinek a húsába vágunk bele! Augusztából pedig - annak ellenére, hogy szülőanyja a Skandináv-félsziget egyik legészakibb grófságának urától származott - szinte áradt a gyengédség, lehetetlen lett volna nem szeretni! Ha nem tévedek, ő került Judithoz is legközelebb gyermekeim közül! Anna pedig - hát neki nem adatott meg, hogy gyermeket szüljön! Ő volt a Csendélet a Paradicsomban című könyv Annája, és, mint már volt róla szó: első, második évi egyetemista korában a mai bunker paradicsom kis „üdvöskéje”! A műszaki egyetem professzornője /múlt időben/ akkor szűkös otthoni, majd egyetemi ösztöndíját egészítette ki némi „bedolgozással”, ami végül is a jövő nemzedékének feladásához vezetett. Ha abban az időben nem lettek volna kötelezettségeim Amálkával, majd Gittával szemben, valószínűleg Anna, vagy Katinka a feleségem! Kevesebb lett volna életemben az öröm /gyermekek híján/, de kevesebb a bánat is /Amálka, Gitta, valamint gyermekeink halála/! Ugye milyen is az élet?! Annával és Katinkával szinte végig szerelmi kapcsolatban voltunk, s mit tesz Isten?! Gitta halála után sem ők, Szilvia lett törvényes feleségem: Fanni és Gréta lányaim édes mamája! S most mégis - annak ellenére, hogy Judit a törvényes feleségem, egy icike-picike gyermek: Dávid fiam szülőanyja, a másik oldalamon Anna fekszik, Katinkát pedig másnapra várom! Margitkát meg sem említettem, pedig időközben vele is kötöttem hivatalosan házasságot, de csak névházasság volt, bár /akkor éppen facér voltam/ azért, hogy gyermekeit kimenekíthessük az országból, amely csakúgy, mint nekem, számukra is megszűnt kenyéradó lenni! Ha tudták volna az elvtársak, hogy a rongyosok többszörös milliárdosokként térnek vissza, vajon akkor is kizsuppolnak bennünket? Ugye milyen bonyolult családi komplexum, s mégis - valójában egészen természetesen bonyolódik benne minden, s ha mindehhez még Melindát is csatlakoztatjuk, akinek szintén általam született két lánya, vagy Bettit, aki ugyan meddő volt /Szilvia húga/ teste azonban tán legközelebb került hozzám! Csak tudnám, hogy merre vannak -, de könnyebb egy tűt megtalálni a szénakazalban, mint kettőjüket a több ezer buddhista kolostorban...!

Fáradt és álmos voltam, elaludni azonban mégsem tudtam, s ahogy magamban morfondíroztam egyszer csak besurrantak a szobába Gréta és Irmácska, Boszniából menekült, fogadott lányom és lábtól odacsusszantak Judit, valamint Anna mellé!

- Nem ébredt fel Auguszta? - kérdeztem tőlük súgva, hogy fel ne ébresszem a két asszonyt.

- Még alszik - súgta Gréta, majd megfordult, fejjel felém - Csaba ott van mellette és az asszisztens is! Nem baj, hogy idejöttünk? Meg akarjuk várni Auguszta ébredését! Már mosolygott álmában! Olyan szép és olyan édes! Ugye maradhatunk Apuka?!

- Hát persze, hogy maradhattok, Kicsim! Próbáljatok aludni Ti is!

- Te is, Apuka - válaszolt lányom, majd vissza - lábtól fordult, hogy jobban férjünk!

- Megpróbálom, Kicsim - mondtam, de persze még sokáig ábrándoztam, míg végül, szinte átmenet nélkül mély álomba zuhantam!

Álmomban Bombay egyik Siva templomában jártam! Ismerősnek tűnt, mert már - igaz több évvel előtte - a valóságban is megtekintettem a gyönyörű mesterművet! Akkor is megcsodáltam Siva aranyozott szobrát, álmomban azonban, a hasonlóság ellenére másképp érzékeltem mindent: Siva akkori merev szobrát elevennek találtam, előtte pedig Szilvia és Betti a „halál", elmúlás koreográfiáját mutatták be, körülöttük nagyszámú nézősereg - még a szobor mögött is, a sorok előtt fehér száris szerzetesnőkkel! A két asszony végtagjai, mint évtizedekkel előtte, szinte szántották a levegőt! Ajkuk sziszegő mutációjára a medencéből kinyúló, hosszú derék vonaglott, mint a menekülő kígyó teste, majd hirtelen felkapták fejüket, mintha bele akartak volna marni az istennőbe, aki a támadó mozdulatra felkapott maga mellől egy arany szögekkel kirakott ostort és addig suhogtatta, míg nem az asszonyokról véres cafatokban, a letépett bőrrel együtt, le nem feslett az egész testet láttató, átlátszó, színtelen szári, s összerogyva az Istennő lábai elé nem estek!

A nézők sikongattak, a szerzetesnők pedig utánozták Szilvia és Betti haláltáncát egészen az utolsó mozdulatig, s akkor - nem felkapták fejüket, hanem lehajtották, s úgy derékban meghajolva hátráltak, hogy szabaddá tegyék a terepet két, asztalitenisz-labda nagyságú fénygömb előtt, melyek Szilvia és Betti ajkáról röppentek fel! A gömbök néhány pillanatig az Istennő feje körül röpdöstek, majd mintha csak beszippantotta volna őket, egyszerre tűntek el! A fénylő gömbök eltűnte után Siva kezei megmerevedtek, a szöges ostor a szobor lábazatához hullott, majd szinte egy pillanattal sem később négy tagbaszakadt szerzetes tolakodott az előtérbe, felkapták Szilvia és Betti testét /élettelen/, s a szobor mögötti, ugyancsak aranyozott létrán a tetőre cipelték! Ott hasukat, kar és lábikráikat felhasogatták, miután pedig végeztek a szertartásos művelettel félrevonultak, hogy végignézzék a keselyűk lakmározását! Én, mivel utánuk mentem, a létra felső fokán állva elkezdtem magam körül hadonászni: hess-hess! Dögevők - kiabáltam, de mintha meg sem hallották volna, tovább marcangolták a számomra drága hús-csont tömeget! Fel akartam lépni a tetőre, hogy a dögevők közé csapjak, de kirántották alólam a létrát és zuhantamban a szobrot is elsodortam...!

- Édesapa, Apuka, Apucika...! - Még félig az álom hatása alatt felnyitottam a szemem! Körülöttem az asszonynép jajongott, nem tudván mi történt velem de kis ideig én magam sem voltam teljes tudatomnál és, mint később Judit elmondta: értelmetlen válaszokat adtam kérdéseikre! Végül mégiscsak sikeredett összeszednem látomásomat, s arra a véleményemre, miszerint Szilvia és Betti már eltávoztak az élők sorából - ezt persze nem a lányok előtt mondtam - Judit és Anna -, de őket támogatva Viktória is, aki hazaérkezése után férjével együtt Csaba mellé csatlakozott -, tanácsolták, hogy vegyem igénybe az Interpol szolgálatát, ez a szervezet bizonyára több eredménnyel jár Szilvia, valamint Betti tartózkodási helyét illetőleg, mint az általam már megbízott magánnyomozók!

- Előbb Augusztát kell rendbe tennünk, s majd utána meglátjuk mit tehetünk - mondtam - Katinka szerinte teljes vércserére van szüksége és csak az én, valamint Therese és Gréta vére jöhet számításba! Te mit javasolsz Kedvesem? - Természetesen Judittól kérdeztem -!

- Te semmi esetre sem adhatsz annyi vért, Édesapa! Therese jelenleg nem jöhet számításba és Gréta is csak abban az esetben, ha nem találunk mást! De itt vagyok én és - bocsáss meg, Viktória, de Rád gondoltam, ha megfelel a vérünk, mi vagyunk olyan kondícióban, hogy...! - Nem fejezhette be, mert Viktória közbeszólt:

- Boldogan állok rendelkezésedre, Drága, és ha megfelel a vérem, minél előbb, annál gyorsabb lesz a gyógyulás!

Itt tarthattunk midőn a két kamaszlány, akik látván, hogy nincs különösebb bajom már előbb átsurrantak Augusztához /a keselyűket kergetve őket is felzavartam/ egymást akarván megelőzni, egymást buktatva kiáltották felénk az örvendetes hírt:

- Megjöttek Linda és Simon!

- Hála Istennek - mondtuk szinte egyszerre mind a négyen, de a megnevezettek máris beléptek az ajtónyílásba havasan, ázottan...!

- Ezer szerencse - mondta Linda -, hogy idejében ért bennünket Lehel telefonhívása! Később nem tudom, hogy vergődtünk volna át a hófúvásokon! Most pedig Anyuka - Judithoz - a fiúkat már elküldtem megfelelő alkalmatosságért, egyik oldalára én fekszem Augusztának, a másik oldalára Viki /Viktória/ Te pedig Simonnal kezdj azonnal hozzá a vércseréhez! Nincs szükség vérvizsgálatra, mert nálam a családunk valamennyi tagjának a vércsoportja nyilván van tartva! Itt, moment ketten, Vikivel vagyunk a legalkalmasabbak hozzá!

- Ezek szerint - Viktória arca felragyogott - én nem is tudtam erről, de boldogan állok rendelkezésetekre!

- Van, ami csak az orvosra tartozik - szólalt meg Simon csendesen -, de percig se késlekedjünk! Gréta! Irma! Segítsétek le rólunk ezeket az ázott holmikat, aztán aludni! Rátok itt most nincs szükség! Menjetek át hozzánk és melegítsétek be mire megyünk, de nemcsak nálunk Viktória nénéteknél is, mert véradás után nekik is le kell pihenni!

Anna is öltözködni kezdett, de Judit visszaparancsolta az ágyba:

- Te maradj, kedves, Édesapa mellett! Őt nem hagyhatjuk most egyedül!

Ami Linda és Simon érkezésétől történt, nem tarthatott öt percnél tovább! A három orvos Vikimmel együtt átment a műtőbe, ahol Csaba, Lehel és az asszisztensnő várakozott Auguszta mellett, a két lány elköszönt tőlünk, hogy teljesítsék Simon kérését, egyedül maradtam Annával...!

- Hát nem különös, Drágám - szólt hozzám egyik lábát átvetve rajtam, de úgy, hogy ágyékának szőrzete csiklandozta ölemet - valahányszor olyasmi történik körülötted, ami bánattal, szomorúsággal jár, vigasztalásodra itt vagyok én, aki tulajdonképpen senkid, a körülményeket figyelembe véve azonban mindig is a mindened voltam! Különös fintora a sorsnak, hogy azok, akik legjobban szerettek, nem szülhettek számodra gyermekeket! Gondolok magamon kívül Katinkára és Bettire! Az persze még különösebb, hogy az ikrek, mármint Szilvia és Betti közül annak adatott meg a szülés gyönyöre, amelyik kevésbé kötődik gyermekeihez!

- De Kedvesem - mondtam - ebben a családban igazán mindegy, hogy melyik asszony szüli a gyermekeket, ők szinte megkülönböztetés nélkül szeretnek valamennyiteket és tapasztalatom szerint hasonlóképp éreztek Ti is, mind a gyerekek, mind egymás iránt! Tulajdonképpen a véletlenek egybeesése folytán alakultak kapcsolataim a női nemmel, de Amálkával történt megismerkedésem óta mindig is tudtam, hogy ő bonyolítja körülöttem a dolgokat! Annak ellenére, hogy neki sem volt saját gyermeke, ő ennek a családtípusnak a kiagyalója, mondhatjuk: Ősanyja! Szerintem a poligámia közelebb áll az emberi természethez, mint a monogámia! Ritkábban, talán sosem marad magára az ember és a monogámia kellemetlen velejárói: féltékenység, egymás csalása, a gyermekek távozása után, vagy haláleset folytán keletkező ürességteljességgel kiküszöbölhető!

- Okos asszony volt Amálka! Ha nem távozik olyan fiatalon, talán minden másképp alakul!?

- Nem hiszem! Ő teljesen önzetlen volt a szexuális viszonyt illetően is! Neki köszönhette Melinda is mindkét lányunkat, a megboldogult Viktória, valamint Gitta, Viktóriát, azaz

Theresét, Szilvia pedig Fannit! Mindenik házasságon kívül született! Aztán ott van Franz, azaz Ferenc, Margitka fia..., de minek is sorolom, hisz bizonyára emlékszel közös éjszakáinkra: nem ellenezte a hármasban történő szeretkezést, amikor pedig már halálos beteg volt, mintegy tanárként irányította szeretkezéseinket! De - mire vársz? - éreztem, hogy egyre feljebb csúszik - gyere nyugodtan, mi előbb végzünk, mint ők!

- Nekem így is jó! Ma elég erős napod volt, s hozzá Auguszta lányunk...! Nem szeretnélek erőltetni!

- Szamárság, amit mondasz! Te nagyon jól tudod, hogy mennyit bírok, s hogy meddig mehetsz el! A szeretkezés a művészet egyik ága! Az ókorban élő népek - a művelteket értem - többet tudtak belőle, mint a maiak!

- Nem akarod azt mondani, hogy velem szégyent vallottál egyszer is?! - Ennél a mondatnál már elkezdődött köztünk a szerelmi aktus, már ahogy egy hetvenhárom éves férfi és egy ötvennégy éves nő között az lehetséges - inkább hasonlíthatott az ógörög hetérák szerelmi játékaihoz! De - ennek ellenére - úgy gondolom - tökéletesen kielégített mindkettőnket!

Hogy meddig tartott és mikor aludtunk el, nem tudom, de felébredve nem Annát, Juditot találtam magam mellett! Nagyon ki lehetett fáradva, mert a különben nagyon is ébren alvó asszony meg sem moccant, midőn felemelkedtem mellőle! Magamra kaptam a hálóköpenyt és egyenesen a műtőbe mentem, mivel ott nem találtam senkit, előbb lezuhanyoztam, majd felöltöztem anélkül, hogy visszamentem volna a hálószobába, s Auguszta, valamint Csaba lakrészéhez indultam! Meglepetésemre a távoliakon kívül, ott találtam valamennyi élő gyermekemet, még Ádámot is, aki előző nap még Londonból hívott, hogy tájékoztasson az ottani érdekeltségeink helyzetéről! Persze elsősorban is Auguszta állapota érdekelt! Ezért miután üdvözöltük egymást a hallnak is használt műteremben - Csaba építész lévén éjszaka is fölkelt, hogy papírra vesse elképzeléseit - beléptem Auguszta szobájába, ahol az asszonynép tartózkodott! Három lányom - középütt Auguszta, mellette jobbról - balról a két véradó: Linda és Viktória a Csaba által tervezett széles heverőn már ébren, de még fekvő helyzetben! A heverő szélén egyik oldalon Melani, Ádám felesége és a kisfia, másik oldalon Gréta és Irma, de ott voltak még a szobában Tilda, Ádám édesanyja, Margitka, Lehel és Csaba édesanyja, aki nem várta meg Katinka érkezését - a hóvihar miatt nem indult a bázeli gép - és Xéniával együtt késedelem nélkül útnak indult, hogy saját maga győződjön meg legkedvesebb menye hogylétéről!

- Csók Mindnyájatoknak - mondtam és mentem egyenest a fejtől megközelíthető három ágyban fekvőhöz - hogy érzed magad kislányom? - kérdeztem, miután fölé hajolva homlokon csókoltam, persze Lindát és Viktóriát, a két életmentőt ugyanúgy -!

- Egészen jól vagyok Édesapa - mondta lányom - a két drága nővérem, ha nincs...!?

- Abban az esetben én adom a véremet, Kicsim, én és Gréta! Így van, kislányom?

- Boldogan adtam volna én is, Apuka! - Gréta miközben kérdésemre válaszolt, felemelte hozzám Wotant, Melani és Ádám kisfiát - puszit nagyapának, Kicsim! - A gyerek nyakamba csimpaszkodott, majd úgy kettesben, kis unokámmal a karjaimban körbejártam, hogy tevőlegesen is üdvözöljem a jelenlévőket!

- Mit mondott Katinka Augusztával kapcsolatban? - kérdeztem Margitkától - még mindig ragaszkodik ahhoz, hogy Bázelbe menjen?

- Igen, Kedvesem - válaszolta ő -, de helyesebb a költözés szót használni, mert Katinka szerint rendszeres kezelésre és pihenésre van szüksége lányunknak, különben minddel így járhat!

- Csaba mit szól hozzá?

- Mit szólhatna? Nincs sok választanivalója! Most egy darabig úgy is almás, utána pedig..., egy év nem nagy idő, ha akarják a kicsit, akkor meg kell hozni ezt az áldozatot! Így van, Aranyoskám? - összekacsintott lányommal -!

- Igen Anyuka - válaszolta ő -, mindent el fogunk követni! Nem akarok gyerek nélkül maradni! Különben már csak nekünk nincsen!

- Na és Franz? És én? - Gréta szólt közbe -!

- Te-te, kis bakfis...! - éppen mellette álltam és magamhoz szorítottam - ráérsz, Kicsim! Még sok van addig hátra!

- Na-na! - Gréta elkomolyodott - én tudom ám, hogy a kis Magdolna grófnő már tizennyolc évesen anya volt! /KisJózsi édesmamája/

- Kitől tudod kislányom? - kérdeztem - nem mintha titok lenne!

- A nagyitól /az öreg Magdolna grófnő/!

- A kis grófnő nem volt abban a helyzetben, amiben most Te vagy, kislányom, és ez épp elegendő ok arra, hogy ne kövesd a példáját! De - abban az esetben, ha tizenhét évesen Te is úgy szeretnél valakit, mint akkor ő engem, gondolkodás nélkül áldásomat adnám, mert tudom, hogy boldogok lennétek, hacsak - Isten ne adja, nem következne be hasonló tragédia! De ne beszéljünk most erről! Inkább - körbenézegettem a szobában és szinte előre tolakodott bennem, amit éjszaka beszélgettünk Annával: három testvér, mindenik más-más anyától és életüket adnák egymásért, de adták is, hisz a vér=élet! Istenem - hogy szeretik egymást! Ugye a cigány, zsidó, német, svéd, magyar vér nem feltétlenül fertőzi egymást! Csodálatos, különleges család vagyunk mi gyermekeim, nem hiszem, hogy akad még egy hozzánk hasonló széles e világon, de még egy ilyen boldog apa sem! Csak rátok kell nézzek, és a szívem dagad az örömtől!

- És a miénk talán szomorú? - A kérdést Margitka tette fel, majd megragadva Tilda kezét mellém álltak -, de tökéletesen igazad van Kedvesem: nincs még egy hozzánk hasonló család, boldogságunk azonban akkor lesz teljes, ha mint a falu és környékének lakói, továbbá a hozzánk tartozó ipari vállalatok dolgozói - az egész ország csatlakozik hozzánk, s egyetlen nagy családként veti bele magát a politikai és gazdasági hatalomért folyó küzdelembe! Persze jobb szeretném, ha a meggyőzés és a jó példa, nem pedig véres harcok árán közelítenénk az Újszövetségben előrevetített boldog korszakhoz!

Margitka utolsó mondatát már a férfiak is hallották, mert Csaba ránk nyitotta az ajtót, hogy megkérdezze nincs-e valamire szükségük a hölgyeknek!?

- Nincs, Kedves! Úgy látom, hogy mindhárman jól vagyunk! - Linda válaszához Viktória tett még hozzá:

- De mégis! Kérjétek meg Zsókát /a pap élettársa/, vezesse le helyettem a budai otthonban tartandó esti összejövetelt! Ha ő nem, akkor Xénia, persze kérdés, hogy vissza tud-e menni, vagy hozzájárul-e Pisti bátyánk? Úgy viselkedik az a vénember, mint egy szerelmes kamasz fiú, pedig - saját szavaival élve: soha nem tartotta sokra a női nemet! - Ádám figyelmeztetni akarta Viktóriát és szájához tette tenyerét, hogy hallgasson, az ajtóban ugyanis megjelent Xénia, mögötte pedig Pisti, Viktória azonban nem figyelt oda és befejezte a mondandóját, illetve tovább fűzte: bár, mint az öreg mondja: Xénia nem is igazi ő, ő egy tündér, akihez foghatót hosszú élete folyamán még nem talált!

- Na ebből elég ám, Te boszorkány - lépett előre az öreg -, de ha jól meggondolom, minden szavad igaz!

Viktória meglepődött, de nem jött zavarba:

- Ha nem lettem volna már kislány koromban szerelmes a férjembe, tán még én sem utasítottalak volna vissza!

Persze jót kacagtak a megjegyzésen, majd Xénia biztosította az „elnök-asszonyt", ha másképp nem, akár a szél hátán lovagolva - mint tündér megteheti - ott lesz a gyűlésen és legyen egészen nyugodt: nem hagy megválaszolatlan kérdést, még azok után sem, hogy az utóbbi napokban igencsak zavarossá alakult a hazai politika élet...! Hát nem színtiszta igazat mondott a köztársasági elnökünk az újságíróknak...?! Tán nem jobboldali veszély fenyeget hazánkban?! Nem szüntették be a médiák: televízió, rádió..., az ellenzék jogos bírálatának közvetítését?! Ma már kizárólag a kormánykoalíció pártjai uralják a két intézményt és jogos a köztársasági elnök félelme a választások tisztaságát illetően! Amikor a „független" bíróság nyilatkozata szerint az antiszemitizmus nem büntethető, marad-e még valami, ami a demokrácia erősödését igazolná? A koalíciós pártok szemforgató levelükkel, miszerint: nem hiszik, hogy az elnök valóban tett volna olyan megjegyzéseket, amelyek alkalmasak arra, hogy lejárassák hazánkat külföld előtt, kizárólag az elnök presztízsének lejáratását célozták meg! Remélhetőleg fordított lesz az eredmény! A miniszterelnöknek vagy hályog van a szemén, s ólmot öntöttek a fülébe, vagy ő maga is akarja a jobboldal előretörését, különben nem hagyná a lakosság mindenáron történő félretájékoztatását! Hisz rendben is lenne az addig, hogy fel kell fedni a múlt bűneit, meg kell büntetni a bűnök kiagyalóit, amennyiben léteznek még, de a mindennapos ismétlésük inkább hihetetlenné teszi a ténylegesen megtörtént dolgokat is! Egy újabb rendszerváltás, ha nem is gyilkosságokat, de sokkolta nagyobb mérvű gazdasági bűnöket vethetne a mostaniak szemére! Hozzátehetem még, hogy ezeket nálam jobban senki nem ismerheti, hisz a mi gyönyörparadicsomunk a ma uralkodó elit szeméttelepe! Kíváncsi vagyok milyen választási fondorlatokhoz folyamodnak az olasz helyhatósági választások szinte fergeteges baloldali előretörése után?!

- Bravó, Kedvesem - mondtam, s mivel láttam, hogy Xénia a maga részéről befejezte, engedelmet kérve Pistitől, homlokon csókoltam, Xénia persze nem elégedett meg annyival, hosszan ölelve csókolt vissza - de - folytattam az általa abbahagyott témát - az olasz választások nemcsak Olaszországra lesznek hatással, az egész jelenlegi világgazdaság megítélésére - a közös piacra, ahol mi is komoly tényezőként vagyunk jelen, úgy értem: családunk! Amerikára, a távol-keleti országok közül elsősorban a kapitalista Japánra! Nem sorolom tovább, de a jelenlegi recesszió szinte a világ valamennyi kapitalista országát érinti! Az ok pedig részben a belső felvevő piac telítettsége, részben a szovjetövezet szétesése után a szabaddá lett államok szegénysége! A keletkező munkanélküliség visszafordíthatja a munkástömegeket a már „leírtnak" tudott szocialista ideológiák újbóli értelmezéséhez és Kína, valamint annak felfelé ívelő szocialista piacgazdasága, hatalmas felvevőpiaca példaként sem utolsó! Nem a szocialista ideológia iránti szimpátia miatt keresi Amerika sem Kína barátságát! A kapitalista tőkések fontosabbnak tartják a nagy felvevőpiac megszerzését az emberi jogok védelménél, ezért a tapogatózás Clinton elnök részéről! A német kancellár után Clinton is útnak indul, ha idén nem, jövőre! Ha nem teszi, nem sok esélye marad a következő elnökválasztás alkalmára! De most inkább magunkról beszéljünk...! Nekünk a kapitalista, valamint a szocialista piacgazdaság közé kell beékelődnünk, hogy családi magántulajdonná alakítsuk át a jelenleg megosztott világgazdaságot! Nincs más variáció, amely megóvná az embert egyrészt a mérhetetlen kapzsiság, másrészt a tunyaság, az elkényelmesedés csábításától! Megmondom őszintén: még nem tudom, még csak körvonalazódik előttem a megoldás, de nem hagyhatjuk abba, hisz már eddig is komoly eredményeket tudunk felmutatni! Kis hazánk különben sem okoz nagyobb problémát: a munkáskerületekre kell az erőt összpontosítani! Ha megnyerjük a választást előnyünkre lesz, hogy már eddig is komoly részesedésünk van mind a nyugat, mind kelet, de főképp a közös piac országaiban! Meg kell nyernünk az ügynek a

közgazdasági szakemberek színe-javát, s talán itt, a Balaton mellett, mindjárt a jövő évi választások után rendezünk egy direkte a jövő társadalmát meghatározó szimpoziont! Ha az eddigi utat járnánk, csak pusztába kiáltó szavak maradnának Jézus példabeszédei, mint eddig is voltak! A gazdasági javak egyenlőtlen elosztása örökös háborúskodások forrása maradna! Soha nem jönne el Isten országa, sőt - mennél mélyebbre hatolna az ember a tudományok terén, annál előbb következne be végső pusztulása! Még az este, hogy a híreket hallgattam az amerikai és a kínai elnök, miniszterelnök részleges eredményeket hozó tanácskozásainak kommentálása nyomán az az ötletem támadt: okosan tennénk-e ha a legfiatalabbakat, persze csak feltételesen mondom - Grétát, Irmát, Tamást Kínába küldenénk tanulmányaik folytatására?! Ez az év mondjuk a felkészülés lenne! Fogadnánk melléjük egy kínai tanárnőt, aki teszem fel itt végzett nálunk és jövőre már a középiskolát is ott folytathatnák! Irmának jó feje van, év végéig behozza a lemaradást, és azonos osztályban kezdhetnének ősszel, de már ott! A kínai kulturális ügyek minisztériumával, bizonyos rekompenzáció ellenében bizonyára egyezséget köthetünk! De ugyanezt - esetleges csere útján, megtehetjük Japán, Szingapúr, és Indonézia kormányával is! Három-négy jófejű fiút, lányt bizonyára találunk a kerületünkben, akik hajlandóak lesznek elmenni! Halljam, mi a Ti véleményetek? Elsősorban persze az érintettektől!

- De hisz ez csodálatos lenne, Apuka! - Gréta mellém lépett és átölelte derekam, majd az ablakon kibámuló Irmához: ugye Te is szívesen jössz Irmácska?!

- Igen is, meg nem is - válaszolt a lány - én ugyanis teherbe estem Janzen által és ő feleségül fog kérni apukától! A tanulást természetesen vállalom és amennyiben megszületik a gyermekem és férjem sem állít akadályt eléje, örömmel megyek veletek!

- Tud erről anyuka, kislányom? - kérdeztem kicsit talán megütközve a hallottakon, s nem is a lánnyal, Tildával néztem össze - mit szólt hozzá Tilda mama?

- Igen...! - A lány helyett Tilda válaszolt - Judit is, én is tudunk róla! Veled eddig nem közölhettük, mert előbb biztosak akartunk lenni, hogy mindketten akarják-e, és hogy az előző után megmarad-e?

- Az már szinte biztos, hogy megmarad! - Irma, annak ellenére, hogy 16. évében volt, felnőtt komolysággal adta tudtunkra, hogy születendő gyermeke Allah ajándéka, amiért az erőszakkal nemzettet nem dobta el magától! Az már nem tőle függött, hogy még sem kellett megszülnie! Különben Janzen és ő szeretik egymást, ami egymagában is elegendő ahhoz, hogy a gyermeket akár házasságon kívül is megtartsa! De amennyiben apuka - rám célzott - ellene lenne, még idejében van, hogy elvegyék tőle, ez azonban Allah akarata ellen lenne!

- Gyere csak ide kislányom - szóltam, még Gréta is mellettem állt -, hadd nézzelek meg jobban! Hogy tudott levenni a lábadról az a nagy mamlasz?!

- Ő nagyon jó ember, Apuka! És bocsásson meg, de nem hiszem, hogy egy háromdiplomás ember mamlasz lenne! Lehet, hogy a sok tanulás tette zárkózottá! Én mindenesetre nagyon szeretem, és akár mint feleség, akár mint élettárs, boldogan megyek hozzá!

- Édes kicsi lányaim - magamhoz öleltem mindkettőjüket -, dehogy tennék én bármit is Isten - Allah akarata ellen, hisz egész tevékenységünkkel azt szolgáljuk, hogy mielőbb eljöjjön az Ő országa itt a Földön! Emlékszel, mit mondtam Grétának imént a kis Magdaléna grófnővel kapcsolatban?

- Igen - válaszolta Irma -, ha szeretnék egymást úgy, mint Ti akkor, abban az esetben boldogan adnád áldásodat. Hát akkor én máris kérem! - Letérdelt elém, és csókolni kezdte a kezem, persze nem hagytam, felemeltem magamhoz és:

- Tán nekem illene kezet csókolni Neked, jövendőbeli kisgrófnő! Tisztában vagy azzal, hogy ki is a Te jövendőbeli férjed?

- Igen! Therese férjének az öccse! Mindenképpen lányotok maradok!

- No - akkor a többit beszéljétek meg anyukával, Tilda mamával és hát - Allah is áldjon meg benneteket!

Az érzelmes beszélgetésnek gyorsan véget vetettem, mert láttam, hogy Auguszta lányom szemei benedvesedtek! Ami Irmuskának örömet, az neki fájdalmat okozott!

- Ti maradjatok - mondtam, persze az asszonyokra és a lányokra értettem - mi pedig - elengedtem a két lányt, s a férfiak felé, mintha csak tolni akartam volna őket az ajtón kívülre - meg kell hányjuk-vessük néhány elodázhatatlan dolgot!

- Köszönöm, Apuka - Csaba miután becsukódott mögöttünk az ajtó, elkapta kezem és megszorította -, hogy miért? Azt hiszem felesleges leírni!

Mivel a hóesés elállt, s a szél is lecsendesedett, Lehel felajánlotta Pistinek, hogy helikopterrel felviszi őket, ugyanis a rádió hófúvásokat jelzett a kérdéses útvonalon, nekik pedig indulniuk kellett, s még mielőtt újból erősebb szél kerekedne a helikopterrel vissza is érkezik! Pisti örömmel beleegyezett, dehogy engedte volna, hogy Xénia egyedül nézzen szembe a sok elégedetlen emberrel, pedig hajdanán a volt háborús bunker /most gyönyörparadicsom/ disznószőr matracán, nem sok kíméletet tanúsított Xénia, akkor kis feketéje iránt!

Pistivel és Xéniával visszament Margitka is, mint mondotta: rá ott nagyobb szükség van! Aztán Szilvia távollétében a menekültotthon is jobbára kettejükre maradt, na és Viktória partnereiként ők is ringbe szálltak! Többet nem is tudtak volna magukra vállalni!

Elköszönvén tőlük még jó ideig néztünk a távolodó gép után! Csabának éppen elege volt, már a második gyermeket veszítették el! Ádámra az összes családi konszern gondja-baja szakadt, de panasz nélkül viselte, mert oldalán - szerinte a világ legcsodálatosabb asszonya áll és Wotan, a fia, a dél-germánok istenének késői leszármazottja! Az unokám! Anyai részről is, apai részről is! Ahogy ott álltam, különös, de ismerős érzés kerített hatalmába - a Balaton kéken ringó tükre - még nem volt olyan hideg, hogy befagyjon és bár a nagy tömegű hó befedett szinte mindent, kisség oldalt a Badacsony kupolája még télen is szemet gyönyörködtető látvány! Előttem azonban egészen más képek pörögtek: a Fertő-tó melletti hegyhát - még a pocichterek által ültetett szőlőparcellái, a kis erdő, Fertőre néző sarkában a mohos szikla, alatta a kristályvizű forrás, mellette a kis Magdaléna grófnő és én...! Igen kislányom - csakúgy gondolatban kiegészítettem Grétához intézett szavaimat: akik úgy szeretik egymást, azok a bölcsőtől a sírig, de azon túl is együvé tartoznak!

A morbid gondolatok után repüljük át ismét, mint már többször az óceánt, de ne csak az elnök és vezérkarának balett figuráival foglalkozzunk, hisz tudjuk, hogy Amerika nem szeret veszíteni, csak akkor ereszti ki mellét, ha biztos a dolgában, már pedig a Balkáni Vietnámnál is veszélyesebb tűzfészek, aztán a bukott szocializmus helyébe lépő demokráciákat is - legalábbis eddig - volt kommunisták dirigálják! Érthető, ha nem akarnak bemenni egy olyan erdőbe, amelynek a túlsó szélén még mindig tömegpusztításra alkalmas rakéták sorakoznak fák helyett! De, ha belegondolunk, igazat kell adjunk nekik: miért áldoznák ők fiaikat olyan népekért, amelyek ahelyett, hogy kilőnék hatalomra törő, veszett vezetőiket, egymást gyilkolják halomra! És tovább fűzve a gondolatot: Amerika 6, 8, 10, 12 milliós lakosú városainak elpusztítása után védtelenné válna, de nemcsak védtelenné, lakatlanná! Már pedig a mai rakétatechnika korában semmi sem nyújthat biztosabb védelmet, mintha kompromisszumok árán is, kezet nyújtani egymásnak! S ha éppenséggel bántja orrunkat a túloldalról jöttek szaga, vagy szemünket rongyos ruházatuk, kövessük Jézus példáját /lábmosás/: engedjük át nekik

fürdőnket és öltöztessük fel Őket! Ez a tényked nemcsak humánusabb, kedvezőbb is részünkre, /a gazdag államokat értem/, mint velük együtt elpusztulni! Ha az emberiség egy, vagy akár több családból nőtte is ki magát, akkor is rokon és meg kell találja az utat egymáshoz!

Minket azonban most elsősorban az érdekel: meddig jutott Franz és a Szidónia helyébe lépő Méri az ember testben vissza, értelemszintjét tekintve azonban előbbre vitelében?! Ha egyáltalán elérhető valamiféle eredmény ilyen rövid idő alatt?! Lehetséges azonban, hogy majd csak egy jóval későbbi nemzedéknél lesz tapasztalható valamiféle változás az ember előnyére, ha egyáltalán sikerrel jár a delfinnel való kereszteződés?! És - ki tudhatná - az első nemzedékek miféle szörnyek lesznek, mígnem eljutnak az áramvonalas, vízben is lakni tudó homo novusig?!

Az épület alá süllyesztett, plexiből készült konténer kényelmes forgószékeiből nézve, elénk tárul az akváriumok ősének, az óceánnak élővilága a kísérletező ember társaságában! Az elmúlt tél /európai értelemben/ hurrikánjai óvatossá tették Franzot és az épület négy sarkát vastag, rozsdamentes drótkötélhuzalokkal az öböl fenekéhez sulykoltatta! Ha legközelebb hasonló erejű szél támadna, az épülettel együtt, az öböl fenekét is fel kellene rántani, ami elképzelhetetlen és akár húszméteres vízoszlop alatt is biztonságban dolgozhatnak a fenti körülményekhez képest megfelelően légkondicionált helyiségekben!

Méri és Franz /Ferenc/ az óceán felől közelítenek az épület felé, de víz alatt, hogy miért, talán, hogy szoktassák szervezetüket a víz alatti élethez, de persze ők még csak perceket tölthetnek a mélyben, nem úgy, mint kísérőik, amelyek viszont a szárazon képtelenek hosszabb időt tölteni! És milyen büszkén úszik Méri mellett a Napsugárnak elkeresztelt hím! Nem úgy Klárika, valamint Ilonka, amelyek újszülötteikkel együtt Franz körül csapkolódnak! A fiatal anyák természetes párjuknak tekintették a tudós fiatalembert, még emlékezetükben volt a szerencsétlen Erika, Franz tragikus véget ért delfin „szerelmese", újszülötteik pedig, mivel majdnem minden idejüket az ember közelségében töltötték, anyjukhoz hasonlóan, a legkáprázatosabb mutatványokat produkálták előtte -, hogy milyen érzelmeket tápláltak iránta, arra legfeljebb Franz tudna választ adni és valószínűsíthető, hogy a későbbiekben fog is!

Az épület feljárójánál megható búcsút vesznek, pedig csak rövid időre válnak el! A kultur embernek, függetlenül attól, hogy egy közösséget alkot vízben élő rokonaival, szüksége van olyan dolgokra is, amelyek a vízben nem találhatók, pl.: kommunikációs eszközök - legalábbis egyelőre, és hát különböző élelmiszerek: kenyér stb., aztán a delfin fő tápláléka, a hal is csak konyhakész, azaz főtt, vagy sült állapotban élvezhető! Bár vannak népek, akiknél a nyers hús fogyasztása egyáltalán nem megy ritkaságszámba! Hogy később mit hoz a holnap?! Mire képes az éhes ember?! A hajótöröttek naplói sok, egészen hihetetlennek tűnő dolgokról regélnek...! De maradjunk a témánál, kísérjük figyelemmel Mérit és Franzot, akik elköszönvén barátaiktól felfelé az épületbe igyekeznek, míg a delfinek előbb játékosan körbe úszkálnak, majd megfordulnak, és csoportosan irányt vesznek az öböl belseje felé! Méri és ugyancsak Franz is, alkalmazkodva az állatok öltözékéhez, anyaszült mezítelenek voltak és első dolguk volt a zuhany alá állni, hogy lemossák magukról az óceán hordalékait, mert bármennyire védett volt is a partvonulat, az apály-dagály alkalmával sok szemét sodródik az öbölbe is!

- Mit szólsz hozzá, Kedves - kezdte Méri - prüszkölve, fröcskölődve még a zuhany alatt - nem kellene mennél előbb végrendeletileg is gondoskodni a mi drágáinkról?! A maihoz hasonló, távolabbi kiruccanásaink veszélyeket is rejtenek és én az utánra is gondoskodni kívánok róluk, ha valamiféle tragédia folytán mi elpusztulnánk!

- Jó, hogy szóbahoztad, Kedvesem - Franz szemei felcsillantak -, de meg kell nyugtassalak, hogy én is szívemen viselem sorsukat, s jóval megismerkedésünk előtt úgy rendelkeztem

végrendeletileg, hogy összes már megírt könyvem után a honoráriumot azok a delfinjeim kapják, amelyek a kísérletekben részt vesznek. Meg kell jegyezzem, hogy a természetes úton történő kereszteződésre csak Szidónia és Hurrikán véletlenszerű kapcsolata irányította rá figyelmemet, addig meg sem fordult a fejemben, hogy magam is tevékeny szerepet vállaljak, csak mesterséges úton próbálkoztam, persze - azonkívül, hogy az állatok hűséges, szolid, sok esetben hasznos barátainkká váltak, nem sok eredményt tudtam felmutatni! Mára megváltozott a kapcsolat: életünk részesei lettek szexuálisan is és akár sikerül életképes utódokat nemzeni, akár nem, végrendeletünkben már családtagokként kell őket megnevezni, de nem kellene előbb a mi együttélésünket hivatalosan is rendezni?

- Én is gondoltam erre, de figyelemmel arra, amit anyukád is mondott: legalább az egy évet szenteljük a gyásznak, említeni sem akartam. Most azonban - nem is tudom, mondjam, vagy ne, de talán minden ceremónia nélkül is hivatalossá tehetnénk együttélésünket! Ily módon, anélkül, hogy foltot ejtenénk Szidónia emlékén, bármi történik is velünk, vagyoni részesedésünk elegendő biztosíték lesz a kísérletek folytatásához, ami pedig a film forgatásából befolyik - nagyobb rész egyébként is őket illetné, hisz közreműködésük nélkül meg sem születhetne!

- Ami a házasságot illeti - akár holnap átmehetünk Mexikóba, a filmforgatással azonban még várjunk! - Ferenc lassan beszélt, minden szót megrágva - szeretnék előbb magam is meggyőződni arról, hogy feltételezésem, miszerint az óceánokban élő delfinek és az ember rokoni kapcsolata kereszteződés által is bizonyítható! Ami az érzelmi szempontokat illeti: nem fér kétség ahhoz, hogy Napsugár, vagy Ilonka vagy Klárika valóságos szerelemmel kötődnek hozzánk, megtermékenyítés azonban eddig még csak Szidónia esetében lett volna kimutatható, ha beleegyezését adja, de nem tette és vele együtt szénné égtek azok is, akiket, vagy amiket méhében hordott! Persze nagy a valószínűsége, hogy általam lett terhes és hasonlóképpen a tiéd sem biztos, hogy Napsugártól van, hisz távollétében engem sem utasítottál vissza!

- Bolond, de kedves vagy - Méri Franz elé állt és teljes hosszában kinyújtózkodva hozzátapadt - baj lenne, ha Te lennél az apa? Bevallom Neked, hogy nem csak delfinjeid miatt jöttem vissza: részben, mert még most is furdal a lelkiismeret Szidónia halála miatt, részben pedig - Te egy jó felépítésű férfi vagy, aki tökéletesen kielégíted étvágyamat!

- Nem csodálkozom - Ferencet nevetőgörcs fogta el - Napsugár után?! - Hogy feloldódjon, egyre szorosabban, de most már ő kapaszkodott Méribe...!

- Tévedsz, Kedves! Ma egyáltalán semmi nem volt köztünk, de mint vettem észre, a Te szerelmes delfinjeid is hiába dörzsölődtek! Én sem csodálkoznék azon, ha most mindketten Napsugárral szerelmeskednének, de egye fene, nem féltékenykedek és Neked sem ajánlom! Ellenben: mi történnek, ha szavadon fognálak és még ma Mexikóba repülnénk?! Az irataink felkészítve - csak egy telefonhívás és ügyvédem elrendez mindent, mire odaérünk! Legalább megtapasztalhatod, hogy repülőgép vezetésben is helytállok! /Méri magángépe a miami reptéren állomásozott./

- Tudod mit? - Ferenc már lehiggadva - ez még tréfának sem rossz! Amíg delfinjeink hancúroznak, mi sem tétlenkedünk!

A gondnok éppen bevásárló körúton volt helikopterrel, meg kellett tehát várni, de mindent egybevetve jó másfél órán belül már Méri magángépén Mexikó felé tartottak! Ferencnek tényleg módjában volt meggyőződni Méri „pilóta” képességéről és egy rövid, félórai repülés után meg is jegyezte:

- Téged össze lehetne téveszteni Viktória nővéremmel, ha ő nem lenne fekete, azaz: négerbarna, Te pedig szőke, méghozzá: szalmaszőke! Úgy vezetsz, mintha a levegő harmadik élettered lenne!

- Az is, Kedves! Még nem mondtam? A Los Angeles - New York - i járaton születtem és a pilótafülkében kereszteltek meg! Ott kaptam a Méri nevet!

- Jó, hogy elmondtad - Franz rátenyerelt Méri keze fejére - sok tekintetben hasonlítunk egymáshoz! Én ugyanis kakukkfióka vagyok! Egyszerűen belepottyantottak más fészkébe, de nem mintha rá lettek volna szorulva, hanem, hogy örököst adjanak egy bankár családnak - inkább: dinasztiának, egyben örömet vigyenek egy gyermektelen, de nagyon gazdag házaspár életébe!

- Látod, Kedves - Méri visszasimította Franz kezét - eggyel több ok, hogy mi magunk gondoskodjunk örökösökről, legyenek azok emberek vagy „szirének”! Itt, Amerikában különben sem ritkaság, hogy egy milliomos akár csak szeszélyből cicájára vagy kutyájára hagyja vagyona egy részét!

- Hát én most inkább a Te cicádra gondolok, s ha azt mondanám, hogy tedd le itt a közelben a gépet és...!?

- És - Kedvesem, kérésem számodra parancs! - Sivatagos, kaktuszokkal tűzdelt terep felett repültek és szinte csak másodpercekbe telt leszálláshoz alkalmas helyet találni...!

A folytatást gondoljuk hozzá, tény azonban, hogy másnap hajnalban már, mint férj-feleség együtt lubickoltak végrendeletükben - a házasságkötéssel együtt azt is elrendezték - megnevezett örököseikkel!

A korahajnali lubickolást megelőzően Ferenc felhívott: úgy döntöttek Mérivel, hogy nem titkolódznak előttünk, hisz előbb-utóbb úgyis kiderülne az igazság és nekem a meglepetés ártalmas is lehet...! - Éppen befejeztem Katinkával a beszélgetést - megnyugtattam Auguszta állapota felől. Bántotta, hogy az időjárás visszatartotta az utazásban és napjában kétszer is hívott! Katinkát követően Janzennel készültem kapcsolatba lépni, hogy tisztázzam közte, valamint Irmácska között kialakult viszonyt, mikor belépett a vonalba Ferenc:

- Halló Apuka - majdnem úgy kiáltotta a készülékbe, pedig hála Istennek még nem vagyok süket - jól vagy? Jól aludtál? Milyenek ott a viszonyok? Nem szeretném, ha felizgatnád magad, ugyanis Mérivel tegnap házasságot kötöttünk Mexikóban, hasonló körülmények között, mint Te annak idején Amálka anyukával, fehér sortban, minden különösebb felkészülés nélkül! Méri tanúja az ügyvédje, az enyém - hát nem a sekrestyés, az irodaszolga volt! Ezzel persze csak a hasonlatosságot akarom szimbolizálni, mert különben csak a hatóság előtt bonyolódott minden! A házassággal egy időben végrendelkeztünk utódaink számára is, közéjük értendők természetesen a kísérletekben részt vállaló delfinjeink is! - Mivel hosszasan hallgattam, visszakérdezett: hallasz Apuka?!

- Hát persze - mondtam - csak elgondolkodtam, mert nem szeretném, ha családom bonyolult jogi problémákba keveredne bele!

- Nem lesznek problémák, Apuka! Az én könyveim és a készítendő filmek, de nem kevésbé Méri vagyona egymagában is hosszú időre fedezi a kiadásokat!

- Nem is a pénzen múlik - mondtam - a házasság és a végrendelet folytán a delfinek is családunk tagjai lettek és ki tudja - holnap már a Méri által szült szirének is stb., stb., hogyan fogja fogadni társadalmunk az úgy egyedeket? Nem léptetnek-e életbe különböző szankciókat a kísérleti példányokkal kapcsolatban?! -

Méri, aki a beszélgetésünket végighallgatta közbeszólt:

- Először is csókollak, Apuka! De ugye nem haragszol, ha így szólítalak? Anyuka búcsúszavai feljogosítanak a reményre, hogy a családod is befogad! Most pedig a témához kapcsolódva megnyugtathatlak, hogy Amerika szerte elismeréssel adóznak a bátor kísérletért és nem kérdéses előttem, hogy az öreg Európa is emancipálni fogja utódainkat! Ami a kockázatot illeti, az egyelőre kettőnké: Franzé és az enyém, ha azonban a család nem kifogásolja egyelőre különleges életmódunkat, örömmel csapódunk kis közösségünkkel hozzátok, személyes vagyoni kapacitásunk mellett, a már eddig is hatalmas vagyoni bázist biztosító, amerikai kezdeményezésre létrehozott „Homo novus" alapítvánnyal együtt!

- Csak röviden, kislányom! A mi kis hazánk jelen pillanatban Amerika csatlakozását sem utasítaná vissza! Bár - mint hallom ott is deficites az államkassza! A kísérleti célra összegyűjtött pénzre szüksége lesz majd a homo novusnak, Ti azonban, attól a pillanattól, hogy kimondtátok az igent, a nagy család tagjai vagytok delfinjeitekkel együtt! Hozzátehetem még, hogy nekem semmi ellenérzésem nincs, bárhogy nézzenek is ki az utódok!

Méri felkacagott:

- Az első példányok nem hiszem, hogy a mondabeli szirénekhez fognak hasonlítani, de akkor is megéri az áldozatot, ha csak néhány nemzedék után! Én teljes biztonsággal állítom, hogy a delfinnel közelebbi rokonságban vagyunk, mint a majmokkal, és különben is - olyan helyesek, okosak, intelligensek! Én nem mehetek, de nagy örömünkre lenne, ha apukáék eljönnének néhány hétre! Judit anyukának és a bébinek is jót tenne az itteni klíma!

- Megígérem, Kislányom, hogy a választások után első utam hozzátok vezet, addig azonban én sem mehetek, Viktória lányom mellett a helyem, most különösen, hogy kissé legyengült a véradás következményeként! Eddig nem akartam Ferencet zavarni vele, de ha már egyszer így jött, hát megmondom: Auguszta húgotoktól halva vette el Judit a kisfiút és teljes vércserét kellett nála eszközölni, hullamérgezés miatt! A vért Linda és Viktória nővéreitek adták! Vigyázzatok ti is nagyon magatokra, mert amit műveltek, az sem veszélytelen és én valóban szeretném, ha eredményhez vezetne!

- Nagyon sajnáljuk, Apuka, ami Augusztával történt - ezt szinte egyszerre mondták mindketten - ha átmegy a krízisen, reméljük hamarosan, boldogok lennénk, ha hozzánk jönne felépülni!

- Már elkötelezte magát Katinkával szemben, ugyanis Ő - mármint Katinka - bázeli klinikáján szeretné felerősíteni annyira, hogy a következő terhességét már komplikáció nélkül ki tudja hordani!

- Akkor legalább add át jókívánságainkat neki és sok, sok szeretettel csókoljuk!

- Nem haragszol ránk, amiért nem kértük ki a véleményedet házasságkötésünkkel kapcsolatban - ezt már Ferenc kérdezte - ugyanis anyuka kért bennünket, hogy legalább a gyászévet bírjuk ki...!

- Jól csináltátok, édes Fiam! A mindenkori adottságokhoz kell alkalmazkodni! Anyukát rám bízhatjátok, esetleg megkérdezhetitek tőle: mennyi idő múlott el Amálka halála és anyukáddal - bár csak névleges házasságkötésünk között?

- Inkább rád bízzuk, Apuka! Közöld vele, de csak tapintatosan!

- Csók, Apuka és köszönjük, hogy megérted különleges helyzetünket! - Ezt azonban már Méri mondta és hozzátette még - sajnos mennünk kell, mert nyugtalankodnak a „gyerekek" és ezek bizony nagyon érzékeny jószágok!

- Csók, Apuka - búcsúzott Ferenc is - vigyázzatok magatokra! Úgy hallottam, hogy Európában felütötte fejét valamiféle szingapúri vírusfajta, ami különösen az idősebbekre veszélyes!

- Miattam nyugodtan aludhattok, Fiam! Isten veletek és azért a delfinjeitek mellett szeressétek egymást is!

Éppen csak letettem a kagylót, s mint már előbb is, hívni akartam Janzent, midőn feldúltan belépett a szobába Pisti, majd nyomban utána Ádám /neki Kirunában kellett volna mennie, az időjárás azonban őt is visszatartotta/.

- Disznóság, amit azzal az öregemberrel művelnek - dühöngött Pisti, arcizmai valósággal rángatóztak, a szemei pedig, ha éppen szembejön vele, aki miatt ennyire felizgatta magát, hát fityinget sem adtam volna az életéért - még hogy ő rontaná az ország megítélését...?

- De hát miről van szó - kérdeztem elképedve - miért ez a felzúdulás?

- Hogyne botránkoznék meg köztársaságunk elnöke elleni merénylet miatt...!

- Ez egy kicsit így erős, Pisti bátyám - szólt közbe Ádám - mindössze arról van szó, hogy a történelmi bizottság egy nyilatkozatot adott ki, melyben elítéli a köztársaság elnökét a média-háborúban kinyilvánított állásfoglalása miatt. Főképp azt kifogásolják, hogy külföldi segítségért folyamodik...! Nem tudom, melyik ront többet az ország külföldi megítélésén - ha a hatalmon lévő koalíciós pártok a volt állampárt gyakorlatát követve kisajátítják a televíziót, rádiót, a film, újság, irodalom terén csak saját seggnyalóikat juttatják szóhoz, meghazudtolván saját magukat az Aczél-os idők visszacsempészése folytán, vagy a köztársasági elnök, aki a maga puritán módján lerántja a leplet a nemzetinek-keresztténynek nevezett felső elit üzelmeiről?!

- Hát kié az a televízió vagy rádió - ismét Pisti vette át a szót - ,nem az államé? Aztán ki, mi az állam? Nem az adófizetők összessége?! Nem az értéket teremtő szellemi-fizikai munkások mind - valamennyien?! Hogy merészelhet egy maroknyi politikai-elit addig merészkedni, hogy a munkások képviselőit kirekessze a közszolgálati médiákból?!

- Csillapodj már, Pisti - szóltam - nem tesz jót Neked ez az izgalmi állapot! Elég Neked Xénia...! Mi hasznod belőle, ha akár egyik, akár a másik mellett beállsz a küzdők közé? Vannak fiatalok, középkorúak, akik még bírják szuflával! Ki fogja pártfogásába venni kis feketédet, ha egy - másoknak csupán választási fogást jelentő akció miatt felhergelődve kibuksz a sorból?!

- Jól mondod, Apuka - erősítette meg szavaimat Ádám -, ki választotta meg ’90-ben ezeket az urakat, tán nem a nép?! Ki mit főzött, egye meg! Módjukban lett volna megnézni a jelölteket nemcsak pofára!

- Ugyan már, Fiam - ismét Pisti - Te sem mondhatod ezt komolyan, hisz a kilencvenes választás olyan volt, mint egy felolvasás nélkül aláírt jegyzőkönyv: a népnek sem ideje, sem módja nem volt ahhoz, hogy az addig lapuló ordasokat megismerjek, akik pedig felszínen voltak, azok egytől-egyig kiszolgálták az előbbi rezsimet is! Ám a negyvenöt éves kommunista uralomba belecsömörlött népet akár szecskavágóhoz is terelhették volna! Kisebb szamizdatos csoportocskán kívül azt sem tudták mi fán terem a politika - úgy értem: az a politika, amelyik a nép óhajait is számításba veszi! A nép dolgozgatott addig és éldegélt! Én is dolgoztam eleget, közben nem mondom nyaltam is, de nem a politikusok seggét...!

- Nos, Pisti bátyám - Ádám tovább fűzte - ’90 óta volt ideje és elegendő szabadsága is a népnek ahhoz, hogy felismerje azokat, akik csak ugródeszkának használták! Majd tavasszal

meglátjuk: tanult-e valamit az elmúlt négy évben? Vagy ismét csapatostul követnek egy-egy ámokfutót és...!?

- És amikor már benne lesznek, nem, vagy csak nehezen tudnak ismét kikecmeregni a szarból! Ugye ezt akartad mondani?!

- Nem egészen ezekkel a szavakkal, de értelmét tekintve igen!

- Nem hagynátok már abba? - szóltam, mintegy véget akarván vetni az értelmetlen vitának - ha az írók, költők bojkottja, mellyel a köztársasági elnököt kívánják támogatni, nem járna eredménnyel, még ott vannak az ellenzékben lévő pártok, ott vannak a szakszervezetek, mert gondolom a szervezett munkásság is kiáll elnöke mellett!

- Sajnos, Apuka - Ádám lemondóan legyintett - ez a sokféle, inkább zagyvaság, mint perspektíva, mire elérkezik ismét a választás napja annyira összekuszálja az érdekszférákat, hogy nemcsak az egyszerű emberek, az értelmiség sem találja helyét: a keresztény baldachin alá bújtak lehetnek ateisták is, vagy fordítva - a piros vagy rózsaszín mezben menetelők is lehetnek jó keresztények! Az csak a választások után derül ki, hogy ki kicsoda, mint ahogy az írószövetség bojkottját ellenző nyilatkozat aláírói is kimutatják hovatartozásukat! Az elmúlt időszak az embereket nemcsak enerválttá, gerinctelenné tette és ez inkább a kvalifikáltabb személyeknél fedezhető fel: az anyagi érdekeltséget mindenek fölé helyezve! De - hogy találnák helyüket, mikor százezrek éheznek az országban, s a parlamentben fontosabbnak tartják a megmérettetést: hogy ki az igazabb magyar,

- Azért vannak ebben az országban komolyabb erők is, Fiam! Ott vannak például azok, akik elhatárolódtak az elnököt támadó, s a néphez intézett kiáltványtól! Ezek majd mindegyike súlyos börtönöket szenvedett ’56 után az elnökkel együtt, akit halálra is ítéltek, s csak a nagy nemzetközi nyomásra engedtek szabadon! Tudom: Pisti is, Te is jobban ismeritek az itthoni állapotokat nálam, de azért higgyétek el, nem olyan buta ez a nép, mint sokan gondolják! Nem lesz könnyű préda az egyszerű ember sem, sőt - véleményem szerint tisztábban látja a különböző társadalmi csoportok között húzódó törésvonalakat, mint az értelmiség! Aztán itt vagyunk mi is, hogy helyükre tegyük a dolgokat! Igaz, mi nem vagyunk hősök, mint sokan, akik az idegen népek húsos fazeka mellől akarják dirigálni a magyar jövőt, de hazajöttünk, s mint annak idején Kossuthnak kiáltották: életünket és vérünket adjuk a szebb magyar, egyben az egész emberiség jövőjéért!

- Ámen! - Az ámen szót Anna mondta, aki Xéniával oldalán belépett a félig nyitott ajtón - nem akartuk megzavarni a vitát, más egyéb dolgunk is akad, de különben, amíg hallgatunk benneteket, mi is meghánytuk-vetettük magunk között az általatok vitatott dolgokat, többek között: most forgatják a Törvénytelen szocializmus című filmet - szerintünk, ha az törvénytelen volt, akkor a mostani ugyancsak törvénytelen, azzal a különbséggel, hogy nem szocializmus, hanem kapitalizmus a rosszabbik fajtából! Úgy döntöttünk, hogy amíg fel nem váltja ezt a mait egy megállapodott, törvényekkel szabályozott demokratikus rendszer, a legokosabban tesszük, ha folytatjuk, amibe belekezdtünk! Morális szempontból nem mondható dicséretesnek, de a jelenlegi állapotok között a Rózsa Sándori betyárbecsület: kifosztani a gazdagokat és támogatni a rászorultakat, ugyanolyan helyénvaló, mint a Rózsa Sándori időkben...! Nekünk sem adtak semmit ingyen sem az ateista, sem az istenes emberek addig, míg benneteket meg nem ismertünk!

- De mennyire, hogy nem - szólt közbe Xénia - s bár az én apám káder volt, nem pöffeszkedtünk, mint a mai vezető réteg, sőt - hogy előrébb lépjünk, sokan vállaltuk a tiltott prostitúciót, mint ahogy ma, a kereszténvi jelszavaktól hangos, mirha és tömjénfüstös levegőben sok családos anya a nyílt utcán árulja a testét, hogy a leépülő gazdaság közepett „levegőhöz” juttassák családjukat!

Lehel, aki a beszélgetés idején a tábor bejárata előtt parkoló helikoptert készítette fel az útra Xénia, valamint Pisti Pestre szállításához berohant a szobába:

- Egy repülőgép köröz felettünk, gyertek ki gyorsan! - De még be sem fejezte, jelzett a rádiótelefon és Janzen - a fiatal - jelentkezett:

- Józsi bácsi?!

- Igen-igen, Fiam! Hogy mertél elindulni ebben az ítéletidőben, de majd lent megmosom a fejed! - Lehelhez pedig: milyen állapotban van a kifutópálya?

- A hó el lett takarítva, de síkos! Nagyon vigyázva tegye le a gépet!

Miután közöltem Janzennel a tényállást, valamennyien kimentünk, s felugrálva a csatahajónak becézett Volvóra, a leszállópálya felé igyekeztünk! Persze mire mi odaértünk Janzen letette a gépet! Úgy állt mellette, mint aki felkészült a menekülésre is!

- Éppen veled akartam beszélni, Fiam - léptem melléje -, de hogy merészeltél elindulni? Bizonyára érdeklődtél az itteni időjárás felől?!

- Egészen idáig tiszta volt az idő, csak itt, földközelben okozott kisebb nehézséget a köd! De nem szeretnék sokáig időzni, csak annyi ideig, míg Irmácska, mert érte jöttem, felkészül az útra! Természetesen Józsi bácsitól függ - nem ellenzi-e házasságunkat?! Anyuka és Apuka örömmel vennék, ha vihetném magammal...!

- Beszéltem ugyan velük - mondtam -, de mindenképp váratlanul érkeztél és...! De ne itt beszéljük meg, aztán Juditnak is van beleszólása, hisz az ő lánya /Judit kívánsága volt, hogy a kis bosnyák lányt örökbe fogadjuk/, majd Lehel leellenőrizteti a gépet, mi pedig kérdezzük meg az illetékeseket! Említettem már szüleidnek, hogy mi a szándékom a lányokkal: felkészíteni Őket a Kínában folytatandó iskoláztatásukhoz!

- Bocsáss meg, Józsi bátyám, de Apuka és én is szentírásnak vettük kívánságodat és máris jelenthetem, hogy a külügyminisztérium kinevezett a pekingi követségünk mellé tanácsadóként! Amennyiben hozzájárultok, szertartás után azonnal indulunk, természetesen Gréta húgom és Tamás is! Továbbiakat majd ott elintézzük!

- Fura népség vagytok Ti fiatalok - mondtam -, előbb cselekszetek, mint beszéltek, de én talán éppen ezért szeretlek benneteket!

Ez utóbbi mondat után azt hiszem természetesnek vehetjük, hogy a Janzen által vezetett gép - mellesleg Jörg magánrepülőgépe - rövid ideig tartó készülődés után ismét a levegőbe emelkedett, s Janzenen kívül a fedélzeten tartózkodott a mindenkinél boldogabb Irmácska, Gréta és Tamás pedig hogy is maradhattak volna le, hisz közösek voltak az érzéseik és közösek „titkaik”!

Nem sokkal később Lehel is útnak indult a helikopterrel, vele ment Viktória is, még pihennie kellett volna, hogy a véradás után összeszedje magát, de nagyon hiányolták már gyermekei - volt róla szó, hogy a szűkebb család valamennyi iskoláskorú gyermeke Melindánál talál otthonra -, de hiányolta az Újszövetség pártja is: a mindig jó kedélyű, mindenre pozitív választ adó, nemcsak szép, intelligens, magasan kvalifikált fiatalasszonyt senki nem helyettesíthette volna sokáig! Velük utazott fel Xénia és a veterán Pisti is, Margitkának egyedül sok volt a gyönyörparadicsomban felmerülő ügyes-bajos tennivalókból, s már többszörösen is sürgette Xéniát és Annát is, az időjárás azonban visszatartotta őket, s Anna ezúton sem mehetett velük, mert az általa kreált téglagyárban nehézségek merültek fel! Oda indulván megkért, hogy tartsak vele, ugyanis az emberek bizonyos dolgokban nem látnak tiszta képet...!

Terepjáróval indultunk a közeli agyagos dűlőben rohammunkával felhúzott, azaz inkább: kész elemekből összerakott gyár-óriás felé, közben persze beszélgettünk, hisz Anna végre elérte,

hogy Judit mellett, Szilvia helyett az első asszony szerepét játszhassa! Azért használom ezt a szót, mert másnak már nem igen nevezhető, amit még kaphatott tőlem!

Az út eléggé síkos volt, a hóeke letúrta ugyan a havat az út két oldalára, de így is maradt még bőviben, sőt - a vékonyabb réteg keményebbre fagyva ide-oda dobálta a kisebb-nagyobb hógombócokba ütköző járművet! Mivel Anna vezetett, nyugodtan legeltethettem szemeimet a fehéren csillogó vidéken és meg is jegyeztem:

- Hasonló érzés futkároz bennem, mint fent északon, ahol az esztendő nagyobbik felében a földeket hótakaró borítja! Talán az éghajlatnak köszönhetően ártatlanabbak, jobbak az emberek, mint dél felé haladván...!

- Nem tudom szerencsésnek mondhatjuk-e, Irmácska - Anna, mivel pillanatra sem engedhette el a kormányt, a lábszárát dörzsölte hozzám - álmában sem gondolhatta szegényke, hogy éppen megbecstelenítésének köszönhetően emelkedik rövid idő alatt a legmagasabb régiókba, de ez is szerencse dolga -, ha annak idején nem jössz Te, ki tudja hol kötöttem volna én is ki? Ő az erőszaknak engedett, én önként adtam magam és végül is egy helyütt kötöttünk ki! Bonyolult ez az élet, Kedvesem, vagy - nem is tudom, minek nevezhetném, de míg százezreket tapos maga alá, egyeseket ölebként emel keblére!

- Azért magadat ne hasonlítsd Irmácskához! Te, bármilyen volt is a kezdet, egy csodálatos pályát futottál be eddig és reméljük még nincs vége! De most ne erről beszéljünk! Mit gondolsz, nem lesz erős versenytársunk a Torgyán-féle kisgazda párt? Meglepően sokan ünnepelték tegnap demagóg kijelentéseit!

- Ugyan, Kedvesem - Anna megállította a kocsit -, olyat mondani, hogy hat hónap alatt rendbe hozzák az ország gazdaságát, csak egy degenerált vagy csaló ember képes! Ámbár - elgondolkodott - Hitlert, Sztálint is paranoiásnak tartották, és tömegeket tudtak „hipnotizálni”, ki tudhatná - a jelenlegi kormányzattal inkább csak az értelmiség egyes csoportjai szimpatizálnak, a keresztény demokratáknak nevükben is benne van, hogy kiket képviselnek, a liberálisok - ők inkább az elit és a már polgárosodó rétegek pártjai, ezen a választáson nem hiszem, hogy nagyon kiugranának! A kisemmizett munkás és dolgozó tömegeket inkább a baloldali pártok vállalták fel és nekünk nézetem szerint velük kell megküzdeni, ám, ha nem lenne köztünk az az áthidalhatatlan különbség, hogy míg mi a tábornoknak és a közkatonának ugyanazzal a serpenyővel mérünk, ők, a fokozatosság elvét vallják, ebben az esetben akár együtt is indulhatnánk!

- Igen! Így van! De - emlékezetem szerint azon a tömeges étkeztetésen, amelyet az újszövetségi szentírásban feljegyeztek, Jézus arra kérte apostolait, hogy lakassanak jól mindenkit...! Ez szerintem azt jelenti, hogy nem kiporciózva, vagyis érdem, hanem mindenkinek szükségletei szerint! Ez persze nem azt jelenti, hogy a semmirekellők, naplopók is ugyanazzal a mércével mérendők: minden embernek adnia kell azt, ami tőle elvárható és csakis ebben az esetben alkalmazható az egyenlőség elve! Köztünk különben sem maradhatna meg olyan ember, aki - mint a letűnt kommunista rezsimben - másokon akarna élősködni!

Még tovább beszélgettünk volna, de a gyár udvarából felfigyeltek a sokáig egyhelyben álló kocsira és elénk küldtek egy vontatót, mivel azt hitték, hogy elakadtunk! Mi persze nem vártuk be és miután úgy jó félúton összetalálkoztunk, kikerültük és magunk mögött hagytuk!

A gyár kultur célokat szolgáló nagytermében már vártak ránk!

Valaki nagyon felizgathatta az embereket, mert nagy volt a zsongás, s hogy hivatalos személy is jelen legyen, a polgármestert is meghívták! A gyár főmérnöke jött elénk és német nyelven - a gyár osztrák konstrukció volt - izgatottan magyarázta: nem tudja mi történt az emberekkel, de hirtelen megváltoztak és vele, valamint az ugyancsak Ausztriából szerződtetett műszakiak-

kal szemben erősen ellenséges magatartást tanúsítanak -, félő, hogy a termelés visszaesik, pedig már egy fél évre előre vannak a megrendelésekkel és főleg exportra...!

- Tulajdonképpen mi a bajuk - kérdeztem - van valami elképzelése arról, hogy ki, vagy kik és miért szítják az egyébként békés emberek hangulatát?!

- Sajnos nincs! - válaszolta ő - és osztrák társai sem beszélik a magyart! Annyit azonban megértettek, hogy a fizetésről van szó! Ellene vannak a hitelkártyás rendszernek! Készpénzt akarnak kapni, mint más üzemekben!

- Ezen könnyen segíthetünk - mondtam - gyere, Kedvesem - megfogtam Annak kezét - van, akinek a jó a rossz, vagy fordítva! Itt egyesek az utóbbira voksolnak! Majd megtapasztalják saját bőrükön, hogy a bérmunkásoknak vagy a családtagoknak lesz-e jobb...?!

Beszélgetés közben persze tovább mentünk és csakhamar a tetemre hívás helyére érkeztünk, ahol az ajtóban álló polgármester fogadott:

- Isten hozta Önöket, Uram! - szívélyesen fogadott bennünket, de látszott az arcán az erőszakoltság - nem számítottunk rá, hogy éppen Ön fog kijönni hozzánk, de talán így jobb is! Legalább itt mindjárt pontot tehetünk néhány olyan kérdésre, amelyek indokot szolgáltattak az embereknek arra, hogy ide citáljanak engem is! De parancsoljanak..! - Előreengedett...!

- Édes Fiam - mondtam -, családunkban nem szokás parancsolni, csak kérni és a kérést, amennyiben az a közösség érdekét szolgálja teljesíteni! Anna professzornő és a főmérnök is úgy tájékoztatott, hogy az emberek bizonyos dolgokban másképpen kívánják érdekeit érvényesíteni, mint ezt családunkban eddig megszoktuk! Előre megmondhatom, hogy ennek semmi akadálya, de lássuk, mit szólnak hozzá az emberek!?

Beljebb menve a terembe azonnal kiszúrtam egy kisebb csoportosulást az egyik sarokban, középütt a volt termelőszövetkezeti főkönyvelővel! Megpillantván engem azonnal szétrebbentek, de későn ahhoz, hogy figyelmemet fel ne keltsék... -

- Jöjjön csak közelebb, ide mellém - intettem a gyárban is könyvelő munkát végző középkorú férfinak - Ön - mondtam miután mellénk lépett - bizonyára legérthetőbben tudja megfogalmazni az itt zajló eseményeket! De - intettem a többieknek is - foglaljanak helyet, emberek! Ülve szoktuk meghányni-vetni a családban felmerülő problémákat és az én lábaim már különben is elfáradtak!

- Az a helyzet, Uram - kezdte a könyvelő, miután a többiek is elcsendesedtek, hogy a többség itt bizalmatlan a hitelkártyákkal szemben és a fizetést a régi, megszokott módon kérik! Készpénzre ugyanis mindig szüksége van a családnak, és nem futhatnak nap, mint nap a bankba!

- De hiszen nem kell mindennap a bankba futni, egyszerre több pénzt is kivehetnek! A hitelkártya azt a célt szolgálja, hogy a család agyközpontjának tartott számítógép naponta hiteles képet nyújthasson nemcsak vállalataink bevételéről, hanem a családtagjaink által igénybevett pénzösszegekről is! Egyúttal megóv bennünket attól, hogy nagyobb összegekkel zsebünkben, gonosztevők zsákmányai legyünk! Nagyobb összegű vásárlásainkat ugyanis hitelkártyával bonyolíthatjuk le! Nem titkoltuk, hogy a család agyközpontja minden hozzátartozóról másodperc töredéke alatt áttekinthető képet ad, de több ezres, vagy még nagyobb létszámú családnál másképp nem is lehetséges megfelelő irányítás, de a családtagok közötti egyenlőség sem oldható meg más eljárással -, vagy, ha ennél jobbat tudnának ajánlani, javasolni, állunk elibe! Nos - eddig is emelt hangon beszéltem, hogy a teremben lévők valamennyien hallják, ehhez a részhez érve azonban még erősebben kihangsúlyoztam - a mi családunk, hogy munkát és kenyeret adjon a környék nehézségekkel küszködő lakosainak, felépítette ezt a gyárat! Önökön múlik, hogy - mint ahogy vállalták is - családtagokként, vagy bérmunkában végzi ki-ki a rá kiosztott munkát?! Nekünk csak annyiban nem mindegy, hogy

szerettünk volna egy jómódú, tehetős nagy családot létrehozni, de ha nem, hát nem...! Minden harag és részünkről támasztandó igény nélkül áttérhetünk az Önök által választandó módszerre! Azt azonban szintén előre megmondom, hogy aki kilép a család tagjai közül, egyhamar oda vissza nem térhet! Válasszanak!

- Megbocsát, Uram - fordult felém a polgármester - én ugyanígy már elmondtam nekik, sőt azt is, ha valamennyien otthagynák a családot, én akkor is maradnék, ha miatta leváltanának tisztségemről, az eredmény azonban eddig nulla volt, ha megengedi, most újra megkérdem tőlük, hogy ki áll mellém?!

- Tiéd a szó, Fiam, de különben a tisztségedről való leváltás bonyolultabb feladat, az itteni események nem befolyásolhatják...!

- Köszönöm! - A polgármester meghajtotta magát, de inkább csak Anna felé, majd felszólította az egybegyűlteket: aki úgy gondolja, hogy kitart a követelésük mellett, az álljon baloldalra, aki pedig megmarad a családban az eddigi feltételek mellett, az ide mellém...!

A könyvelő rám nézett, majd szemlesütve oldalgott a baloldali csoportosulás felé, nem sokan, de vagy tizenöten azonban a polgármester mögé sorakoztak!

- Rendben van, emberek - mondtam -, akik tehát megmaradnak családtagnak, azok továbbra is a hitelkártya útján jutnak pénzhez és természetesen minden egyéb szükségeshez, akik pedig nem, azoknak a személyi adatait, hitelkártyájuk adatait moment, most töröljük a számítógép adattárából és a szakszervezetek által jóváhagyott bértarifa szerint, ott is a magasabb kategóriákat alkalmazva kapják ezentúl a fizetésüket! Írja kérem össze az Önhöz csatlakozó emberek listáját - a könyvelőhöz - és kérem, hogy adja át a főmérnök úrnak, de most kérem, hogy kezdjen hozzá! Ön, különben megmaradhat továbbra is könyvelőnek, de csak a bérmunkások ügyeivel foglalkozhat! Nem hiszem, hogy részünkről a legkisebb rosszindulatot is tapasztalnák!

- Köszönöm, Uram - válaszolt a könyvelő - azonnal munkához látok!

- Ha van valakinek még kívánsága - mondtam - mielőtt elmennénk, szóljon bátran, és ha teljesíthető, örömmel teszünk eleget!

A könyvelő és a száznál is több munkás a terem másik végéhez vonult, a polgármester és a mögötte felsorakozottak pedig mellénk léptek...!

- Köszönöm, barátaim, a bizalmat - mondtam nekik, majd egyenként magamhoz öleltem valamennyiüket - szurtos, agyagos gúnyájukban 32 évvel ezelőtti önmagamat láttam és elérzékenyültem - végezzétek továbbra is becsülettel munkátokat, és rövidesen meggyőződhettek arról, hogy semmivel sem vagytok alantasabbak, mint a gyárkomplexum vezérigazgató-nője, jelen esetben - Annát, aki végig mellettem volt magam elé állítottam - a professzornő!

Miután a könyvelő átnyújtotta a listát, utasítottam a főmérnököt, hogy az általam elmondottak szerint szortírozza munkásait, majd elindultunk vissza a telepre. A hó kezdett szitálni, majd egyre sűrűbben esni, a jármű láncai kaparták a jeges útra hullott friss havat, de azért volt terepjáró, hogy megbirkózzon az akadályokkal! Annának erősen figyelni kellett az utat, de azért egy-egy mondatot megeresztett:

- Mit gondolsz - kérdezte - miért ez a visszalépés? Hisz, mint bérmunkások a legmagasabb kategóriát alkalmazva sem érik utol a család tagjainak életszínvonalát!

- Az lenne a csoda - mondtam -, ha senki nem lépett volna vissza! Egyelőre ismeretlen előttük a hitelkártya rendszer, de még ismeretlenebb az, hogy különböző embertípusok foglalkozásra való tekintet nélkül testvérekként becsüljék és szeressék egymást! Aztán attól is tartanak, hogy az a fránya számítógép belelát a szívükben is! Egy biztos: az öreg grófnő lány korában,

60-65 évvel itt, de másutt is, közelebb volt az úr és a cseléd egymáshoz, mint ma a munkás a munkáshoz! Nem tudom elegendő lesz-e egy másik kétezer év ahhoz, hogy az emberek közötti falak leomoljanak és beteljesedjenek az Írás szavai az egy akol és egy pásztorról?!

Janzen és társai Stockholmig sem értek, belekerültek egy hóviharba, s csak egyre feljebb fúrva magát tudta stabilizálni a gépet, majd miután nagy nehezen összeköttetésbe léphetett a stockholmi reptérrel, lokátorok segítségével szerencsésen leereszkedett. Szó sem lehetett arról, hogy még aznap tovább repüljenek, de nemcsak az időjárás miatt, a vihar annyira megviselte a gépet is, hogy elkerülhetetlenné vált alapos átvizsgálása, ezért leszállás után első dolguk volt a szerelőcsarnokba vontatni, s csak utána fújhatták ki magukat, helyesebben: magukból a rettenetet, mert bizony könnyen végzetessé válhatott volna útjuk - esküvő helyett, temetési menetté!

- A mindenit! - Ez a szó csúszott ki elsőre Janzen száján - biz Isten jól imádkoztatok! Különben - nem is jó rágondolni mi is történhetett volna velünk!

- Most az a fontos, hogy biztonságban vagyunk - szólt Ádám - és most merre?!

- Azt igazán nem nehéz eldönteni - mondta Gréta - természetesen a nővéremnél fogunk megszállni, amíg nem indulhatunk tovább, esetleg értünk nem jön Jörg helikopterrel! Gondolom, be van tojva a gépe miatt, és ha az idő engedi, első dolga lesz ide repülni!

- Nem gondolom, hogy a gépe miatt lenne betojva a bátyám, kishúgom, inkább miattunk! Elindulásunk előtt, midőn beszéltem vele még jó idő mutatkozott, de tudhatod Te is, hisz Kirunában születtél, hogy itt fenn bizony nagyon gyorsan váltják egymást a légköri frontok és szinte kiszámíthatatlan az időjárás egyik óráról a másikra!

- Most már igazán mindegy, akár így, akár úgy - fő, hogy a talpunk alatt föld van, vagyis: inkább beton, ami még szilárdabb, vita helyett fogjunk egy kocsit és induljunk haza! - Ez utóbbi megállapítás Ádámtól származott - tudomásom szerint - folytatta - van abban az ősi fészekben mindnyájunk számára elegendő hely és Fannika még örülhet is, ha felrázzuk egy kicsit magányából! Nem hiszem, hogy anyuka - Szilvia - örömet okozott neki eltűnésével és már jó ideje ki sem mozdult hazulról! - Fannika egyedül lakta a tengerpartra néző palotát, s addig legalábbis úgy tudta a család, hogy kizárólag a tudománynak él! /A stockholmi egyetemen tanított!/

Mivel Ádám egyébként is csak Stockholmig ment volna, csatlakoztak indítványomhoz, s magukhoz véve a legszükségesebb holmit egy szabad taxival elindultak a tengerparti öreg ház felé. De minő meglepetésben volt részük: a második emelet - két emeletes az épület - teljes kivilágításban, s az új-guineai pápua törzsek ütemes tam-tamjának kíséretében, az európai fülnek szokatlan dallamok rezegtették az ablaküvegeket!

- Miféle társaság van odafenn, Asszonyom? - fordult Ádám kérdéssel a csengetésre ajtót nyitó gondnok feleségéhez -, vagy házszámot tévesztettünk volna?!

- Nem, Uram! Jó helyen járnak - válaszolt a kérdezett - csak egy idő óta a kisasszony magával hozza az egyetemről egész kurzusát, hogy amit a hivatalos órákon nincs módjukban tanulmányozni, azt itthon pótolják! Meg nem ijedjenek, főként a kislányok, mert ott aztán bármerre néznek, mindenünnen emberi és állati csontvázakkal találják szembe magukat, sőt - élő majmokkal, kutyától, macskától a sünig - a sokféle állat olyan otthonosan mozog ott fent, mintha egyenesen odaszülettek volna!

- És ki takarít utánuk? - Ezt az addig csendben meghúzódó Irmácska kérdezte -!

- Hát a kisasszony és a többiek - volt a válasz - azt még nem is mondtam: egy közösséget alkotva valamennyien itt laknak!

- Ezt megnézem magamnak - szólalt meg Gréta és meg sem várva, hogy társai mire határozzák el magukat, futva indult a kikoptatott vörös márvány lépcsőkön fölfelé...! De még fel sem ért egészen, egy csimpánz anya jött vele szembe kölykével a nyakában, s Gréta ijedtében vagy a csodálkozástól elsikította magát: Jézusom...!

Ádám, valamint Janzen nyomukban Irmácskával és Tamással, kettesével szedve a lépcsőket utána indultak és szinte velük egy időben érkezett a helyszínre Fannika tanárnő is, háta mögött egy rakás fiatal lánnyal, fiúval, persze voltak köztük idősebbek is, hisz nyugaton nem megy ritkaságszámba a 35-45 éves diplomázó! De nemcsak korban különböztek: a szőke hajú svédtől, a marokkói, egyiptomi arab, a szudáni néger és még ki tudja Afrika mely tájaira való feketék, kínai sárgák, japánok, indusok..., a polinéziai, melanéziai szigetvilág szinte valamennyi bennszülött törzse megtalálható volt köztük!

- Atya Isten! Hová cseppentünk bele?! Te aztán letagadni sem tudnád, nővérkém, hogy az antropológia-fiziológia professzora vagy!

Ádám e megjegyzése közben magához ölelte és csókkal illette Fannikát - tudjuk róluk, hogy féltestvérek -, Ádámot elsőnek Gréta követte az üdvözlésben, aki szókimondó lévén, a testvéri csókhoz hozzátette:

- Te is megéred a pénzed! Legutóbbi itt jártunkkor még úgy éltél, mint egy remete, most pedig...! Mondd, miféle kuplerájt hoztál itt össze a szentélyként tisztelt családi otthonban?! Igaz, hogy együtt is éltek?!

Fannika nem sértődött meg jóval fiatalabb húga - édestestvére - megjegyzésén, egymásután ölelte magához legközelebbi hozzátartozóit, majd egyenként bemutatta a kurzus tagjait! Majd mindnyájan az öt kontinens politikai és gazdasági nagyjainak gyermekei voltak, kivételt csak a svédek képeztek, akik viszont az érdekesnek számító tanulmány kedvéért csatlakoztak: keveredések által megtalálni az ember emberré alakulását a kezdetektől a végső kifejletig! Ha ugyanis ez sikerül, abban az esetben sok minden kiküszöbölhető lesz, ami ma még konfliktusok forrása, amire ma még nincs pozitív válasz!

Fannika, aki Amálka bárónő magántanárának, az ugyancsak Fannikának nevezett, kedves, öreg hölgy teteme mellett fogant, /Csendélet a Paradicsomban című könyv/ meggyőződése volt, hogy az ember egyetlen, éspedig nőnemű őslény és a már létező főemlősök variációinak legsikeresebb példánya és az evolúciós folyamat még sok titkot tartogat a jövőre nézve is! Ha -, a ha az mindig ott van..., hisz már eddig is nagyon sok fejlett és fejletlen állatfaj kipusztult a földtörténet folyamán különböző okok miatt, az ember pedig éppen fejlettsége folytán, saját maga is tevékenyen hozzájárul kipusztulásához!

- Mit csináltok Ti itt tulajdonképpen? - kérdezte Janzen belépve a nagy fogadóterembe, ahonnét a számítástechnika legmodernebb konstrukciójának zümmögése hallatszott, mielőtt azonban választ kaphatott volna, feltűnt néhány méterre tőle egy képernyőre vetített csontváz - ember nagyságú - a csupasz csontok azonban csak néhány pillanatig voltak láthatók, mert a huszadik század csodájának is mondható gépezet kezdte ráépíteni az izomzatot, közte az ideg és vérrendszerrel, s végül a bőr, majd a szőrzet különböző színárnyalatokban, az evolúciós fejlődés folyamatát visszafelé ábrázolva!

- Ne ijedjetek meg - szólalt meg a csoportból egy férfi tiszta angolsággal, de, hogy férfi és szuper-intelligens, arra csak a hangból, valamint a hosszú szőrzet alól előreugró ajak, orr és csillogó szemeiből lehetett következtetni -, amit most látni fogtok: ősanyánkat és egy medvét ábrázol párzás közben -, a két emlős közötti különbség csak a fejben és a női emlőkben

mutatkozik! Az alsó és felső végtagok és a vastag bundázat is hasonlóságot mutat...! - Még mondta a magáét, midőn valamelyikük, vagy éppen Fannika lekapcsolta a világítást és a képernyőn két eleven szörnyeteg jelent meg, előbb csak körbe nyaldosták, majd vad, kéjes mámorral feldöntik egymást, s letarolva maguk körül az ugyancsak még durva, buja növényzetet, szerelmi vívódásba kezdenek...!

Irmácska elsikította magát, s kiszakadva a többiek közül lefelé rohant a lépcsőházban... -

- Tüntessétek el ezeket a szörnyeket - kiáltotta Gréta a túlzottan is sikeres utánzatokon megütközve, majd Irmácska után rohant.

A házban „lakók", akik már hozzászoktak a képernyőn megelevenített és hozzá hasonló kreatúrákhoz, ámultak, bámultak, nem tudván mi történt a lányokkal, miért a megbotránkozás, holott csak a történeti valóságot igyekeznek kikövetkeztetni!?

- Mi van ezekkel a lányokkal? - kérdezte Fannika Ádámtól - és főképp Grétával, hisz filmekben is találkozott már hasonló jelenségekkel?!

- Inkább Irmácskánál van a baj - válaszolt Ádám - Janzen menyasszonya ugyanis terhes és tudod, hogy az a babona, miszerint az ijedtség, vagy annak kiváltó oka bizonyos értelemben kihat a magzatra, még mindig dívik!

- Sajnálom - mondta Fannika -, ha tudjuk, előre felkészítünk benneteket, de hát olyan váratlanul érkeztetek - előadás közben és a gépbe már be volt tárolva a különböző informatikai anyagmennyiség, amit pedig a végén láttatok, az részünkre is meglepő eredmény - mintha a számítógép önállósította volna magát! A látottak után mehetnénk egészen a kezdetekig visszafelé, az élet keletkezését azonban nem bolygatjuk, a teremtmény szemérmetlen beavatkozásának tartanám a Teremtő titkaiba! A közösség feladata ezután a jövőkép kutatása lesz, esetleg csatlakozunk Franzhoz! De - Anita! Megkérlek: nézz a lányok után! - Egy, a közelben álló fiatalasszonyhoz - majd Anita - folytatta - nőgyógyász, s ha segíteni kell Irmácskának...! De vannak itt pszichológusok is, sőt - első osztályú sebész..., de minek mondanám tovább, hisz megtalálható itt valamennyi szakág képviselője, akik az antropológiát és a fiziológiát hivatottak előbbre vinni! Különben - mint ahogy magatok is meggyőződhettetek róla, ez itt nem kupleráj, majdnem valamennyien törvényes házasságban élnek - rajtam kívül - s csak a kísérletek kedvéért variálunk egymás közt!

- Különleges család vagyunk - jegyezte meg Ádám - a jövevények közül már csak Tamás állt mellette -, Janzen ugyanis a lányok után futott - két természettudós is van köztünk, egyikük az emberi faj keletkezését és eddigi miként jét, a másikuk az ember megmaradásának jövőbeni perspektíváit kutatja! Érdekesség az egészben, hogy mindketten: előre is, hátrafelé is, a víznél köttök ki!

- Abban azt hiszem megegyezhetünk, hogy a víznél - jegyezte meg ismét a férfi, aki ősanyánkhoz hasonló hajzattal fején, az őskor kövületeként hatott - az élet azonban a párafelhőben úszó ősföldön is kialakulhatott: a lecsapódó harmat éppúgy lehetett az élet bölcsője, mint a későbbi óceánok! Minket azonban inkább a már két lábra álló ember térben és időben végbement átalakulásai, fajtánkénti elkülönülés érdekel!

- És az egyetem nem kifogásolja az ilyetén való oktatást? - a kérdést ismét Fannikához intézte Ádám.

- Az egyetemet az elért eredmények érdeklik, Bátyus! A tudomány érdekében semmi sem drága, és semmi sem megengedhetetlen! De - különben sem rendelkezik az enyémhez hasonló számítógépes rendszerrel, amihez - legalábbis részbeni kihasználáshoz - nélkülözhetetlen ez a közösség! Moralitás szempontjából pedig - ami Neked, vagy többeknek erkölcstelen, az nekem és ugyancsak többeknek lehet erkölcsös! Én apukát és a hozzá szoros szálakkal kötődő

közösséget tartom példaképemnek és a meggyőződés, hogy - a családok összekapcsolása és nem szétszórása az emberiség jövőjének záloga - vezetett az itteni közösség kialakításához is!

A körülött állók megtapsolták Fannikát, majd vele együtt végig vezették Ádámot, akit húga a nagycsalád koordinátoraként mutatott be, az egész emeleten, elmagyarázva neki: hogyan és miből élnek, arra való tekintettel is, hogy a világ különböző tájairól verődtek össze... -

De Anita doktornő is talált magának munkát! Irmácska ugyanis megint elveszítette a magzatot, pedig örömmel viselte terhét, nem úgy, mint az első! Persze, Janzen is vigasztalhatatlan volt, de nemcsak Ő, Gréta is, aki nem rejtve véka alá, hogy mit gondol nővére közösségéről, hangosan támadt Anitára, akinek feladata csupán a közösség egészségvédelme volt:

- Ne nyúljon testvéremhez a piszkos kezével, mert nem állok jót magamért!

- De kislányom, én orvos vagyok, és azért jöttem utánatok, hogy segítsek a bajban!

- Gyere, Irmácska - húzta volna maga után Gréta a szerencsétlen lányt -, majd én rendbe teszlek!

- Ne ellenkezz, Gréta - szólt rá Janzen - Te nem pótolhatod az orvost!

- Orvos?! - válaszolt a lány - amit ott fent láttam -, megvan a véleményem drágalátos nővéremről is! Mondhatnak, amit akarnak, azok után, amit ott láttam, amitől megijedt Irmácska is..., olyasmit összehozni csak erkölcsileg züllött emberek képesek!

- Vigye kérem a húgát valamerre - szólt rá Janzenre Anita doktornő - maga pedig, Kedves - de ezt már a szintén jelenlévő gondnokfeleséghez - nyisson ki számunkra egy szobát, olyat, amely mellett fürdőmedence is van! - Mivel látta, hogy sem a férfi, sem testvérhúga nem akarják magára hagyni Irmácskát, ismételten, de keményebb hangon szólította fel Janzent: hát nem érti kérem, hogy mire kértem?! Legalább addig hagyjanak magunkra bennünket, amíg ellátom a kedves kis menyasszonyát!

- Gyere, Gréta - Janzen magyarul szólt a lányhoz - viselkedj úgy, ahogy egy jól nevelt lányhoz illik, a doktornővel szemben! Ahhoz, hogy ítéletet mondjunk nővéred számunkra meglepő, a tudomány számára azonban bizonyára fontos tényked éséről, meg kellene ismernünk a kitűzött célt! Én semmi esetre sem tudom elképzelni, hogy nővéred kuplerájt rendezett volna be az emeleten! - Miközben beszélt, belekarolt a lányba és - némi vonakodás után sikerült odébb csalogatni - tudom mit érzel Irmácska iránt - folytatta -, de az orvost nem helyettesítheted! Elhiheted: nekem tán jobban fáj, mint Irmácskának, de azzal, ha a dolgok ismerete nélkül durván ítélkezünk valaki vagy valami felett, nem segítünk magunkon! És most kérlek, ha kijön a doktornő - időközben Irmácskával együtt eltűnt egy ajtó mögött - kövesd meg őt, utána pedig nővéredet!

- Hát Te hiszed, hogy csupán kísérleti célokra rendezkedtek így be ezek a...?! - Gréta arcizmai még mindig remegtek a felindulástól - Te tudod, hogy én és Tamás is szeretkezünk, de ez kettőnk titka, vagyis négyünkké, mert Irmácska és Te...! De itt - ahányan csak vannak, annyival! Ez nemcsak gusztustalan, erkölcstelen is! És még én kérjek bocsánatot?!

- Igen! Te kérj bocsánatot, mert amit ott láttál, még semmi alapot nem nyújt a Te nagyon is szigorú előítéletedre! Továbbá - ha úgy van, ahogy én sejtem, akkor nagyon sok munkájuk fekszik abban a jelenetben! De az egész sorozatban, amit a jelenet előtt levetítettek! Aztán arról sem szabad megfeledkezni, hogy nővéred nagyon híres professzor-tudós és ezt a címet nem az utcán osztogatják!

- Jól van, na...! Számomra akkor is kurvák maradnak, mert akinek mindegy, hogy kivel és napjában többször is váltogatja, az nem is lehet más!

- Tévedésben vagy, Gréta! Kurvák azok, akik anyagi javakért adják magukat! Akik azonban szerelemből vagy a tudomány előbbre viteléért, azok mindenkor és mindenki részéről tiszteletet érdemelnek! A doktornő pedig, aki vigyáz az egészségükre... -

- Elég! Ne mondd tovább! Megértettem, és ha kijön, meg fogom követni, azt azonban, hogy a nővéremtől is bocsánatot kérjek, ne is említsd többé, és mihelyt tehetjük, azonnal indulunk tovább...! Majd Ádám beszámol apukának arról, ami itt történik, és ők eldöntik, mi legyen velük...!

Éppen befejezte, midőn közel hozzájuk, halkan nyílott egy ajtó és a doktornő vigyázva, hogy zajt ne csapjon, becsukta maga mögött, majd:

- Lefektettem, adtam neki egy nyugtató injekciót, és most alszik! Szeretném kérni Önöket, hogy amíg magától fel nem ébred, ne zavarják! Nagyon megviselte szegénykét, hisz még olyan fiatal! Várhatnának vele néhány évet...!

- Normális körülmények között igen, kedves doktornő - mondta Janzen - Irmácska azonban különleges személyiség és úgy döntött családom, az ő érdekét szolgáljuk jobban, ha mielőbb összeházasodunk!

- Értem! Nagyon tiszteletreméltó cselekedet Öntől kedves gróf - a doktornő végigmérte Janzent - sógornője említette, hogy kis menyasszonya milyen szörnyű dolgokon ment keresztül és magam is helyesnek tartom, ha mennél előbb olyan környezetbe kerül, ahol teljes nyugalmat biztosítanak számára! A gyermekáldással azonban várnék! Ugye nem haragszik szavaimért?

- Magam is gondoltam erre és nagyon köszönöm a jó tanácsát, kedves doktornő!

- Én pedig a bocsánatát kérem előbbi viselkedésemért - hajolt meg előtte Gréta - teljesen elvette eszemet, ami ismételten megtörtént vele! Ott voltam első vetélésénél is! Azt nem, ezt a kicsit azonban nagyon akarta!

- Talán idegrendszerében történt károsodás az első alkalommal, de persze ez nem jelenti azt, hogy későbbre is visszamaradna valami nem kívánatos az akkori sokkból! Nem szabad közel engedni az imént látott durva jelenetekhez! Rád pedig nem haragszom, kedves - Grétához - nagyon is megértelek és kérlek is, hogy vigyázz kis barátnődre!

- Köszönöm - hajolt meg Gréta, ami nála igencsak ritkaságszámba ment, amikor pedig a doktornő távozott: megfogadod a tanácsát - fordult kérdéssel Janzenhez - mert én igen! De a tanácsa nélkül is megtennék mindent Irmácskáért!

- Tudod, Kicsim - Janzen elgondolkodott, törte fejét, hogy is válaszolhatna okosan - sajnos ez rajtam kevésbé múlik - mondta - és ha már férj-feleség leszünk, másképpen ítél meg Ő is mindent!

- Őszintén örülök boldogságtoknak! Bár én is hasonló helyzetben lehetnék! - Gréta lehajtotta fejét, majd - ma előbb érnek a fiatalok, mint régebben és erre is figyelniük kellene a felnőtteknek, de sajnos, ők a maguk módján csak azt szajkózzák: előbb az iskola kislányom, utána szabadon választhatsz! Mit szólna apuka ahhoz, ha történetesen én is teherbe esnék?!

- Isten ments, Kicsim! De - ha történetesen úgy járnál, mint mondod, legfeljebb a kínai nagyfal tövében szülnél, mert a kínai utat már nem mondhatjuk le! Aztán remélem, nem orrolsz meg érte: az ember teste előbb érik, mint szelleme! Ezért tisztelni kell az idősek tanácsait! Mint láthatod, én már felnőtt korban vagyok, mégis minden komolyabb lépésemnél kikérem apuka és anyuka véleményét! Sok lelkiismeretfurdalástól szabadul meg az az ember, aki megosztja - elsősorban szüleivel aggodalmait! Neked sem ajánlom, hogy nélkülük meggondolatlan elhatározásra szánd el magad! És még valamit szeretnék veled megbeszélni,

mielőtt visszamegyünk a többiekhez - mit szólnál ahhoz, ha Fannika segítségét kérnénk egy megfelelő, elsősorban is megbízható kínai instruktor felfogadásához? Neki bizonyára vannak Kínában, itt végzett növendékei, akik közül akad számunkra megfelelő személy!

- Ezek szerint mégis bocsánatot kell kérjek nővéremtől?!

- Ugyan már, Kicsim - testvérek között elég egy mosoly, egy csók és máris minden rendben! Én különben sem hiszem, hogy Fannika haragudna rád!

- Rendben! Meggyőztél! Irmácskának úgyis pihennie kell, alszik, ha akarod, indulhatunk irgalomért esedezni, esetleg szerezhetünk új barátokat is!? Ki tudja? Ádám és Tamás már valamelyik szexbomba karjai közt évődik!

- Mindent inkább el tudnék képzelni, kishúgom, de mehetünk!

Elindultak felfelé a második emeletre, de már a lépcsőházban felfigyeltek Ádám hangjára, aki éppen az én híradásomat vette miniszterelnökünk halálával kapcsolatban. Janzen és Gréta megilletődve hallgatták Ádám fiam válaszait:

- Nem hiszem, Apuka - mondta ő -, hogy helytálló lenne Széchenyihez hasonlítani, vagy akár Kossuthhoz, Deákhoz! Mint ember, és főképp mivel tudatában volt politikai pályafutása elejétől halálos betegségének, magasan felette állt az átlagembernek, de óriási hibát követett el azzal, hogy a rendszerváltást kizárólag a felső elittel kívánta megvalósítani, kirekesztve a munkástömegeket, akik nélkül elképzelhetetlen bármilyen társadalmi konszolidáció! Nekem legalábbis az a véleményem, hogy vele együtt eltemetik azt is, amit keserves kínok között összehozott! Széchenyi, Kossuth és Deák az egész haza üdvéért harcoltak! Ő nem tudott szabadulni attól a nyomasztó érzéstől, amit benne és a hatalom felé kapaszkodó sorstársaiban a proletárnak elnevezett, véres diktatúra hagyott! Legnagyobb baklövést azzal követte el, hogy egyenlőségjelet tett a véres diktatúra kiagyalói és az egyszerű munkástömegek közé! A munkás tömegeket kárhoztatják az akkori hatalom túlkapásaiért, holott az egyszerű embereknek akkor sem volt több közük, mint jelenben a felsővezetők jó vagy rossz intézkedéseihez! A zömében diplomásnak, történésznek, ha eleve nem elfogultak, fel kellett volna ismerniük a különleges helyzetet: a véres diktatúrának úgyszólván semmi köze nem volt a néphez, a dolgozó embereket, főként a diktatúra utolsó 15 évében senkinek sem hívták, a hatalom ugyanúgy csak néhány család birtokában volt, mint ma! A miniszterelnök tényleges érdemeket a volt úri osztály és a papság érdekében kifejtett tevékenységével szerzett, ez elvitathatatlan tőle, de éppen ezek a tények teszik alkalmatlanná ahhoz, hogy Széchenyihez, Kossuthhoz, Deákhoz, az egész magyarság érdekeiért harcoló nagyjaink közé soroljuk! Nagy volt az egyszerű népet, a munkás népet több mint ezer évig baromként lekezelő birtokos, majd nagypolgárság, továbbá a főpapság szemében, akiknek az érzéketlensége az egyszerű nép fájdalmai iránt volt az oka ezeréves történelmünk folyamán valamennyi jogos-jogtalan népi megmozdulásnak, de nem az egész magyarság potentátaként!

- De édes Fiam - mondtam - csak az ő politikájának köszönhetően változott meg a nyugat kül -, és gazdaságpolitikája hazánkkal szemben!

- Drága Apukám! Ebből a jótékony politikából csak három nagyon is szembetűnő, egyelőre részeredmény származott: csődbement gyárak, munkanélküli százezrek, általában gyenge minőségű, főleg nyugati árucikk dömping..., na és az általános elszegényedés!

- De legalább békés átmenet volt! Ha esetleg - ne adja Isten, hasonló következne be nálunk is, mint a Balkánon, számíthatnánk nyugati segítségre!

- Apukám, Te sokkal okosabb vagy annál, hogysem komolyan gondolhatnál a nyugati védernyőre! Ugyanúgy magunkra hagynának bennünket, mint a délszlávokat! Nekik legalább vannak közelben rokonaik, de nekünk Istenen kívül senki!

- Nagyobb pártfogóra nincs is szükségünk Fiam!

- Igen! Csakhogy Ő mindeneknek az Istene és valahány nép csak van, mind az Ő nevében indul hadba a másik ellen! Az Ő segítsége csak képletes, amit a jó magyar közmondás találóan fejez ki: segíts magadon, Isten is megsegít! De maradjunk csak itthon: azt mondod, hogy az Ő - mármint a volt miniszterelnök érdeme, hogy az átmenet vér nélkül ment végbe...! Vér nélkül, igaz! De - ha figyelembe vesszük azokat, akik a változások folytán kikerültek az utcára, vagy fűtetlen szobában fagynak meg, vagy éhen halnak, mert szégyellik igénybe venni a Caritás ingyen konyháit..., míg a másik oldalon értéktelen papírrongyokért, vagy névleges összegekért, vagy jóval áron alul jutnak hozzá a közös vagyonrészekhez...! Bármi történt is az elmúlt ötven év alatt, az egy emberöltőnek számít és kárpótlás címén véleményem szerint halálos bűn szétosztani az állami vagyont, erre még az előbbi rezsim jogtalan kisajátításai sem lehet jogcím! Hisz a ma fiatal nemzedéke nem követett el semmiféle bűnt a letűnt időkben - a Horthyval fémjelzett hatalom sem volt vértelen, éppen ezért nem szabad megengedni, hogy a mai „adakozás” jövőbeni áldozata legyen!

- Nem - de elítéled, hogy nekünk is első dolgunk volt az ősi birtok visszaszerzése?!

- Azt nem, Apukám! Hisz nem egyéni vagyonszerzési indok vezetett minket! A birtokkal együtt a család egyenjogú tagjai lettek a föld régebbi művelői is! Kárpótlás és privatizálás...! Mindkettő elhibázott lépés volt a kormányzat részéről! A konszolidációhoz vezető egyetlen és igazságos út, az állami és szövetkezeti tulajdonok családi alapon történő magánosítása lenne! Ha nem ez történik, a ma alvadt vér később nagyon is folyékony lesz, és sem Isten, sem a Magyarok Nagyasszonya nem fog segíteni, mert azért áldott meg a Teremtő minket a gondolkodás képességével, hogy saját magunk határozzuk meg: mi számunkra a jó és mi a rossz!

- Értelek, drága Fiam, nagyon is értelek, s ha láthatnád, hogy dagad a keblem szavaid hallatán?! Le sem tagadhatná anyukád, hogy tőlem származol! Tudom - jó kezekre hagyom, ha eljön az ideje egyre növekvő családunkat! De - most komolyra fordítván a szót: szeretném, ha mielőbb végeznél a hivatalos ügyekkel és a temetésen Te és Melani képviseled a külvilág előtt családunkat!

- Ha Te akarod, Apukám! Bármint légyen is, a halott előtt illik meghajtani fejünket és Ő, mint már megállapítottuk: a maga módján kiérdemelte a tiszteletet! Igyekezni fogok, hogy időben felkészülhessünk, de - ha megengedsz egy kérdést: tudsz Te Fanni húgom közösségéről? Mert amit itt találtunk, az egy non plusz ultra!

- Tudok róla, fiam, és arra kérlek, fogadd el Te is olyannak, amilyen! A maga területén nagyszerű tudományos munkát végez! Ami pedig a magánéletét illeti - legalább nincs egyedül!

- Egyetértek veled, Apuka! Segíteni fogom, amennyiben igényli, de, mintha megváltozott volna - önállósága szinte bámulatba ejt! Úgy mozog itt a sokféle-fajta ember között, mint egy fias tyúk!

- Azért egyetemi tanár, Fiam! Ha nem találná magát fel köztük, akár le is mondhatna állásáról! De nem tartalak fel tovább, Viktória jelentkezett be Szegedről! Vigyázzatok magatokra! Nagyon aggódtam, hogy a viharban esetleg..., de jobb erről nem beszélni! Csókollak valamennyiteket és a közösség minden tagját!

- Én is csókollak, Apuka és ígérem, hogy kívánságod szerint cselekszem! Add át, kérlek Te is csókjaimat a drágáinknak!

- Ha-hó - Ádám! Ne tedd le - kiáltott fel hozzá Gréta és elkezdett rohanni felfelé - engem kihagynátok!

- Egy pillanatra még, Apuka, ha nem tetted le, itt áll mellettem Gréta és... -

- Add már! - Gréta kikapta Ádám kezéből a készüléket: csók-csók Apuka! Csak hallani akartam a hangod! Már tartok attól, hogy Te is meglépsz, mint Anyuka!

- Én már csak akkor hagylak itt benneteket, Kicsim, ha visznek! Reméljük, hogy az még távolabb van! De adom Vikit, vonalban van ő is!

- Csókollak kishúgom! Hallottam nagy bajban voltatok, de hála Istennek, hogy szerencsésen túljutottatok - Viktória hangja bársonyosan simogató volt -!

- Nem mindenen jutottunk szerencsésen túl, nővérkém: Irmácskától megint elment! De - hogy miért?! Valószínűleg az ijedtségtől! Látnod kellett volna ősanyánkat, amint a medvével hancúroz! Hogy ez a Fanni miket kitalál?! Képzeld egész kurzusa együtt lakik vele és kísérleteznek, az antropológia ismérveit visszavezették egészen ősanyánkig! Azt állítják, hogy az asszony előbb volt, mint a férfi, és hogy a különböző embertípusok ősanyánk és a különböző nagyobb vadak kereszteződései...! Hogy őszinte legyek, én inkább választottam volna a delfint, mintsem medvével, farkasokkal, és egyebekkel, de igaz, ami igaz: ősanyánk sem nézett ki különbül! Nem csoda, hogy Irmácska kicsije ijedtében szörnyethalt!

- Nagyon-nagyon sajnálom, Kicsim, hogy Irmácska megint így járt! Mit szólt hozzá Janzen? Hogy viseli, hisz ő is nagyon oda volt a kicsiért!

- Viselni viseli! Így most már minden akadály elhárult a kínai út elől, mert mint mondja: apuka javaslata, Kína bekapcsolása a mi hálózatunkba nagyon is időszerű és majd utánunk jöhetnek a Te gyerekeid, Eszteré, Lindáé és így tovább!

- De Kicsim! Mindnyájan nem költözhetünk Kínába, inkább ők akarnak terjeszkedni többek között felénk is! De most inkább magatokról: remélem, nem olvadtok bele Fannika közösségébe!

- Akkor inkább Franzéba, Viki! Azok sokkal helyesebbek...! Tudod Fanniék kísérletei után már nem kétséges szerintem, hogy a különböző emberfajták miért hasonlítanak még színben is egyes vadállatokhoz: például a fehér ember őse a jeges medve, a fekete, vagyis a néger őse a fekete jaguár, a sárgáé, a kreolé a tigris, míg a bronzszínű, a hiúz és az ősasszony, fajunk egykoron szárazon maradt nőnemű tagjának a keveréke! Bizonyára voltak az asszony mellett hímneműek is, de azok visszakúsztak a nagyobb biztonságot nyújtó vízbe!

- Ugyan már Viki, nehogy bevedd ezeket a zagyvaságokat! - Fannika, aki észrevétlen Gréta mögé osont, fölé hajolva szólt a készülékbe, Grétához pedig: honnét szedted össze ezeket a szamárságokat? - Viktória természetesen mindkettőjüket hallotta.

- Az igaz, hogy még nem vagyok professzor - válaszolt a lány - ez azonban nem jelenti azt, hogy nem leszek! Különben azok után, amiket látok körülötted, nem nehéz következtetni!

- Össze nem vesszetek - Viktória békítőleg szólt közbe -! Őt követve pedig én:

- Csókollak Kislányom - Fannihoz - Gréta bármit is mondott, kiérzem szavaiból, hogy nagyot sikerült előre, azaz: hátrafelé haladnotok! Ez örömmel tölt el, de nagyon fájlalom én is azt, ami Irmácskával történt! Még gondolkodom rajta: esküvő után ne küldjük-e őt is Augusztával együtt Katinka professzorhoz Bázelba?! Nagyon sérülékeny az a kislány! Ott legalább megerősödne ő is! Persze ehhez már Janzen hozzájárulása is szükséges!

- Irmácskát nyugodtan rám bízhatod, Apuka - Gréta szavai magabiztosan csengtek - esküvő után haza, de butaságot mondok, hisz én itthon vagyok! De - szóval hozzátok, majd egyenesen Kínába indulunk! Már megegyeztünk Janzennel: egy évet veszítünk - iskolaévet -, de több ismeretre teszünk szert, mintha otthon instruálna egy kínai tanár! Felkészíthetitek a plébánosékat is Tamás utazására -, de különben Zsóka néni úgyis el van foglalva Viki mellett a választásokkal, a plébános bácsi pedig könnyebben megbirkózik a lelkiismeretével! Ugye

mekkora hülyeség lett volna ezt a nagyszerű fiút a csatornába ereszteni, még mielőtt megszülethetett volna?! És akkor ők nem átallják magukat példaképül állítani elénk?! Bárcsak én szabhatnám ki rájuk a penitenciát, bizonyára meggondolásra késztetné őket!

- Drága Kislányom - mondtam - ne üsd az orrod olyan dolgokba, amelyek egyáltalán nem tartoznak rád! Teológiai ismereteid különben sincsenek, és nem szeretném, ha mielőtt világos képet alkotnál a nagy ismeretlenről, mellékvágányra terelődnél!

- Drága Apukám - válaszolt a lány - ne hidd, hogy a Te legkisebb lányod olyan butácska, hogy ne tudná felismerni a nagy természetben alkotójának állandó jelenlétét! Előttem nem ismeretlen ő! És mivel nem vagyok önző, hozzá hasonlóan én is inkább adni szeretek! Talán közelebb állok a mindenség alkotójához, mint a világhírű, ám beképzelt, magukat nagyra tartó teológusok! Én nem komplikálom a nagyon is egyszerű dolgokat: ha nekünk lelkünk van, akkor bizonyára van a Földnek, a többi bolygónak, a csillagoknak, természetesen a Napnak is! A nagy-természeté pedig a mindeneket átfogó Isten! Nos - mit tudnak ehhez hozzátenni a teológusaid? Azt, hogy féljük Istent?! Én erre azt válaszolom: szeressük Istent egymásban, a virágokban, a napsugárban, mindenben, ami körül vesz bennünket! Ha helytelenül mondtam valamit, kérlek, igazíts ki!

- Drága Kislányom - mondtam - Téged még utánozni sem lehet, de szeretném, ha tudnád: bármikor és bárhová kerülsz is, nagyon-nagyon szeretlek! Ezt megmondhatod Irmácskának is! Hol van most?

- Alszik! A doktornő elaltatta, hogy kipihenje az újabb sokkot!

- Vigyázz rá, kislányom! Te erősebb vagy, és mint vettem észre: leginkább helyén van az eszed!

- Nyugodtan alhattok, Apukám, miattunk! Hogy van Judit anyuka és Dávidka? Mostanában elhanyagolod őket a választási előkészületek miatt! Megéri egyáltalán?

- Egyelőre nem mérlegelhetjük, Kislányom, hogy megéri vagy sem, de nekünk sem mindegy, hogy az eszmék harcából melyik kerül ki győztesen! Persze azért légy nyugodt, nem hanyagolom el Judit anyukát és kis öcsikédet sem!

- Engedj már engem is - Fannika kikapta a készüléket Gréta kezéből - Te beszélsz önzetlenségről - ripakodott rá, majd - bocsáss meg, Apuka! Itt vagy még Viki? Igen! Jó! Sikerült a stafétabot átvétele?! Innét legalább úgy látjuk, hogy a miniszterelnök betegségét nagyon kihasználja pártja! Szerencsétlen esetnek tartanánk, ha az ő sírja lenne a mérleg nyelve a választásokon, vagyis az ő halála emelné ki pártját a gödörből!

- Az egyik már megtörtént húgom - válaszolt Viktória -, apuka említette Ádámnak a miniszterelnök halálát! Hogy aztán kiemeli-e pártját a gödörből az még kérdés? Az biztos, hogy az utóbbi napokban felerősödött a párt intenzitása, de az is igaz, hogy valaminek az állandó propagálása általában elutasítást szül! Mindig kedvesebb volt, amit tiltanak, mint amit agyonreklámoznak! Ettől függetlenül az elmúlás bizonyos értelemben valamennyiünkre hatással van!

- Halló-halló, Kedveseim - lépett a vonalba Judit, aki a másik készüléken végighallgatta a beszélgetésünket - úgy találom, nehezen tudtok megválni egymástól! Megengeditek, hogy befejezzem? Igen! Akkor figyeljetek, mert ezt már Magyarországon tanultam: „mindenkit elfelednek egyszer, örökké semmi se fáj, a múltat visszasírjuk, de százszor is kibírjuk, ha egyszer úgy muszáj”!

- Bravó-bravó, Anyuka - tapsolt Gréta - ha így haladsz, rövidesen jelesre vizsgázol magyarból!

- Minden nagyszerű és egyszerű kislányom annak, akinek ilyen csodálatos gyerekei vannak! Millió csók, puszi mindőtöknek!

Janzen és a fiatalok, érkezésük után még három napot voltak kénytelenek Stockholmban tölteni! A hóesés és a viharos szél kisebb kihagyásokkal folytatódott, s már kezdtek elkeseredni, midőn a harmadik nap, de inkább éjszaka eltakarodtak a felhők, a mindent beborító hólepel még fehérebbé tette a fehér éjszakát, és az elcsendesedett, immár déli szél hátán, a megjavított géppel, útnak indulhattak Kirunába! A végcél kissé távolabb volt, de alkalmas leszállópálya csak a kastély melletti parkban volt előkészítve! Therese és Jörg napokig kétségek között lesték a műholdképeket és midőn felcsillant a remény, hogy néhány órás veszélytelen repülésre lesz kilátás, azonnal jelezték Janzennek, de ha nem teszik, akkor is elindulnak, mert télidőben az egymást követő frontok, kisgépek számára igencsak bizonytalanná teszik a repülést és néhány percnyi eltolódás is katasztrófához vezethet, ami miatt ők, mármint Janzen és társai is nyugtalanul lesték az eget!

Irmácska, hála a doktornő gondos kezelésének, a sápadtságot leszámítva teljesen rendbejött, csak a kicsit nem volt szabad említeni előtte, mert hacsak célzást is tette rá, könnybe lábadt a szeme, s félénken bújt Janzen keblére! Fannika és közössége a bűntudat miatt - mivelhogy elővigyázatlanságuk volt az oka Irmácska vetélésének, a doktornő kivételével csak ritkán mutatkoztak, Ádám pedig már előző nap visszaindult Budapestre! De ne foglalkozzunk most másokkal, teljes figyelmünket fordítsuk a Kirunába tartó gép fiatal utasai felé:

- Ugye milyen érdekes - szólt hátra Janzen - ahonnét Irmácska jött ritkán, avagy soha nem látják az északi fényt, itt pedig se nap, se hold, csak az északi fényre vagyunk ilyentájt hagyatkozva, ha az sem lenne, akkor teljes sötétség borítana be mindent! Még jó, hogy a rövid nyár kellemesen enyhe! Ember, állat, növényzet, alkalmazkodott rövidségéhez! A néhány hónap alatt igyekszik magába gyűjteni az éltető napsugarakból annyit, hogy a hosszú és félhomályos hónapokat átvészelje!

- És mégis milyen gazdag növény és állatvilággal rendelkeztek! - Tamás, aki legcsendesebb volt hazulról való távozásuk óta, alkalmasnak vélte az időpontot megszólalni - ha magam is meg nem győződöm róla, el sem hinném, hogy itt fenn, északon, az időjárás zordsága ellenére, vagy talán éppen azért, közelebb érzi magát az ember a természethez, de egymáshoz is! Itt talán a szerelem is meghittebb, ami adódhat az emberek egymásrautaltságából, de abból is, hogy az emberek még nem annyira romlottak, jobban vigyáznak önmagukra, környezetükre, és talán-talán a természet Atyja is szívesebben legelteti szemét a hóval borított, zuzmós sztyeppéken, a hó alól eleséget kaparászó állatvilágon, mint lent délen, a már önmagára is undorral tekintő emberre, a kultúra áldásaitól pusztuló természetre!

- Azt hiszem alkalmatlan az idő az ilyenfajta ömlengésekre - szólt közbe Gréta - inkább a radarra figyelj - Janzenhez - és lehetőleg alacsonyan repülj, nehogy ütközzünk! Fanniéktól hallottam, hogy otthon egy helikopter erőmű kéményének ütközött! Öt halott lett, köztük két kisbaba, akiket kórházba vittek volna! Szegénykék - milyen kegyetlen az élet, vagy inkább csak kiszámíthatatlan?! Egyesek meg sem születnek, mások épphogy megszületnek, máris elmennek, aztán egyesek bíborba, bársonyba születve hosszú, boldog életet élnek, míg legtöbbje csak átvergődik rajta, akár hosszú, akár rövid!

- Megmondom őszintén: nem találom igazságosnak sem a mi Allahunkat, sem a ti Istenetek gondviselését! - Kitől származhattak volna a szavak, mint Irmácskától - de - folytatta - nem értem, mi végből jöttek létre a különböző vallási hiedelmek, amelyek az embert szabad akaratára és kultúra készségére való hivatkozással Isten képmásává avatják?! Vagy tán Fanni professzornőnek higgyünk?! Isten csak az élet feltételeit teremtette meg, minden további az evolúció következménye?!

- Most ne meditálj, Irmácska - Gréta magához ölelte fogadott, de édesként szeretett nővérkéjét - nekünk jelen pillanatban semmi sem fontosabb, mint szerencsésen megérkezni és leereszkedni az én szeretett szülőhazám közelében!

- Kitartás - szólt hátra Janzen - már csak néhány mérföld! Ha kinyitnánk az ablakot, érezni lehetne a rénszarvas ürülékének szagát! Idegen számára orrfacsaró, nekünk azonban létfontosságú: szarvasok nélkül ez a vidék kihalna!

- Még ma átmegyünk hozzátok - kérdezte Gréta - szeretnék ugyanis kicsit körülnézni itthon, aztán Irmácskát nekünk kell átadni nektek és Therese bizonyára felkészült már a nagy eseményre!?

- Nem tudom, Kicsim - Janzen válasza bizonytalanul csengett - lehetséges, hogy Anyuka és Apuka már nálatok várakoznak ránk, sőt - több mint valószínű, hogy együtt lesik az eget Theresével és Jörggel! Minden további tőlünk is függ, hogy őszinte legyek még én is! Jobb szeretném az éjszakát nálatok tölteni és majd reggel, nem helikopterrel, hanem szarvasok vontatta szánon indulni hozzánk! Én nem mondhatom, hogy szülőházamba, mert még Therese anyukájának, Gittus néninek jóvoltából, egyik lausannei klinikán jöttem világra, ugyanis a téli zord időket anyukámék ott szokták átvészelni és hát - aközben születtem! Na persze, ma már annyira megszokta anyuka is ezt a vidéket, hogy Kirunába is csak nagyritkán jár be!

- Akkor bizonyára én is megszokom - ezek megint Irmácska szavai voltak - különben - elgondolkodva nézett maga elé - nálunk is vannak ám nagyon hideg telek! Hogy is élhetnek most szegények, amikor három oldalról is lövik őket: szerbek, horvátok, és saját szakadár muzulmánjaink! Szégyellem magam, amikor arra gondolok, hogy amíg az otthoniak - csak otthonnak kell neveznem, hisz ott jöttem világra - éheznek, fáznak, én pedig a kényelem és a szeretet minden tartozékával vagyok körülvéve...!

- Hogy mondhatsz ilyet - fakadt ki Gréta - Téged elűztek onnét, s hogy milyen körülmények között azt nem is mondom! Te már hozzánk tartozol testileg, lelkileg! Mi vérszerinti testvérként szeretünk, apukám és Judit anyuka is édes gyermekükként, míg ott még ma is folyik az értelmetlen öldöklés!

- Ez mind igaz - Irmácska magához ölelte Grétát - mégsem haragudhattok rám, ha időnként akaratlanul is haza gondolok, hisz nem volt mindig így! Kisebb koromban, együtt játszva hasonlókorú társaimmal, még csak nem is gondoltam arra, hogy az a másik, akivel együtt kergetőzöm, szerb, horvát, vagy ki tudja...! Egy nyelvet beszéltünk - előfordult, hogy belekapaszkodtunk egymás hajába, de a következő pillanatban már együtt túrtuk a homokot! Mi muzulmánok is eljártunk a másvallásúak templomába és amazok is a miénkbe! Nevettek rajtunk, mikor a mecset előterében levettük cipőinket, de a kíváncsiság, hogy mi is lehet bent, rávette őket, hogy kövessék példánkat! Bocsássátok meg, de - bár nem értem, miért tűri Allah az ő népének legyilkolását, megbecstelenítését, mégis azt kell mondanom, Mohamed népe mindig nagyobb tisztelettel viseltetett Allah iránt, mint a keresztények az ő Istenük iránt! A keresztények többet adnak a külsőségekre, míg mi bensőleg igyekszünk eggyé válni vele! Persze, én tudom, hogy a kettő tulajdonképpen egy személy, éppen ezért nem értem az embereket sem: miért a vallási gyűlölködés?! Tán nagyobb volt az egyetértés, amikor még egyik vallás sem létezett, amikor az emberek a napot, holdat, csillagokat imádták!

- Itt állj meg, Kedvesem - hajolt hátra Janzen - ezek szerint nem lesz ellenedre, ha Odin, a vikingek Istene előtt is hűséget esküszünk egymásnak?! A máglya már el van készítve, az áldozat azonban most mi leszünk!

- Ha Te a lángok közé lépnél, Kedvesem, semmi sem tartana vissza, hogy ne kövesselek!

- Az életünket azért nem áldozzuk fel Odinnak sem, azt inkább egymásnak adjuk - mondta Janzen - csak a menyasszonyi fátyolt és a vőlegény bokrétáját vetjük a lángok közé!

- Jörg nem vitte oda Theresét - szólt közbe Gréta - a nyáron, hogy itt jártunk, magamra öltöttem Therese menyasszonyi ruháját, egy kis igazítással nekem is jól állna, de persze - szükség esetén új készülne részemre is!

- Jörg más természettel bír, kishúgom! Ő Theresével együtt racionálisabb! Adnak ők is a vallási külsőségekre, mint ahogy Irmácska jellemezte a keresztények többségét, de nem hiszem, hogy sokat foglalkoztatná őket, hogy miből lettünk, mivé leszünk! Jómagam azt tartom: a ma még értehetetlen dolgok egyik napról a másikra érthetőek, sőt ésszerűek lehetnek, épp ezért nem zárkózom el a misztikumtól sem! De - várjunk -, azt hiszem Jörg jelentkezik...!

- Na végre sikerült elkapnom benneteket - a készülékből szinte hallani lehetett, amint Jörg fellélegzik - jól vagyok? Milyen az idő ott fenn?

- Jól vagyunk! Elég tiszta, jelenleg szélmentes a levegő is! És ti? Ti is jól? Hála Istennek! Anyuka, Apuka is ott vannak?! Reméltem és nagyon boldoggá tesznek jelenlétükkel! Most már csak arra kérlek: megfelelő világítást adjatok, nehogy túlmenjünk, vagy a leszállásnál neki ütközzünk valaminek! De hisz már meg is érkeztünk...! Imádkozzatok! Ez nektek szól Kedves - nézett hátra -, majd ereszkedni kezdett, landolás előtt azonban háromszor is körbe repülte a terepet és olyannyira kiszámította a földet-érést, hogy kb. öt méterre a várakozóktól állt meg a géppel!

Ami ezután következett -, hogy életben látják viszont azokat, akiket már-már elsirattak, hisz már Janzen Magyarországra érkezése is szinte csodával volt határos, a Balti tenger feletti vihar pedig..., de ne is beszéljünk erről, inkább nézzük meg a meleg fogadtatást, melyben részük volt, elsősorban is a kis menyasszonynak: Diana, aki 34 évvel előtte éppen csak kis köténzsebbel gyertyát tartott Edina öle fölé, hogy a felcikázott miniszteriális urak, bankárok a megfelelő helyre dugják nyelvüket /Csendélet a Paradicsomban című könyv/ az északi grófságok még ma is legszebb úrnőjeként ölelte magához a kis, árván maradt, mohamedán, bosnyák leánykát, fiatalabb fiának menyasszonyát! Lehetséges, hogy saját megalázott múltját látta viszont benne, de ha nem, akkor az a kifinomult szeretet nyilvánult meg mozdulataiban, szavaiban, amellyel férje, a hajdani, Magyarországon szolgálatot teljesítő diplomata, házasságuk első percétől elhalmozta!

- Itt már biztonságban vagytok, kis Csibém - mondta a pityergő lánynak - a kicsi helyett majd lesz másik, hisz még nagyon is fiatal vagy!

- Őt másik nem pótolja, Anyuka! A másik sosem lesz ugyanaz! Sajnálom, hogy elment, pedig nagyon is szerettük volna mindketten! Bizonyára igaza van a doktornőnek, hogy még mindig a sokk hatása alatt vagyok, és kímélni kell magam a nagyobb megrázkódtatásoktól!

- Ez a vidék, kislányom, a nyugalom tengere! Nálunk még csendesebb, mint Jörgéknél és a fiam, Janzen is - nagy tudása mellett - egy szeretetreméltó nagy gyerek! Olyan, mint a papája, de itt is van, el ne áruld, amit mondtam! Gyere csak, édes - férjéhez - olyan ez a drága gyermek, mint a mimóza, első szavai után mégis nagyon értékesnek, szépnek, okosnak találom!

- Ezt nem kellett volna mondania, Anyuka! - Irmácska szerénykedni akart, tovább azonban nem jutott, mert máris karjaiba zárta a valaha délceg, mára eléggé hajlott, a hónál is fehérebb hajú, arcra kiegyensúlyozottnak, még ma is vonzónak tűnő idősebb Janzen, és mit tesz Isten - Irmácska anyanyelvén szólította a kis menyasszonyt:

- Nos, kis bogárka? Hitted volna-e, hogy ilyen hamar és főképp ilyen minőségben látjuk viszont egymást?! De - őszintén örülök annak, hogy a fiam Téged választott! Látom, csodál-

kozol, hogy anyanyelveden beszélek hozzád?! Éveket töltöttem Szarajevóban is követségi tanácsosként, kénytelen voltam megtanulni nyelveteket, éppúgy, mint anyuka anyanyelvét, a magyart!

- Tudja-e Ön, gróf úr, hogy egy szegény és teljesen árva lányt kap a fia, ha feleségül vesz?!

- Mit akarsz ezzel mondani, Kislányom? Tudomásom szerint téged adoptáltatott az én legkedvesebb barátom és Therese, Gréta, valamint a többi gyermekének egyenjogú testvérkéje vagy! De, ha úgy lenne, mint mondottad, talán boldogabb lennék! Ha időd engedi, kérdezd majd meg anyukát: milyen körülmények között ismerkedtünk meg, ennek ellenére nem hiszem, hogy van még egy ember, aki olyan boldogan él már 34 éve feleségével, mint én!

- Már meg sem kell kérdeznem - mosolygott Irmácska - anyuka elárulta, hogy apuka a legdrágább ember és hozzá csak fia, a kisebbik hasonlítható! Persze Jörgöt is nagyon szereti mindenki a családból! De hát nem is lenne jó, ha mindenki egyforma lenne, igaz?! Most pedig mielőtt bármit is határoznának apukáék, van egy kérésem, amit Janzennel már megbeszéltünk és Ő igent mondott! Persze, apukáék hozzájárulása nélkül nem döntünk...!

- Hallgatom, Kislányom!

- Itthon megesküszünk, s mint férj-feleség indulunk Kínába, ott pedig Gréta, valamint Tamás társaságában, nappali tagozaton folytatom a tanulást! Minden tekintetben meg akarok felelni férjem mellett a hivatásából adódó követelményeknek!

- Erről még mielőtt a fiam elindult volna érted, döntöttünk, kislányom! Az én magánéletembe sem szóltak bele szüleim, én sem teszem! Különben tökéletesen egyetértek apukátokkal: Kína a jövő nagyhatalma és semmi sem lenne okosabb számunkra, mint lélektanilag is megismerni azt a nagy és törekvő népet!

- Ej-na, Apuka - Therese lépett mellé jük - édesapa az én oltalmam alá helyezte kishúgomat az esküvő meg nem történtéig, s Te máris birtokba veszed?!

- Bocsáss meg, kedves professzorom /Therese biofizikával foglalkozott a kastély toronyszobájában berendezett kutató laboratóriumában/ - de mi most egy kicsit Szarajevóba helyeztük át magunkat, aztán Irmácska az első pillanattól egy kicsit hozzánk is tartozott! Veletek egyelőre úgyis csak gagyogni tudna, velem pedig anyanyelvén beszélhet!

- Igaz - mondta Irmácska - nagyon boldog vagyok, hogy itt is van a családban, aki beszéli az én szerencsétlen kis népem nyelvét! De ettől függetlenül itt is otthon vagyok, és már nem tudnának eladni svéd vagy akár angol nyelven sem! Gréta nagyon jó nyelvtanár! Megértettem azt is, amit nővérem az imént mondott és örömmel teszek eleget, esküvőig tehát ő rendelkezik velem! - Kibontakozott leendő apósa karjai közül, s a következő pillanatban már Theresét majd Jörgöt ölelte -!

- De hát Kedvesem - Diana bizonytalan pillantást vetett Theresére - megegyeztünk, hogy még itt, a nap hátralévő részében...!

- Minden a megbeszéltek szerint van előkészítve, Anyuka - válaszolt hamiskás mosollyal Therese -, de ne ácsorogjunk itt künn, bent kellemesebb, s én csak azt kérem, hogy Irmácskát kis időre engedjétek át nekem!

- Rendben van, Kedveském, de lehetőleg ne maradjunk későre!

Diana szavai után bevonult a társaság a kastély fogadótermébe, s Janzen, a vőlegény és a fiatalok csak ott értették meg Diana megjegyzését, hogy: „még itt, a nap hátralévő részében...! A teremben ugyanis már készenlétben várták őket a városi anyakönyvi hivatal vezetője és a tiszteletes, ha lett volna a környéken Mufti, bizonyára ő is hivatalos...!

- Tehát itt fog megtörténni...! - Janzen a tiszteletes elé lépve mondta e szavakat, majd üdvözölte az anyakönyvvezetőt is, megköszönve fáradozásukat!

- Nálatok nincs kápolna, Fiam - magyarázott a tiszteletes - meg aztán ide közelebb a város is! Úgy gondoltuk, hogy egy kalap alatt elintézünk mindent, nektek úgyis csak rövid idő áll rendelkezésetekre itthon és minden perc drága!

Időközben Diana és a tiszteletesné Therese nyomába szegődtek, hogy segítsenek a menyasszony felkészítésében, Jörg pedig előbb Grétát és Tamást figyelmeztette, hogy szobáikban megtalálnak minden szükségeset, majd belekarolt Janzenbe:

- Gyere, Öcsi - mondta neki - Téged én vagyok kénytelen utadra bocsátani! Sokáig vártunk mindketten, de mint látom Neked is sikerült kifognod! Fő, hogy szolid, szép és ártatlan! Fiatalsága miatt néhány évig atyjaként kell vigyáznod rá! Különben okos, fejlődőképes, engem Therese vett kezelés alá, őt Neked kell! - Miközben Jörg adta a jó tanácsokat, a vőlegény részére előkészített szobához érkeztek - bent megtalálsz Te is minden szükségeset, fürödj le, öltözz át, ha segítségre szorulnál, csengess! Gondolom, egy óra Neked is elegendő, ne várasd meg a kis menyasszonyt!

Mivel a menyasszony, a koszorúslányok /Gréta és az intéző lánya/, a vőlegény és vőfélyek /egyikük Tamás/ esküvőhöz szükséges holmija már előre felkészítve várt rájuk, a leszállástól számítva közel másfél órán belül elkezdődhetett a szertartás, előbb az anyakönyvvezető, majd őt követően a tiszteletes közreműködésével! A vallási ceremónia alatt Gréta úgy intézte, hogy Tamás közelében maradhasson, s egy óvatlan pillanatban odasúgta a fiúnak:

- Majd velük együtt esküdjünk mi is! Nem kell senkinek tudnia róla, de legalább tiszta lelkiismerettel szerelmeskedhetünk!

- Rendben - biccentett a fiú -!

A szertartást - gondolom, még ha nem mindennapi körülmények között zajlik, akkor sem nehéz követni, ezért inkább az utána következő eseménysorozatra térjünk át! A kis kápolnából kijövet vagy tíz, tizenkét rénszarvas vontatta szán várt rájuk! A hideg miatt természetesen vastagon beburkolózhattak jegesmedve és rénszarvas bundákba úgy, hogy - kettesével ülve - egymást is alig látták! Így történhetett, hogy az új pár, valamint Gréta és Tamás - már eleve úgy rendezték, hogy egymás mögé kerülhessenek - miután Jörg biztosította Janzent a helikopter készültségi állapotáról, az első kanyarnál félrehúzódtak, majd visszafordultak a kastélytól kissé távolabb emelkedő hangár felé!

Jörg, tudván, hogy öccsét nem térítheti el tervétől, már előre gondoskodott arról is, hogy a gép bemelegítve, bundákkal felszerelve várja őket, így szinte csak másodpercekbe tellett, s a levegőbe emelkedhettek, aztán irány észak-kelet, Odin erdők mélyén emelkedő oltára!

- Mit fognak szólni anyukáék, ha a szánok nélkülünk érkeznek haza? - Irmácska aggódó arckifejezéssel fordul immár a férjéhez -!

Janzen titokzatosan mosolygott, majd:

- Anyukáéknak nem fogunk hiányozni, Kicsim, ugyanis ők is megjárták ezt az utat az esküvői szertartás után! Jörg és Therese tudják, hová tűntünk, legfeljebb a vendégek fognak hiányolni bennünket, de azok sem hosszú ideig, mert mire a mi bevetésünk következne, már köztük leszünk!

- Megtetted, amire kértelek? - kérdezte Tamástól Gréta.

- Mit meg nem tennék érted - válaszolt a fiú -!

- Odin előtt is meg kellene esküdnünk - folytatta a lány -, de én nem dobhatom a lángok közé a koszorúmat és Te sem a bokrétádat!

- Tudod mit - Tamás széles mosoly kíséretében válaszolt - Te dobd a bugyidat, én pedig... -

- Te pedig egy csomag dugi-gumit - kacagott fel a lány, de olyan jóízűen, hogy feltűnt a vezetőfülkében ülő Janzennek is -!

- Min nevettek? - kérdezte hátrafordulva.

- Ha megmondanánk, nevettedben elveszítenéd az uralmat a gép felett - válaszolt Gréta, még mindig a hasát fogva, Irmácska pedig, aki el volt foglalva magával, csak akkor eszmélt, hogy rajta kívül még mások is vannak a gépen:

- Nekem sem árulod el? - kérdezte közel hajolva Grétához.

- Neked igen! - Átkarolta Irmácska nyakát, s fejét egész közel húzva súgta a fülébe, a hatás azonban egészen más volt, mint amit elérni szeretett volna, ugyanis Irmácska megbotránkozva, hangosan fejtette ki véleményét:

- Szerencsétlenek vagytok! Szent dolgokból nem illik tréfát űzni!

Gréta azonban, mintha nem is hallotta volna, vagy mert nagyon is jól hallotta, még hangosabban kacagott, majd:

- Már, hogy lenne szent egy régi pogány szokás!

Irmácska helyett Janzen válaszolt:

- Majd minden vallás legendára épül, kishúgom! Mért ne lehetne Odin ugyanaz az Isten, akihez a keresztények, a mohamedánok, a buddhisták - csak hármat említek a számtalan vallás közül - imádkoznak, vagy aki előtt ájtatoskodnak...!?

- De ebben az esetben - szólalt meg Tamás is -, mire való ez a külön áldozat, hisz a kápolnában már megesküdtünk!

- Na - látjátok: ez a szokás hatalma! Nálunk a családban eddig csupán Jörg vette félvállról, különben évszázadokon át a templomi esküvőt Odinnal erősítették meg elődeink! Mi az ő példájukat követjük és remélem, ugyanolyan boldogok leszünk, mint szüleim és majd valamennyi ősöm! De - itt is vagyunk! Fogódzkodjatok! - A gép érezhetően kezdett lefelé ereszkedni, majd mielőtt helyben megállt volna, egy darabon csúszott előre!

- Érzésem szerint megbír bennünket a hó - folytatta Janzen -, de azért lépjetek bele a szőrcsizmákba, ha esetleg süppednénk -, vegyétek magatokra a bundákat is, mert kint hideg van és a tűzre várni kell!

Szerencséjük volt, mert a hó tetején majdnem a máglyarakásig csúszhattak, azért állt meg a gép is nehezen! Arról szó sem eshetett volna, hogy akkor hordják össze az áldozati oltárhoz szükséges famennyiséget, mert hó fedett be vastagon mindent, a Janzen által előre elkészített „oltár” is hatalmas hókupacnak látszott! A gépet elhagyva Janzen egy széles lapátot nyomott Tamás kezébe:

- Ha jól hallottam - mondta - Ti is esküdtetek, hát tégy is érte valamit! Majd előttem lekotrod a fáról a havat, én pedig - mindkét kezében egy-egy 25 literes kanna benzin - végiglocsolom, a gyújtást távolabbról végezzük, nehogy véletlenül belebukjunk, mert abban az esetben...! A lányok pedig -, bocsáss meg, Kedvesem - Irmácskához - addig is itt maradnak!

Nos - ilyen alapos előkészület után vagy húsz méterre távolodtak el a máglyarakástól, midőn Janzen meggyújtott egy lassan égő rudat és a hótól - persze csak az alsó részén - megtisztított fára hajította! Egy pillanat alatt, mintha nova-csillag robbant volna, hatalmas láng csapott fel,

messze bevilágítva a környéket, és amire Janzen sem volt felkészülve - a toronymagasba csapó lángok közül két hatalmas szarv meredt az ég felé!

- Ez meg micsoda - röppent fel ajkáról a szó - csak nem...?! O-Odin! - majd beletérdelve a hóba: vikingek Istene! Áldd meg frigyünket! Add, hogy ez a tiszta, ártatlan, erősebb temperamentumú lány friss, üde vért áramoltathasson népünk elöregedett vénáiba! - Felállt, majd intett társainak, hogy kövessék, a tűz közelébe érve pedig a lángok közé hajította vőlegény bokrétáját! Irmácska, látván, hogy férje teljes komolysággal cselekszik, előhúzta a bunda alól a már előre levetett menyasszonyi fátyolt, a koszorúval, s összegöngyölve férje bokrétája után hajította!

- Úgy legyen! - A meghatottságtól csak e két szó tudta elhagyni ajkát!

Ők, mármint Janzen és Irmácska annyira el voltak foglalva önmagukkal, hogy fel sem figyelhettek arra, ami időközben történt: az ökörfej a szarvakkal előrebukott és nyilvánvaló lett, hogy a fejen kívül csak az ökör bőrét terítették a máglyarakás fölé. Gréta, aki négyük közül talán a legjózanabb felfogással bírt, nem tudta tovább türtőztetni magát és felkacagott...!

- Mi van ezen kacagnivaló - nézett fel rá Irmácska -, áldozatot már a legrégebbi időkben is mutattak be Istennek és Odin szerintem egy a mi Allahunkkal és a Ti Istenetekkel, csak előbb és más néven nevezték el!

- Igen - toldotta meg Gréta - tulajdonképpen, amikor még sok Istent imádtak, akkor is csak egy volt! Ő soha nem változott, csak az emberek! De megbocsássatok, ennek az ökörnek én csak a bugyimat adom! - E szavak elhangzásával egy időben belehajította ő is a már előre levetett bugyit a lángok közé, s Tamás, aki semmiben sem akart lemaradni tőle, szintén a már megbeszéltek szerint járt el, Janzen pedig, aki csak Gréta és Irmácska párbeszédére figyelt fel:

- Miféle ökörről beszélsz, kishúgom? - kérdezte, majd előre vetette fejét és szemközt nézett a már éppen csak vékony bőrrétegen csüngő szarvakkal - nekem ehhez semmi közöm, valaki bizonyára meg akart tréfálni vele, de - felugrott, mintha tűt szúrtak volna a fenekébe - ebben az esetben is Irmácskának adok igazat, mert mint már mondottam: minden vallás legendákból építkezik és valamennyiből csak egyetlen igazságot vonhatunk le, és pedig: egy az Isten, a világok teremtője és Fenntartója! Aztán, hogy ki, hogy miként, mikor áldoz neki, az semmit nem változtat a tényen: a szándék a fontos, már pedig a mi szándékaink jelen pillanatban, természetesen Irmácskára és magamra vonatkoztatva, a legtiszteletreméltóbbak!

- Jól nézd meg bátyám, amit látsz - válaszolt Gréta - a fej a szarvakkal abban a pillanatban szakadt le a bőr többi részéről és akarva sem lehetett volna pontosabban Janzen elé gurítani - láthatod, hogy babona mindaz, amit évszázadokon keresztül dédelgettetek! Hogy még nyomatékosabb legyek: mit mondott az Úr Mózesnek?! „Faragott képet ne imádj...!" A folytatását tudod, hogy egyazon hitre kereszteltek minket!

- Bocsássatok meg, de véleményem szerint itt és most felesleges vitatkozásba bocsátkoztok - mondta Tamás , majd elmarkolta az ökör egyik szarvát és visszahajította a tűzbe - így ni - tette még hozzá - és most jobban tesszük, ha a folytatást rábízzuk a fiatalokra és visszarepülünk Budapestre, ahol a miniszterelnök halála a „vártnál" is nagyobb gyászt idézett elő, főképp pártja a „legnagyobb" kormányzó párt és a keresztény egyházak vezető köreiben, de a tragikus halál, mondjuk meg őszintén: fájdalommal töltötte el a magyarság azon részét is, amelyik nem volt elfoglalva saját fájdalmával! Sajnos, de véleményem szerint ez a kisebbik része magyarságunknak és minden tiszteletem ellenére azt kell mondjam: a már-már túlzásokba csapó egyházi és világi ceremóniák, melyekkel gyászuknak adtak hangot, a rohamosan romló életviszonyok közepett, a vártnak épp az ellenkezőjét váltják ki! Tény, hogy okos és körültekintő ember volt! Az is valószínű, hogy ő maga helyes irányba akarta kormányozni népét, s ha sleppje - talán a szerencsétlen ember betegségét kihasználva, nem csavarint a

kormánykeréken, váltig az ő programjára hivatkozván teljes gőzzel az egyéni vagyonszerzés útját egyengetve - sikerül neki kivezetni népét a zavaros vizekről! Ma már bizonygathatnak, amit csak akarnak, nincs, aki megcáfolhatná, azt azonban tények sorozata igazolja, hogy az állam vagyonát képező földek, erdők, ipari létesítmények ebek harmincadjára kerültek! Tulajdonképpen folytatódik az előző rendszer vége felé kialakult sleppek vagyonfelhalmozása a többségi nép kárára! A magyar maffiózók is megtalálták az utat egészen a legfelső szintig! Nem a véletlennek köszönhetik a nyolcvanadik x-et taposók, hogy megmaradhattak magas állásaikban: a régi és az új slepp az ő felelősségükre szabad rablást folytat...!

De ahelyett, hogy magunk vonnánk párhuzamot, vagy mondanánk ítéletet a jelenben végbemenő dolgokról, hallgassuk meg, miként vélekednek az egyszerű emberek, s erre legalkalmasabbnak tartom azt a - mondhatom választási gyűlésnek is -, melyre Viktória lányomat, az Újszövetség pártjának elnökét, elkísértem Miskolcra. Nem kísérletezem azzal, hogy a megjelentek létszámáról, és összetételéről pontos képet adjak, de sokan voltak, nagyon sokan és Pistire, helyesebben nagydarab testére, valóban szükségünk volt ahhoz, hogy utat nyisson az emelvényhez! Mivel helikopterrel mentünk, Pistin kívül még hárman jöttek velünk: két tagbaszakadt fiatalember, akik velünk jöttek a gyűlésre és Anti családjának egy ugyancsak túlméretezett tagja, akit viszont a helikopter őrzésére hátrahagytuk! Mivel az időjárás miatt késésben voltunk, a gyűlés már jó fél órája elkezdődött, így a pódiumon való megjelenésünket követő ováció után Viktória jelezte a helybéli elnöknek, hogy folytassák a már megkezdett témánál, s, majd amikor szükségessé válik, bekapcsolódunk mi is!

- Tapasztalni fogjátok - harsogta egy egyetemista fiatalember /mellesleg elsőbb azzal a kéréssel hozakodott elő: ha lehetséges, hasson a párt oda, hogy elismerjék az ő magánegyetemük diplomáját is országosan/, hogy a miniszterelnök halálát pártja és az egyházak országos demonstrációra fogják felhasználni! Helyesen döntött az országgyűlés, amikor a temetés napját országos gyásznappá nyilvánította! Egy miniszterelnök halála, bárki lett-légyen is az illető, az egész nemzet gyászát vonja maga után! De - éppen ezért nem sajátíthatja ki egyetlen párt, vagy vallás, vagy bármilyen közösség, sőt - családja sem, mert attól a naptól, hogy felesküdött népünk alkotmányára, ő a nép felett, pártok és vallások felett álló személlyé változik, halála esetén pedig az egész nép-nemzet halottjának tekintendő! Eddig azt hiszem mindenki számára érthető! Az azonban már nem, ami szerencsétlen halálát követőleg pártja és egyes egyházi személyek részéről megnyilvánult: országos toborzásra való felhívás, a hitélet megújítását célzó szertartások!

Feltartottam a kezem, jelezvén, hogy hozzá kívánok szólni a fiatalember által kifejtettekhez, s miután megkaptam az engedélyt:

- Édes Fiam - mondtam - abban igazán nincs semmi megvetnivaló, ha miséket mondanak az elhunyt lelki üdvéért, és mivel katolikus vallásra nevelték, természetesnek vélem, ha hittestvérei elmélyültebben gyászolják - mint sok mende-mondára válaszul a rádióban, televízióban is bejelentették, hogy gyógyítását volt piarista iskolatársai fedezték! A dolgok mögé kell nézni, Fiam: pártja már jóval halála előtt mindenütt és mindenben felhasználta a személye iránti tiszteletet presztizs veszteségeinek pótlására! Csúnya dolog egy haldokló emberbe kapaszkodni, de egyáltalán nem biztos, hogy esélytelen! Sokan élnek még a negyvenes évek vége és az ötvenes évek elejének megnyomorítottjai közül és akár saját kárukra is: csak azért, mert antikommunista, antiszocialista politikát hirdetnek, melléjük állnak! Ami pedig az egyház gyászmiséinek könyörgései mögött rejlik: visszaállítani az állami vallást súlyának megfelelő piedesztálra - lehetséges, hogy lökést adnak ahhoz, hogy újabb négy évre biztosítsák hatalmukat jelenlegi vezetőink, de az az újabb négy év újabb terhet ró a már amúgy is görnyedező nép vállára, a megnyomorított nép pedig..., nem, egyáltalán nem hiszem, hogy képes lenne forradalomra, de munkára sem! Nem lesz termelő, de fogyasztó sem! Mihez fognak kezdeni a

kapitalistának álcázott maffiózók? Aztán - a papokra is csak temetésekhez lesz szükség, amennyiben fizetség nélkül is hajlandóak lesznek...!

- Ha a nép hagyja magát illuzórikus /képzeletbeli/ lehetőségek által ismét és már sokadszor megtéveszteni, akkor megérdemli, hogy vaskarikát húzzanak orrába - tette hozzá az általam elmondottakhoz az előbb felszólaló fiatalember, majd: csodák nincsenek - folytatta - Isten ezt a földet jelölte ki számunkra! Itt van a pokol, de a mennyország is! Éljünk hát a lehetőségekkel! - Hatalmas taps csattant fel, a fiatalember azonban leintette: még nem fejeztem be! Nincs az országban még egy politikai, egyben gazdasági erő, amely az Újszövetség pártjához hasonló perspektívát tudna nyújtani! Fogjunk hát össze fiatalok, középkorúak, idősek! Ha lennének ellentétek, azokat tegyük félre arra az időre, amikor az Újszövetség pártjának család-koncepciója már élő valóság lesz! Ne higgyetek a nyugati csodákban! A piacgazdaság is csak időleges jólétet tud biztosítani, csakúgy, mint a kommunista-államkapitalizmus, legfeljebb nagyobb az eltolódás: több a gazdag, de még több a szegény! Ha felnő egy vagy két nemzedék anélkül, hogy valamit is fel tudna mutatni, ki és miből fogja eltartani öregkorára? Angliában már a nyugdíjat is megadóztatják hasonló okok miatt! Mi lesz később?! Az ember megváltója csak önmaga lehet! Minden más tanítás szemfényvesztés! Ki merné állítani, hogy az illúzió és a valóság ugyanaz? Ha pedig valaki az általam elmondottak alapján azt szűrné le, hogy Isten- és vallástagadó vagyok, nem sok minden kell ahhoz, hogy bizonyítsam az ellenkezőjét: Isten csak egyetlen családot hozott létre, amiből nyilvánvaló, hogy az egész emberi társadalom ma is egyetlen családhoz tartozik! Nem férhet tehát kétség ahhoz, hogy az emberiség boldogulásához egyetlen út vezet: mind politikai, mind gazdasági értelemben megvalósítani az eredeti, Isten által megáldott családkoncepciót! Az Újszövetség pártja által megvalósításra javasolt perspektíva nem új keletű, ha úgy tetszik, már a szent családdal elkezdődött és a sok vér, mocsok ellenére is, hol gyengébb, hol erősebb fénnyel, de pislákol a szeretet, az együvé tartozás tüze! Gazdálkodjunk tehát okosan azzal a fénnyel, amelyet a száműzött, de hazatelepült család elhozott nekünk! Jelenlévő tagjainak pedig fogadjuk meg, hogy a tőlük kapott fényt, szeretetet tovább adjuk, és nem nyugszunk addig, amíg egyetlen ember is akad hazánkban, akire nem vetődik belőle, aki kívül rekedtnek érzi magát! Tudom, sok nehézséggel kell megküzdenünk, de ehhez kellenek az iskolák, az egyetemek -, hogy társadalmunk tagjai felismerjék kötelességüket: akinek több adatott, annak többet kell adnia, vagy: csak azért, mert több talentummal rendelkezik, mint a másik, még nem jogosult kiemelkedőbb életmódhoz!

A fiatalember valószínűleg befejezte, de ha nem, akkor sem tudta volna tovább folytatni, akkora volt a hangzavar: szitkokkal keveredő dicséretek röpködtek a levegőben! Voltak, akik vállukra emelték volna, de voltak olyanok is, akik legszívesebben eltapossák, ha hozzáférhető lett volna! A szorosan összezárkózó tömeg megvédte az egyébként sápadt, vézna fiatalembert mindkét lehetőségtől...!

- Ez igen - hallottam hátam mögül Pistit -, sok hozzád hasonló fiatalra lenne ma szükség!

- Szeretném, ha magad mellé vennéd ezt a rokonszenves fiatalembert - mondtam Viktóriának -, amennyiben pedig megnyerjük a választásokat, az egyetem ügye eldöntött! De addig is nézzetek utána, miben segíthetnénk!

Még zúgott a tömeg, midőn egy asszony állt fel, karján egy kisebb, kétoldalt mellette nagyobbacska gyerekek /a nagy teremben, három oszlopban hosszú széksorok, de a tömeg méreteire jellemző, hogy a széksorok közeit is zsúfolásig megtöltötték/! Az asszony türelmesen hallgatott, a gyerek azonban felsírt, megijedt, vagy mert éhes volt, az asszony szégyentelenül előkapta emlőjét és a gyerek szájába dugta! Az esemény láttán az emberek egymást hallgattatták el, s a gyerek cuppogása közepett az asszony elkezdte mondanivalóját:

- Isten ments - hangosan, szinte hangosan kiáltotta - a halottgyalázástól! Adjon neki az Úr örök nyugalmat! Mi mégsem magasztalhatjuk olyan egyértelműen, mert ő és hasonszőrű társai, a magunkfajta munkásembereket meg sem látják, kutyáikat, macskáikat többre tartják, mint a kétkézi munkásembert! - Halk moraj volt a válasz szavaira, ő azonban mintha nem is hallaná, folytatta: ne akarja senki az ellenkezőjét állítani, mert amíg ez a kedves család - szabad kezével ránk mutatott - bár nagy vagyona van, amelyet meg akar osztani azokkal, akik hajlandóak közéjük állni, ő, volt miniszterelnökünk egy országgal, népével, vagyonával rendelkezett és mi az eredmény...? Néhány százan három és fél év alatt milliárdosok lettek, majd egymilliónyian munkanélküliek, több millió honfitársunk pedig azt éli fel, amit a nehéz és gyűlölt kommunista rendszer idején gyűjtött -, ha gyűjtött! Ha pedig nem, mert százezrek vannak, akiknek arra nem volt módjuk, azok az éh- és a fagyhalállal küszködnek, amíg egészen ki nem merülnek! Nos - ha nincs igazam, szóljatok, állítsatok le, mert mondom tovább: a három és fél év világossá tette előttünk, hogy milyen Magyarországot akarnak ők: főurak, urak, főtisztviselők, tisztviselők, papok Magyarországát, míg a munkást, a kétkezi koszos munkást csak az előbbiek szükségleteinek kielégítésére szaporítanák! Így van ez a tőkés, gazdag országokban is és miért lenne másképp nálunk?! Ezt a kedves családot, függetlenül attól, amit az előttem felszólaló már kifejtett: a családteremtő Isten és a szent család példájára hivatkozván -, legfeljebb bolondnak könyvelik el, semhogy példáján okulva, az embernek sem tartott pórnép között akár családi, akár egyéni magántulajdonként szétosszák az innen-onnan összeharácsolt vagyont, vagy arányosan osztozzanak vele! Mondhatnám tovább, de minek...!? A gyász tényleg nagy! A főpapok, és a miniszterek szerint a nép siratja nagy halottját, pedig véleményem szerint ez a nép saját magát siratja! - A kicsi, aki az asszony beszéde alatt szopott, ellökte maga elől az üres emlőket és felsírt! Viktória egy jókora narancsot vett elő kézitáskájából és az első padban ülőkhöz dobta, hogy adják tovább az asszonynak, aki hálásan köszönte:

- Isten fizesse meg, Kedves! Adja vissza Önnek százszorosan!

- Hány gyereked van? - kérdezte tőle Viktória.

- Négy, Kedveském! A negyedik már nagyobb!

- Férjed dolgozik?

- Csak dolgozna, Aranyos! Felszámolás alatt van az üzem!

- Várjál rám a gyűlés végén - mondta lányom -, majd kitalálunk valamit!

Az asszony hálásan bólintott, majd leült gyerekei közé, s a narancsot szortírozta, miközben figyelmével már az őt követő felszólaló felé fordult! Egy középkorú, stuccolt bajszú, munkáskülsejű ember beszélt:

- Tudjuk és - bár nem örülünk neki, de elfogadjuk a tényt, hogy a szabadpiac magával hozza a munkanélküliséget! Azt is tudjuk, hogy az elmúlt rendszer utolsó másfél évtizedében is megvolt ez a munkanélküliség, csak akkor, vagy bújtatva, vagy nyíltan az effektive dolgozók bérének terhére tartották meg munkahelyeiken a fölösleges létszámot! Sok esetben valóságos undor jött rám, amikor a mellettem téblábló - könyöklő, fölös létszámú emberekre tekintettem, azokra, akik párt vagy szakszervezeti tagságukra hivatkozván, csak azért, mert hetente kétszer, háromszor megjelentek a munkásőrség lőgyakorlatain, röhögve vették kézbe a tömöttebb pénzes zacskókat! Ha volt olyan bátor, aki szóvá tette, ugyancsak röhögve tértek ki: minek dolgoztok, nektek is módotok lenne hozzá! Hát igen...! De nem mindenkinek a gyomra veszi be: piócaként mások vérén élősködni! Ma, amikor százezrek csatangolnak munka nélkül az utcán, némiképp változott a helyzet, az igazság azonban az, hogy a múlt élősködői közül legtöbben ma is ott nyalakodnak a húsosfazék körül -, akinek nincs bőr a pofáján, annak mindegy: keresztény vagy ateista, ha a szükség úgy kívánja, térdel, ha káromkodni kell, ha

tapsolni kell, ha nyalni kell... -, minden helyzetben feltalálja magát, mint a macska: bármilyen magasból is a talpára esik! Na de, ami sok, az sok, nem lehet egyik hónapról a másikra a tervgazdaságot átállítani piacgazdasággá! A miniszter urak a képviselő urak száz, kétszáz - többszázezres havi jövedelmeikkel könnyen átváltanak, de hogy jön össze a kilencezer forintos minimálbér, a még kevesebb minimál nyugdíj a nyugati piacgazdaságok országaiban létező jelenlegi keresetekkel, nyugdíjakkal? Ha tíz, tizenöt darabra vágjuk az embert, akkor talán-talán egálban leszünk velük! Nem kell elsietni azt a magánosítást! Néhány évig akkor is kitartanánk, ha csak kenyeret termelnénk, így azonban az sem lesz, az imádott nyugat pedig drágán adja a zabkenyeret, meg a kukoricapelyhet! Azt hiszik, nem tudjuk, miért a sietség? Nagyon is tudjuk, uraim: jövőre már nem a jelenlegiek zsebébe vándorol a dugipénz! Uraim - nem vagyunk mi annyira tökkelütöttek, mint önök azt hiszik! Vegyék tehát figyelembe javaslatainkat: az ingyenélő parazitákat ki kell seperni a munkahelyekről és rács mögé dugni azokat az urakat is, akik különböző machinációkkal egyik napról a másikra milliomosokká, milliárdosokká léptek elő! A bankoknak, a nagyvállalkozóknak sürgető a nyugathoz csatlakozás, a nép tud várni, vagy - ha nyugat-Európa a magántulajdon szentségéhez köti csatlakozásunkat, akkor, íme az Újszövetség pártjának programjavaslata: családi magántulajdonná alakítani át a földeket, erdőket, ipari üzemeket! A nép eddig semmit nem látott abból a pénzből, amit eddig a külföldi befektetőktől kaptunk egyes ipari, kereskedelmi komplexumért! Ha semmi haszon, esetleg kár származik az eddigi magánosításból, miért ne alakulhatnának át a vállalatok a bennük dolgozó családok vállalataivá?! - Hallom: sok a beszéd...! - Csak még annyit: jelenlegi vezetőink azt állítják, hogy a következő kormányzatnak sokkal nehezebb lesz! Mégis - miért van az, hogy foggal, körömmel kapaszkodnak a hatalomért?! Ki kell cserélni az apparátust, emberek, és addig kell cserélni, amíg nem akad egy olyan gazda, amelyik azokra is gondol, akik előtt térden kúszott megválasztása előtt...!

Viktória feltartotta kezét, jelezvén, hogy szólni kíván és midőn csend lett - percekig tartott a vitatkozás, melyet a munkás markáns kifejezései váltottak ki - nyugodt hangon, ám annál határozottabb kifejezésekkel beszélni kezdett:

- Kedveseim! Én csak néhány percre kívánom igénybe venni figyelmeteket és csakis azért, nehogy tévedésbe essenek egyesek családunk, egyben pártunk programjával kapcsolatban! Mi ugyanis nem jótékonykodni akarunk és nem is osztjuk szét családi vagyonunkat! Ahhoz csak csatlakozni lehet, úgy, hogy a csatlakozni kívánó személy, avagy családok, megtartják magántulajdonukat, de együttesen, azaz: családi konzorciumokban gazdálkodunk és osztozkodunk! A többi tőkés és köztünk csak az a különbség, hogy míg az előbbiek munkabért fizetnek, mi, az összkiadás után fennmaradó profitot egyenlő arányban osztjuk szét a családtagok között! Jelenlegi vagyonunk elegendő a jó kezdéshez, de előrebocsátom, hogy köztünk nincsenek paraziták, sőt - pillanatra sem tűrjük meg azokat! Családunkban mindenki - a gyerekeken és öregeken kívül - keményen dolgozik! Egyes szakterületek kivételével nem alkalmazunk idegen munkaerőt, s ha majd beindulnak iskoláink - a legalsótól a legfelsőkig -, azokra sem lesz szükség! Azt hiszem elég világosan beszéltem, de ha van köztetek, aki nem érti, szívesen elmagyarázom majd a gyűlés végén! Most pedig kérem, hogy folytassátok, de őszintén, kerülgetés nélkül, mint eddig tettétek!

Viktória után még többen felszólaltak, de nagy általánosságban majd mindegyikük ugyanezt panaszolta! Egyesek hozzászólásaikban az elmúlt rendszer iránti nosztalgiázásnak tüntették fel, én azonban mást véltem kiolvasni szavaikból: valahol irányt tévesztettek mai vezetőink, mondhatnám úgyis: el vannak foglalva saját magukkal, nincs idejük odafigyelni, mit csinál a nép?! Pedig - jó lenne, ha arra is gondolnának - igaz, legtöbbször rajta csattan az ostor, de mi lesz, ha ismét Ő, NAGY Ő-vel veszi kezébe sorsának intézését?! A népet el lehet nyomni, félre lehet vezetni, de csak ideig-óráig...! Aztán ne sírjanak, ha a felcsapódó tarajos hullámok ember csimbókokkal rakják tele ismét az útszéli fákat!

Nem éppen örömteli, mégis - több szempont figyelembevételével - temetéssel kell kezdjem ezt a fejezetet! 1993. december 18! Déli 12-ig hazánkba érkezett külföldi államfők, vagy megbízottaik rótták le kegyeletüket a parlament kupolacsarnokában felállított ravatal előtt! Elvonultak előtte a hazánkban tartózkodó külföldi követségek munkatársai is szinte kivétel nélkül! Déli 12-től pedig valóságos folyamként vonult előtte a fővárosiakkal együtt - együvé olvadva az ország minden tájáról különvonatokkal érkező egyszerű nép! Ki állva, ki térdelve vetett magára keresztet, akárha egy szent felmagasztalása kezdődött volna el...! Nem hiszem, hogy volt hazánknak még egy kormányfője, de tán király sem, akit ekkora demonstrációval kísértek volna utolsó útjára!

Feleségemmel, Judittal - ölében a kis Dávid - a plébánossal - fiatal káplánja kísérte fel Budapestre azokat, akik részt kívántak venni a temetésen - élettársával, Zsókával és Annával, aki végérvényesen hozzánk költözött, néztük végig a televízió közvetítését! A monoton hangulatú képek láttán sok minden, inkább kérdő-, mint felkiáltójeles mondatokban kavarodott bennem, s hogy könnyítsek magamon, megjegyeztem:

- Olyan patetikusnak, túlságosan is megrendezettnek látszik! Mi a véleményetek?!

- A felkészüléshez volt elég idejük - Judit, az onkológia és hematológia tudósa szólalt meg először -, ha műtét után nem erőlteti magát, még élhetett volna kis ideig!

- Komoly problémák lehettek mind pártjában, mind a kormányzásban, hogy szinte utolsó leheletéig kézben kívánta tartani az irányítást! Bármit mondjanak is utólag róla, tényként lehet elkönyvelni, hogy nem bízott családon kívüli környezetében, de azok után a változások után, melyek az utóbbi hónapokban pártjában végbementek, ez érthető is! - Ezek Annak szavai voltak, a professzornő logikus következtetései!

- Egyedül az egyszerű emberek részvétele nem látszik mesterkéltnek - nyilatkozta Zsóka asszony -, minden más úgy hat, mintha időzítették volna a szerencsétlen ember halálát! Az az egy szál virág, amit legtöbbje elhelyezett a ravatal mellett, szerintem több, igazabb részvétet fejez ki, mint a koszorúk! A családé és a kormányé mellé odabiggyeszteni a pártét, és főképp szinte kihívóan megjelölni három, ma már nem éppen népszerű betűjelével: MDF! Szemérmetlen és otromba propagandafogás, az ország miniszterelnökének ravatala mellett!

- Elnézést kérek - szóltam -, de majdnem a miskolci gyűlés egyetemi hallgatóját hallom viszont Zsóka asszony szavaiban, csak ő a papság előkészületeit is felemlítette: „a miniszterelnök halálát - mondta többek közt - a hitélet feleleventésére használják fel!” A magam részéről csak helyeselni tudom az ilyetén való hozzáállást, de helytelenítem az egyházak mármár erőszakos fellépéseit! Hirtelen nem tudom máshoz hasonlítani, mint a nemi erőszakhoz! Tudom - a különböző vallások papjai sokat szenvedtek az elmúlt fél évszázadban, de hogy akarják visszahódítani az elbóklászó bárányokat, ha előbb saját sérelmeikért vesznek elégtételt! Mintha főpapságunk átlépné a megengedett határt: legszívesebben visszahozná a sötét középkort boszorkányégető máglyáival együtt!

- Ebben az esetben minket kötöznének először cölöphöz, nemde kedves Plébánosom?! - A megjegyzést Anna röppentette fel -!

- Nem kell ennyire komolyra venni kedves Professzornő - szólt a plébános - emlékszünk Jézus és Mária-Magdolna esetére!

- Igen, Kedvesem - de ezt már a „papné” -, de Jézust ne tévesszük össze a mi főpapságunkkal! Igaz, ami igaz: túl gyorsan és mohón harapnak! Nem lenne jó részükre sem, ha néhány foguk ismét beletörne! Serédi hercegprímásnak sem kellett volna megszavazni a magyarországi

zsidótörvényt, és ma, a délszlávoknál is csak akkor hallatja szavát a főpapság, amikor már százezrek estek áldozatául a részben vallásháborúnak!

- Bocsássatok meg, ha megint közbeszólok - vette át a szót Anna Zsókától -, de véleményem szerint is inkább a különböző vallások, mint a különböző nemzetiségek háborúja az, ami a volt Jugoszlávia területén kibontakozott! Hisz akárhogy forgatjuk, mind a szerbek, mind a horvátok, szlovének, bosnyákok, a délszlávok családjába tartoznak! Ellenben: a szerbek görögkeletiek, a horvátok, szlovének katolikusok, a bosnyákok pedig muzulmánok! Azt hiszem innét már egyszerű a következtetés: mi az, ami megosztja őket! Manapság szokássá vált az itt-ott kirobbanó véres konfliktusokat is a nacionalizmus, s főképp annak jobboldali válfaja, a fasizmus csak elszigetelődve jelentkezik: Németország, Olaszország, Oroszország, Ausztria, Románia és magunkat se vonhatjuk ki alóla, elég, ha a '92-es október 23. ünnepségein történtekre emlékezünk! Mert - csak a vakoknak beszélhetik be, hogy a köztársaság elnöke elleni megmozdulást - enyhén kifejezve - montírozással vágták össze a dokumentált képeken! A legtöbb szenvedést az anyagi javak elosztásán kívül ma is a faji és vallási ellenségeskedések szülik! - Észrevette, hogy vállamat vonogatom, s javított: tudom-tudom az összemberiségre vonatkozik a faj megnevezés, de a szokás...! - Majd - a különböző államok vezetői ezt másképp magyarázzák, sőt - a pápa is óva int a túlzott nacionalizmustól, ezt azonban személyes indíttatásból teszik! Az igazságot azonban nem lehet sokáig elfedni!

Nem tudnám megmondani Anna gondolatsora váltotta-e ki bennem a hirtelen fordulatot, de éreztem, hogy ki kell mondjam:

- Vajon hol tartana ma az emberi társadalom, ha teszem fel: nem lépnek akcióba a nagy vallásalapítók, csak a legnagyobbakat említeném sorrendben: Buddha, Jézus, Mohamed és - mondjuk - a periklészi demokrácia gyűrűzött volna végig az ókortól napjainkig?! Hozzáteszem: ha egyáltalán fennmarad?!

- De kedves Barátom - a plébános mielőtt folytatta volna, keresztet vetett - Jézust, vagyis a mi Urunkat, Istenünket nem említhetjük egy sorban a többivel! Ő Isten fia, ami egyúttal azt is jelenti, hogy a kereszténység fölötte áll minden más vallásnak!

- Kedves Barátom - válaszoltam - én csak azt tudom bizonyosan, hogy a kereszténység lábnyomaiban, kezdve a vallásalapító Jézus-Krisztus kereszthalálával, vérvirágok nyílnak! Nem tagadom: első századaiban nagyon lendített a különböző pogány népek kultúráján, a középkorban azonban erősen visszavetette! A semmivel sem magyarázható természetfelettifelé fordulás, az erőszakos hittérítés - nem vonok párhuzamot semmivel, a jelen pillanat fennköltsége miatt nem is lenne illendő, de azt mindenképpen meg kell jegyezzem: a jelenben is pusztító eszmeáramlatok egyikével, másikával nagyon is hasonlatos módszert követett! Persze - merőben ellentétben Jézus tanításával - szeretet helyett az erőt és a megtévesztést alkalmazva!

- Minden újnak vannak vadhajtásai, kedves Barátom - így a plébános - a mi vallásunknak is, de ez nem zárja ki isteni eredetét!

- Nem vonom kétségbe - mondtam -, hisz minden Istentől van! A természetet értem alatta, amit és ahogy azonban az ember cselekszik, legtöbb esetben nem mondható Istentől valónak, még a vallás sem, ha nem tükrözi a szeretetet, amely Istenből árad! Én magam nem vagyok zsidó, de elfogadom és vallom Isten azon passzusát, melyet Mózes által közölt a néppel: „ne ölj!" Akik ez ellen vétenek, azok nem lehetnek Istentől valók, még abban az esetben sem, ha az ölés által a vallás ügyét viszik előbbre!

- Én ugyan zsidónak születtem, de tökéletesen egyetértek férjemmel - vallotta Judit -, ami az isteni és az Isten iránti szeretetet illet! Mélyen elítélem a különböző vallások nem egyszer háborúkat előidéző civódásait, hisz nincs abban semmi elítélendő, ha mások másképp nyil-

vánítják ki hódolatukat a Teremtő iránt! Mondjanak vagy írjanak bármit, én nem hiszem, hogy a Teremtő Istennek kedvesebb a ma emberének ceremoniális áldozata az ókor sok istent, vagy egyszerűen természeti objektumokat imádó, még gyermeteg ember áldozatánál! A dogmatizált hit nem annyira Isten, sokkal inkább a papság szolgálatába állítja a laikus társadalmat, és nem csodálkozhatunk azon, ha ez a semmivel sem alátámasztott hit, a természettudományok előrehaladtával, előbb-utóbb talajtalanná válik! Ezzel nem azt akarom mondani, hogy a természettudomány igazolni fogja az ateistákat, sőt - mennél előbbre haladunk a tudományok terén, annál mélyebben hajtjuk meg fejünket az örökkévaló előtt, akihez soha nem juthatunk fel! A tudomány csak a dogmák tarthatatlanságát fogja igazolni, azt, hogy semmi sem állandó, minden változik, valószínű, hogy maga az Örökkévaló Isten is!

Mivel feleségem a papra és élettársára való tekintettel németül beszélt, a plébános viszonzásul ugyancsak németül válaszolt:

- Az Ön tudása és mély hite előtt csak meghajolni lehet, kedves Judit! Én meg sem próbálnék válaszolni, ha férjéhez, a mi kedves barátunkhoz hasonlóan szóba nem hozza az ókort! Szerény véleményem szerint, függetlenül a több-isten imádattól, az ókori bölcsek által felhalmozott tudományra épült fel a későbbi, így a jelenkori is! Platón és Szókratész bölcselete minden korra irányadó lehet, Arisztotelészt pedig Ön, mint orvos, a hematológia és onkológia professzora, nálam sokkal jobban ismeri! Az elavult dogmákkal kapcsolatban is egyetértek Önnel, s meg merem kockáztatni a feltevést, hogy papságunk nagyobb része is, csak a pápával, a püspökökkel szembeni feltétlen engedelmesség tart vissza valamennyiünket - a papokra értem - a nyílt szembenállástól! De - mint látom a búcsúztatásnak vége, kezdenek felsorakozni a temetési menethez, talán a mieinket is látni fogjuk!

Mivel beszélgetésünk közben a kupolacsarnokból áthelyezték a ravatalt az országház előtti térre, ahol a parlament elnöke mondott beszédet, hangoztatva a megboldogult érdemeit, a videokamerák nemcsak a téren összegyűlt hatalmas tömeget láttatták, az országházhoz vezető utakat, azaz - a rajtuk nyüzsgő végeláthatatlan sorokat is! Tudom - helytelen az összehasonlítás, mert a két személy között óriási a különbség - távolság nemcsak időben, élet és társadalom iránti elkötelezettségükben is, mégis azt kell mondjam: a megrendült tömeg óriási mérete, de még a búcsúbeszéd is szokatlan hasonlóságról tanúskodik! Ugye sejtik, kire gondolok? Ha nem - hát megmondom: Leninre, valamint az őt búcsúztató Sztálinra! Lenin mérsékelten baloldali volt, Antall mérsékelten jobboldali! Mindkét búcsúztató a megboldogult politikai örökségét kötelező erejűnek tartotta magára és társaira vonatkoztatva! Tudjuk, hogy Sztálin, ellentétben fogadalmával, az eddigi diktatúrák legvéresebbjét hozta létre, kérdés, hogy Antall követői mennyire gondolják komolyan...? A közszolgálati médiák birtokba vétele máris ellenkező irányban hat! Nem lesz béke az olajfák alatt! De nem vonom el a figyelmet: most emelik át a koporsót az ágyútalpakra, amely mögött felsorakozik a család, a kormány tagjai, majd a fehér karinges kispapok, a püspöki kar, élén a bíborossal, övéik között elvegyülve a kisebb egyházak vezetői is! Nagy számmal képviseltették magukat a különböző pártok, az országgyűlés képviselői, az egyszerű nép pedig a hamvakat szállító jármű előtt is, utána is, óriási mértékben kígyózott! Az eleje már a temetőben igyekezett kifogni a jobb helyeket, mikor a vége - egy fenét - az Országház előtti téren még sokan arra várnak, hogy a felvonuló oszlophoz csatlakozhassanak...!

Nem mindennap temetnek miniszterelnököt, a felhajtás azonban így is kisség túlzott volt!

- Istenem - sóhajtottam fel, hogy a többiek kíváncsian fordították fejüket a televízió képernyőjéről felém - vajon meddig tart a gyász hevülete?! A növekvő terhek miatt egyre tágul a szakadék, vezetők és vezetettek között, és ezt a folyamatot az imádság sem fogja megállítani! A papság és a kormányon lévők jelen demonstrációja nagyon is átlátszó! Talán - ha szerényebb körülmények között zajlik e temetés, kedvezőbb kép marad a megboldogultról a nép

emlékezetében! Ha tovább romlanak az életkörülmények, jövőre a pártját is be fogja lepni a por és a hulló falevél csakúgy, mint őt - magát! Akkorra megváltozhat a párt jelenben még hivalkodó három betűje is! Nem figyeltetek fel arra, hogy a pártból kivált szélsőjobb nyilatkozatai 180 fokos fordulatot vettek a miniszterelnök halálát követően?! Véleményem szerint inkább csak személyes ellentétek váltották ki a kiválást: egyikük meg akarta tartani, másikuk meg akarta szerezni a hatalmat! A honi akadály nem létezik többé - úgy értem - a jobb oldalon, a külső erők pedig vacillálnak - kivárnak! Gondolom a választásokig! Erre következtetni lehet az amerikai elnök változó nyilatkozatait követve! Antall legfeljebb levélbélyegre kerül, majd a postaládába, s ugyancsak keresztény mezben előrelépő és erőszakosabb riválisa pedig a kommün visszatérésével riogatva igyekszik összeterelni a szakadozott nyájat! Az örökség, a mérsékelt politika pedig gyorsan át fog váltani erőszakossá, a magyarságtudat és a vallásos hiszékenység a jelenlegi hatalom megtartásának eszköze lesz! Amíg itthon a kormányzó és ellenzéki erők egymás torkának ugranak, a hazánkhoz hasonló volt „szocialista” államok területi és politikai vitákba bonyolódnak, a Balkán félszigeten folytatódik a polgárháborúból háborúvá fejlődött öldöklés, addig Oroszországban az erősödő elnöki hatalom, majd a választásokon előretörő radikálisok egyre inkább a nagyhatalmi státusz visszaállítására helyezik a hangsúlyt, ami alapvetően megváltoztatja a Szovjetunió széthullása után felbátorodó nyugati politikát!

Az orosz-ukrán atomarzenál érintetlen maradt! Az európai-közösség államai amerikai csatlakozás nélkül, csak látszat-segítséget hajlandók nyújtani a Balkán ezer sebből vérző népeinek! Azok a repülő erődökről ledobott csomagok nem többek, mint télen a vadaknak kidobott - kiszórt eleség! Ha rátalálnak jó, ha nem, hát -, de általában csak fél megoldások jöhetnek szóba mind gazdasági, mind katonapolitikai értelemben nyugat, valamint a szovjet övezethez tartozó-tartozott államok között is! A franciák által sürgetett amerikai bekapcsolódás a balkáni konfliktusba, Amerikának nem áll érdekében, viszont érdekében áll fenntartani a jó viszonyt az ugyancsak atomhatalom Oroszországgal, de az amerikai szárazföldön sem minden „oké”, hol itt, hol ott lobbannak fel bozóttüzek és pénzügyileg sem...! A marxi eszmék, a szocialista világgazdaság csődjére pedig rácáfol az egyre erősödő Kína, a világ legnépesebb országa! A világkonfliktusokra érzékeny tőke nagymérvű beáramlása a sárga „paradicsomba” azt igazolja, hogy immár nemcsak Európa, Amerika sem az ígéret földje! Hogy hol tart a világ ma?! Nehéz lenne válaszolni a kérdésre, az azonban biztosan állítható, hogy a modern hírközlési eszközök birtokában a világ felosztottsága gazdag, közepesen gazdag, majd szegény államokra, nem tartható fenn sokáig - mert az éhes embernek a halál megváltást jelent! S ha a halál helyett a harcot választja...?! A javak eddigi egyenlőtlen elosztásából adódó konfliktusok csak a mi családi koncepciónkkal oldhatók fel! Ezt még akkor is állítom, ha jelenleg többen tartanak őrültnek, mint józannak! Ma minden embernek joga van az élethez, az élethez szükséges javakhoz, a béke nem is képzelhető el másképp!

Abba hagytam, és elmerülve néztem az ide-oda kígyózó tömeg vonulását...!

- Folytasd, Édesapa - kérte Judit, miközben a kis Dávidot átnyújtotta Annának - jó hallgatni valós eszmefuttatásodat, de hozok egy kis harapnivalót! Annyira elvagyunk itt, hogy észre sem vesszük követelődző gyomrunkat! Pedig nekünk is kijár a halotti torból!

- Az kicsit még távolabb van - mondta Zsóka - az ágyútalpakon vontatott koporsó akkor érkezett a végső nyughelyhez - mi ráérünk a halotti torral, egyelőre, hála az égnek, kihagytak bennünket a forgatókönyvből!

- Memento mori - szólalt meg a plébános -, emlékezz a halálra, de amíg élsz, minden gondolatod az élet szebbé tétele legyen! Valóban ideje már magunkra is gondolni! Ami ott, a koporsóban fekszik, már csak por és hamu, ami pedig körülött zajlik, arról hadd ne nyilatkozzak! Inkább fogjátok és egyétek, amit a mi kedves háziasszonyunk feltálalt, aztán

koccintsunk szeretett, volt miniszterelnökünk túlvilági pályafutására! Gondolom a sok szentmise, imádság nem veszett kárba, de azok nélkül is eleget szenvedett ahhoz, hogy előkelő helyet jelöljön ki számára az Úr!

- Gondolod, hogy a rangsorolás ott is érvényesül? - kérdésem kicsit meglepte a plébánost, ami kiütközött arcvonásain - mert ha úgy lenne - folytattam - akkor a mi gyakorlatunk haladottabb Isten közvetlen országáénál és amennyiben - más kiút nem lévén - az emberiség ránk építi a jövő társadalmát, akkor eleddig átkozott Földünk lesz az igazi „Paradicsom”! Persze nem minden bonyodalom nélkül, ugyanis a ma még sok esetben jótékony halált senki sem kívánná, de az élő ember számára ismeretlen túlvilágot sem! Bár úgy lenne, mint - nemrég egy a Jehova tanúi által kiadott könyvben olvastam:

Az utolsó ítélet után, Krisztus királysága alatt, örökké fog élni az ember Földünkön, együtt az állatokkal..., - többek között: „a gödölye együtt legel az oroszlánnal” stb., stb.,...! Továbbá, hogy Krisztus negyvenezer kiválasztott technokratának a segédletével foglya irányítani az ember örökké tartó aranykorát! Hihetetlennek tűnik, de ha a tudomány megtalálja a sejtek regenerálódásának a nyitját, akkor többé nem lesz titok az öröklét, és az ember teljesítheti a teremtésben meghatározott célt: birtokba veheti az egész univerzumot! Én ezt, persze nem a Jehovisták többnyire bárgyú hiedelme alapján képzelem el, kizárólag a számunkra még sok meglepetést tartogató természettudománynak köszönhetően 150 év eredményeit vesszük alapul, egy követező 150 év eredményezheti az emberiség teljes kipusztulását, de elhozhatja az eddig csak hiedelmekben megfogalmazott aranykort is!

- Hát - bevallom őszintén - kezdte a pap - az általad elmondottakhoz érdemlegesen nem tudok, de nem is akarok hozzászólni! Talán a mi kedves professzorasszonyaink? Előbb mindenesetre együnk néhány falatot, nehogy a hallottak után, már ahhoz se legyen kedvünk!

- Igaza van, Kedves - szólt Judit és már nyújtotta is a szendviccsel teli tálcát a pap felé -, de - folytatta - 150 éve azért hosszú idő és mi bizonyára nem éljük meg az aranykort! Fordítsuk inkább figyelmünket a jelenre, építsük sejtről-sejtre a mi kis családunkat, azaz már nem is olyan kicsi, lehetőleg úgy, hogy minél tovább élvezhessük annak áldásait!

A koporsót már leeresztették a gödörbe és elkezdték betemetni! A felkavart por - a sok csapadék ellenére a gödör fenekéről teljesen száraz talaj került felszínre - az esthomály bevilágító halogénlámpák erős fénnyel keveredve opálszerű felhőt vont a sír közelében álló családtagokra, és ahogy telítődött a gödör a felhő mind sűrűbb lett, szinte a televízióból is áradt, a füstölőkből felszálló tömjénszaggal keveredve...!

- Ugye nem haragszotok meg, ha kikapcsolom a készüléket, olyan nehéz a levegő, még megárthat a kicsinek! - Anna, miközben a kis Dáviddal karján a készülékhez lépett, nyilatkozott így, miután pedig megszüntette annak működését - egyrészt annyira fájdalmas, másrészt annyira propagandisztikus...! Nem tehetek róla, de hányingerem támadt!

- Okosan tetted - mondtam - és immár koccinthatunk is, de nem a halálra, hanem az eljövendő aranykorra!

Koccintgatás közben autó tülkölt a barakktábor bejáratánál, majd másodpercekkel utána lábdobogás, csörtetés a folyosón, s mindnyájunk ámulatára megjelent az ajtóban Gréta, nyomban utána Irmácska, kicsivel később pedig Janzen és egy alázatosan hajlongó kicsi kínai fiatalember...! Hirtelen szóhoz sem jutottunk, csak néztünk farkasszemet egymással, mígnem előbb Gréta, majd Irmácska mellém lépve elölről is, hátulról is a nyakamba csimpaszkodtak:

- Sikerült meglepnünk benneteket, Apuka - mondta lányom, Irmácska pedig ekkorra Judit karjaiban szipogott a meghatódástól, a viszontlátás örömétől -!?

- És hol van Tamás - kérdezte ijedten Zsóka - csak nem...?!

- Nem, nem, Zsóka mama - Gréta elengedve engem hozzálépett - kutya baja! Tomikát letettük a parókia előtt, de ezek szerint nem sikerült meglepni benneteket!

- Akkor - Zsóka mindjárt indulni akart volna haza, de már illendőségből is maradnia kellett, amíg ki nem fejezte jókívánságait Irmácskának, valamint Janzennek, s egyúttal üdvözölte a sárga vendéget, Csu Te-t! - Mivel visszafelé is betértek Stockholmba Fannikához, ő javasolta Janzennek tolmács és házitanítóként való alkalmazását. - A kínai mellett kitűnően beszéli még az angolt és a németet is, keresve sem találnátok alkalmasabbat - mondta nekik nővérük - Fannika évekkel volt idősebb Janzennél is és magát okozta Irmácska vetélése miatt - szeretném - mondta még -, hogy általa jóvátehetném figyelmetlenségemet!

Janzen és a fiatalok persze örömmel fogadták Csu Te csatlakozását, főképp azután, hogy közölte velük: hajlandó visszatérni Pekingbe és majd - természetesen Fanni professzornő segítségével - levelező úton befejezi a hátralévő két szemesztert. Csu Te ugyanis antropológiát tanult Pekingben, majd ösztöndíjjal Berlinben, azt követőleg pedig Cambridge-i egyetemen folytatta...! Ott hallott a stockholmi részben természetes, részben számítógépes kísérletekről és gondolkodás nélkül csatlakozott Fannika csoportjához!

A fiatalokhoz hasonlóan magam is örömmel fogadtam a kínai fiatalember felajánlkozását, azt azonban kereken elutasítottam, hogy Janzennel együtt induljanak útnak!

Mivel ebbéli szándékukat röviddel érkezésük után kifejtették, fontolgatásra időm sem volt és kissé talán érdemtelenül merev voltam Janzenhez:

- Nézd, édes Fiam - mondtam - én boldogan adtam hozzád lányomat, mert kicsi korodtól ismerlek, bátyádra pedig, aki szintúgy vejem, már nem is hivatkozom, de meg kell értened: így hirtelen - ukk-mukkra nem engedhetem világgá őket! Irmácskának, függetlenül attól, hogy mint feleség, veled kellene menni, egyelőre pihenésre és kezelésre van szüksége, ami senki által sem biztosítható számára jobban, mint Judit, a mamája által, bár előbb volt arról is szó, hogy Augusztával együtt Bázelbe küldjük Katinkához! Csu Te mindent megkap tőlünk, ami egyetemi tanulmányaihoz szükséges, kérésünk tőle annyi, hogy napi néhány órát szenteljen a fiatalok tanítására, elsősorban a nyelv, majd a kínai szokások ismereteire! Te ott a követség tagjai és megfelelő tolmácsok segítségével könnyebben boldogulsz! Iskolaév végére már ők is elsajátítják annyira a nyelvet, hogy a jövő évet már ott kezdhetik! Nem kell féltened feleségedet, itt vagyunk mellette, s ha Judit rendben találja, egy-egy hétre elmehet hozzád, de kérlek, vigyázz rá, szeretném, ha zökkenők nélkül elvégezhetné ő is az iskoláit! Ha most nem is, később bizonyára hálás leszel érte! A gyors fejlődésnek indult távol-keleti népek a műveltségre sokat adnak!

Janzen egy pillanatra mintha megszédült volna, csak állt velem szemben, hol rám, hol - talán legtalálóbb kifejezés - cinkostársaira tekintett, majd:

- Azt hiszem értem, Apuka! Igen, okosabban tesszük, ha én előbb ott bedolgozom magam, ők pedig már a kínai nyelv ismeretében jönnek utánam! Ha jól értettem édesapát, szándékotokban áll távol-keletre átvinni a család tőkéjének egy részét! Hosszabb távon véleményem szerint is biztonságosabb ott beruházni, mint Európában, vagy az amerikai szárazföldön. Az európai, de azzal együtt az amerikai népek egyesülési kísérleti is ködbe vésznek a nemzetségek, vallások, nacionalista törekvések egyre zsugorodó határai mögött, ugyanakkor, főképp Kínában, erősödik a kapitalista-szocializmus és ez a tény nyilván közelebb áll a mi családi perspektívánkhoz!

- Helyesen látod, Fiam! Ti lesztek ott részünkről az úttörők és ehhez nagyon-nagy felkészültség szükséges! Sokáig győzködött velem Ádám, valamint Buda sógorod /Diana másik lányának a férje/, míg megértettem és helybenhagytam a tőke egy részének átcsoportosítását

távol-keletre! Sajnos az idő, a szétszakadozó Európa és a soviniszta, a magasabb érdekeket háttérbe szorító amerikai politika, egyre inkább őket igazolja!

- Nos lányok...! Mi a ti véleményetek? - fordult Janzen a mások szemében legfeljebb tinédzsereknek számító két fiatalhoz - sajnálom, hogy változtatnunk kell terveinken, de igazat kell adjak apukátoknak a Kínába költözéssel kapcsolatban! Jobb lesz, ha én előbb felfedezőútra indulok! - Irmácska odabújt férjéhez, Gréta hozzám, a kínai fiatalember pedig bizonytalanul tekingetett hol erre, hol arra, mivel addig a beszélgetés magyarul folyt köztünk, szót sem értett belőle. Janzen persze rá is gondolt és kezdte magyarázni angolul a köztünk végbement párbeszédet. Csu Te elgondolkodott, majd kéréssel állt elő: boldogan teljesíti mindazt, amit elvárunk tőle, sőt többet is, ha barátnőjét, akit később nőül kíván venni, maga mellé veheti! Jelenleg Pekingben él, jogot tanul az egyetemen, de ő is átiratkozhat levelező tagozatra, vagy - amennyiben el tudnánk intézni a budapesti egyetemre való átigazolásukat, kettesben sokkal gyorsabban és nagyobb eredményt érnének el!

- Én ehhez nem igen tudok hozzászólni - mondtam -, de amennyiben Pekingben nem gördítenek akadályt eléje, itt minden nehézséget megoldunk! Csupán pénz kérdése és megy minden gördülékenyen! Írd meg, Fiam, a lánynak, hogy mi a szándékod, milyen körülmények közé kerültél, a többit bízzad a svéd követségre! Jól mondom - néztem Annára - Neked bizonyára nagyobb a gyakorlatod ebben?!

- Nagyon jól, Kedvesem! - Válaszolt Anna kacagva - főként, ami a pénzt illeti! Nem tudom ugyan, hogy Kínában hogy megy, de itt..., Janzen és a svéd követségre sincs szükség! Ha telefonon keresztül el tudja érni a lányt, és ő beleegyezését adja, külügyminisztériumunk és pekingi követségünk akár már holnap akcióba léphet! Nos - erre nem számítottál ugye? - fordult Anna kérdéssel a kínaihoz, s mivel angol nyelven fejezte ki magát, a fiatalember megértette és azonnal kész volt a válasszal:

- Egy életre lekötelezneknek, Asszonyom - Dávidka még mindig Anna ölében volt, s a kínai őt vélte a ház asszonyának -, engedelmükkel akár tüstént is meghívhatom!

- Menjetek át, Kislányom - szóltam Grétához - a szomszéd szobába és onnét meghívhatjátok! Természetesen a mi számlánkra! Hogy hívják a kislányt? - fordultam a kínaihoz.

- Csiangnak, Uram, de Csinek becézem!

- Rendben van, Fiam, indulj a lányok után! Te pedig - Janzenhez - maradj! - A többiek felé pedig: a tercsiről könnyű lesz fejben tartani a nevüket! - Persze jót kacagtunk, majd miután a kínai fiú és közvetlen utána a papék is távoztak, magam elé ültettem Janzent:

- Tudom, Fiam, hogy nagyon kényelmetlen helyzetbe hozott benneteket Fannika azzal a szörnyűséggel, minket is nagyon bántott, de kénytelenek leszünk belenyugodni! Különben sem tudhatjuk, miért rendezte így a gondviselés, még javatokra válhat többek között az is, hogy néhány hónappal később lesz a nászút! Előfordulhat, hogy addigra elhallgatnak a fegyverek Szarajevónál is és valamelyik földközi tengeri szállodánkban tölthetitek a nyarat! Persze addigra Kínában is megvethetjük a lábunkat, légy Ádám és Buda segítségére, ők vannak megbízva a nagy feladattal! Most pedig menj, használjátok ki a hátralévő időt elutazásodig! - Még jól jöhet a lány is - mondtam a többieknek, azaz már csak Judit és Anna, valamint a kis Dávid tartózkodtak rajtam kívül a helyiségben - nem árt, ha egy, a kínai joghoz is értő jogász csatlakozik hozzánk akár családtagként is!

- Van köztük sok értelmes koponya és eléggé alkalmazkodók - egészítette ki szavaimat Anna -, ha sikerül megnyerni őket, még sok és jó szolgálatot tehetnek!

- Nekem is volt egy-néhány tanulótársam az egyetemen és mondhatom nagyon tehetséges és szívós fajta - ezt már Judit mondta, s közben két kezével csalogatta magához a kicsit, aki

incselkedve húzódott Anna Juditénál egyszer akkora emlői közé -, na - nézzétek a kis csibészt - tette még hozzá -, mintha tudatosan kapaszkodna a nagyobb dudákba! Apjára ütött volna?!

- Bizonyára van benne apjából is, de nem mondhatnám, hogy apja jobban ragaszkodott volna a nagyobbhoz - Anna, miközben végül is átengedte Dávidot, hamiskásan megjegyezte, s még megtoldotta azzal, hogy: ebben az esetben módjában lett volna engem is feleségül venni, de különben gyönyörű, habfehér keblei voltak Amálkának és nem kevésbé Gittusnak, csak a hajuk színe különbözött, Szilviát pedig ismerted - mikor kiment a színpadra, csak a mozdulatai árulkodtak nőiességéről!

- Azért nem egészen fedi a valóságot, amit most mondtál - javítottam ki -, az igaz, hogy percig sem szoptatott, szégyenkeznivalója azonban nem volt! Kedves, hozzátok hasonló nő volt, de csak Betti, ikertestvére mellett érezte egésznek magát!

- Anna nélkül én is csak fél lennék - nyilatkozta Judit, tovább azonban nem futotta, mert visszatértek hozzánk a fiatalok azzal, hogy sikerült leadniuk a meghívást, de várniuk kell, míg előkerítik a lányt!

- Akkor addig beszéljük meg - mondtam - nem lenne-e jobb, ha felköltöznétek a hajóról? - Grétához - Irmácskának fiatalsága ellenére rangjához méltó helyiséget kell biztosítani!

- Nekem tökéletesen megfelel ott, ahol Gréta tartózkodik, apuka - Irmácska belekapaszkodott erősebb természetű, egyúttal erősebb alkatú lányomba - nélküle nem is tudom, mihez kezdenék, meg aztán nagyiékat sem hagyhatjuk magukra, a hajón kell maradjunk!

- És ha átköltöztök Kínába, viszitek magatokkal őket is? - kérdésem meglepte őket, de hamar feltalálták magukat és szinte egyszerre válaszoltak:

- Mért ne mehetnénk velük együtt hajóval? Tevel már beszéltünk róla: lakhatnánk a Pohaj öbölben, azaz: Tiencsinben!

- Ott nem lennétek biztonságban! Többmilliós város és - de különben ráérünk erről még dönteni! - nem akartam kedvüket szegni, de az öreg Franz és felesége Elíz mama, előző nap nyilatkozott előttem úgy: amennyiben a fiatalok átköltöznek Pekingbe, ők visszamennek bajorországi kastélyunkba! Végső napjaikat szeretnék ott eltölteni, ahol az ő kedves, fiatal, majd idős Magdolna grófnőjük hosszabb ideig élt! Hiába volt minden erőlködésünk, a két öreg - egyik kilencven felett, a másik kilencven felé - nehezen tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy ők immár a gazda szerepét, nem pedig a komornyikét töltötte be!

- Engedelmeddel - fordult hirtelen felém Janzen -, ha Csiang hajlandó lesz jönni, szeretném, ha Csu velem jönne Pekingbe, és majd együtt térnének vissza!

- Ha csak néhány napról van szó, természetesen beleegyezünk, de ezt magatok között döntsétek el! Engem csak az indulásról és az érkezésről, helyesebben azok időpontjáról értesítsetek! Ti pedig - fordultam lányaim felé - Te, valamint Csi megérkeztéig ott rendezkedtek be, ahol nektek kedvesebb, kellemesebb, utána pedig, mint mondtam: majd megbeszéljük! Azt azonban már most is biztosra vehetitek, hogy csakis iskolaév végén indulhattok, addig azonban kemény munka vár rátok! Minden erőt be kell vetnetek a tanulásba!

- Megértettünk, Apuka és így, második változatban is hálásak vagyunk! - Egyikük jobbról, másikuk balról csókolt, s Judit rájuk is szólt:

- Hé...! Hagyjatok nekem is édesapából! - De csak mosolyogtak hol rám, hol feleségemre, Juditra, hol egymásra sokat sejtetően, titkosan...!

Az enyelgésnek a rádiótelefon jelentkezése vetett véget: Csiang várt Csura a vonal másik végén...!

- Átmehetsz, Fiam - mondtam a fiúnak - a másik szobába, ha jelenlétünk zavarólag hatna!

- Egyáltalán nem zavarnak, Uram - válaszolta - inkább innét és angolul beszélnék, hogy Önök is hallják!

- Tedd úgy, ahogy jónak látod, Fiam! Mi mindenesetre előlegezzük a bizalmat mindkettőtök részére!

- Köszönöm, Uram! Akkor...!

Csu röviden ismertette Csivel a program megváltoztatását, s mint a kérdés-feleletekből kitűnt, a lány örömmel elfogadta meghívásunkat, de ragaszkodott az egyetem nappali tagozatához, tudomással bírt ugyanis arról, hogy a budapesti egyetemeken angol nyelvű előadások is vannak! Hogy a kecske is jóllakjon, meg a káposzta is megmaradjon, abban egyeztünk meg, hogy a kínai pár megérkezése után Grétáék felköltöznek a budai öreg házunkba, amelybe miután Szilvia nem jött vissza, Margitka rendezkedett be! Ő és Judit, aki hetente három napot töltött a menekültek rendszeres vizsgálatával, látták el a két épület felügyeletét. A fiatalok segítsége mindenképpen jól jött, azaz jól jönne - gondoltam akkor! Na - de hagyjuk őket magukra, hisz a két lány, vagyis egyikük már asszony, alig várja, hogy együtt lehessen a két Matuzsálemmel! Ez a szó azonban nem teljesen illik rájuk, mert Franz még télvíz idején is két-három órát tölt horgászással - már a maga módján - a fiatal kapitány szolgálatait igénybe véve, Elíz pedig immár 88 évesen a mindenes szerepét tölti be a hajón! Persze van mellette is fiatal, de ő is csak akkor érzi jól magát, ha saját elképzelése szerint történik körülötte minden! Hiába...! Ők egy másik kor gyermekei! A változások átsiklanak felettük, vagy ők a változások felett! Tudjuk, hogy az öreg Franz gyermekkora visszanyúlt abba az időbe, amikor Sigfrid gróf még maga ült törvényt a rablógyilkosok felett, s üttette le fejüket a múzeumi tárgyként őrzött tuskón!

A fiatalok távoztával mi is felkerekedtünk! Dávidka születése óta négyesben végeztünk esti sétánkat, általában a parton föl-le! Márciusra emlékeztető tavaszi szél fodrozta a kék Balaton vízét, a hó majdnem teljesen eltűnt, Römer báró hamvasztásának helyén még szürke volt a homok...! Imitt-amott látni véltem a balettművész Szilvia és Betti lábnyomait is...! A levegőben, a parti homokban, a víz tetején még ott vibráltak könnyed mozdulataik! Vajon örökre eltűntek életemből?! Vagy jelen vannak most is, csak láthatatlanul?! Anna, mintha csak választ akart volna adni gondolataimra, megszólalt:

- Mit szólnátok ahhoz, ha mondjuk itt, ezen a helyen, lejárattal a vízhez szállodát építenénk, s architektúrájában az élet csodájának, vagy a haldokló hattyúnak a koreográfiáját keltenénk életre?!

- Nem rossz ötlet - mondtam -, de egyáltalán lehetséges-e a mozdulatokat rögzíteni?!

- Beton és acél van - válaszolt Anna - Szilvia és Betti mozdulatai pedig még elevenen élnek bennünk!

- Akkor valósítsuk meg - zárta le a vitát Judit - már maga az elképzelés is ide vonzaná a szép- és építőművészet rajongóit! S ha hozzá - természetesen megfelelő környezet kialakításával - egy szabadtéri, direkt a balett művészet számára alkalmas színpad is tartozna, akkor ez a hely akár a balett művészet Mekkája lehetne!

Janzen és Csu-Te, hozzánk érkezésüket követő nap tovább utaztak! Csiang, vagyis Csi egyetemi átjelentkezése Pekingben kissé nehézkesen indult, itt nálunk azonban, tekintettel arra, hogy angol nyelvű előadások is lévén, na - és az összeköttetés, a megfelelő honorárium..., annál könnyebben intéződött és mikorra Csu megérkezett a lánnyal, már csak a bemutatkozásra volt szükség!

A karácsonyi ünnepeket ismét együtt ünnepelte a család, úgy értve: a szűkebb család, ugyanis országos viszonylatban már eléggé kiterjedt - több gyár, kereskedelmi, valamint turisztikai üzem tartozott családi részvénytársaságokat alkotva hozzánk!

Mivel az egyetemi, valamint a többi középületen folyó munkák a korai hó miatt leálltak, annak ellenére, hogy a hó az ünnepekre majdnem teljesen eltűnt, számítva az időjárás kényedésére, csak a part menti barakktábort fűtöttük! Ezért - a család tagjai, de a külső dolgozók is - munkások részére is ott rendezkedtünk be az ünnepekre! Itthonról valamennyien együtt voltunk, külföldről azonban csak Buda jött családjával és Katinkával Svájcból, Franz feleségével, Mérivel Floridából, Fanni lányom Stockholmból - a kirunaiak az öregekre való tekintettel otthon ünnepeltek, de otthon maradt Johann is, az Isar völgyében lévő kastélyunkban, hogy előkészítse az amerikai asszony fogadását! Franz ugyanis visszatérőben Floridába, magával kívánta vinni a két öreget: a szintén Franzot és Elízt, hogy a már jócskán dagadó /terhes/ Mérit megbízható kezekben tudja, de mivel a két öreg ragaszkodott ahhoz, hogy előbb körülnézhessenek „kastélyukban", kénytelenek voltak útba ejteni a télen is gyönyörű bajor otthont. Mérinek persze annyira megtetszett az itthoni környezet, hogy legszívesebben maradt volna, de mindketten tudták, hogy néhány napos távollétüket is csak nehezen viselik el delfinjeik és a Bajor kitérő miatt is inkább itthonlétüket rövidítették meg! Azért persze volt időnk kiadós eszmecserére is, melyekbe ők, mármint Méri és Franz is bekapcsolódhattak, főként Amerikát érintő kérdésekben!

- Künn zuhogott a szinte tavasziasan enyhe eső, s mi bent, az ebédlőnek is használt nagyteremben körbeültük az U-alakban felállított hosszú asztalt, majd a legkülönfélébb témákat is alapos „körben járással" hánytuk-vetettük meg! A szót éppen Buda, Margitka legidősebb fia vitte, s lévén a svájci bankvilág egyik legtekintélyesebb személyisége, méltó komolysággal hallgattuk szavait:

- Az amerikaiak által javasolt békepartnerség - mondotta - még nem biztosít semmiféle védelmet egy külső támadással szemben! A nemrég lezajlott orosz választások győztes ellenzéki vezéralakja szerint, de a kínai kommunisták sajtó orgánuma szerint sem jelent a közép-európai államok szempontjából semmiféle előnyt, sőt - a távolabbi jövő szempontjából inkább hátrányt, s ez főképp hazánk szomszédaival szembeni viszonylatában érvényes! Hisz - a szláv, román nacionalizmussal szemben, az atlanti szövetséggel kötendő békepartnerség tevőleges védelmet nem nyújtana! Lásd Bosznia-Hercegovina esetét! A dél-baranyai szerb-horvát konfliktus idején a nyugati szövetségesek azt hangoztatták, hogy minden segítséget meg kell adni Boszniának, hogy elkerülje az előbbiekhez hasonló, polgárháborúnak becézett önmegsemmisítését! Mit kapott eddig Bosznia a nyugati szövetségesektől? Immár két éve, hogy a csupán önvédelmi fegyverekkel felszerelt ENSZ alakulatok asszisztálása mellett a középkorban is ritkaságszámba menő, szabályos embervadászat folyik szerb, horvát, bosnyák katonai-félkatonai alakulatok felhasználásával! Az élelmiszercsomagok nem oldják fel az ellentéteket, legfeljebb meghosszabbítják a délszláv népek agonizálását! Az atlanti szövetséghez való csatlakozás helyett szerintem is okosabb lenne Európa közepén, beleértve hazánkat is, az északi tengertől a déli tengerekig kialakítandó semleges zóna! Ez nagyobb biztonságot nyújtana mind nyugati, mind keleti irányban! A szövetséghez csatlakozás, még integrációs partnerség esetén is felvonulási területté, vagy egyenesen: frontális ütközetek színhelyévé változtatná Közép-Európát egy kelet-nyugati háború esetén! Az az igazság, hogy Európa nyugati fele Amerika nélkül szinte védtelen lenne a szükség esetén ismét egyesülő nagy-orosz túlerővel szemben - az orosz rakéta arzenállal szemben, Amerika pedig nem kötelezte el magát úgyszólván semmire európai viszonylatban, az utóbbi időben pedig, hozzánk hasonlóan a Csendes óceán irányába terjeszkedik...! Az európai piac saját részről is telített, távol-keleten még vannak fehér foltok, de ott sem sokáig...! A kis tigrisek megeszik a nagyot!

- Engedelmetekkel - Méri emelte fel karját - szeretnék röviden hozzászólni!

- Parancsolj, Kedves - szóltam - egyik oldalamon Judit, a másikon Ő, Méri ugyanis közvetlen mellettem kapott helyet - Te, bárhogy alakulna is sorsunk, immár családunk tagja vagy, és ami nekünk, az részedre is egyformán kedves vagy rossz!

- Én Amerikában születtem - kezdte -, ottani őseim már az első telepesekkel érkeztek az újvilágba, tehát honi érzéseimet illetőleg nem kell magyarázkodnom! A mi népünk talán a legvegyesebb, a földkerekség minden nációja megtalálható köztünk, de - kisebb súrlódásoktól eltekintve összetart, mert csak így vagyunk erősek, így tudjuk biztosítani a békés építőmunkát, amely a többi országéhoz képest viszonylagos jólétet teremtett! Elképzelni sem tudom, mi lenne velünk, ha a másik másságára való tekintettel mi is egymás torkának esnénk, mint a volt Jugoszlávia népei! Én helyeslem az amerikai asszonyok fellépését a délszláv háborúskodások megszüntetése érdekében, de csak addig a pontig, amíg véráldozatot nem követel részünkről! Mert - azért, hogy egyik-másik személy, vagy párt, vagy tegyük fel vallás kerülhessen a többi fölé, egyetlen csepp amerikai vért sem kockáztatnék, és amennyiben szavazásra kerülne sor, ellene szavaznék! Ha a szarvasbikát vagy a vaddisznót ki tudják lőni selejtezés alkalmával, nem igaz, hogy ne tudnák megsemmisíteni azokat, akik egyéni ambícióik érdekében vágóhídra küldik a szerencsétlen, egyszerű népet! De - az a nép vagy népcsoport sem érdemel kíméletet, amelyik engedi, sőt - tevőlegesen támogatja a néhány hazardírozót otthonaik, falvaik, városaik lerombolásában! Jelenleg magam is kísérleti alany vagyok! Még nem tudjuk: emberpalántákat vagy szörnyeket hordozok-e méhemben, mert tudatosan nem akarjuk előre még magunk előtt sem felfedni, nehogy a kudarc kedvünket szegje és lemondjunk egy esetleg majd jóval később bekövetkező sikersorozatról! De ismételten csak azt mondhatom: még ha szörnyeket hoznék világra, azokat sem hagynám feláldozni egy értelmetlen testvérháborúban!

- Neked tökéletesen igazad van - Viktória vette át a szót -, mi érdeke fűződne Amerikának ahhoz, hogy egy vietnamihoz hasonló háborúba keveredjen?! Mert eddig nevezhetjük polgárháborúnak azt, ami a Balkánon történik, de abban a pillanatban, amelyben Amerika tevőlegesen bekapcsolódna, már háború lenne a neve, és mint Buda megjegyezte: a békepartnerség is alapul szolgálhatna ahhoz, hogy hazánk területére is átterjedjen! A két világháború előtt, alatt, majd utána kötött békepaktumok alapján tudjuk, hogy az adott szavak, de az írásos szerződések is mennyit érnek, és kár lenne alábecsülni Oroszországot, mint nagyhatalmat addig, míg birtokában van a tömegpusztító fegyvereknek! A nyugaton és keleten élő népek életszínvonala között akkora az eltérés, hogy évtizedek múlva is csak a gazdag és a szegény rokon közötti kapcsolat lehetséges! Az pedig sosem volt ármánykodástól mentes! Ebből következőleg sem a kicsi, sem a nagyhatalmak nem érezhetik magukat teljes biztonságban soha, hacsak el nem fogadják az általunk képviselt társadalmi formulát, mert ha igen, akkor továbbiakban már nem lesz miért orroljon egyik a másikra! Ehhez persze nem is annyira anyagi javak, elsősorban nagyfokú műveltségre lesz szükség! Visszatérve az általad elmondottakhoz - keményen szemébe nézett Mérinek - én sem egyeznék bele soha önszántamból olyan hatalmi döntésbe, hogy idegen érdekekért feláldozzam akár magamat, akár családomat, de egyetlen pillanatig sem gondolkodnék mindenemet feláldozni, ha megismétlődne a Trianon által elszakított magyar területek magyarságának legyilkolása, mint történt a múltban!

- Ehhez hasonlóan, Kedvesem, én is gondolkodás nélkül sietnék szomszédom segítségére, lett-légyen az illető fehér, fekete, vagy sárga, amennyiben megtámadnák - válaszolta Méri -!

- Valahol itt kezdődik az emberré válás utolsó fokozata - kapcsolódtam be én is -, amikor már el tudjuk fogadni egymás másságát, amikor az egyes népeket elválasztó országhatárok kötöttségek nélkül átjárhatóak lesznek, amikor az anyagi javak elosztásánál nem kategorizálják többé az embereket, amikor már semmiféle „izmussal” nem tudnak hatni az úgynevezett hamis próféták, mert a családi együvé tartozás vérévé válik az emberiségnek...! Szerény

véleményem azonban az, hogy az ötmilliárd feletti emberközegben magunkat az őssejthez hasonlíthatjuk -! Hogy mi alakul ki az általunk képviselt gyakorlatból, csak Isten tudhatja! Mert - amíg mi azon munkálkodunk, hogy kiküszöböljük a másságból adódó ellentéteket, addig egyes hatalmi szervek még mindig az ellentétekből fakadó konfliktusokra igyekeznek felkészülni, s ugyancsak a népet is felkészíteni! Régi latin közmondás: ha békét akarsz, készülj a háborúra! Ennek a jelmondatnak az alkalmazásával soha nem fog eljutni az emberiség az általános békéhez! Ellenben - olyan helyzetet kell teremteni, hogy a háború egyik félt se hozhassa előnyös helyzetbe! Ehhez persze az szükséges, hogy az ENSZ. Alapokmányában foglaltak, mely szerint minden embernek joga van az élethez szükséges javakhoz, ne csak papíron, hanem a gyakorlatban is kifejeződjenek: hozzáférhetővé kell tenni minden nemzet, azon belül minden ember számára a földkerekségen, továbbá - gondolván a jövőre - azon kívül elérhető, az életnek értelmet adó összes lehetőséget! Hogy azonban ez a szabadság ne torkoljon anarchiába, szükséges a kisebb, nagyobb közösségek szigorúan családi alapon való átszervezése, kizárva mind a kapitalista, mind a kommunista egyenlőtlenségeket! Ma két nagyhatalom van a földön, amelyek képesek lennének kisebb-nagyobb áldozatok árán megvalósítani az emberiség álmát: a paradicsomi békességet! Az érdekesség kedvéért megnevezem Őket: egyik az Amerikai Egyesült Államok, a másik Kína! Egyik kapitalista, a másik kommunista berendezkedésű! De maradjunk csak kis hazánkban, itt próbáljunk nagyot alkotni! Elsősorban is meg kell nyugtatni közvetlen szomszédainkat, hogy mi azonkívül, hogy mind határainkon belül, mind határainkon kívül a békés építőmunkát kívánjuk biztosítani valamennyi népcsoport részére! Semmi mást nem akarunk, éppen elég fejtörésre ad okot ez az egyetlen célkitűzés is, bár igaz, hogy ez az egy szinte mindenre kiterjedő! A hazánkban itt-ott fellelhető irredenta szólamok kizárólag propaganda jellegűek és azt sem érdemlik, hogy figyelemre méltassuk őket, hisz a határok átjárhatósága előbb-utóbb pontot tesz az általuk felkavart ellenséges indulatok mögé! Meg kell jegyezzem: ha a nacionalista őrület csak olyan szörnyűségeket tud produkálni, mint a délszlávoknál, akkor inkább vagyok internacionalista a családi és nem a lejáratott kommunista elvek szerint! A közszolgálati médiáknál zajló egyeduralomra törekvés napnál világosabban mutatja, hogy nem a többpárti demokratikus rendszer kialakítása a cél! Sajnos kezd kirajzolódni ismét egy diktatúra, csak ellenkező céllal, mint elődje! Ott tartunk, hogy - hasonlóan az 1990 előttihez, a megreformálhatatlan rendszer ismételten, teljes egészében leváltásra szorul! A mai földreform és általában a privatizáció az 1919-esre emlékeztet! A különbség az, hogy akkor nem jutott idő a megvalósításra, de mintha időzavarban szenvednének, nem veszik tudomásul, hogy az átkos kommunista évtizedek alatt nemcsak nálunk, az egész Földön megváltozott szinte minden, elsősorban is a termelési struktúrák! A reform által szétkuszálódott mezőgazdaságunk 50 év előtti programmal sosem lesz világelső, de talán utolsó sem, valahol a múltban maradt! Az ipart és a kereskedelmet már meg sem említem...! Mind a háromnál könyörtelen változtatást kell eszközölni, ha előbbre kívánunk jutni! Az az ígéret, hogy a ma kormányon lévő pártok a választások utáni újabb ciklusban már a szociális jólét megteremtését tűzik zászlajukra, csak egy megismételt propagandafogás, és ha bedől a nép, újraválasztja őket, a nyomor magasiskoláját fogják megvalósítani, azaz - a jólétet csak álmában élvezheti az egyszerű köznép!

A néhány ezer, esetleg tízezer milliomos kezébe kerül minden, s nem kevesebb a bankok feneketlen kútjába, mint ötven évvel ezelőtt! Mert ez a garnitúra, de a hozzá hasonló következők is, elsősorban a kommunista évtizedek előtti egzisztenciájukat építgetik, a parasztnak és a kétkézi munkásnak pedig marad a munka, ha emberi méltóságáról lemondva kikönyörgi magának! Néhányan azt gondolhatjátok, hogy a letűnt kommunista rendszert jobbnak tartom...! Hát figyeljetek jól: véleményem szerint a fasizmus és a bolsevizmus egy tőről fakadtak! Engem 1956 után még a fizikai munkától is eltiltottak /A forradalom szélén című könyvemben leírtam, mit kívánt családom számára az egyik soproni párttitkár, aki aztán csodával határos módon meg is kapta azt: vaddisznónak szánt dumdum lövedéket a mellébe!

Szörnyet halt./ továbbá azt is illő megjegyezni, hogy a Sztálin, majd követői által a népekre erőszakolt rendszereknek semmi közük nem volt a kommunizmushoz! Kommunizmus a Földön akkor lesz, ha már egy akolban lesz a nyáj és Isten lesz a király! Ugyanis kommunizmus csak magasan művelt népeknél lehetséges és természetesen: szükséges kelléke az általános jólét! Mi, a közeli és távolabbi célkitűzéseinket tekintve próbáljuk megközelíteni, jelen pillanatban azonban - mint mondottam is - csupán egyetlen, de jól működő sejtje vagyunk az ötmilliárdos emberközegnek! A folyamat meggyorsításához pedig - akár megnyerjük a választásokat, akár nem, első helyre a feladatok közül, a társadalom műveltségének fokozását tesszük, és tavasztól meggyorsítjuk a tudományos épületek munkálatait, hogy már az őszön megkezdődhessen az oktatás, természetesen a mi elképzeléseink szerint! Ugye szokatlan éppen egy milliárdos szájából hallani mindezeket?! Mentségemre legyen, hogy én egészen alulról jöttem, nem estem nagyot, midőn a pribékek a verembe löktek, de nem szállt fejembe a dicsőség sem, hisz a Gondviselés szinte kézen fogva vezetett, hogy miért éppen engem szemelt ki, arra én nem tudom a választ, legalábbis ez idáig! Vagy - talán részben: hogy a külhonban szerzett, részint mások által felhalmozott vagyont itthon fektessük be! Részben, hogy jó példát mutassunk azoknak is, akik a néptől elherdált, majd külföldön elfektetett, avagy befektetésre váró vagyonnal a tönk szélére juttatták, s juttatják szeretett hazánkat!

Nem tudtam folytatni, mert Méri felállt, s tapsolni kezdett. Csodálkoztam is, hogy mért éppen Méri, csak később tudtam meg, hogy a mellette ülő Tilda szinkronban fordította számára az általam elmondottakat! Mérit követve természetesen valamennyien felálltak és csatlakoztak hozzá, miután pedig csend lett, ugyancsak Tilda közvetítésével ismét Méri vette át a szót:

- Kedveseim - kezdte - Apuka hosszú, részben elszomorító informatív előadása nagyonnagyon meghatott! Engedjétek meg nekem, hogy e kedves, értékes családhoz kapcsolódásomat azzal kezdjem, hogy az általatok már részben felépített, tudományos célokat szolgáló épületeket én rendezhessem be, vagyis: berendezésüket az utolsó asztalig, székig, gépezetig én fedezhessem! Úgy gondolom: jelenleg létező vagyonom elegendő lesz ehhez, amit pedig ezután már kettesben Franzzal összehozunk, az mindenképp a család rendelkezésére áll! Jól mondom, Kedvesem? - átnézett Franzhoz, aki szemközt velünk édesanyja: Margitka, valamint az öreg grófnő fiatalkori barátnője között kapott helyet -?!

- Nagyon jól - válaszolt a kérdésre Franz -, de nem feledkeztél meg valamiről!?

- Nem, Kedvesem - folytatta Méri - most akarok rátérni, majd a szintén jelenlévő plébános felé - mivel a különböző vallások szintén az egyetemes kultúrához tartoznak - értem alatta tanításaikat -, élettársammal, vagyis most már férjemmel úgy határoztunk, hogy - természetesen az Önök hozzájárulásával, azaz: beleegyezésével, az ökumenikus templom oltárfreskóját is színes plexibe öntetjük, kérésünk csak, hogy mi határozhassuk meg a freskó által ábrázolandó jelenet mibenlétét!

- Ennek igazán semmi akadálya, kedves Méri - mondta a pap -, de ugye nem követek el indiszkréciót, ha megkérdem, mit ábrázol majd a freskó?!

- Egyáltalán nem titok, atyám - mondta Méri -, az óceán felett lebegő Teremtőt fogja ábrázolni, amint a habok közé csusszantja az első szirént!

- De - hisz - a pap elgondolkodott - kedves lányom, a jelenet ellent mondana a teremtésre vonatkozó bibliai szövegnek!?

- Egyáltalán nem, atyám - ezt azonban már Franz nyilatkozta - az ember, embrió állapotában inkább hasonlít az ebihalhoz...! Ne akarjuk megkötni a Teremtő fantáziáját! A teremtés, az emberé is, sokféle változatban elképzelhető!

- Jó, nem bánom, Fiam! Az elképzelésből nagyon szép, méreteit tekintve sem szűkre szabott oltárfreskó származhat, ha a kivitelezés egyáltalán megoldható! De - gondolom - ezt még úgyis megbeszéljük egymás közt! - Lehet, sőt valószínű, hogy lett volna mondanivalója a plébánosnak még, azonban az öreg hölgy, a grófnő fiatalkori barátnője közbeszólt:

- Ráérünk az oltárképpel foglalkozni, Kedveseim! Aktuális problémákkal foglalkozzunk inkább, pl. a szerencsétlen nyugdíjasokkal! A választások alkalmával a mérleg nyelve is lehetnek és mégis, mintha ígérgetéseken kívül senki nem venné komolyan őket! De nem árt fontolóra venni a pedagógusok problémáit sem...! Ha egyszer a műveltség minden előrehaladásnak az alapja, akkor illene annak művelőit is komolyabban venni!

- Bravó, bravó! Hallgassuk meg Erzsike nénit! - Szinte egyöntetű volt a teremben lévők véleménye -!

- Nos, Kedveseim, Isten látja lelkemet, nekem semmi panaszom nem lehet, mert attól kezdve, hogy ti hazajöttetek, igazán úgy élek, mint - talán az angol királynő sem! De - ezt csak közbeszúrva - elég a gondja szegénynek! Én azonban - kicsit mintha elmélázott volna - csak egy vagyok a sok közül, azzal a sokkal pedig ez a kedves család sem tudna egyedül mit sem kezdeni! Ahhoz azonban elegen vagyunk - megemelte hangját -, hogy meglobogtassuk zászlónkat a többi párt felé is: jól nézzetek körül, és gondoljátok meg, mielőtt bármit is eldöntenétek, mert az idősek-öregek sem sokkal szenilisebbek nálatok, tudni fogják, hogy hová x-eljenek, ha lejön az ideje!

- Bravó, bravó, Erzsike néni! Tovább-tovább! Halljuk a perspektívákat! - Valamennyien az öreg-hölgy felé fordítottuk fejünket, és vártuk, mivel fog még előhozakodni -!

- Hát először is - folytatta - nem hiszem, hogy bántaná a nyugdíjasok többségét az a tény, hogy néhány ezren a kiérdemeltnél magasabb pénzösszeget kapnak a közös kasszából! Mivel azonban nekik is csak egy gyomruk van és-és-és..., ha többet is fizettek be utánuk a társadalombiztosítónak, azt is nézni kellene, hogy kiknek az izzadmánya hozta létre azt a tőkét, amiből a többletet befizették! Azt is nézni kellene, hogy akiknek ma magas a nyugdíjuk, azoknak aktív korukban a fizetésük is magas volt és módjuk volt ahhoz, hogy nyugdíjazásuk utáni időkre is gondoljanak! A hangsúly azonban azoknál van, akik nehéz, több évtizedes becsületes munka eredményeként most nem nyugdíjat, hanem nyögdíjat kapnak: jogot arra, hogy kulturális szolgáltatásokra, személyes élvezetekre még csak ne is gondoljanak..., pedig a nehezét ők cipelték a vállukon...! Tudom - ennek a családnak a gyakorlatától sokakat a hideg ráz: nem a kvalifikáltság, hanem a családtagi minőség szerint érvényesül a profit elosztása, azzal együtt a személyes jólét! Talán - már sokszor elgondolkodtam rajta - ezt nevezhetnénk kommunizmusnak?! Ismervén az ország nehéz helyzetét, talán az lenne egyelőre a megoldás: ha csak egy kanállal jut, akkor mindenkinek adjuk azzal az egy kanállal! Na, persze - hol vagyunk mi ettől a felismeréstől?! De legalább olyan elosztást kellene alkalmazni, hogy a becsületben megöregedett embereknek ne kelljen kutyák módjára a kukákban kotorászniuk!

Arról már nyilatkoztak a kormánykoalíciós többségükre hivatkozó pártok vezetői, hogy mit mennyivel kell emelni ’94-ben, arról is nyilatkoztak, hogy márciustól 10%-kal kellene emelni a nyugdíjakat is, de csak kellene...! Azt már nem propagálják, hogy amennyiben emelnék is, visszakézzel már előre vissza is vették a 10%-os forgalmi adó emelésével! Akkor mit emelnek? Legfeljebb a töküket - bocsánat a kifejezésért -, ha olyan nagy, hogy talicskán tolják maguk előtt! Kedveseim! Ennyire mocskos politikát csak buta emberek folytatnak, pedig hát -, akik ott ülnek az országházban jobbára ügyvédek, orvosok, papok, tanárok, írók és egyéb magánzók! Egyesek magyar csodát emlegetnek, ha megválasztják őket...! Nekem van olyan érzésem, hogy nem csoda lesz az, hanem nemzeti tragédia, ha vissza nem fogják magukat a magyarságukkal hivalkodó pártok, mert azok is elfordulnak tőlünk, akik jó indulattal, áldozatkészséggel segítettek eddig, hogy mielőbb saját lábunkra állhassunk! A különböző pártoknak

nem azért kellene versengeniük, hogy melyikük kerüljön hatalomra, hanem közös erővel a nép boldogulásáért és nem elsősorban a sajátjukért! A Létkérdések című tv előadások alkalmával még el sem kezdődik a vita, de már látni lehet, hogy miféle társaság foglalja el a nézőteret, a vitát vezető szerkesztő kérdései, majd a tapsok pedig már eleve nyilvánvalóvá teszik, hogy az egyik fél jól felkészült a másik lejáratására. Sajnálom, de azt kell mondjam: amit a politikai berkek láttatnak velünk -, azokból ítélve kísértetiesen kezd hasonlítani közhangulatunk a Rákosival fémjelzett időkhöz! Bár abban az időben legalább a „pór" dolgozott, ma az is nagyon sok helyen csak dolgozna, mert vagy megszüntették a munkahelyét, vagy: miért? Kinek, kiknek...? Munkára érett fiatalok csatangolnak az utcán...! Ebből a nemzedékből kedveseim már nem lesz egészséges, munkához értő, dolgozni akaró társadalom soha! Két nemzedéket - úgy mondják az okosok - elveszejtett a proletárdiktatúrának nevezett valami! Hogy valójában mi volt?! Csak az a biztos, hogy nem az, aminek nevezte magát, de mi az, ami most van, amikor szemünk láttára pusztul a harmadik nemzedék?! Az égből hiába várják a csodát! Öreg vagyok, mégis azt mondom: ég nincs, csak Föld! Istent a szívünkben hordozzuk, s ha boldogulni akarunk, ő nem fog helyettünk gondolkodni, még kevésbé dolgozni! Ellenben, ha bennünk is megvan az akarat, akkor ő hozzásegít, hogy ne fáradozzunk hiába! Vén bolond vagyok, ugye?! Olyan kérdéseket vetek fel, amelyek már igazán nem kellene, hogy engem izgassanak! Nem is miattam teszem: nem köthetem be a szememet, nem dughatom be a fülemet, amidőn látom, hallom, mint pusztul minden, ugyanakkor az illetékesek az ellenkezőjéről győzködik a szerencsétlen népet! Még csak annyit: ha a jövőt a műveltség fogja meghatározni, akkor az idősek gondja-baja mellett figyeljenek oda, de nagyon, a pedagógus társadalomra is! Ugyanazért a munkáért, ahány helység, annyiféleképpen fizetni...?! Becsületes munkát csak az anyagiakkal is megelégedett, lelkileg kiegyensúlyozott pedagógus társadalomtól várhatunk el! Nos kedveseim - feladtam a leckét, ugye?! Most beszéljetek ti!

Erzsike nénit percekig tapsolták a jelenlévők, majd csókokkal halmozták el, végül is visszarogyva székére, fáradt mosoly kíséretében nyögte:

- Hagyjatok már belőlem valamit! Én szeretném kezdeni ősszel, a legkisebbekkel! /Tudjuk: tanítónő volt/. Ezzel a bejelentéssel aztán tetőzött: még nagyobb tapsot kapott! Miután pedig elcsendesedett, a volt MDF-es polgármester állt fel székéről:

- Nem is tudom - kezdte - Erzsike néni után maradt-e még valami érdekessége a mai közéletnek, vagyis igen...! Nekem nagyon nem tetszik az írók, újságírók, művészek immár nemzetközi szintérre átvitt szópárbaja! Az pedig mégúgy sem, hogy egyes íróinkat hazaárulóknak kiáltanak ki, mert fel merik fedni a hibákat, ha ugyan nem bűnöknek kellene azokat nevezni! De mondhatja-e az ember a viperára, hogy ártalmatlan sikló? Nincs-e igaza Őrsinek, amikor azt mondja, hogy a magyar bolsevisták legnagyobb bűne, hogy csak lebénították, nem irtották ki a magyar szélsőjobb, de talán helyesebb egyenesen fasisztának nevezni a faji gyűlölködés irányzatát, amely most a demokratikus - nem szabadság - szabadosság tavaszi fuvallatától áthatva ébredezik Csipkerózsika álmából?! Nagyon is igaza van! Vagy tán a zsidótemetők sorozatos meggyalázása a tiszteletadás jelenkori megnyilvánulásának tekintendő? A bőrfejűek láncos, bakancsos támadásai a cigányok ellen, vagy a megismételt merénylet kifeszített drótkötéllel, minek nevezhető? A Bocskai zsinóros dolmány alatt vérre szomjazó vadállat is rejtőzhet, ha megpróbáljuk takargatni őket! Előbb vagy utóbb ismét támadásba lendül kezük és már késő lesz lefogni! Igaz - az oroszok segge után nem kell mindjárt az amerikaiakét, a németekét, a franciákét stb., nyalni, mert tudomásom szerint még a legtisztább seggnek is büdös a lehelete! Az igazságot azonban ki kell mondani akkor is, ha azzal átmenetileg ellenszenvet ébresztünk akár önmagunk, akár nemzetünkkel szemben! Meggyőződésem azonban, hogy inkább tisztelni fognak bennünket érte!

Gréta, Irmácska, Tamás és még néhány nagyobbacska fiatal, egyik ablak alatt, a radiátor mellett pusmogtak valamiről, úgy tűnt, hogy tetszett nekik a polgármester néhány megjegyzése, mert széles mosolyra nyílt ajakkal tapsolni kezdtek, s éljen a polgármester! Éljen a polgármester! kiáltásokkal tarkították az egyébként is hangos zsibajt! Az öreg Turbók János bácsi, aki a polgármester mellett pödörgette bajuszát, hirtelen belekiáltott a zsibajba:

- Csak pofáztok, pofáztok valamennyien, de ott ahol kellene, senki nem meri kinyitni a száját! Az írók is csak külföldön nyilatkoznak! Itthon kellene megdöngetni az asztalt, vagy éppenséggel azokat, akiken múlik valami! Milyen dolog az már megint, hogy még a románokat is kárpótoljuk? Ha hallgatnának rám, biz Isten javasolnám, hogy parcellázzuk fel hazánk területét, és verjük dobra, mondjuk - négyzetcentiméterenként egy dollárért, de ne a kárpótlás és privatizációs minisztert bízzuk meg az értékesítéssel hanem - mondjuk - a tv-ben is szereplő Kató nénit! Biztos vagyok afelől, hogy több jutna az államkasszába a bezsebelt pénzből!

- De János bácsi - állította le az öreget a polgármester -, ha eladjuk az országot, mi marad nekünk? Hova megyünk?

- Ej-na, Fiam - válaszolt az öreg magabiztosan -, hát szétszélednénk mi is a világban és jelentkeznénk a kárpótlási jegyeinkért! Utóvégre a miénk volt! Szóval: bárhogy csűrjük-csavarjuk is, ha a folyamatot nem állítják le, odajutunk, hogy Csák Máté meg hasonszőrű társainak ük, vagy fene jobban tudja milyen ágon és hol létező unokái is jönni fognak a jussukért! De nekünk különben sem kellene már elmenni, mert a mi kedves családunk, igaz: jó pénzért, de megvásárolta azt, ami egyébként is a miénk volt! Ha nem jönnek haza az úrék - felém - ki tudja, ki dirigálna itt is, vagy tán még ma is licitálnának!

János bácsi bizonyára még sorolta volna tovább az általa is helytelennek tartott kormányzati döntéseket, ha be nem fut a barakktábor elé két dugig megrakott autóbusz! Az asztal mellett ülők felugráltak és az ablakokhoz, ajtókhoz tódulva lesték a buszokról lefele igyekvő érkezőket! Én persze, ránézésre tudtam, hogy Anti jött meg Sao Pauloból, azaz Brazíliából, ahová édesanyja, Edina sürgetésére utazott! Edina, mint tudjuk: a magyar balett prímabalerinájaként, velünk együtt száműzetésbe kényszerült, Dél-Amerikában szülte meg Viktória lányom édesanyjának, Viktóriának bátyjától, Anti barátomtól származó fiát, akit apja emlékére ugyancsak Antinak nevezett el! Valamivel később, hogy mi hazajöttünk, ők is hazajöttek, s magukkal hozták a brazil balett és táncművészet színe-virágát! Edina, fiával együtt hosszú évekig táncművészetet tanított Dél-Amerika-szerte! Hazajövetelük után a bunker színházban, családtagi minőségben léptek fel, majd megkedvelve a helyet, a közönséget, ott is ragadtak, olyannyira, hogy később már Edina vette kézbe az egész - Bunker Paradicsom - irányítását - előbbi kötetben már leírtam, nem akarok ismételni! Egy évvel ezelőtt azonban történt valami, ami miatt Edina megorrolt, s itt hagyva csapot-papot, visszaköltözött sao paoloi palotájába! Fiához írt búcsúlevelében azt írta, hogy örökre visszavonul a művészettől! Hogy azóta mi történt, és mik voltak visszavonulásának okai, ha jól sejtem, rövidesen megtudjuk! De hadd kászálódjanak le: Anti családjával, s az újabb brazil balett csokor!

Én nem mentem elibük, egyik ablak sarkából figyeltem kifelé és ott is vártam be őket. Anti, a felesége és a gyerekek magatartásából előre lehetett következtetni arra, hogy nem nyaralni hívta őket Edina, de nem volt időm a töprengésre, mert Judit egyenesen hozzám irányította, vagy éppenséggel ők kérhették, hogy elsőként velem találkozhassanak! Abból, ahogy a feleség, Kora - gyönyörű kreol nő, szintén táncművész - Judit vállára dőlt és folytak a könnyei, már sejthettem, hogy valami nagy fájdalom terhe nyomja őket, de hogy Edina meghalt, az meg sem fordult bennem, csak midőn Anti közel érve hozzám, s majdhogy úgy esett vállamra, akkor futott végig rajtam olyan különös, szinte megmagyarázhatatlan érzés, hasonló ahhoz, amit Szidónia halálának hírére éreztem:

- Meghalt - suttogta a fülem mellett -, meghalt anyám, Józsi bátyám!

- Ne hagyd el magad, Fiam! A gyerekek miatt se! - Megveregettem a vállát - hisz nem jelezte, hogy beteg, vagy igen? Sajnálom, Fiam! Mi valamennyien osztozunk fájdalmatokban! - A két kicsi, egyik lány, másik fiú, apjuk nadrágjába kapaszkodva szipogott, de csak rövid ideig, mert Viktória lányom közénk lépve kézbe vette őket, és magával vitte saját gyerekei közé, akik a karácsonyi szünidőt együtt töltötték szüleikkel. Velük együtt a telepen tartózkodott a többi unokám is: Linda, Eszter, továbbá Buda gyermekei...! Egy külön szárny volt berendezve számukra és általában a két nagymama: Melinda, valamint - bár ritkábban - Margitka felügyelte őket!

Viktória és a gyerekek távozása után, részvétemet nyilvánítottam Anti feleségének is:

- Tudom, kislányom - mondtam neki -, nem csak az anyóst tisztelted benne, hanem példaképedet is, hisz már gyermekként magániskolájába jártál, de bizonyára kisírtátok már magatokat, fel a fejjel, nem maradtok egyedül, hisz itt, körünkben, mindenki anya, apa, testvér, barát...! Ha én eltávoznék, akkor is maradtok elegen, hogy megküzdjetek a sorssal!

- Ne mondj ilyet, Józsi bátyám - Anti, de a két asszony is, valósággal belém kapaszkodtak, mint előbb apjuk nadrágjába a gyerekek - hogy el ne feledjem - belső zsebéből egy lezárt borítékot húzott elő - ezt Neked írta közvetlen halála előtt, s meghagyta, hogy csakis személyesen és kizárólag Neked adhatom át! Ha pedig veled időközben történt volna valami nem kívánt dolog, meg kellett volna semmisítenem, anélkül, hogy elolvastam volna! Megesküdtetett!

Átvettem a borítékot:

- Bocsássatok meg - mondtam - bemegyek az irodába, hátha sürgős elintéznivalót hagyott rám! Nyugodtan akarom kérését - mert bizonyára az - tanulmányozni! Ne hagyjátok el magatokat, inkább segítsetek az újonnan érkezettek körül...! - E szavak után bementem az épületbe, ahol a háló mellett egy kisebb helyiséget irodának rekesztettem el kizárólagos használatomra!

Már a boríték kézhezvételekor is éreztem a különleges parfüm illatát - a családban egyik nő sem használt hozzá hasonlót! Felnyitásakor még inkább csiklandozta orromat, de a kíváncsiság nem hagyott nyugton: ugyan mi közlendője lehet éppen velem halála előtt?! Szinte mindent nyilvánosság előtt csinált ez az asszony és mégis olyan titokzatos volt! Csak midőn a levelet már kezemben tartottam, ötlött fel bennem: meg sem kérdeztem tőlük, hogy miképpen távozott, vagyis igen, a felelet azonban elmaradt! Lássuk tehát, mit is akarhat tőlem:

Kedves Barátom!

Oly nagy terhet hoztam magammal, midőn köszönés nélkül, úgyszólván szöktem a közeletekből, hogy nem bírom tovább cipelni, le kell rakjam! Mielőtt azonban kiüríteném a ciánkálival ízesített narancslevet, megosztom veled titkomat, veled, aki akkor is közelebb voltál hozzám, mikor legtávolabb voltunk egymástól! Emlékszel, mit mondtam Neked harmincegynéhány évvel ezelőtt a Karinthy Frigyes utcában? Hát persze, hogy emlékszel: nem nyugszom addig, míg tiéd nem leszek! Ha akkor ajánlom fel kocsimat, és később érkezel a szerencsétlenség helyszínére, talán sosem ismered meg tanítványaimat: Szilviát és Bettit, akik aztán - ikrek lévén - mindketten ágyasaid lettek, én pedig...! Ideje, hogy megtudd: amióta csak ismerlek, mindenki mással csak szükségből feküdtem le, Antival is! Annyi év elteltével ugyanúgy gondolok Rád, mint akkor, de sajnos mindig közbejött valaki, míg aztán tavaly rászántam magam egy végső kísérletre: én beszéltem rá Szilviát, hogy váljon el tőled, adjon szabad utat a fiatal Szidóniának, aki még egészséges gyermekkel ajándékozhat meg! Hátsó szándékom az volt, hogy Szilviától és Bettitől megszabadulván Szidónia már különösebb

gondot nem okozhat, s ha másképp nem, hát vele együtt a tiéd lehetek! Gondolhatod, mit éreztem, midőn a kis ikrek: Szókratész és Heléna halála után nem Szidóniával érkeztél vissza, hanem egy addig általad is csak futólag ismert zsidó asszonnyal, Judittal! Tehát hiába volt Szilvia és Betti áldozata is! Rövid töprengés után döntöttem úgy, hogy befejezem, amit elkezdtem: végzek új asszonyoddal és...! Felbéreltem a két gorillámat a terv végrehajtásához, de - mint tudod, sikertelen volt! Első kezdeményezésünket megzavarta Szilvia és Betti váratlan hazaérkezése, a másodikat pedig az egyik gorilla ügyetlensége, valamint a véreb szívóssága! Mivel végig ott voltam a közelben, s láttam az őr halálát, majd azt, hogy a kutya hogyan marcangolja szét a gorilla fejét sebzetten is, lemondtam a tervről és a másik gorillával a parthoz rohantam, ahol aztán egy arra alkalmas pillanatban tarkón lőttem - mondhatom - bűntársamat! Lehetséges, hogy a gorillák részvétele és a hirtelen távozás miatt néhányatokban felmerült a gyanú, hogy én is közrejátszhattam, eddig azonban egyikőtök sem szólta el magát! Talán éppen a részetekről megnyilvánuló szolidaritás, vagy az ártatlan kis Szidónia halála, avagy Szilvia és Betti eltűnése váltotta ki belőlem a mélységes utálatot önmagammal szemben, s most ott tartok, hogy nincs tovább! Nem bírom! De - hogy is élhetnék így tovább, mikor már nem is tudom hány ember halálát okozhattam!? Az itteni örökséget - hagyatékot - már lerendeztem! Antiékat azért hívtam, hogy még egyszer láthassam őket és most - azt hiszem, nincs több mondanivalóm...! A gyerekeimre ne haragudjatok, rám pedig - nekem már így is, úgy is mindegy! Bár hihetnék abban, amiben Szilvia és Betti! Következő életemben inkább lennék egyszerű pária, vagy kis katicabogár, de azt hiszem, inkább igaz az, hogy sorsunk már eleve elrendeltetett, halálunkkal pedig vége mindennek - csak az marad belőlünk, amit hátrahagyunk! Ne haragudj rám - legalább Te! A szívemet tartósított állapotban küldöm, és arra kérlek, hogy Amálka koporsójába helyezzétek el, ő bizonyára megtűr maga mellett!

Nem búcsúzom, hisz arra is érdemtelen lettem:

Edina

Gyufáért nyúltam és egy kerámia tál felett elégettem a levelet! Én nem bocsátok meg, Kedves, mert nem is haragszom! Ellenben: bocsássa meg Neked a Mindenható Isten mindazt a rosszat, amit életedben elkövettél! De - amennyiben igaz lenne, hogy sorsunk eleve elrendeltetett, akkor felelőséggel sem tartozunk tetteinkért, hisz már a fogamzásnál tényként könyvelhető el életünk minden mozzanata!

Én egyiket sem hiszem, Kedves! Azt azonban hiszem, hogy akaratunktól függően cselekedhetünk jót is, rosszat is! Tetteinkért csak abban az esetben nem felelünk, ha mások erőszakos befolyásolása alatt, vagy öntudatlan állapotban cselekszünk! Nem tudom hol, de valahol már írtam arról: ha a Mindenható eleve predesztinálna bennünket a mennyországra vagy a pokolra, abban az esetben méltatlan lenne a jó Isten névre! Persze az eleve nem zárható ki, hogy ő már fogamzásunknál ismeri végzetünket is! Ez azonban azt is jelenti, hogy ő már akkor számba veszi jó és rossz cselekedeteinket...! De - butaság elvont fogalmakkal lekötni agyunkat: éljünk úgy, hogy magunknak is, másoknak is a lehető legkedvezőbb feltételeket teremtsük meg, aztán, hogy mi lesz utánunk...? Én úgy hiszem: csupán múltunk, amit már semmi, senki befolyásolni nem tud!

Fogtam a kerámia tálat és a levél hamuját kezdtem belecsorgatni a papírkosárba, midőn benézett hozzám Judit:

- Bejöhetek - kérdezte - nem zavarlak?

- Nem, dehogy, Édesem! Nem említették Antiék a temetés módját?

- Hamvasztás felől végrendelkezett, kivéve a szívét! Azt tartósíttatni rendelte, majd hazaszállítani!

- Jó - mondtam -, akkor eleget teszünk kérésének: elhelyezzük szívét kívánsága szerint Amália koporsójában, ami pedig a múltját illeti: íme! - A papírkosárra mutattam - bevégeztetett! Nem hiszem, hogy Téged különösebben érdekelne! De - induljunk vissza a többiekhez!

Szakadt az eső, dörgött és villámlott! Szokatlan időjárás karácsony és újév között! A nagyteremben semmi jele a gyásznak: a brazil lányok ismerkedtek itthoni barátainkkal - az egyik - négerbarna -, ruhája csupán ágyéköv, fölül semmi, vagyis: majdnem semmi, átlátszó tüll - éppen szegény plébánosunkat izzasztotta tüzes dél-amerikai lambadájukkal!

- Atyám...! - Csodálkoztam, de inkább Judit, mint a plébános felé - ennyire impotensek lennénk?! A nők le kell mezítelenítsék magukat, hogy ingert keltsenek?!

- Lassan csak eljutunk a kezdetekhez, Édesapa - válaszolt feleségem - mintegy gondolataim folytatásaként - a kellemetlen az lesz benne, hogy ruhát pótlandó vastagabb lesz az ember bőre és dúsabb a szőrzete!

- Azt még meg lehetne érteni, hogy Brazíliában kivetkőznek, hisz ott most van nyár - folytattam az eszmetársítást -, de odanézz! A mi lányaink is...!

- A tudomány megszüntette a távolságot, Édesapa: divat, eszme, egyéb..., a fény, de legalábbis hangsebességgel terjednek! A tragikuma az egésznek, hogy az ember mégis inkább távolodik, mintsem közelítene egymáshoz!

Edina szívének temetése, legalábbis a temetés helyének megválasztása többeket megbotránkoztatott, köztük a plébánost is:

- Már megbocsátasz, kedves Bátyám - mondta ő, midőn közöltem vele Edina végső óhaját -, de épp a család tulajdonképpeni alapítójának, Amálka bárónő nyugalmát zavarjuk meg?! Tehetnénk a szívet egy külön - akár kis aranyozott szelencébe is, természetesen a kriptába, hisz még ma is szégyen fog el, ha arra gondolok, hogy mennyire tiltakoztam Amálka bárónő hamvainak a kriptában való lehelyezése ellen! Jelenleg csak a koporsó felnyitását kifogásolom, minden másban egyetértek Veled!

- Attól tartasz, hogy felül a koporsóban, aztán kisétál közénk? Bár megtehetné, de ilyen és ehhez hasonló marhaságokkal csak réges-régen tudták etetni az embereket!

- Azt hiszem tévedésben vagy, mert még ma is nagyon sok embert etetnek vele és nem is eredménytelenül - a plébános már-már szuggesztív tekintettel nézett szembe velem - ott van pl. a feltámadás hittétele!

- Nem hiszem, hogy bármi köze lenne a feltámadás misztériumának szeretteinkhez, barátom - mondtam -, de egyáltalán: összemosható-e az elhunytak hamvainak kijáró tiszteletadással? Edina - szinte az első pillanattól, hogy összeverődtünk, a családunkhoz tartozott és senki és semmi nem akadályozhat meg abban, hogy teljesítsem végakaratát! De, ha mégis...! Hátrahagyott vagyonából akár bazilikát is emelhetünk a szíve fölé! Nem tudjuk, milyen viharok dúltak benne, mielőtt kiitta a méreggel teli poharat, a számomra hátrahagyott levelének tartalmából azonban bizton állíthatom, hogy Istennel és mindenkivel megbékélve hunyt el! Az a kifogás pedig, hogy az általunk annyira szeretett Amálka nyugalmát bűn lenne megzavarni, elfogadhatatlan részemről, mert véleményem szerint akár össze is keverhetnénk valamennyi ott porladó emberi maradványt, ugyanis amennyiben a feltámadás az emberre is vonatkozik, azokra a hamvakra nem lesz szüksége a Teremtőnek! Különben Edina óhajára, azt hiszem, én ismerem a magyarázatot: a sorsuk úgy hozta, hogy mindkettejüknek át kellett haladniuk a prostitúció poklán! Amáliának azért, mert előtte jó módban élt, Edinának pedig, mert előtte

szegény élt! A két teljesen ellentétes személyiség abban egyezett, hogy korán elveszítették mindkét szülőjüket és az átlagosnál sokkal szebbek voltak! Ha ez mond neked valamit, akkor segítesz meggyőzni a többieket, ha nem, akkor sem változtatok elhatározásomon! Ami pedig az aranyozott szelencét illeti, már haza is abban hozták! Tehát?!

- Rendben van - válaszolta - én megértelek, de Juditot, Katinkát, valamint Annát is neked kell leszerelned! Az én szavam náluk egyenlő a falra hányt borsóval! Hanem - hogy a fenébe tudta azt a hatalmas vagyont felhalmozni, ha jól tudom, a ti segítségeteket sem vette igénybe?!

- Jól tudod, barátom! De ne feledd, hogy idehaza is miniszterek, bankárok csúsztak-másztak a lábai előtt, külföldön pedig csak azért tízezreket fizettek a pénzemberek, hogy jegyet kapjanak egy-egy előadására! Balettiskolája pedig - szinte az egész amerikai kontinensen egyedülálló volt merész újításaival! De - végül is - szeretném, ha mielőbb megszűnne vele szemben ez a huzakodás, jelöld meg a gyászszertartás idejét, nem akarok én szentté avatást - legalább véget vetünk annak a buta mende-mondának is, hogy Amálka teste ugyanolyan épségben van, mint harminc évvel ezelőtti temetésekor!

- És mit teszünk akkor, ha a mende-mondák beigazolódnának?

- Ez már a Te asztalod, barátom! Előttem Amálka emléke eddig is szent volt! Gondolj arra, hogy az egyház nem egy fiatalkorában feslett életet folytató nőt szenté avatott már! Ők sem tettek mást, mint éltek a lehetőségekkel! Nem tudom, hogy a mi Mérink milyen életet folytatott, mielőtt szövetségre lépett Ferenccel, csak arról tájékoztattak, ahogy most élnek, s meggyőződésem, hogy az egyszerű emberek többsége perverznek tartaná, erkölcstelennek, s az övékhez hasonlóan Fanni lányom kísérleteit is! Az ma még csak kevesek fejében fordul meg, hogy kísérleteikkel, talán nem is olyan távoli időben, új korszakot nyitnak a saját mocskában fulladozó emberiség előtt! De nem is akarok kilyukadni, hanem: elfogadhatjuk-e Méri ajánlatát az ökumenikus templom-komplexum és az egyetemi épületek berendezését illetően, ha tudomásunkra jut, hogy a vagyon felhalmozása bűnös úton történt?

- Kedves Barátom - így a pap -, nekem meggyőződésem, hogy becsületes munkával ekkora vagyont nem is lehet felhalmozni, hacsak arany vagy gyémánt bányára nem bukkan az illető! Ami azonban nemes célokra történő felhasználását illeti - hát ennél nemesebbet el sem tudok képzelni!

- Szerinted a mi vagyoni kapacitásunk sem becsületes szerzemény?

- Ó nem! Ez még csak meg sem fordult a fejemben! A mi vagyonunk - de ugye nem haragszol, ha így nevezem - több nemzedék szerzeménye, bankok, különböző iparágak hozama, meg aztán nem kis hányada még az ősi jogon szerzett nagybirtokok maradványa, mint pl. ez a hely is, ahol állunk! Én azokra a vagyonokra gondoltam, amelyeket egy vagy több nő - manapság már férfiban sem ritkaság - te nevezted meg imént: feslett életmóddal hord össze! A budai gyönyörparadicsomot már ide sorolnám! De hát az elenyésző! Az értékes információk pedig, melyeket az anyagiakon kívül ott nyerünk, messze befedik a szolgáltatások mibenlétét! Talán rosszul is fejeztem ki magam, hisz mi ott inkább ráfizetünk, ha figyelembe vesszük a szegény sorsú fiúkat, lányokat, és mint Xénia mondta a minap: egyre több fiú, lány ismeri be, hogy önmaguk erejéből már képtelenek fedezni kiadásaikat!

- Neked még csak gondolatban sem kell azzal a bizonyos házzal foglalkoznod! Ezt a részét a munkának nagyon jól végzik Xénia, Margitka és Anna! Ők tudják, mennyi só kell bele, s nyugodt lehetsz, a fölit leszedik a tejnek, amit a magyar újgazdagok fejnek hirtelen felpuffasztott teheneiktől! Apropó - sajnálom, hogy eddig megfeledkeztem róla -, ha esetleg kedved szottyanna egy kedves görl-csirkére, ne szégyenkezz miatta!

- Grillre igen - mosolygott szélesre nyitott szájjal a tisztelendő - görlre nem...!

Itt tarthattunk, midőn éles csikorgással megállt mellettünk Ferenc, azaz Franz, rajta kívül még Méri volt a kocsiban és hangos halló-halló-val köszöntek ránk:

- Már össze-vissza kerestünk, Apuka - mondta Ferenc - nem mehetünk vissza búcsú nélkül...!

- Persze gondolhattuk volna, hogy itt találunk - ezt azonban már Méri mondta -, régebben én is mindennapos voltam a templomban - a kis kápolna előtt beszélgettünk - most pedig, hogy megismertem új barátaimat, az egész természet templom számomra!

- Nincs is annál szebb, lányom! A virágzó rét, a virágba borult gyümölcsösök, erdők, mezők, a friss vizet kínáló mohos források -!

- A millió és millió életet hordozó tavak, folyók, tengerek, óceánok - egészített ki a pap - valóban Isten legszebb templomai! De - az ember, lévén társas lény, igényli, hogy a természet minden szépsége egy helyütt is megtalálható legyen, s mi más lenne alkalmasabb erre, mint a templom! Igen! Az ember igényli a templomot, melynek homályában legelőbb megtalálja az utat Teremtőjéhez!

- Nagyon szép szavak, atyám! - Méri csak az amerikai angolt beszélte és Ferencnek tolmácsolnia kellett - szívesen, sőt - örömmel maradnánk is, de hív a kötelesség bennünket! Majd - esetleg nyáron visszajövünk, és akkor folytatjuk!

- Ha visszajövünk!? - Ezt azonban már magyarul mondta Ferenc és eléggé bosszúsan - nem szívesen élnék egy olyan országban, ahol a süket-némákat arra használják, hogy a száj mozgásáról leolvassák az ellenfél szándékát! Vagy éretlen csitriket alkalmaznak a lakosság befolyásolására!

- Hol hallottad ezt, Fiam - fordultam kíváncsian Ferenc felé - lehetetlen, hogy én ne tudnék róla...?

- Mindenről Te sem tudhatsz, Apuka! Valószínűleg nem voltál rádió közelében, midőn bemondták a fiú anyjának és a süket-némák szövetsége elnökének tiltakozását az ellen, hogy a fiút és általában a szövetség tagjait felhasználják kompromittálásra alkalmas adatok gyűjtésére! Persze - ha méltó büntetést szabnak ki megbízóikra, mint pl. az amerikai Watergate botrányban, amely Nixon elnök lemondásához vezetett, de nem hiszem, hogy ez a törékeny demokrácia hasonló huszárvágást megengedhetne magának! Aztán az is nonszensz, hogy iskolás gyerekekre bízzák az informatív adatgyűjtést...! Ezek után szinte minden elképzelhető a jelenleg hatalmat gyakorlók részéről, hogy birtokban maradhassanak! Sajnálom szegény Vikit...! Hogy engedhetted éppen őt ebbe a tisztességtelen küzdelembe, amikor velem együtt egyike családunkban a legsebezhetőbbeknek! Egy maroknyi nép vagyunk, és összetartás helyett egymást csipkedjük! Vajon tudják-e az antiszemitizmust és a cigányság elleni gyűlöletet szítók, hogy több zsidó-magyar, és cigány-magyar van azok között, akik által megismert bennünket a világ, mint magyar-magyar?! Büszkén lehetne hivatkozni rájuk! Mért nem teszik? Itthon pokolra küldik a kommunistákat, Kínában pedig - szinte ugyanazok nyalják a seggüket! Milyen emberek ezek? Én, aki magyar szülőktől Svájcban születtem, a jó szerencsém azonban úgy hozta, hogy zsidónak neveltek, amerikai, svájci állampolgárként is magyarnak vallom magam, akkor miért ez a huzakodás itthon?! Te ez vagy, te meg az vagy..., hisz legtöbbje más nyelven nem is beszél!

- Édes fiam - mondtam - ez a nép évszázadokon keresztül mások rabigáját nyögte, hát hadd sütkérezzen a szabadság, a függetlenség - bár most is csak látszat - fényében, amíg fel nem nő a nyugati államszövetséghez való csatlakozáshoz! A „te ez vagy, te meg az vagy” is az évszázadokra menő szolgaság következménye: kisebbségekre szakadozott nemzet felett könnyebb taposni...! Idő kell ahhoz, hogy többnyelvű, a másságot tisztelő nemzet legyünk, ahhoz pedig még több, hogy nemzeten belül egységes családot képezzünk! Mi ennek mielőbbi elérését

tűztük zászlónkra, és nem visszakozunk a nehézségek láttán! Persze - könnyebb a delfinekkel szót érteni! Bocsáss meg, nem akarlak megsérteni, de ezt a részét hagyd meg nekünk! Ti ott érjetek el minél előbb, minél nagyobb eredményt...!

- Mi az, mi az? - kapta fel Méri a fejét.

- Semmi baj, Kedvesem - nyugtattam meg a magam konyha angolságommal - egy kis kiigazítás...!

- Nagy tanulsággal - tette hozzá Ferenc -, te bocsáss meg nekem, apuka, hisz igazad van! Csak hézagosan ismerem hazán történetét, kivétel az utolsó húsz esztendő, azt azonban annál jobban, hála az elektronikának, meg svájci apukámnak, Franznak, aki nagyobb gondot fordított magyar tudásomra, mint arra, hogy akár erőszakkal is tudatosítsa bennem a bankdinasztia iránti elkötelezettségem! Persze hozzád képest vajmi keveset tudok népünkről, és igazad van: ti itt, mi pedig ott végezzünk jó munkát! És most ha kérhetlek, ülj be mellénk, otthon már idegeskednek miattad! Ha adhatok egy tanácsot a szív temetésével kapcsolatban: egyezzetek meg úgy, hogy a kriptába csak Te, Anti és a plébános úr mentek, hogy elhelyezzétek a szívet, mi többiek pedig a kápolnába várunk rátok! S hogy ott mit végeztek...? Senki nem fogja ellenőrizni és szent lesz a béke! Mi melletted állunk!

- Rendben van így - fordultam a paphoz -, mert akkor még a délelőtt folyamán helyére tesszük és - de ezt már Ferenchez - ha annyira siettek, délután ti is útnak indulhattok!

- Részemről semmii akadálya - mondta a plébános - szóljatok át telefonon, ha részetekről sincs és előkészítünk mindent a ceremóniához! Ilyet még úgysem láttak a falubeliek templomban - Antiék a brazil balettkar közreműködésével, a hattyú halálával szándékoztak elbúcsúzni szeretett tanárnőjüktől, majd mindnyájuk mamájától -!

- Felesleges várnod a készülődéssel, máris elkezdhetitek - mondtam - legfeljebb az asszonyok nélkül, de mindenképp helyére tesszük még délelőtt folyamán! Nem is köszönünk el - tettem még hozzá, de azért átöleltem a papot - te jó testvér vagy és köszönöm...!

A kocsit, amivel érkeztem, otthagyván a parókia és a kápolna között, felültem Méri mellé és elhajtottunk! Útközben nem sokat beszéltünk, inkább csak Méri, aki nem furakodott dicsérni a táj szépségét, de azért hozzátette:

- Gyönyörű ez a kis ország, Apuka! Nem sokat láttam belőle, de az is elegendő ahhoz, hogy az ember véleményt alkosson róla! Én persze bejártam már szinte az egész földet, s ha nem is egészen közelről, repülőgépről megcsodálhattam a természet kimeríthetetlen szépségét, gazdagságát, ugyanakkor állandóan gondolnom kell arra a szörnyűségre, amely szűkebb hazámat, a minden másnál szebb Kaliforniát fenyegeti: a talán nem is olyan távoli földrengésre!

- Nem szabad, lányom, életünket kétségek közé rekeszteni! Akkor nem tudunk igazán semminek sem örülni! A mindennapoknak kell érni, de úgy, mintha örökké tartana! Ha jól tudom, nemcsak az amerikai földrész csúszik a Csendes óceán talapzatára, az afrikai is Európa irányában! De - már a görög mitológia is említést tesz a Földközi tengert és az Atlanti óceánt összekötő szorosról, s ha attól vagy már előbbről is rettegésben éltek volna a népek, megállt volna a haladás, a tudomány, a kultúra fejlődése, pedig jószerint onnét indult el...!

- Jól mondod, Apuka - szólalt meg Ferenc -, de már mérhetők a törésvonalak menti mozgások, és bizony a jelekből ítélve Kaliforniát nagyobb veszély fenyegeti, mint Európát Afrika részéről! Szó volt arról, hogy ott is létesítünk egy delfin farmot, de lebeszéltem Mérit, ugyanis a geológia ismert tudósai szerint a Szent András törésvonal mentén még ebben az évezredben, vagy közel hozzá egy előre kiszámíthatatlan nagyságú katasztrófára számíthatunk! Hosszabb távú kísérletsorozatot nem szabad veszélyeztetett zónában elkezdeni!

- Megértettem és ehhez tartom magam, Édesem! Különben is - jó nekem ott, ahol Te vagy! Nem választottál rosszul, amidőn lehorgonyoztál, de odanézzetek! A többiek már feketében vannak!

Méri be sem fejezte a mondatot, Ferenc fékezett és megálltunk a tábor kapujában! Valóban fel voltak készülve, ott sürgölődött apraja-nagyja az épületek között, csak a három asszonyt nem láttam sehol... -

- Készüljetek ti is - mondtam -, mellesleg Viktóriához voltak elszállásolva - ne nyugtalankodjatok, ha kissé késünk, délután a repülőgép majd behozza! Jó idő mutatkozik!

- Rendben van, Apuka, miattunk ne izgulj! Az asszonyok legfeljebb itthon maradnak! Nélkülük is boldogulunk! - Ferenc, Méri miatt angol nyelven beszélt, a nehezebb részeket, hogy én is értsem, megismételte magyarul is -, időközben persze kiszálltunk a kocsiból, mielőtt azonban szétváltunk volna, Méri még megjegyezte:

- Látod, Apuka, otthon is ilyen magabiztos, talán kissé nyers is a drágám, de én így szeretem! - Átölelte Ferencet és oldalt fordultak, már nem láthatták Katinkát, aki a mi lakosztályunk és a rendelő folyosójának ajtajában Pistivel vitatkozott, ők viszont látták érkezésemet és elém indultak:

- Jó reggel, Kedvesem és neked is, vén medve - köszöntem rájuk, ugyanis még majd mindenki aludt, midőn kilopództam a telepről - megálmodtátok, mi légyen, mert az este... -

- Nem álmodtunk meg semmit, Kedvesem - így Katinka, professzor létére eléggé kijött a sodrából -, nem gondolod komolyan, hogy asszisztálunk ahhoz a szentségtöréshez?! A halottról nem illik se jót, se rosszat mondani, de - ezt inkább súgva - annak a bárcásnak még a szívét sem tehetjük a mi legdrágább halottunk koporsójába!

- Bocsáss meg, Kedvesem, de meg kell értenetek annak a szerencsétlennek utolsó és egyben első nyílt kérése volt hozzám! Én teljesítem kötelességemet, még akkor is, ha mindnyájan megorroltok érte! Ne haragudjatok, de én nem tudom elítélni szabadosságáért! Mi nem ítélkezhetünk a régi felfogás szerint: amit szabad a gazdagnak, azt nem szabad a szegénynek! Ha Edina nem lett volna rászorulva, fiatal, tehetséges táncművészként nem zuhan az impresszáriója karjaiba, utána pedig... -, egyik hozta a másikat! Azt egészen biztosan állíthatom, hogy attól kezdve, hogy a - tudjátok, kire gondolok - miniszter szeretője lett, Antin kívül, komolyan, másokkal nem foglalkozott! Tehát, ami a bárcásságot illeti, vagy nevezzük kurvaságnak - meggondolnám, mielőtt kimondanám rá! A szerelem szerintem, még egy virtigli - igazi - kurva részéről is gyönyörű dolog!

- Jó, akkor hagyjuk a kurvaságot, hisz bizonyos értelemben minden nőre ráfogható, ellenben - Katinka megállt, el kellett döntenie, kijátssza-e az utolsó kártyát - ne hidd, hogy mi nem következtettük ki, miért távozott szinte menekülésszerűen egy évvel ezelőtt! Neki nemcsak volt anyósod bordélyháza kellett, Te is! De nem számolt azzal: ha megöleti Juditot, még itt van Anna és -, bocsáss meg, ha kimondom, de magamat is kell számolom! Persze mindketten csak akkor jöhettünk volna számításba, ha Margitka valami oknál fogva kimarad a játékból - talán az a tény, hogy már volt a feleséged, vagy mert két vejed is édes gyermeke...! Arra hirtelen nem is gondoltam, hogy Ferenc fiad viszont kettőtöké!

- Hagyjuk, Kedvesem a szerecsenmosdatást: ezek szerint tudtatok a gyilkosságokról, vagyis azok értelmi szerzőjéről és az indítékról?! Nos - hála Istennek nem az ő szándékai szerint sikeredett! Éppen ezért, mint győztesek, öltözzetek fel és adjátok meg a végtisztességet, lehetőleg harag nélkül, hisz nem igényelte a bíróságot, önkezével vetett véget nyomorúságos életének!

- Ámen! - szólta el magát Pisti - büntetésül mind az öten mellettem fogtok felsorakozni a ceremónia alatt! A hattyú halálát már ülve nézhetitek végig, de - csak egy feltétel mellett: felváltva az ölemben!

- Te vén kujon! Nem tudom, mit eszik rajtad Xénia?! Rendben van, meggyőztetek! Különben - felém - már vagy egy órája, hogy vitatkozunk Pistivel, nem tudom mi bennetek a közös, de mintha ugyanazokat a szavakat használnátok! Különben ő is tudott Edina bűnösségéről, de Anti és a család érdekében hallgatott! Brazília egyébként sem adta volna ki, s ha jól meggondoljuk, bizonyítani sem tudtuk volna...!

- Tehát megegyeztünk - mondtam - már csak az a fontos, hogy köztünk maradjon a titok! Anti sejt valamit, a gyerekeknek azonban később sem szabad tudomást szerezniük a történtekről! Az én becsületem veszne oda, mert függetlenül attól, hogy ti már előbb kikövetkeztettétek a bűntényt, kizárólag előttem fedte fel levelében! - Megfogtam Katinka kezét, felém húztam, szabadon maradt kezemmel pedig átöleltem - csodálatos asszonyok vagytok - folytattam - azt hittem eddig, hogy csak én, és esetleg Anti ismeri a titok nyitját! Köszönöm nektek a nagyfokú visszafogottságot! Nem kell félnetek, nem engedlek át benneteket ennek a vén medvének! Beszéljétek meg, hogy s mint, aztán igyekezzünk! - Benéztem két, szűzlányokéra jellemző kicsi, de kemény emlői közé, majd füléhez hajolva súgtam: - Te mindig szebb leszel és kívánatosabb, ha akarod, egy hétre veled utazom, természetesen kivizsgálás céljából!

- Akartalak is kérni erre - mondta hangosan, Pistihez pedig: - Te most fordulj oldalt, nem kell mindenbe beleütnöd az orrod! - Miután pedig Pisti elfordult tőlünk - most még jobban szeretlek, mint eddig - súgta leheletszerű, de annál forróbb csók kíséretében!

- Bolondok vagytok ti mind - morogta Pisti -, ha nem is egészen, egy kissé ütődöttek!

- Legalább ne szóltál volna - vágott vissza Katinka - elárultad féltékenységedet! - Az utolsó szóval egyszerre, kicsúszott közülünk, nem várta be Pisti hatalmas mancsait, s befutott az épületbe...!

- Hallottál már ilyet? Még hogy én féltékeny lennék - Pisti hangosan mondta, s kénytelen voltam figyelmeztetni:

- Vigyázz! Nem egyedül vagyunk!

- Négyen nem érnek fel Xéniával - dohogott tovább az öreg medve -, ha kipurcanok, rád hagyom őt is!

- Eggyel több vagy kevesebb - mondtam -, de gyerünk, nehogy még ők várjanak ránk!

Jó másfél órával később már valamennyien a kis kápolnában tartózkodtunk! Pisti nem engedett a huszonegyből, mind az öt asszonyt maga elé állította, de még a karjait is széttárta felettük, mintha tartott volna attól, hogy megszöknek mellőle! Ahogy ott álltam, a szentély homályában, várva a papra, kezemben Edina szívét tartalmazó aranyszelencével, mellettem egyik felől Cora, másik felől Anti kézen fogva gyermekeiket, akarattal sem tudtam másra terelni gondolataimat, mint öreg barátomra! De nem is emberként láttam magam előtt, hanem jól megtermett, belül pudvás fatörzsként! Két keze, mint két lombját vesztett ág tenyerelt a két szélső asszony vállára, fejének loboncos hajfürtjeiből kihallottam a madárfüttyöt...! Kár az erőlködésért, barátom, mi már csak olyan kifacsart citromok vagyunk a még lédús asszonyok között! Meg kell barátkozzunk a gondolattal, hogy rövidesen alámerülünk a Léthé vizébe és az asszonyok, ezek az érett virágkelyhek, más mézelők búvóhelyei lesznek!

A pap elmondta mondókáját, majd odajött elénk, hogy beszentelje a szelencét, s részvétét nyilvánítsa az elhunyt hozzátartozóinak. Miután az megtörtént, átment a szentély túloldalára, hogy helyet adjon a brazil lányoknak, akik a balett néma, de annál meggyőzőbb mozdulataival

érzékeltették az elmúlás csak ritkán epedve várt, de kikerülhetetlen voltát! Sokan, a jelenlévők közül nem is ismerték Edinát, mégis - a lányok szinte fájdalmat csikaró mozdulataira, hangosan zokogtak! Az persze lehet, hogy magukra gondoltak! De mindegy - az összkép a fontos, az pedig tökéletesre sikeredett! Atyám...! Gondolataim egy nagy kanyarral öreg barátomra, Pistire koncentrálódtak ismét: nem volt igazam előbb, mert a lomb lehullhat, az ágak batyuzó öregasszonyok kemencéibe kerülhetnek, s végül kidől a törzs, a gyökér azonban még sokáig nem veszi tudomásul, hogy fent már befejezték, kúszik előre tovább és - van úgy, hogy fiatal, erőteljes hajtást nevel!

A lányok már levonultak a színről, s én még mindig a repdeső combokat láttam magam előtt! A pap jelzésére, hogy kövessük őt a kriptához, mivel nem mozdultam, Anti gyengéden belecsípett a karomba:

- Induljunk, Józsi bátyám - mondta nekem, feleségéhez pedig: - Te maradj, Kedvesem, a gyerekekkel, s itt várjatok meg!

Követve a papot, nála voltak a kulcsok, elindultunk a kriptához, lassan, méltóságosan, az orgona azonban annál erőteljesebben a de profundiszt harsogta...! A néhány lépcső után beléptünk az alacsony mennyezetes helyiségbe, nem is annyira penész, inkább agyag és mész keverékének a szaga - kisség dohos - csapott orromba! Átadtam a szelencét a papnak, s hátranyúltam, hogy a sekrestyéstől átvegyem a koporsó felnyitásához szükséges villáskulcsot! Amálka koporsója első feleségemé felett, könnyen hozzáférhető volt, nem kellett volna felnyitással bajlódni, Anti azonban lefogta kezem:

- Ne tedd, Józsi bátyám! Föléje tegyük a szelencét! Ugyanannyi, mintha belül helyeznénk el! Kár lenne megbolygatni és benned is - ki tudja, mit indítana el...!

- Ha megtörténne, hogy idegen kezek hatolnának be, ez lenne az első, ami szemet szúrna, fiam! Nem hagyhatjuk prédául!

- Abban az esetben mindet kiforgatják, Józsi bátyám! Az én felelősségemre...!

- Nem bánom - mondtam - legyen úgy, bár... - a többit azonban csak gondoltam, nem mondtam ki: szívesen megnézném a drágámat, hátha az egyszerű embereknek igazuk van: nem fogott rajta az idő, amit az agyagos, meszes talaj klímája is okozhatott, de az a sok jó, amit elindított már életében, a csodát sem zárja ki! Hisz Mária-Magdolnából is szent lett! Elhelyeztem a szelencét Amália szíve felett aztán:

- Áldja meg őket Atyám - mondtam - legyen velük az Úr, hogy méltókká váljanak a feltámadásra!

A pap mondta a magáét, a sekrestyés előrenyújtotta a füstölőt, tömjén és mirha szag áradt szét körülöttünk, a dohos, kripta szaggal keveredve semmihez sem hasonlítható egyveleget alkotott! Én azonban nem éreztem belőle semmit, mert orromban mindazok az illatok keveredtek, melyeknek gazdáit a kripta első ízben történt feltárása óta temettem el: a kis Magdaléna grófnővel, első feleségemmel kezdtem, őt követték hasonmásai: Izabella, majd Viktória, közvetlen utánuk jött Amália, s vele együtt nevelőnője: Fannika! Feleségeim közül a svédmagyar asszony teteme nyugszik másutt - a norvég partok mentén, esetleg egyik fjord talapzatán! Hogy az öreg grófnő porhanyított hamvai közé mennyi keveredett lányom Eszter, fiam Ákos, és vejem Dávid hamujából - őket csak a Teremtő tudja szétválasztani, amennyiben a feltámadáshoz szükségessé válna, és persze az öreg báróét is, akinek hamvát, mint azt végrendeletében kérte: porított állapotban összekevertük az öreg grófnővel! Kereken 10 fő földi maradványt hoztam már ide, vajon ki lesz a következő?! Előkerülnek-e Szilvia és Betti, vagy már ők is füstté váltak...?!

A pap befejezte, megfordult a kijárat felé és várt! Mivel nem mozdultam, ismételten karomba kellett csípnie Antinak:

- Végeztünk, Józsi bátyám!

- Igen-igen, Fiam...! Indulhatunk!

Miután elhagytuk a kriptát, a pap vissza-, bezárta szigetelt ajtaját /háromszoros Wertheim-zár védte a betolakodóktól/, s a gyászolók között - amíg a kriptában tartózkodtunk, számuk megduplázódott - hangos orgona kíséret mellett visszamentünk előbbi helyünkre, hogy meghallgassuk az elhunytért tartó szentmisét!

Mise végeztével - Lehel már a szertartás kezdete előtt a kápolna melletti kis térségre tette le helikopterét - azért volt arra szükség, hogy Franz és Méri, valamint a velük utazó két öreg időben elérje a müncheni járatot, ugyanis - mint már volt róla szó, Floridába visszatérve útba kívánták ejteni a bajor kastélyt - elkezdődött tehát a fájdalmasnak is nevezhető búcsúzás! Fájdalmasnak azért, mert az öreg Franz már 90 felett, Elíz, a felesége pedig 88 évesen - kérdéses volt, hogy egyáltalán viszontlátjuk-e őket! A búcsú természetesen a fiatalokat érintette legjobban, hisz az öregek távoztával megszűnt a hajón való tartózkodásuk egyetlen elfogadható magyarázata is! Vigasztalásukra ígéretet tettem: amennyiben a lakóhelyváltozás - Lehel egyúttal őket is vitte, azaz költöztette Tilda mamával együtt, továbbá a két kínai egyetemistával - nem hoz visszaesést tanulmányaikban, s még a kínai nyelv elsajátításában is eredményesen vizsgáznak, akkor iskolaév után, mielőtt Kínába indulnának, felpakolom őket egy repülőgépre, hogy néhány hetet Franzékkal és az öregekkel Floridában tölthessenek!

Tilda örömmel költözött vissza Budára, hisz Ádám, egyetlen fia, valamint felesége, Melani a kis Wotannal pasaréti úton lévő régi lakásba költözött! Pesthidegkúti úton lévő házunk, amelyet átrendeztettem kizárólag a fiatalok, a kínaiak, valamint az ő, mármint Tilda céljainak megfelelően, mégiscsak közelebb van a meleg és kedves fészekben, melyben első és - több mint harminc év előtti utolsó ölelkezésünk alkalmával Ádám megfogant!

- Ne hidd ám, hogy ily módon megszabadulhatsz tőlem - súgta fülembe Tilda, mielőtt utolsóként felszállt volna a gépre -!

- Nem is akarok megszabadulni, Kedvesem - válaszoltam és szorosan magamhoz öleltem - többet fogunk együtt lenni, mint eddig! A választások előtt jobbára Pesten, Viktória közelében fogok tartózkodni, és amennyiben úgy döntesz, hogy elkíséred a gyerekeket Kínába, sok időnk úgy sem marad egymásra, ki kell használnunk az itthon tartózkodás perceit!

- Majd kihasznál téged Katinka, ha most elmégy vele! Tudom, hogy a kivizsgálás csak ürügy, hisz úgy néz rád, mint egy bagzó macska!

- Ne irigykedj, Kedvesem! Neked ott a fiad, a fiad családja, s pótlólag néha én! Neki pedig...! Amit ő leszed rólam azt vissza is adja, vagy sokkal többet, nemcsak nekem, mindnyájunknak! Aztán különben sem árt egy alapos, műszeres vizsgálat!

- Jó! Hisz nem is azért, de...!

- Rendben van! Bázelből hazafelé meglátogatlak benneteket! Leellenőrizhetsz! A tükörszoba különben is a Te rendelkezésedre áll, de nehogy a gyerekek fickándozzanak benne!

- Gyere már, Mamika - hajolt ki Gréta - Franzék lekésik a gépet!

- Megyek, kislányom, megyek! Néhány nélkülözhetetlen instrukció apukádnak sem árthat!

Judit, és akik még a közelünkben álltak, csak mosolyogtak Tilda megjegyzésén! A maguk módján szerették is Ádám édesanyját, aki idős korára egészen megszépült, a „csúnya” lányból mindenki számára elfogadható Matróna lett! Annak pedig különösen örültek, velem együtt,

hogy Gréta lányom, még mielőtt szülőanyja eltűnt, szinte teljesen kisajátította magának és a vonzalom a látszat, lehet, hogy valóság szerint is viszonzásra talált!

A helikopter felszállása után megköszöntük a jelenlévő falubeliek együttérzését, egyúvé tartozásukat a családdal mi sem bizonyíthatná jobban, mint osztozkodás a bánatban is!

- Kedves Fiam - Erzsike néni, az öreg tanítónő, azt hiszem a jelenlévők mindegyikének a véleményét tolmácsolta - amikor öröm ér bennünket, általában kitárulkozunk, a bánat ellenben összeránt, összébb zárja sorainkat! Miféle család lennénk, ha bánatunkban nem tartanánk össze?!

- Köszönöm, drága Tanti - mondtam - maga egyedül többet tett itt azért, hogy az emberek egymásra találjanak, mint mi valamennyien! Használja ki azt a tiszteletet, amely körülveszi, legyen mindvégig ennek a településnek a védangyala, lehetőleg úgy, hogy a múlt, jelen és jövő összecsengjen! Mert nem igaz az, hogy egyik a másiktól szeparálható: az a bizonyos magyar félmúlt, törvénytelen szocializmusnak is mondják, amelyet a televízióban hétről-hétre ismételnek, majdnem ugyanazon személyekkel, mélyen visszanyúlik abba az időbe is, amikor a megnevezett személyek még nem is éltek és messze áthúzódik a jövőbe is! A jelent, azt hiszem, nem kell magyaráznom!

Még javában paroláztunk a kis kápolna előtti téren, egyszer csak minden átmenet nélkül vastag sötétség telepedett ránk, felhőszakadásszerű zápor kerekedett, s ki erre, ki arra elkezdett rohanni, legtöbben vissza a kápolnába, mi pedig - szűkebb családom már a buszon várakozott - vissza a telepre indultunk!

- Látod, jó, hogy hallgattál rám - mondtam Antinak, aki arra kért, hogy az egyetemi épület kupolája alatt halotti tort adhasson édesanyja emlékére - majd, ha alkalmas lesz az idő, mint pl. a báró temetésekor, sokkal nagyobb szabású ünnepséget rendezhetünk a tiszteletére! - Mivel láttam, hogy a fiatalember szeme valahova a távolba réved, s talán nem is hallotta szavaimat, elfordultam tőle és leültem Judit mellé az üresen hagyott székre... -

- Ki sem tudunk szállni, mert elázunk - szólt hozzám feleségem -!

- Jó helyen vagyunk - válaszoltam - megvárjuk, míg eláll!

- De hisz nincs sok idő, ha a délutáni géppel akartok indulni!?

- Nincs is szükség rá! Tudod, hogy ott is rendelkezésemre áll minden szükséges! De - valóban nem fogsz megharagudni rám, ha elmegyek? Láthattad - Tilda még most is legszívesebben elemésztene mindőtöket, pedig hát...!

- Ugyan már, Édesapa - Judit mosolyra nyitotta ajkát - döngesd meg alaposan! Egy kicsit jogosan is teszed, hisz Katinka anyám helyett anyám volt, másrészt - első kislányod reinkarnációjaként apámnak kell tekintselek, s máris kétszeres a kötődésed vele szemben! Csak vigyázzatok, mert én egészségesen akarlak visszakapni! Megvárhattak volna benneteket Budáék...!

- Buda már Tajvanon tárgyal, Édesem és az üzletet, ha jónak ígérkezik, még egy temetésért sem szabad elszalasztani! Én különben sem utazom szívesen kis géppel, meg aztán így is odaérkezünk még ma!

- Nem fogja rossz szemmel nézni a kínai kormányzat a tajvani kooperációnkat?

- Majd úgy intézzük, hogy ne legyen rá oka! Különben, ha sikerül megegyezni velük - Ádám ügyesen keveri a kártyát - Magyarországon kívül oda ruházunk be legtöbbet! Én ugyanis, mint tudod: nem vallom, hogy a kapitalizmus és a szabadpiac az egyetlen út az emberi társadalom boldogulása felé! Ha a miénket nem sikerülne elfogadtatni, akkor már sokkal

inkább a szocialista piacgazdaság! Hamis az a felfogás, hogy az ember az embernek farkasa kell legyen! Már pedig a kapitalizmusban ez az elv érvényesül!

- Egyetértek veled, Édesapa, de térjünk át a közvetlen minket érintő témára: mindenképpen magatokkal akarjátok vinni Augusztát is? Nem fogja hiányolni a férje? Mert ebben az esetben itt vagyok én, és mindent elkövetek, hogy következő terhességét komplikáció nélkül kihordhassa! Aztán az iskola is...!

- Kicsim! Auguszta túlterhelte magát! Anna szerint, de Xénia is végzősnek kellene tudni! Nem fog évet veszíteni, mert elsősorban az ő tudása, másodsorban Anna, valamint volt férje, átsegítik a kieső néhány hónapon, neki pedig, de Csabának is jobb lesz, ha kis ideig nélkülözik egymást! Elég a Te dolgod, kicsim: ott a fiunk, a rendelő, a menekült szállás, aztán bárhogy vesszük is a dolgokat, reprezentálni is Neked kell! De - mint látom, csendesedik és hozzák az ernyőket is - vagy öt perce már a telep bejárata előtt álltunk - íme - a sofőr elölhátul kinyitotta az ajtókat - nem kell tolakodni, gyerekek - a nagyobbak hátraszorítván a kicsiket, igyekeztek elsők lenni a leszállásnál -!

- Hagyd őket, Édes - súgta Judit, de közben alig győztem válaszolgatni, mert kicsinek, nagynak, ha több nem, egy szava volt mindenkinek hozzám: apuk, édesapa, nagyapa!

- Hát persze, hogy hagyom, ha ők is hagynak - válaszoltam és szinte abban a pillanatban tottyant az ölembe Viktória legkisebb lánya: Antónia, becenevén: Anika! Mivel bőre színe megszólalásig hasonlított nagyanyja: Viktória és az idősebb Antiéhoz, csak Cigánykának szólította mindenki!

- Mit hozol nekem, Nagyapi? - nagy dióbarna szemeivel, mintha bűvölni akart volna -?!

- Az attól függ, kis Csibém, hogy Te mit szeretnél - válaszoltam, majd felemeltem és magam felé fordítottam, hogy gyönyörködhessek benne!

- Egy kis babát - mondta - olyat, mint anyukádnak is hoztál - Juditra és Dávidkára célzott -!

- Hát Te aztán zabálnivaló vagy - Judit kikapta kezemből, és össze-vissza szorongatta - kicsit korai lenne, ha neked is olyat hozna nagyapi, nem gondolod?

- Akkor add nekem a tiédet!

- Azt hiszem, hamar visszakapnám! Mit csinálnál vele, ha sírni kezdene?

- A popsijára vernék, mint a nörsz!

Egymásra néztünk! Kissé hihetetlennek tűnt Anika megjegyzése, mivel egy nagyon kedves fiatalasszonyt állítottunk Dávidka mellé, s ezért rákérdeztünk:

- Láttad mikor a nörsz Dávidka popsijára ütött?

- Láttam hát!

- És elhallgatott Dávidka?

- Vonyított, mint Sátán /a kutya/ - mondta nevetve a kislány!

Mi persze nem nevettünk...!

- Nézz utána, Kicsim! - szóltam Judithoz - és ha valóban veréssel csitítaná, akkor...!

- Nem kell ám komolyan venni Anikát - szólt előre Margitka, aki kifelé haladva a kocsiból mellénk került - kissé felnagyítva adja elő a dolgokat! Én sokkal erősebben meg szoktam simogatni őt - mármint Anikát - láttam én is! Hisz annyira kedves az a kis asszonyka, bűn lenne a legkisebb rosszat is mondani rá!

- Na mit szólsz ahhoz, amit nagymamid mondott? - kérdezte Judit a gyerektől.

- Azt - Anika ajkát Judit füléhez szorította, s hogy más ne hallhassa, még két tenyerét is mellé rakta -, hogy nagymami szereti a nörszöt!

Judit elkacagta magát:

- Ne haragudjatok, de nem tudom visszatartani - mondta - tudom, nem illik a hangulathoz, de Anika...! - És csak kacagott tovább, majd bent, midőn kettesben maradtunk fejezte be Anikától kapott értesülését -!

- Szamárság - mondtam - csak nem hiszed, hogy Margitka lesbisch-es, mikor ott a négy fia - magamban azonban megerősítettem, amit a kislány mondott, s mint később kiderült: feleségem is hitelt adott neki, mert a nörszöt kicserélte! De - sem nekem, sem a családban bárkinek, soha el nem mondta, hogy miért?

Visszatérve az előbbiekhez: Svájcba indulásukig még két óránk marad, amit feleségemmel és legkisebb fiammal töltöttem el! Érdekes módon, a téli vihar után kisütött a nap, a szél kavarta ugyan a szétszakadozott felhőket, de csapadék nem hullott több, így az út egészen a reptérig, néhány zökkenő és pocsolya kivételével biztonságos volt! A kocsit Pisti vezette! Keze a nyolcvanhoz közel sem remegett! Xéniának bizonyára megvolt az oka rá, hogy nem cserélte fel fiatalabb Don Juan-ra, mi több: valósággal csüngött rajta...! Margitka, aki szintén velünk jött /a gyönyörparadicsománál tettük le/ rá is szólt:

- Nem félsz, hogy kibicsaklik a nyelved?

- Miért a nyelve? Inkább a nyaka - javította ki Katinka -!

- Ahogy vesszük - volt rá a válasz, persze Xénia nem zavartatta magát /Pisti mellett ült/ Pisti azonban megjegyezte:

- Csak Ti ne szemtelenkedjetek, mert én is elkezdhetem, de kezdem is - Katinkához - nehogy kitikkaszd a barátomat, mert velem gyűlik meg a bajod! Mért nem mégy Te is velük - Margitkához - vagy azt hiszed, gépre viszi Katinka Józsit? Bár ami azt illeti..., sajna lassan nekem is hidraulikus szerkezet kell a működtetéséhez!

- Te vén szélhámos - Katinka hátulról belecsípett Pisti karjába - hát sosem javulsz meg?!

- Ráérek arra a mennyországban, Kedvesem - volt a válasz - ott úgy sem tudnék mihez kezdeni!

Alattunk sűrű felhők úsztak kelet felé, fölöttünk ragyogó napsütés! A repülőgép légkondicionált utasterében úgy ültünk egymás mellett, mint két késői nászutas! Mivel nem váltottunk felsőruhát, feketében voltunk, nézhettek bennünket fiukat vagy lányukat vesztett házaspárnak is! Hogy egymáshoz tartozunk, azt nyilvánvalóvá tett Katinka elhelyezkedése: balkezével ölemben zongorázott, fejét lehunyt szemmel vállamra hajtotta, szájmozgása azonban arról tanúskodott, hogy nagyon is ébren van: beszélgettünk...!

- Alig várom - mondta Katinka -, hogy megmártózzam langy-meleg medencémben! Itthon is jól éreztem magam, de az a nyugalom, ami ott körülvesz, annak ellenére, hogy úgyszólván haldoklók vesznek körül, az itthonihoz képest...! De - nem is lehet párhuzamot vonni a kettő között! Sajnálom, hogy Auguszta az utolsó pillanatban mégis úgy döntött, hogy egyelőre visszamarad! Jó, tudom, Judit kitűnő belgyógyász is, diagnózisa sok esetben pontosabb volt az enyémnél, de Auguszta gyógyulása nem csupán a kezelésen múlik, sokkal inkább környezeti adottságokon! Persze, így, hogy velem jöttél nem bánkódom, egy hétig a sürgős eseteket kivéve a tiéd vagyok! Gondolom Neked is jót fog tenni egy kis kikapcsolódás, hadd rázódjanak bele a fiatalok! Később mégis magam szeretném kezelésben venni Augusztát! Megértheted - erre nemcsak hozzád fűződő kapcsolatom kötelez - egy kicsit anyának is érzem

magam Judit mellett, ő túl fiatal ahhoz, hogy anyjaként kezelje Augusztát, pedig arra van szüksége, különösen most...! Az az ideges nyugtalanság, ami mostanság otthon uralkodik, értem alatta az egész országot, nem tesz jót senkinek, sok nyavalyának lehet későbbiekben okozója! Lehet, hogy a gazdasági élet későbbiekben erőre kap, de egy egészségileg roncs nemzedék tudja-e továbbvinni? A háború eszkalációja nélkül is veszélyes méreteket ölt a szociális feszültség és nemcsak a létminimum alatt élőkre lesz legalább egy nemzedéknyi időre szinte állandó veszélyforrás, a tehetősek sem lehetnek biztonságban! A lakosság nagyobbik részénél az életbiztonság hiánya fogja tizedelni a szaporodást! Na - és a túlhajtás...! Mert eltekintve Auguszta kivételes helyzetétől, a tehetősebbek többsége egy hónap - egy év alatt akar milliomossá vedleni, pedig biztosítókötél nélkül a hegymászásnak legtöbb esetben zuhanás a vége! Milyen morbid gondolatok foglalkoztatnak, mikor talán minden eddiginél boldogabbnak kellene lennem - egy hét - még sosem voltunk ennyi ideig kettesben! Amika életében is többnyire többen voltunk együtt, még az ágyban is!

- Ahogy mondod! Amália nem sokra tartotta a házastársi hűséget, a közösség iránti odaadása azonban nem ismert határt! Magával együtt mindenét feláldozta másokért! De - nem is tudom - okosabb vagy célszerűbb lett volna-e a monogám életmód? Végeredményben így is zárt családi életet éltünk, s hogy az halála után is fennmaradjon, tétette be végrendeletébe a vagyon felaprózódását tiltó rendelkezést: egy család, egy családfő...!

- Hát azért - bocsáss meg - nem egészen így van, vagyis volt, ahogy mondod, mert nekem Amálka anyánk bizalmasan elmondta, miszerint attól a naptól kezdve, hogy Franz /az idősebb/ révén hozzájutott apja Svájcba menekített vagyonához, amely rendszeres havi járandóságot biztosított számára, börtönidődet is beleszámítva, rajtad kívül senkivel nem érintkezett! Értem alatta: senkivel nem tartott fenn szexuális kapcsolatot! Addig pedig - senki sem kérheti számon tőle: kikkel, mikor, miért érintkezett! Aztán, hogy csatlakozott hozzá előbb Viktória, majd én és Anna...! Csak az adott körülményekhez alkalmazkodtunk! Szilviát és Bettit nem is sorolom közénk, ők az ikrek, egy különálló szigete életednek és Gitta is! Margitkát pedig - nem is tudom hová soroljam, melyik csoporthoz?! Bocsáss meg a kifejezésért: kakukkfiókája miatt! Ugye hányféle variáns?! De az embert éppen az a képessége emeli ki az állatok közül, hogy a különböző variációkat egységes egésszé tudja összehozni! Tud komponálni zenében, festészetben, építészetben, vagy mint mi is: a szexuális életben...!

- Nehezen tudtam legyőzni a kísértést, hogy felnyissam Amália koporsóját éppen a sok mende-monda miatt...! Végül is hallgattam Antira, és háborítatlanul hagytam! De valakinek el kellett indítania a szóbeszédet, hogy gyógyító ereje van még a falnak is, amely mögött nyugszik! Személyesen beszéltem olyanokkal, akik neki tulajdonítják gyógyulásukat!

- Van is abban valami, Kedvesem! De, ha mint veszem észre: a plébános nem említette, megtartván a titkot, Neked, de csakis Neked most elmondom, hogy már évek óta összeköttetésben voltam vele és sok, itthon már gyógyíthatatlannak ítélt beteget gyógyítottak meg az általam küldött gyógyszerek! Ha ő, mármint Amália nem lett volna olyan nemes szívű velünk szemben, akkor egészen biztos, nincs ez a segítség és a betegek idő előtt meghalnak, mint ő is szegénykém huszonhat évesen! De - különben nincs benne semmi csodaszámba menő, ha csak annak nem vesszük azt a nagy szeretetet, amely Amália szívét betöltötte! Szegénykém - ő éppen úgy elporladt, mint a többiek, legfeljebb a kripta levegője konzerválja egy ideig! Nem hiszek a csodákban és soha nem is hittem! Az ember szerintem része a természetnek, amely úgy van megalkotva, hogy önmagát viszi előbbre, de önpusztításra is képes! Amália anyánk rövid élete bennünk, általunk folytatódik, és mint ő is tette: rövid életét szinte pazarlóan szórta szét, nekünk és utódainknak is követni kell példáját!

- Ez eddig rendben is lenne, hisz ezt tesszük, de sokszor felmerül bennem a kérdés: van-e értelme, amikor azt kell tapasztalnunk nap, mint nap, hogy mások ugyanannyi, vagy több

rosszat cselekszenek! Már gondoltam arra: ha átterjedne hozzánk a háború, öt perc alatt semmivé válhatna minden eddigi munkánk, s vele együtt beruházott tőkénk is!

- Kedvesem! Azokhoz az értékekhez képest, amelyek már eddig elpusztultak tőlünk délre, a miénk, mindent egybevetve is jelentéktelen lenne! A természet egyensúlytartásának a háborúk is részei! A jó és a rossz örökös harca biztosítja fennmaradásunkat! A szentek jócselekedetei ellensúlyozzák a Nérók, de nem kell olyan messze visszamenni: a Hitlerek és Sztálinok pusztításait! Előbbiek az élet, utóbbiak a halál hordozói, de nem függetleníthetik magukat a természettől, amelyből vétettek, talán helyesebb, ha azt mondjuk: amelyhez mindig is tartoztak és tartozni fognak! Nekem nincsenek illúzióim a túlvilággal kapcsolatban! Nincs túlvilág, csak világ, és míg a világ létezik, benne mi is létezünk!

- De Kedvesem! Ezzel a felfogással mondhatnánk azt is, hogy jobban járnak azok, akik önérdekből letaposnak mindent és mindenkit!?

- Nem! Mert Te és én a hozzánk hasonlókkal nyugodtan élünk, s ha eljön az ideje, nyugodtan távozunk az élők sorából, míg az ellenkező oldalon lévők nyugtalanul élnek és haláluk sem kellemesebb! De van még egy lehetőség: azok, akik természetüknél fogva nem is tudnának rosszak lenni, esetleg virágként jelennek meg újra, ugyanakkor, akik már eleve rossz természettel születtek... -

- Nem kell kimondjad! Nyilván féregként jönnek elő! De maradunk a realitásoknál: este sokáig beszélgettünk Judittal arról a nemrég feltűnt orosz népvezérről...!

- Zsirinovszkijról?!

- Igen! Judit szerint Jelcin és Zsirinovszkij ugyanazt a forgatókönyvet viszik színre, csak megosztva - mint ahogy Te is mondod: egyik a jófiú, a másik a rosszfiú szerepét kapta! Amit Jelcin a világpolitika jelenlegi státuszára való tekintettel nem mondhat ki, azt a másik szájába adják! Zsirinovszkij szerint Oroszország hadüzenetnek tekintené a nyugati szövetségesek lépését, amennyiben elrendelnék a boszniai szerb állások bombázását!

- A kijelentés nem egészen egyértelmű - jegyezte meg Katinka, majd előrevetette fejét, s mintha a repülőgép bordázatán túl valami szörnyűséget látott volna, megrázkódott! - A kérdés az - folytatta -, hogy Oroszország magára nézve tekinti-e hadüzenetnek, vagy a szerbekre nézve, mert a kettő nem ugyanaz! De mindkét esetben a tűzzel játszanak, mert a kiszélesedő balkáni háború is világháborúhoz vezethet! A „ne ébreszd fel az alvó oroszlánt” azonban nemcsak az oroszokra, az amerikaiakra is vonatkozik! Az amerikai nép nem gyáva, de mint Méri is mondta: más népek nacionalista törekvéseiért nem áldozza fel kemény munkával szerzett egzisztenciáját! És én ezt a magatartást nemcsak akceptálom, egyenesen tisztelem! Van-e még egy állam földgolyóbisunkon, ahol a népek szinte minden fajtája nagyszámban megtalálható, vagyis: olyan kevert lakosú? Ugye nincs! Mégis - ma már az élet minden területén érvényesül az egyenlő jogok, egyenlő kötelességek kartája! Azok az időközönként kiújuló zavargások a mindennapi élet velejárói, nem játszanak meghatározó szerepet! Nos - oda akarok kilyukadni, ha a békés szándék ellenére még sokáig fricskázzák az orrukat, nagyot fognak prüsszenteni és a keletkező vihar le fogja seperni az okvetetlenkedőket a porondról!

- Hogy őszinte legyek - mondtam - szeretném békében leélni a még hátralévő életemet, de ahogy múlik az idő, ennek a reménye egyre kevesebb lesz! Ahogy a nyugati szövetség határa tolódik kelet felé - csak a hülye tagadja ennek tényét -, a nyugat felől zsugorodó orosz birodalom pedig oldalazva hátrál, északon az északi Jeges tengert, délen az Indiai óceánt jelölve meg határául! Ezt szintén a „szélsőséges” nézeteiről ismert - megismert, mert nemrégtől hallatja szavát - politikus hangoztatja, megtoldván azzal, hogy mi az amerikaiaknak csak a csizmáit pucolhatjuk, és mint a második világháborúban a német hadvezetőség, ő is, csak az ő

tulajdonukban lévő titkos fegyverrel riogat! Én nem találom viccesnek, mint egyesek, amiket mond, mert a sarokba szorított fenevad még sok mindenre képes lehet!

- De hát senki nem szorongatja, inkább menekülnek előle az Atlanti szövetség ernyője alá - mondta Katinka - az lehetséges, hogy a félelem szüle a szövetség ódzkodását a volt szovjet csatlósállamok teljes jogú tagságától és az is valószínű, hogy a szerb állások bombázását is a béke mindenáron való fenntartása hátráltatja!

- És mégis úgy néz ki ez a jelenlegi felállás, mintha mindkét oldalon menekülve lépnének előre!

- Valóban! Mi azonban ne kövessük őket, inkább egymás felé...!

Katinka megjegyzését felszólításnak fogtam fel, benyúltam a blúza alá és elkezdtem gyengéden morzsolgatni a bimbaját -!

- Semmivel sem lazább - súgtam fülébe -, mint első találkozásunk alkalmával!

- Dehogynem, Kedvesem! Csak a többiekéhez képest kihasználatlan! Még Annáéval sem lehet összevetni, pedig ő még csak nem is szült, mint én! De hát - mit is mondhatnék?! Inkább semmit, vagyis: eltekintve fiatalkori szabadosságától, nagyon kedves teremtés!

- Az vagy, Kedvesem! Most sem Anna, sem más - Te vagy...! Te mindent feladtál, hogy Amálka hagyatéka mindent tekintetben terebélyesedjen, még a családi örömöktől is annak érdekében mondtál le! Nem igaz, hogy nem szerettél volna gyermeket, de vagy egyik, vagy a másik, s Te a kutatóintézetet és a klinikát választottad, hogy a család ellenőrzésében biztosítsd a már akkor is nagy múltú gyógyszeripar felett!

- Nem hiányolom, Kedvesem sem a gyermeket, sem a férfit! Általad mindkettőt megkaptam! Az első két évtizedben nem is lett volna időm foglalkozni veletek több, mint amennyit Te nekem szentelhettél! S ha már a gyerekekről is szó esett: én mindenik feleséged gyermekeit sajátomnak tekintem, aztán részben közéjük tartozott Judit is - mikor szüleit elveszítette, még csak süldő lányka volt, s bár nem tarthattam magam mellett, anyjaként gondoskodtam róla! A kutatóintézet ösztöndíjasaként végezte el az egyetemet, az intézetben ismerkedett meg férjével, akinek a halála után vettem magam mellé a klinikára! Ezért nem találkozhattál vele előbb! Hogy Judit első kislányod reinkarnációja-e, eddig meg sem fordult a fejemben és valószínűleg ezután sem, az a tény azonban, hogy a feleséged lett és már gyümölcsöt is hozott, minden várakozásomat felülmúlja! Akkor sem lehetnék boldogabb, ha Szilvia távoztával engem választasz, mert én már csak olyan tűzre való, száraz kóró vagyok! Hálás lehetek azért, ha alkalom adtán, miként most is, miután hazaérkeztünk, mert ugye a klinika is a mi otthonunk, meglocsolsz!

- Na-na, Kedvesem - szóltam, ugyanis éreztem, hogy Katinka bimbaja egyre nő ujjaim között, s azzal együtt, zongorázó ujjai is egyre keményebbre tapintanak -, hogy tűzre való vagy, az igaz, de nem arra a tűzre, amire Te gondolsz, hanem, ha most az ölembe ültethetnélek...! De ne csigázzuk fel egymást, hisz két órán belül a medencében lubickolhatunk!

Hogy megérkezésünk után mi történt, mi nem, azt az olvasóra bízom...! A többség számára bizonyára több érdekességgel szolgál egy fiatal pár, mint élemedett korú hölgy és egy idős férfi enyelgése, ezért lépjünk most túl, úgy ötven kilométerrel oldalt a Lech és az Isar völgyében épült ódon kastélyba, ahova már megérkeztek a fiatalok: Méri és Franz, valamint a két öreg!

Johann, a kastély mindenese, az általunk már ismert hajóskapitány, aki értük ment a müncheni reptérre, a lovagteremben járkál fel-alá, láthatólag rossz kedvében van, egyáltalán nincs ínyére, hogy Franz Floridába akarja költöztetni a két matuzsálemet, de csatlakozzunk előbb a

két fiatal mellé, akik éppen csak átöltöztek, aztán irány a lóistálló, s most galoppban igyekeznek a tóhoz! Talán kicsit szokatlan sport egy természettudós részéről, de Franznak a delfineken kívül a lovak voltak kedvenc állatai! Mikor néhány napra át szokott jönni Európába, hogy rendezze az év nagyobb részében összegyűjtött kísérleti anyagot, a legnagyobb hidegben is azzal kezdte a napot, hogy néhányszor körbelovagolta a hatalmas parkot, régebben a kirunait, jelenleg a bajort! Simogatta, becézte a szép telivér állatokat, de azok sem voltak hálátlanok, mert több hónapos távollét után is úgy ficánkoltak alatta, mintha kimondatlanul is örülnének a szerencsés viszontlátásnak! Így történt most is: nyihogva nyújtogatták feléje nyakukat, rázták fejüket, midőn cukorkával a kezében melléjük lépett, s talán azért is nem vette komolyan a lovász figyelmeztetését, midőn kérte, hogy Lillát, a lipicai kancát Méri részére, magának pedig Bárót, az angol, szinte éjfekete csődört készítse fel lovagláshoz:

- Uram - mondta a lovász - Lillán rajta van!

- Mi van rajta?!

- Folyat, és ha a csődör észreveszi, megvadul!

- Nem lesz semmi baj - szólt Franz -, előbb készítse fel Lillát, majd feleségem előre megy vele, s csak utána hozza ki a csődört!

Persze Méri is hallotta a párbeszédet, de mivel német nyelven beszéltek, nem értette tökéletesen és csak legyintett:

- Ho-la-la! - De majdnem mindenre, első reagálása ez a három szótag volt -!

Ilyen előzmények után történhetett, hogy még mielőtt leértek volna a tóhoz, a csődör elkezdett előbb prüszkölni, majd nyihogva adta tudtul állapotát! Méri, akinek a nyugati parton szintén voltak versenylovai és jobban értett a lovak nyelvén, mint németül, rögtön tisztában volt a helyzettel és mielőtt a kanca megvetette volna lábait, hogy bevárja a mént, leugrott a hátáról, s miközben simogatva a nyakát, nyugtatta az erősen felcsigázott állatot, vasmarokkal szorította a kengyelt! Ez az egész jelenet csak másodpercekig tarthatott, odaérkezett a vadul vágtató mén és Franz éppen csak le tudott ugrani róla az utolsó pillanatban. A kanca már szétvetett lábakkal állt, a csődör ráhágott, de olyan érzékkel, hogy a patkó véletlenül sem érintette a kanca bőrét! Franz még soha nem látott ilyet, csak állt mellette megbabonázva, nem tudván mitévő legyen - szabadban még soha nem látott ilyet, de zárt helyen sem sokszor. Méri természetesen észrevette gyakorlatlanságát és indítványozta a helycserét:

- Gyere, fogd meg a Lillát, Édesem, majd én segítek a ménnek, nehogy megsebezze a kancát! - Ami a helycsere után történt szintén csak pillanatok műve volt: Méri előbb fejét a mén szügyéhez dörzsölte, majd lassan hátrálva elkapta annak kimerevedett hímvesszejét, és mintha mindig is azt csinálta volna, bevágta a kanca fenekébe, aztán tovább simogatva bevárta, míg végez!

- Bámulatos, ahogy csináltad - mondta Franz - nem vagy elveszett ember, Kedvesem!

- Az enyéim nem szorulnak segítségre - szólt vissza szerényen Méri -, de patkó nélkül ficánkolnak a szabadban!

- Itt akkor be kellene keríteni az egész parkot - volt a válasz, majd látván, hogy a csődör lecsillapodott - azt hiszem, visszaveheted Lillát, Kedvesem, Báró kissé vadabb természetű és engem jobban ismer!

- Az még nem jelenti, hogy jobban is tudsz bánni vele - Méri benyúlt a lovaglónadrág zsebébe - mellesleg: még az öreg, akkor fiatal grófnőé volt - majd a néhány maradék cukorkát odanyújtotta nyitott tenyérrel a ráfigyelő állatnak. Az megnyalta előbb a bársonyos kezet, aztán jóízűen ropogtatva nyelte az édes „porciót” Méri két oldalt tenyerei közé fogta Báró okos

fejét, homlokon csókolta egyszer, kétszer s meggyőződvén, hogy az állat kielégült - aznap harmadik alkalommal - hátralépett és nyeregbe vágta magát. Nos, indulhatunk - szólt oda Franzhoz - lássuk, melyikünk bírja jobban!?

Franz egy ideig csak ámult maga elé, amit Méri szinte pillanatok alatt produkált, egy lovarnőnek is dicséretére vált volna. Tudta, hogy versenylovai vannak San Francisco felett, a hegyekben, de hogy ő maga is ennyire gyakorlott legyen - ha nem látja, el sem hiszi! Eggyel több jó tulajdonság - gondolta - ami kettejük kapcsolatát csak erősítheti!

- Gyerünk, Lilla - szólt rá a békésen álldogáló lóra -, hadd rázódjon beljebb, amit kaptál! - Nyeregbe vágta magát ő is, aztán elkezdődött a hajsza. Már vagy négyszer megkerülték a parkot, midőn Méri megállt, hogy bevárja üldözőjét:

- Mit szólnál ahhoz, ha arra kérnélek, hogy a legközelebbi derbin indulhassak Báróval? Nagyszerű formában van!

- Nem lehet, Kedvesem! Félnem kellene, hogy delfinek helyett csikaid lesznek, mert amit az imént műveltél...?!

- Bolond vagy! Azért Báróé egy kissé nagy lenne! Napsugárral könnyebb bánni, mint ezzel a dromedárral! De tényleg megnézhetnénk, hogy valójában mit, vagyis - kit hordozok hasamban? Nagyon csalódott lennél, ha nekem is ikreim lennének, de nem a delfinre, hanem az ember-palántára hasonlítanának?

- Őszinte leszek: igen! Bár tudom, hogy minden élőlénynek megvannak az utódlási kötöttségei! De - az evolúciós fejlődésben akár millió éveket átívelő ugrások is lehetségesek és ebben az esetben nem zárható ki a véletlen! Pl. a ma ismert DNS-en belül is végbemehetnek olyan folyamatok, amelyekre a mai tudomány még nem szolgálhatna magyarázattal! Különben az embrió fejlődési fokozataiból a különböző ember és állatfajták sok esetben meglepő hasonlatosságából következtette ki Fanni húgom Stockholmban az ember kialakulásának számítógépes megjelenítését! M már egyáltalán nem csodálkozunk azon, ha ősanyánkat abban a pózban jelenítik meg előttünk, amikor éppen egy másik állatfajtához tartozó, testileg fejlett emlős dugja! De azon sem, ha a ma még csak regényekben és filmekben szereplő láthatatlan ember valósággá válna! Ha elfogadjuk, hogy az élőszervezetek ősanyja az óceán, akkor azt is el kell fogadjuk, hogy az evolúció a végtelenbe vezet, a dezoxiribonukleinsav nem az utolsó meghatározója a fejlődéstannak! Visszafelé éppúgy érvényes lehet mindaz, ami előre és ebben az esetben - tekinthetjük legközelebbi rokonainknak a delfineket is!

- Jó! Nem szállok veled vitába, de nem feleltél a kérdésemre: hogyan fogadnád, ha - tegyük fel kettes, hármas, négyes, vagy - esetleg ötök ikreim születnének, de nem vízben élő rokonainkra, hanem kimondottan rád, illetve rám hasonlítanának? Egyelőre csak azt tudom, hogy csalódott lennél!

- De Kedvesem, hisz egészen világos választ adtam, emberpalántákat minden bennünket formáló „állat” tud nemzeni, sziréneket pedig legfeljebb mi! De bármihez hasonlítson is amit vagy akit világra hozol, eszméletlenségig boldog leszek, hisz nem is olyan rég még kappannak csúfoltak a családban is!

- Hogy kappan lennél, azt minden tekintetben megcáfolhatom - nevetett fel Méri -! Miután pedig egészen közel léptette Bárót Lilla mellé - nem haragszol, ha megkérdem: melyik asszonya a tulajdonképpeni felesége apukának?!

- Mindig a törvényes! A többi csak helyettesít! Különben csak a törvényes feleségeinek születtek tőle gyermekeik! Anyukám is az volt, de csak névleg, hogy gyermekeit kivihesse az országból! Születni már más fészekbe születtem bele, bizonyára említették!

- Nem, Kedvesem! Senki még csak nem is célzott rá!

- Jellemző családunkra: kifelé nyitott, befelé azonban akárcsak a kagyló, zárt! Mielőtt azonban véleményt alkotnál apukáról, akár az őt körülvevő hölgykoszorúról meg kell jegyezzem, hogy nem annyira a szerelem, nem is a gyönyör hozta őket össze, inkább a kényszerhelyzet! Apukát egy a tengerből kiemelkedő zátonyhoz hasonlíthatnám leginkább, mert azok, akik jelenleg körülveszik és azok is, akik már elhaltak, valamennyien „hajótöröttek" voltak! Mivel a társadalom minden rétege képviselve van köztük, mondhatjuk úgyis: a második világháború utórezgései sodorták őket egymás mellé! Mint amikor az őszi szél felkavarja a lehullott faleveleket, majd felkapja, s hosszabb, rövidebb röptetés után az ismertet az ismeretlennel valamelyik távoli sarokban lepakolja! Nem volt könnyű élete egyikünknek sem, talán azért a szigorú elvárás önmagunkkal és másokkal szemben is! Visszafogott magatartásuk a jelenleg hatalmon lévő elittel szemben azzal magyarázható, hogy a '90-es rendszerváltás után Magyarországon, de a többi posztkommunista utódállamban is, alap nélküli, felszínes építkezés folyik! A kalandorok, a gyorsan meggazdagodni akarók, a kommunista rendszer előtti „úri világ" unokái, ükunokái tartva egy újabb csuszamlástól, gátlástalan vagyonkimentésbe kezdtek! A jelenlegi szituációban számomra megmagyarázhatatlan apuka vagyon visszatelepítési programja, amelyhez Te is csatlakoztál! Jó lenne bízni a jövőben, de félek és féltem enyéimet is - nehogy a magyarság egyesítésének lehetőségeinken felüli propagálása, a volt jugoszláviai népirtáshoz vezessen, a Trianon előtti Magyarország határain belül! Szerintem most, amikor belátható időn belül kilátásba van helyezve a közös piachoz csatlakozásunk, a legnagyobb magyar: Széchenyi és nem Kossuth kell legyen az ország vezetőinek eszményképe: előbb tegyük gazdaggá népünket, s majd, az egyesült Európában úgyis szabadok leszünk, legalábbis egyenlők minden más néppel! A költői frázisokat ma legokosabb beskatulyázni, mert elegendő példa rá múltunk, hogy a holtak szabadsága mit sem ér! Bocsáss meg, tudom, Te nem sokat értesz mindabból, amit elmondtam, de majd alkalom adtán elmagyarázom, ki volt egyik, s ki a másik! Most csak annyit: gróf Széchenyi István a vesztett 1846-os magyar forradalom után, a börtönben, önkezével vetett véget életének, míg Kossuth Lajos amerikai száműzetésben matuzsálemi kort ért meg, hívei közül többen részt vettek az amerikai észak és dél háborújában!

- Azért annyira nem vagyok tudatlan, Kedvesem - Méri nem sértődött meg, ám helyénvalónak vélte felvilágosítani élettársát - férjét, hogy őt nem csupán szép teste miatt vette szárnyaira a film világa - tanultam én is a világtörténelmet és abban a magyar nép előkelő helyen szerepel: Dózsa parasztjai, Rákóczi talpasai, Kossuth '48-as honvédei, de nem kevésbé 1956. értelmiségi és munkás fiataljai ma is élénken foglalkoztatják fantáziámat és ha tudni akarod: mikor felkértek a film forgatására, elsősorban is magyar származásod vonzott a közeledbe! Egyébként nem osztom pesszimizmusodat sem: apuka hosszútávra rendezkedik be és szerény véleményem is az, hogy a jövő a családi koncepció! Az Egyesült Európában is az lesz, később pedig az egész világon! Bár - lehetséges előbb egy harmadik világháború, amitől Isten óvjon bennünket! Én - figyelemmel mindenre, mégis boldogan állok egész vagyonommal, ami nem kevés, a család, most már az enyém is, jövőt formáló terveinek szolgálatában!

- Ha hinni lehet a Gondviselésben, azt hiszem, Szidónia a lehető legjobban, legtökéletesebb asszonyt állította maga helyett mellém, s ha most közelebb lennél...! - Franz szavaira Méri szinte kapásból:

- Azon igazán nem múlik! Fogd a kengyelt, Kedvesem - átnyújtotta a lova nyakában lévő kengyelt, aztán, hipp-hopp, s máris Franz mögött termett - nos, itt vagyok Édes -, és csókra nyújtotta ajkát -!

- Te egy ördögfióka vagy, azaz: inkább angyal, vagy nem is tudom, de nagyon-nagyon szeretlek - suttogta Franz, s mivel mindkét keze foglalt volt, hagyta, hogy Méri ölelje magához!

A kellemesen szorult helyzetből a közelben feltűnő tó és a sólyához kötött Magdaléna - Johann ragaszkodott ahhoz, hogy hajójának továbbra is a grófnő adja a nevét - turistahajó megpillantása menekítette ki:

- Figyelj ide, Kedvesem - mondta - mit szólnál ahhoz, ha a lovakat a sólyához kötnénk, mi pedig bent a kabinban folytatnánk! Itt ugyanis csak felcukkolódunk!

- Csak annyit, Kedvesem, hogy túlontúl kényelmes vagy! Nekem ugyanis itt a gyepen is megfelel!

- Azt azért mégse! Bárki erre jöhet és...!

- Rendben van! Akkor...! - Méri még ki sem mondta, talpra ugrott és -

- Igyekezz...! Valami kötélféle biztosan akad a hajón!

Néhány perc múltán a lovak kikötve, ők pedig a Franz - Ferenc számára mindig fogadóképes állapotban lévő kabinban folytatták a lóháton elkezdett szerelmi virtuozitást!

- Azután a szörnyű nap után nem hittem, hogy valaha még ilyen közel juthatunk egymáshoz - gügyögött Méri, majd - lovagló ülésben volt, lehajolt, s a lelohadt tüzet felélesztendő, nyelvével körüljárta Ferenc nyakát, mellét - gyerekfej nagyságú emlői - nem igaz, hogy szilikon golyócskáktól feszesek, mint a többi asszony mondja - addig doromboltak, ha úgy tetszik: tilinkóztak Ferenc orra előtt, míg be nem következett az újabb merevedés, aztán - etesd a harcsát orrvérzésig, mint hajdanán Attila hun király...!

Csattogásra, dobogásra eszméltek! Báró és Lilla elszakították a kötelet, s egy újabb románc után, Lilla, farán a patkó ejtette hosszú hasításból csurgó vértől, rózsaszínű habbal, Báró ugyancsak fekete-fehéren a kabin ablakán leskelődtek befelé, miközben nyihogta, nyerítettek, így hívván fel gazdáik figyelmét: ideje lenne, ha ők is befejeznék!

- Szent Isten - ugrott fel Ferenc - odanézz! - Akkor már ő volt felül -

- Hogy néz ki Lilla?! Mit csináltál te szörnyeteg?! - Öklével megfenyegette Bárót -!

- Mi történt? - Méri hangja kissé bosszús volt, a kéjérzés, ki tudja már hányadszori - utolsó fázisát zavarták meg a lovak, de azért felnézett - vagy úgy...! Tényleg mennünk kell, de ijedtségre nincs okod, Kedves, majd én rendbe hozom! - Felugrott, ruháit is csak úgy hányaveti módon kapkodta magára - ki vannak hevülve - folytatta - azonnal indulnunk kell, nehogy megfázzanak!

Hogy mennyire értette Méri a lovakkal való bánásmód csínját-bínját - versenylovakat értek alatta - azt Lilla sebének szakszerű ellátásával bizonyította leginkább, s a lovász is csak ámult a gyors, állatorvost igénylő beavatkozáson! De - persze - minden csodának vége szakad - miután lekezelték, Lilla, mintha mi sem történt volna, nyihogva, hízelkedve nyalta Ferenc kezéből az édességet... -

- Annyira szelíd és kedves állat - mondta a lovász - akár egy perzsacica! Éreztem, hogy valami kellemetlenség fog történni vele, azért is figyelmeztettem - Ferenchez - még szerencse, hogy a bőr nem szakadt fel egészen, így nem lesz maradandó szépséghibája! Nagy kár lenne ezért a gyönyörű példányért!

- A folytatás ideje alatt nem lett volna szabad a patkót rajta hagyni, Kedves, de amennyiben nem állt módjában leszedni, vászonnal is beköthette volna a patákat...!

- De Asszonyom - Méri megjegyzésére a lovász idegesen reagált - arra a célra megfelelő hely áll itt rendelkezésre, ezen kívül figyelmeztettem az urat Lilla állapotára, Önnek pedig, aki a lovakkal kapcsolatban kettőnknél is több tapasztalattal rendelkezik, már az első pillanatban, barátom, nem a fenekét nézi az ember a lónak, hanem a fejét!

- Ne csináljatok problémát az ügyből, Kedvesem - Ferenc magához húzta feleségét és megcsókolta kezét - számomra a csodák sorozata volt ez a nap! Mindez nem következik be, ha eleve kizárjuk Lillát a történésekből!

- Igazat kell adjak, Kedvesem - mondta Méri, a lovász felé pedig - bocsásson meg fiatalember, dehogy sérteném meg, hisz gyönyörűek és nagyon jó állapotban vannak ezek a lovak! Mit nem adnék, ha magával együtt repülőgépre pakolhatnám és átszállíthatnám az egész állományt az óceánon túlra!

- Álljon meg a menet - így Franz - ezt a törzsállományt nem lehet megvásárolni, mert nincs az a pénz, amiért átengedném bárkinek, ellenben lépjünk eggyel odébb, a csikókhoz, azokból válogathatsz, vagy ha megtetszenek, akár mindet ajándékba adom! Amit tőled kaptam, s majd fogok kapni, úgy sem lehet földi javakkal honorálni! - Még mindig kezében tartotta Méri kezét és indulni készült, a fiatalember azonban megállította:

- Ne arra, Uram! Pár napja, hogy elolvadt a hó, szabadban vannak! Éjszakára persze bejönnek! He beindulna az esés -, ki tudja mikor lesz vége...! Mikor tavaszodik úgy igazán, de a jó időt használjuk ki, hadd viháncolják ki magukat!

- Jól tetted, hogy kiengedted őket - mondta Ferenc - akkor merre?!

- Kövessenek, Uram - a lovász elindult végig az istállón, ők pedig utána, az istálló végén Ferenc felkiáltott:

- Ezt meg, hogy csináltátok? Ki adott rá utasítást? - Az istálló végétől egy futballpályányi terület két méter magasan bekerítve, s benne öt gyönyörű, különböző életkorú csikó: egy fehér, de mint a hó, egy almásderes, két pej, egy, a Báróhoz hasonlóan majdnem fekete, homlokán fehér csillaggal!

- Istenem - milyen szépek vagytok! Nem találok szavakat! - Méri csak állt, nézte a legelésző állatokat, majd amikor azok a lovász füttyentésére vágtatva közeledtek - mit adhatnék ezeknek a gyönyörűségeknek? - fordult kérdéssel a fiatalemberhez - szeretném, ha legközelebb megismernének!

- Azon nem múlik, Asszonyom - válaszolt amaz, s benyúlt a zsebébe és előhúzott egy marék cukrot - íme! - Majd átnyújtotta - olyan kezesek, mint a bárány, de én sem sajnálom tőlük! Ha elvinnék őket, azt hiszem, belebetegednék! De - hogy válaszoljak az Úrnak is: a kapitány - Johann - meglepetésnek szánta a kerítést! Részben, hogy legyen megfelelő nagyságú szabad hely, ahol kifuthatják magukat, részben pedig, hogy el ne csatangoljanak! Megérdemlik ezek a szép állatok, hisz okosabbak, mint sok ember!

- Valóban! - Ebbe az egy szóba sűrítette Méri elismerését, s mindazt, amit érzett a szép és egészséges telivérek iránt, de többre ideje sem lett volna, mert a pálya egész az erdő alá húzódó, túlsó végéről, szinte pillanatok alatt eléjük érkező csikók lekötötték figyelmét! Mintha régtől ismerték volna egymást - bókoltak előtte, tán kézcsóknak is lehetne nevezni, ahogy orrukkal körülszaglászták feléjük nyújtott tenyereit, beszippantották illatát, majd nyelvükkel felharapták a cukorkákat!

- Nem kell tartania attól, hogy elviszem őket! - A kijelentést persze a lovásznak szánta, mert féloldalt hátranézve látta, hogy a fiatalember arca egyre fakul - csak viselje gondjukat, mint eddig, mi pedig majd gyakrabban átrándulunk, esetleg versenyekre is!

- Köszönöm, Asszonyom! Hálás leszek érte! - Lehet, hogy többet is mondott volna, de beszéd és lépések hangja közeledett és mindhárman hátrafordultak - az öreg Franz és Elíz léptek elő az istálló homályából, mögöttük pedig Johann, akinek első szava volt:

- Szépen helybenhagytátok, Fiam, Lillát! Nem lett volna szabad kilovagoltatni! - Ferenc védelmébe vette a lovászt, mondván:

- Engem terhel a felelősség, Bátyám! Időben figyelmeztetve lettem, csak nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget, de talán ki fogja heverni!?

- Ne végy magadra mindent, Kedvesem - Méri a csikók által követve visszalépett Ferenc mellé, hogy maga is osztozzon a dorgálásban - én - mondta - legalább annyira bűnös vagyok, mint Te! - Johannhoz pedig: Lilla fiatal, erős, egészséges ló, többet is ki kell még bírnia!

- Igazad van, Kislányom! - Elíz, aki ugyanúgy bírta az angol, mint a német nyelvet, Méri mellé lépett - tudják is ezek a férfiak, hogy mit kell kibírnia a gyengébb nemnek, mert ugye Lilla is közénk tartozik! - Belekarolt a három és félszer fiatalabb asszonyba és - amíg ők itt elrendezik a dolgokat egymás között, szeretnék veled elbeszélgetni! - Ahogy mondta, már a hanghordozásából kihallatszott benső szorongása... -!

- Gyere, drága Dadus - Méri elengedte Ferenc karját - mehetünk az istállókon keresztül is, legalább végigmustrálgathatom az állományt, nem győzök betelni velük, olyan itt minden - sok, emberek által lakott palota nem ragyog így a tisztaságtól!

- Értékükhöz mérten kell bánni ezekkel a jószágokkal, Kislányom! Johann, idős napjaira nem is kaphatott volna számára kellemesebb, egyúttal felelősségteljesebb munkát, de mint láthatjátok, teljes odaadással végzi! És most - ha nem vennétek túlságosan szívetekre, arra szeretnélek kérni elsősorban téged, Kedvesem, hogy -, de nem is tudom, hogy kezdjem... -

- Szeretnétek itt maradni, ugye Daduska?!

- Igen, Kislányom! Nehéz kimondani, de igen! Nagyon öregek vagyunk mi már ahhoz Angyalkám, hogy hozzászokjunk egy másik klímához! Saját gyermekeinket sem tudnánk jobban szeretni, de - és főképp Franz papa a 90 felett -! Minden örömünk, bánatunk ide köt minket, Angyalkám, engedjétek, hogy maradjunk! Itt szeretnénk lehunyni szemünket, itt porladni el abban a földben, amely éltetett!

- Megértelek, kedves Tanti - Méri magához ölelte a könnyező asszonyt - mi is úgy szeretünk benneteket, mint édes szüleinket, de be kell lássuk, hogy a kérés jogos! Inkább majd mi fogunk többször jönni, Daduska! Bizonyára Franz nevében is mondhatom: szeretnénk, ha még sokáig velünk maradnátok! Ez a gyönyörű környezet, a jó és tiszta levegő jó hatással van az életfunkciókra, aztán nektek már csak hobbiból szabad tenni-venni is! Amint látom: a személyzet megfelelő, ti legfeljebb csak ellenőrzitek, hogy követelményeknek megfelelően végzik-e teendőiket! Na - és Johannak sem mindegy, azt hiszem! Jobban szeretné ő is, ha maradnátok!

- Köszönöm, Kislányom! - Ami ezután következett, az tényleg csak anya és lánya között lehetséges..., majd - amíg élünk, itt ti mindig igazi otthonra leltek! Áldjon meg benneteket és a mi kedves családunk valamennyi tagját erővel, egészséggel a Mindenható Isten! A balkáni állapotokra való tekintettel, a közeljövőben azt hiszem valamennyien rá fogunk szorulni az ő segítségére!

- Mindig rászorulunk arra, Daduska, de ne fessük az ördögöt a falra, mert az amúgy is itt van köztünk, hol látható, hol láthatatlan külsővel: Isten képe mögött mindig ott vigyorog a sátáné is! De - véleményem szerint: a politika és a vallásos sallangok nélküli természetes élet a békés, nyugodt, és hosszú élet titka! Itt ehhez adva van minden jelenleg! Éljetek a lehetőségekkel, mi nem kérünk tőletek többet!

- Drágák vagytok! Bár megérhette volna a mi szeretett Magdaléna grófnőnk is szerető gondoskodástokat!

- Erre én csak azt tudom mondani: legyetek boldogok helyette is! Ha hinni tudnék a lélekvándorlásban, akkor azt mondanám, hogy már ő is visszajött közénk, vagy - esetleg általam szándékszik visszaköltözni közénk!

- Lehetséges - Angyalkám! Hozzád hasonlóan jólelkű teremtés volt, de - Te még jóformán nem is láttad a kastély belsejét, és mint látom, a férfiak is megelégelték a kint létet, talán induljunk befelé, gyermekem! Nem maradhatnátok kicsit tovább?

- Most nem, Dadus! Feltétlen mennünk kell, de majd nyáron többször is átrándulunk! Velem együtt Franz is első osztályú pilóta, lehetséges, hogy veszünk egy könnyű, modern gépet a régi helyett, amivel ez a távolság csak egy ugrásnyi lesz! Akkor, ígérem több időt fogunk együtt tölteni! - Beszélgetés közben - persze kifelé tartottak az istállóból, de még mielőtt elhagyták volna, beérték őket a férfiak...!

- Nos - megegyeztetek - kérdezte Franz - szerintem nincs akadálya!

- Miről beszélsz, Kedvesem? - kérdezett vissza Méri nagy szemeket meresztve.

- Hát, hogy Franz bátyámék szívesebben maradnának!

- Túl van tárgyalva, Kedvesem! Sőt - annál is tovább léptünk!

- És pedig?!

- És pedig: a jövőben a megengedhető szabadidőnket Dadusékkal töltjük!

- Na - mit mondtam - fordult Franz a három férfihez - vele - mármint: Mérivel - könnyebb dolgotok lesz!

- Nem a könnyűségről van szó, Kedvesem: Daduséknak tökéletesen igazuk van! Fel sem lett volna szabad vetnünk Floridába költöztetésüket! Persze nekünk jobb lenne, de először is, másodszor is, az ő érdekeiket kell figyelembe vennünk!

- Angyalkám...! - Elíz csak ennyit tudott mondani, de ezúttal az öreg Franz és Johann is csatlakozott hozzá...!

- Ennyi szeretetet anyám halála óta nem kaptam! - suttogta az amerikai asszony, mert Mérit csak annak becézték egymás között - Franz pedig, de inkább csak magának - hátha láttátok volna, miként lovagolta meg a fekete csődört - ahogy ráhajolt annak a nyakára, s a szétomló aranyszőke haj összekeveredett a csődör fényes, fekete sörényével, mintha a természet erőit megszemélyesítő nimfa istennő vágtatott volna a park évszázados fái alatt...!

A szerelem és a szeretet bűvköréből kilépve hagyjunk magunk mögött néhány hetet, húzódjunk be az állami operaház egyik páholyába és vegyük szemügyre a magyar vállalkozók gálaestjének kiválóságait! Először is azt vegyük górcső alá: honét jöttek ezek az urak, mert a külföldről meghívott vendégek kivételével a megjelentek többsége ’89-ben még proletárnak vallotta magát! Persze tették ezt annak ellenére, hogy már évtizedekkel előtte elkezdték gombolyítani a selyemgubót, amelyből a ’90-es rendszerváltáskor elvarázsolt kishercegekként, milliárdokkal zsebükben bújtak elő! De vannak köztük szépszámmal olyanok is, akik egyik napról a másikra, vagy néhány hónap alatt, vagy az elmúlt három év alatt lettek milliárdosok: a kormányszinten csak gyakorlatlanságnak tulajdonított tisztátalan bankügyletek lebonyolítói, az állami vagyon privatizációja folytán potom összegekért vagyonhoz juttatott vezetők /hűségjutalomnak is nevezhetők/, továbbá az olajmaffia, a brókerházak legális képviselői, aztán néhányan a külföldi beruházók közül, s köztük Ádám Melanival, Lehel Viktóriával, tőlük a személyes, megbízható információ! De - mint már jeleztem: jómagam is jelen voltam, csak kisebb gyengélkedés miatt Judittal és Annával, páholyból néztem végig a

magyar jelen rideg, könyörtelen nyomorúsága felett szemérmetlenül pöffeszkedő újgazdagok tüntetését, mert tüntetés volt ez a javából!

De - hogy honnét ez a bátorság?! Az ország lakosságának zöme lassan feléli azt is, amit az úgynevezett „szocialista félmúlt" idején innen-onnan összelopkodott, mert a tucatembernek becsületes munkával akkor is felkopott volna az álla! Most a privatizációs ügyletek folytán magánkézbe került állami vagyon már csak az „illetékesek" által herdálható, tehát az átlagember nemcsak munkahelyét veszíti el - ha elveszíti - hanem a „szabadpréda" lehetőségét is! Nem marad más számára, mint az ősi fegyver, az erőszak, csak „modern" kivitelben, az elnyomó szervezetek igénybevételével: rendőrség, katonaság! Ki lehet emelni néhány hőzöngőt a tömegből -, de ha az egész tömeg hőzöng, sőt - az elnyomó szervezetek tagjai is elégedetlenek helyzetükkel, hisz többségük a hőzöngők családjából kerül ki! Hogyan is szolgálhatnák nyugodt lelkiismerettel az ország kirablását? A hatalomhoz jutott felső elit és általában: a vezető réteg itt a piros, hol a piros hazardírozását a tulajdonképpeni nép, az életet termelő munkástömegek háta mögött? Kommunista visszarendeződéssel ijesztgetnek, de hát - ők mit adtak a látszat szabadságon kívül? Azt is kiárusították, amit a „felszabadító" szovjetek, majd az őket követő bolsevik, később fél-kapitalista utódaik meghagytak! Az igazság az, hogy a szabadság azoké, akiknek módjukban van élni vele, de abszolút szabadság sehol a világon nincs! És nem is lesz soha! Tisztességes munkára és azon keresztül létbiztonságra van szüksége az egyszerű embernek! A jelenleg hatalmon lévők csak saját életmódjukat és a mindennapi szükségletek árait igazították a már évtizedekkel ezelőtt is gazdagabb nyugatéhoz, hogy az ország lakosságának 90%-a honnét, miből teremti a szükségletet elő, hogy egy elmaradott termelőeszközökkel rendelkező ország kiadásait nem lehet egyik évről a másikra a szuper technikával rendelkező nyugatéhoz mérni, és sorolhatnám még...! Az már nem jutott el a feldicsért szürkeállomány „központjáig", hogy mi történne akkor, ha az ész és nem a bosszú vezeti őket, ha az átrendeződést nem a nyugati „specialistákra" bízzák, akik milliós gázsiért átrendezték az ország gazdaságát: megtanították a gyakorlatlan bankárokat, politikusokat, hogyan kell rövid idő alatt meggazdagodni - számítván esetleges visszarendeződésre is, a tőkét nyugalmasabb országokban forgatni...! De hát, ha a csecsemő enni kér és az anya emlői üresek...!? A kommunista „fenevad" is megszépül az éhező ember számára, ha kenyeret kínál! Aztán - hol volt még Marx, Engels, Lenin a rabszolgalázadások idején? A szükség mindenkor kitermeli a maga hőseit, s ha netán rövid pünkösdi királyság után ismét a proletárok dala harsogna ebben a gyönyörű, építészetileg is remek operaházban - a következő váltásig a ma még bosszúra szomjazó, sértett nemzedékek kihalnak a későbbiekben már csak a mindig háttérbe szorított „nép" hivatkozhatna évezredes jussára!

De mi a fenének foglalkozom én az egész népet szorongató problémákkal - ezt a mondatot már hangosan mondtam, majd a látcsövet egy kisebb csoportra irányítva folytattam - figyeljetek csak, ott jobboldalt a köztársasági elnök és a kazán-király Morvai! Petőfi maradványainak szibériai kutatásával felhívta magára a figyelmet, de úgy látszik beleunt a bizonyítási eljárásokban és abbahagyta. Vajon a mi sorsunk is hasonlóképp fog alakulni a családi részvénytársaságokkal...?

- Ez kizárható - monda Anna - senki sem ellensége saját szerencséjének! Márpedig azok, akik hozzánk csatlakoznak, egy rossz hasonlattal élve: úgy érezhetik magukat, mint a hideg elől meleg istállóba menekülő ember: a szarvasmarhák, lovak, a mi esetünkben elefántok lehelete is elegendő ahhoz, hogy a félig fagyott zsigerekbe visszaköltözzön az élet!

- Na - és az sem utolsó - de ezt már Judit -, hogy vállalataink immár csaknem mindenütt a családi osztalékot tekintik a haladás mércéjének! Aztán - már a párt nevének megválasztása is támadhatatlanná tesz bennünket, mert: a kereszténység eszmeiségét tükrözi, a javak szociális elosztása már igazságosabb nem is lehetne, kapitalista jellegére vonatkozólag pedig: magán viseli a szabadpiac minden jegyét!

- Valóban jó húzás volt - mondtam - már nem is emlékszem arra, hogy kinek az agyában fogant, de találó akár az őskeresztények életére, akár a jelenre, vagy a távoli jövőre tekintünk! Ma különben még a legelvetemültebbek is a keresztre, a keresztény erkölcsre hivatkoznak a választási siker reményében! Egyik párt sem akar újat húzni a papsággal, számítva arra, hogyha nem is ágál mellette, de nem is támadja, ami megszívlelendő a papság részéről, ha nem akar egy újabb konfrontációt, mert akárhogy vesszük is: az ige még nem kenyér és a ma választói már igencsak el tudják önmaguk is dönteni, hogy melyik párt csak szavakkal és melyik tettekkel is hajlandó a nép javát szolgálni! Magam is elfogadom, hogy Krisztus tanítása az emberi élet kiteljesedésének a záloga! A keresztény papságnak Jézushoz hasonlóan, saját életének példájával kellene a nép előtt járnia - sajnos a gyakorlatuk nagyon felemás, befolyásolja nemcsak a különböző népek, azon belül alsó, felső osztályok anyagi helyzete, fejlettségi foka, az államok elhelyezkedése, berendezkedése, stb., stb...! Abban általában egyeznek, hogy az alsóbb népréteget, figyelemmel annak alacsonyabb fejlettségére, inkább csak bolondítják az égi mannával! Nehezen érthető: miben bíznak a kereszténységre hivatkozó pártok, hisz - meglátásom szerint a ma emberét nem annyira a túlvilági élte izgatja, sokkal inkább a földi élet elviselése, amihez mi és ha akarnának, ezek az urak is, több segítséget adhatunk, mint a papság! Tudtommal az egyházak, főképp a katolikus, amikor még hatalmas vagyonnal rendelkezett, akkor is szívesebben gyarapította, mintsem szétosztotta volna a szegények között! Alamizsnát adott a rászorulóknak, s bár szükség esetén egy tál meleg étel is nagy jótétemény, cselekedetük messze távol esik az „írás” gazdagokra vonatkozó passzusától: osszad meg, amid van stb., stb....! Talán a mi vagyonpolitikánk közelebb van Jézus tanításához, és mégsem mernék esküdni rá, hogy megnyerjük a választásokat! Olyanok az emberek, mint a kerge birkák: csak nehezen, vagy sehogy sem tudunk kitörni a bűvös körből! De nézzetek oda! Lollo és Palotás! Ez a fiú megint kifogta magának! Novemberben Erzsébet asszony, januárban Lollo, ki lesz a következő?! Vagy máris...! Viktóriáék felé tartanak! De jó lett volna egy poloskát elrejteni valamelyikük ruhájában!

- Így is megtudjuk, miről folyt a beszélgetés - szólt közbe ismét Judit - nem is tudjuk eléggé értékelni, mekkora ajándék a család számára Viktória! Lollo válogathat az európai nyelvek közt a vele való társalgás közben! Lehet, hogy éppen ezért vezeti hozzá Palotás -, tolmács nélkül bizalmasabb a légkör! Na - és Viktória királynői ragyogása?! Jól tartja magát Lollo is, de hozzá képest már...!

- Úgy tudom - mondtam - nagyon kedves és jó üzletasszony!?

- Ha Te mondod, Édesapa, bizonyára úgy is van, de - ott lenn azt hiszem most inkább a politika játssza a főszerepet!

S hogy Juditnak mennyire igaza volt, azt már Viktória és Lehel elbeszéléséből tudtuk meg! Ugyanis a kölcsönös bemutatkozás után Lollo Lehellel foglalta el magát, Palotás ellenben Viktóriával próbálkozott:

- Szólíthatom a nevén, Kedves...?

- Viktória! - válaszolt lányom - és csakis nevemen kérem, de ha tán nem szép a csengése...?!

- Ó nagyon is szép és főképp a hatása...!

- Vagy talán annak, ami mögötte van! Nem gondolja?

- Bizonyára az sem megvetendő! Egy asszony, aki nem egészen harminchárom évéből három évet töltött itthon, a Sorbonon végezte az egyetemet, öt nyelven ír, beszél... -

- Hat, Kedves! Nem baj, ha kijavítom?

- Sőt - kérem! Nem is tudom egyáltalán merjem-e tovább fenntartani? Egyet azonban szeretnék Öntől megtudni, ha kérdezhetek...?

- Nincs titkom, Kedves! Bármiről, bármikor és őszintén nyilatkozom, persze azért vannak a napnak bizonyos szakai, amikor csak a családomnak állok rendelkezésére!

- Ez egészen természetes! Nos - belevághatok?

- Érdeklődéssel várom!

- Önt tudomásom szerint katolikus hierarchia részéről is támogatják!

- Pardon! Inkább csak elfogadnak!

- Rendben van! Tehát elfogadják! Akkor miért nem a keresztény demokraták soraiban vagy egy másik keresztény jelzővel hivalkodó pártban méretteti meg magát? Miért keltették életre új pártjukat, az „Újszövetséget”?

- Azért, Kedves, mert mi hivalkodás nélkül szeretnénk valóra váltani mindazt, amiért Jézus életét adta! A sok „K-ból” pedig már a papságnak is elege van!

- Ön szerint akkor én is rosszul választottam meg pártom nevét?

- Nem, nem! Ön nagyon is okosan választotta a „Köztársaságot”, aztán a politikája is tetszik nekem! Amennyiben koalíciós partnerre lenne szükségünk, szívesen látnám Önt a miniszterelnöki székben!

- Igazán megtisztelő ajánlat, ha tekinthetem annak! Én viszont őszinte leszek, Kedves: bárhogyan is alakulnak a választások, Önt a pénzügyminiszteri bársonyszékben szeretném tudni! Senki nem lenne alkalmasabb arra, hogy hazánk pénzügyeit rendbe hozza, mint Ön, de elfogadnánk férjét is!

- És kit vagy kiket nem fogadna el partneréül, ha nem vagyok indiszkrét? Mint tudja, egyes pártok, főképp a kormányon lévők kihangsúlyozzák, hogy kikkel igen és kikkel nem...! Előrebocsáthatom, hogy mi minden olyan párttal hajlandóak vagyunk szövetségre lépni, amelyek elfogadják koncepciónkat: előbb a nép és csak utána mi, vagy vele együtt! Nem titok családi részvénytársaságunk mottója! Mi ugyanis nem félünk velünk egyenrangú tulajdonossá tenni mindazokat, akik hozzánk csatlakoznak! Pártjaink között áthidalhatatlan szakadék húzódik, mert a szimpátia ellenére Önök a szűk családi tulajdon védelmezői, mi pedig ellenkezőleg: a nagy családi tulajdoné! Önök bérmunkásokkal dolgoztatnak, míg mi osztalék rendszeren alapuló családi közösségekben..., de erről inkább alkalmasabb időben fejteném ki álláspontomat! Most még csak annyit: Isten embert teremtett és nem osztályozta gazdagokra és szegényekre...! Bizonyára hallott arról, hogy hogyan űzte ki Jézus a Farizeusokat a templomból - nos, mi a jelenleg uralkodó elitet Farizeusoknak tekintjük és meg van hozzá az erőnk, hogy szövetségben az egyszerű emberekkel, kiűzzék őket a parlamentből! A kétkézi munkásokat ma, mintha nem is tekintenék embereknek, hanem valamiféle, emberhez hasonló állatnak, pedig - amíg mi az agyunkat izzasztjuk, ők minden porcikájukat, és minden okuk megvan ahhoz, hogy velünk egyenlő elbírálásban részesüljenek! Itt az ideje, hogy a francia forradalom egyenlőségi passzusa valósággá váljon, hogy azok, akiket eddig mindig csak felhasználtak valamihez, maguk vegyék kézbe sorsuk irányítását, vagy - legalábbis - egyenlő félként foglaljanak helyet a jog asztalánál!

- Nos - a Köztársaság Pártjának elnöke egy pillanatra elgondolkodni látszott -, ha szabad Önhöz hasonlóan kifejezni magam, mi is szövetségre lépünk, ha szükséges, mindazokkal az erőkkel, amelyeket a nép bejuttat a parlamentbe! Egyetlen kikötésünk van: fasiszta, nacionalista, soviniszta politikát mi sem folytatunk, de nevünket sem adjuk hozzá! Továbbá, ha még megjegyezhetem: szimpatikus számomra az Önök társadalom politikája, a javak elosztása is,

de kétlem, hogy kétkézi polgártársaink érettek lennének az Önök ultra-modern társadalmi berendezkedésük befogadására!

- Kedvesem - válaszolt Viktória - nekünk, akiknek módunk és lehetőségünk volt ahhoz, hogy az átlag fölé emelkedjünk, nekünk kell magunkhoz emelni őket! De azt hiszem ideje, hogy befejezzük, mert, mint látom, közeledik kedves felesége és meghívott vendége is unalmasnak találhatja férjemet, az pedig kellemetlen lenne mindkettőnk számára!

Viktória tévedett, mert Lollo nagyon is élvezte a Lehellel való társalgását, és főképp akkor derült, midőn kérdésére: hol szedte fel ezt a tündéri asszonyt, mármint feleségét, Lehel egyszerű szavakkal, az olaszt franciával keverve adta elő, hogy ő már pólyás korában - Viktóriára értem - szerelmes volt feleségembe, ugyanis a sors úgy hozta, hogy együtt nőttek fel Lausanne-ben egy a genfi tó melletti villában, onnét van az olasz és francia nyelvtudása is! Lollo persze nem elégedett meg ennyivel, el kellett mondani menekülésüket Magyarországról, majd a bonyolult családi összefüggéseket: Viktória édesanyjának halála, az ő édesanyja: Margitka, az impotens bankár család, valamint az én kapcsolatomat, a közös fészekbe született kakukkfióka stb., stb., na és, hogy nevelőjük édesanyjuk távollétében egy nagyon kedves olasz származású nörsz volt, tőle tanulták mindkét nyelvet, talán - mivel vele töltötték el legtöbb idejüket és egészen természetes, hogy szokásait is átvették!

- Ez eddig érthető, Kedves, de akkor hol szedték fel a német, az angol, a svéd tudásukat? - kérdezte Lollo.

- A németet és az angolt családunk, a szűkebbre értem, minden tagja beszéli kedves művésznő, a svédet pedig második anyanyelvünkként, Kirunában szedtük fel, ugyanis minden nyarunkat ott töltöttük apánk svéd-magyar feleségének, majd annak halála után apánk észak svédországi birtokán!

- Érdekes emberek maguk, Kedves, de mint említette: a családon belüli egyenlőség hívei! Önök, akik valamennyien magasan képzett emberek, mégis hogyan képzelik el, tegyük fel - világviszonylatban?

- Csakúgy, kedves Művésznő, mint a szűkebb családban! Koncepciónkat az ENSZ alapokmányának az a pontja motiválja, miszerint minden embernek egyenlőek a jogai, valamint a kötelezettségei is! Programunk a születéstől a halálig minden korosztályra kiterjedően meghatározza az emberhez méltó élet e két nélkülözhetetlen elemét, de - ellentétben a bukott tervutasítási rendszerekkel, mi a személyi, valamint az anyagi bázis tökélyre fejlesztésével, pragmatikusan alkalmazkodunk a világban végbemenő változásokhoz! Bankhálózatunk a világ minden jelentősebb országában megtalálható, s hozzá tartozik az ügynökszolgálat is! A bankok számítógépes rendszere naponta összegez és válogat, majd a figyelemre méltó dolgokat a család koordinátorához továbbítja! Sokak szerint gyakorlatunkat csak szupermenekkel és általános jólét mellett valósíthatjuk meg -, válaszunk erre eddigi eredményeink! Tény, hogy nélkülözhetetlenek a szupermenek, de nem kell, hogy mindenki az legyen! Ma, amikor szinte percek alatt összeköttetés létesíthető a világ legtávolabbi pontjaival, elegendő néhány szupermen, a család többi tagja pedig becsületével, szorgalmával pótolja a rendkívüli képességeket! A ma bölcs embere nagyon sokat tanulhatna a méhcsaládoktól, de nem kevésbé a hangyáktól is! Azt persze elismerjük, hogy a megfelelő közérzet csak általános jólét mellett lehetséges, de hát - azt nekünk kell megteremteni! A családban nem hiányzik az anyai, apai szeretet, de jelen van mindenütt a figyelő szem is! A dologtalan naplopók nem sokáig élvezhetik a családi tűzhely melegét!

- Érdekes, nagyon érdekes - ismételte Lollo, de hogy a szobalányom és én, vagy a kertészem és én egyazon kategóriába soroltassak..., egy kicsit furcsa lenne, nemde?!

- Kedves Művésznő, ez csupán felfogás kérdése! Ön, a szobalány és a kertész...! Miért ne alkothatnának egy családot!? Hisz mindhárman az emberi közösség tagjai, s ha visszamegyünk néhány tíz vagy százezer évet, talán a vérrokonság is kimutatható lenne!? Ahhoz, hogy egyenlőknek fogadjuk el egymást, elegendő a homo sapiens megfelelő értelmezése, mert a két lábra állás és a makogás még nem jelenti a bölcsességet is! Az ember legszembetűnőbb jellemzője az önzés, a mások fölé helyezkedés! Ha az össztársadalom érdekében akar valaki több lenni, mint az átlag, az dicsérendő, de ha csupán önös érdekből, az megvetendő! A bölcs ember, ha mégoly tudós is, nem tekinti magát többnek a másiknál, s ha valaki idáig eljutott, a vagyon, a tulajdonmegosztás már másodrangú kérdés! Köztünk - úgy értem - a családban ez soha fel sem vetődik, mert már gyermekkorunktól belénk ívódott a közös tulajdon megbecsülése! Annak gyarapítása és nem eltékozlása valamennyiünk elsőrendű feladata! A demográfiai robbanás, amely a háborúknál is nagyobb veszélyt hordoz magában, nem oldható fel sem kapitalista, sem szocialista, vagy kommunista gazdasági struktúrával, csakis és kizárólag a társadalom és a tulajdon családi alapokra helyezésével! S hogy ez nem valami elvont okoskodás és nem is a mi találmányunk, elegendő az Isten-emberre hivatkozni: az idők vége felé egy akol lesz és egy pásztor! Én nem állítom, hogy az idők vége felé járunk, mint egyes vallási vezetők, vagy vallási szekták, azt azonban igen, hogy a demográfiai hullám robbanása már elkezdődött, tehát meggondolandó a struktúraváltoztatás azok részéről is, akik foggalkörömmel kapaszkodnak az általuk, vagy elődeik által, úgy lehet nehezen szerzett koncba! Mi nem vagyunk kimondottan egyik vallás hívei sem, Istent, mint Teremtőt, a maga nagyságáért, a természetben megnyilvánuló utánozhatatlan tudásáért tisztlejük, de nem hazudok, ha azt mondom: szeretjük! Nem is a túlvilág reménysége vezet bennünket, sokkal inkább az evilági élet szebbé tétele, ám, ha ezt tesszük - gondolom - az előbbi elnyerése is biztosabb!

- Édesem! - Lehel annyira belemerült a fejtegetésbe, hogy nem vette észre a háta mögé kerülő Viktóriát, Lollo pedig nem akarta figyelmeztetni - nem gondolod, hogy más is igényt tart a művésznő kegyeire? - Már többen álltak körülöttük és Melani is feléjük tartott, megelégelte az iparügyi minisztérium-helyettes államtitkárának Ádámmal folytatott száraz fejtegetéseit. Lehel mielőtt válaszolt volna, hátranyúlt, maga mellé állította feleségét és:

- Tudod mit, Drágám? Engedjük, hogy a művésznő döntse el, akar-e tőlünk szabadulni, s ha igen, akkor is hadd mutatom be sógornőmet - Melani melléjük lépett - íme, a mi nagytekintélyű koordinátorunk felesége! - Melani felé: már említettelek benneteket...!

- Ó, dolce...! - fakadt fel az isteni Gina ajkán a szó, majd franciára váltva - egy ilyen családba magam is szívesen beneveznék! - Lollo felkiáltásának alapos oka volt: Melani és Viktória valóban az esemény fénypontjai voltak, de hagyjuk őket, hadd kavarogjanak ebben a frissiben felkapaszkodó liánokkal tele dzsungelben, mi pedig nézzünk néhány lépéssel odébb és hallgassunk bele Ádám és hajdani iskolatársának vitájába /a közgazdasági egyetem azonos évfolyamára jártak/.

- Miért nem mondjátok meg, János, az igazat? Miért a köntörfalazás? Nagyobb lenne a bizalom is irántatok! Emelkedésről beszéltek, holott a hülye is tudja, ha nem tudja, érzi, hogy nem felfelé, lefelé ereszkedik a hajó! Mondjátok meg nyíltan: emberek, kapaszkodjon ki mibe tud, különben...! Aztán mért lenne szégyen bevallani, hogy a nép már nem bír el több megszorítást? Ott van Mexikó, Brazília, Argentína példája...! Mért ne lehetne megmondani nekik /a tőkés világot értem/, hogy: uraim, mi becsülettel helyt álltunk eddig, a diktatúra idején nyújtott kölcsönöket illetőleg is, értsék meg, ha további terhet rakunk a nép nyakába, veszélybe kerülhet az Önök által is várva várt demokrácia, s azzal együtt a kölcsönök visszafizetése is, mert ha mi veszítünk, kik jöhetnek utánunk?! Csak egy újabb diktatúra jobb- vagy baloldalról! Az pedig nemcsak nekünk, Önöknek sem lenne kedvező! Továbbá lehetne hivatkozni arra is: ha ők lezárják a sorompót, kelet felől még nyitva van, s az orosz medve kezd feltápászkodni! Különben is hiba volt a rendszerváltás után felrúgni minden kapcsolatot, ha

csak kicsit is emlékeztetett a vörös keletre, s most - szégyenszemre kilincselni...!? Ma már világosan körvonalazódik, hogy bár elmentek az oroszok, az ország kirablása percig sem szünetelt! A stagnáló ipar, a csökkent hazai fogyasztást sem tudja kielégíteni, ezért nagyarányú importra van szükség! Azzal kár dicsekedni, hogy exportunk 70-80%-a a nyugati piacra megy! Menne keletre, vagy távol-keletre, csak lenne mit exportálni és sokat! A külföldi beruházásokkal is túlzott a várakozás! Csak akkor lenne megalapozott, ha, mint mi, itt fektetnék be a profitot fejlesztés, vagy új munkahelyek teremtésére!

- Könnyű Neked, Ádám - mondta savanyúan az államtitkár helyettes - egy világcég koordinátora vagy, s ha nem jön közbe különösebb esemény, elnöke leszel! A piszkos munkát már elvégezték elődeid! Mi most végezzük azokat és egészen természetes, hogy a siker mellett vadhajtásai is vannak az átalakulásnak! A korrupció enyhe kifejezés a privatizációknál tapasztalható visszaélések megjelölésére! De hát a közmondás is azt tartja: ki mivel foglalkozik, azzal kenődik, vagy: nyomtató lónak a száját nem szabad bekötni!

- Tudomásom szerint, hisz jómagam is közük voltam, bár csak rövid ideig, nincsenek rászorulva a kenőpénzre az állami vagyon kiárusítói, de különben sem lehet a nemzet vagyonának magánosítását a nemzetközi szabadpiac bonyolítási eljárásaihoz hasonlítani!

- A felelősségre vonásnál mi is szigorúbb mércét alkalmazunk! De sajnos mennél bonyolultabb az eljárás, annál nehezebb nyakon csípni a hűtlen kezelőt, s ha történetesen sikerül is tetten érni, akkor is hivatkozhat még arra, hogy a pártkassza javára cselekedett, hasonlóan a korrupt olasz állami tisztségviselőkhöz! Azt tartják: a szabadságnak ára van! Mi sem vagyunk kivételek! De inkább magadról beszélj, ha ugyan nyilatkozhatsz egy magamfajta kis állami tisztviselőnek?! Nehezen magyarázható, hogy az általános pangás mellett a Ti üzemeitekben egyre intenzívebb a termelés! Amíg másutt leépítenek, nálatok a legmodernebb technikával felszerelt termelési egységek jelennek meg és ott ahol előttetek 30-40% volt a selejt, ma a legkényesebb exportigényeket is kielégítik! Tudom, hogy osztalékrendszert vezettetek be, a dolgozói tulajdon nálatok családi tulajdonná alakult át, de hát az első aratásig is élni kell, honnét a pénz, miből fizettek?!

- Miből, János...? Hát igaz, ami igaz, elég nagy vagyont örököltek apámék, amit aztán ők is gyarapítottak, többek között azzal is, hogy a profit feloszthatója részét is a családnak profitált tovább! De - rövid leszek: nem kótyavetyélték el az örökölt vagyont, hanem megháromszorozták azt! Nálunk az általános jólét mellett általános takarékosság uralkodik! Ez teszi lehetővé, hogy itthoni termelésünk profitálhatóságáig is megfelelő szinten tartást tudunk biztosítani az immáron elég nagy család minden egyes tagjának! Svájci bankközpontunk által nyilvántartott betéti számlánkról a család tagjai, a részükre rendszeresített hitelkártyával, bármikor lehívhatják a szükségelt összeget! Még eddig nem fordult elő komolyabb visszaélés, hibák előfordultak már, de inkább csak tapasztalatlanságból! Komolyabb visszaélés tulajdonképpen nem is lehetséges, mert nagyobb összegek felvételéhez a bank elnökének hozzájárulása szükséges, ha még nagyobbról van szó, ahhoz a mindenkori családfő adhat engedélyt! Jelenleg apám, utána ki tudja...?

- Ne szerénykedj, Barátom, tudtommal egyedüli fiúörökös vagy a családban, ami pedig képzettségedet illeti: Te háromból diplomáztál, mire legtöbbünknek egyből is sikerült! Aztán feleséged sem akárki - a stockholmi egyetemen nem osztogatják a katedrákat!

- A családi tanács nem köti nemekhez az elsőbbséget János! Kizárólagos követelmény a közösségi szellem, valamint rendelkeznie kell valamennyi adottsággal, melyek alkalmassá teszik arra, hogy az ipar és a kereskedelem jelenlegi, majd a közeljövő gyors változásai közepett sikeresen kormányozza a családot! Csak tíz percig kellene beszélgetned Viktória húgommal, és nem tudnád eldönteni, melyikünk a képzettebb, de ott a húgom férje, annak bátyja, aki jelenleg bankközpontunk feje, kívülük is van még két egyetemi tanár húgom...!

- Jó! Ne sorold! Ők bizonyára nem pályáznak a helyedre, Viktória húgod különben is a politikai pályát választotta, és amennyiben sikerül befutnia, komoly kormányzati tisztséget kaphat! Igaz is - mit szólsz a választási előkészületekhez?!

- Őszintén - nekem nem sok időm marad erre, de ha mint kormánypárti tudni akarod véleményemet, hát én nem hiszem, hogy ez a szemérmetlen magamutogatás a közszolgálati médiáknál, a minden más politikai erőt lefitymáló melldöngetés: csak mi vagyunk képesek kiemelni az ország szekerét a kátyúból, holott egyre süllyed, hasznára lenne a koalíciónak!? De véleményem szerint az ellenfél mindenáron való lejáratása is elsülhet fordítva! Továbbá: az erők polarizációja érdekében nyíltan fasiszta, félfasiszta szervezetek, mint a világ nemzeti népuralmista vagy népnemzeti szélső-jobboldali pártok megtűrése sem emeli a népszerűséget! Érdekes módon egyezik véleményem a szélsőjobbon helyet foglaló Király B. Izabelláéval, miszerint nemzeten belül káros a másság, a nemzeti kisebbség kihangsúlyozása! Ez örökös konfrontációt hordoz magával! A hangsúlyt a nemzeti egységre kellene áthelyezni, de nem nacionalista, soviniszta politikával, mint Csóriék teszik! A nemzeti egység érdekében örök időkre ki kellene iktatni a rasszizmust! Szerintem, ha valaki a magyaron kívül beszéli más nemzetiség nyelvét, vagy több nemzet nyelvét is bírja, de minden más tekintetben beleolvad a nemzet testébe, az magyarnak tekintendő! Nem kell messze mennem példáért: én négy nyelven beszélek perfekt, anyám szülei mindkét részről svábok voltak, apám maga sem tudja, honnét jött, azt talán jobban, hogy merre tart, harminchárom éves koromban ismertem meg, Magyarországon születtem, mindig is magyarnak vallottam magam, nyíltan, népszámláláskor is, s ha - tegyük fel - kétségbe mernéd venni magyarságomat, itt helyben kiverném mind a harminckét fogad!

- Csak huszonnyolcat, Barátom, négyet már elveszítettem! - Jót kacagtak a magjegyzésen - de különben, ami a nacionalizmus feléledését illeti, egyetértek veled! A háborgó Balkán és a feléledni látszó orosz pánszláv birodalom ijesztő közelségében Trianon revíziójáról beszélni bűnös könnyelműség! Ezt én hangsúlyozottan értésükre adtam az általad megnevezett személyeknek, de leintettek, mondván: nem az én asztalom, ne ártsam bele magam! Nos - ez eddig rendben is lenne, mivel azonban én is magyarnak születtem, és ugyanúgy szívemen viselem hazám sorsát, mint ők, nagyon nem szeretném, ha a két költő jóvátehetetlen szituációkba sodorná a nyugodt erőt képviselő MDF-et!

- Tudod mit - Ádám egészen közel hajolt a régi baráthoz - hagyd a politikát a politikusokra, én is azt teszem! Ellenben - ha jól emlékszem, Te a távol-keleti nyelvekkel bajlódtál, sikerült valamennyire elsajátítanod őket, vagy legalább egyet, a kínait?

- Nem csak valamennyire, Barátom! Felsőfokon beszélem az angol mellett a kínait is! A japánt, malájt - talán mondhatom, hogy középfokon!

- Nos - akkor nem kell aggódnod! Ha a nyugodt erő nyugalomba vonul, átveheted kínai képviseletünket, persze nem szeretnélek megsérteni ajánlatommal, hisz jelenlegi állásod... -

- Mondd ki nyugodtan, hogy bizonytalan!

- Nem azt akartam mondani, de ha már Te kimondtad, tegyük hozzá: megtisztelő, de labilis! Amíg az előbbi rendszer által sértett generáció ki nem hal, itt a jelek szerint nem lesz nyugalom! De még utána sem egy jó ideig: kiutált kétkeziek /üzemi munkások/, a privatizáció, kárpótlás útján földhöz jutott, de anyagi bázis híján rövidesen ismét földnélküli, volt szövetkezeti parasztság, az iskolákból kikerülő munkanélküli fiatalok, stb....., beláthatatlan bonyodalmakat okozhatnak! Az egyházi tulajdon részbeni visszajuttatása, a kárpótlási jegyekkel manőverező kormánypolitika esetleg arra lesz jó, hogy a hatalmat ismét megszerezzék, utána azonban jön a feketeleves, s még nem volt eset a történelemben, hogy egy általános népfelkeléssel szemben, a hatalom eredményesen felvehesse a harcot! Mi komoly összegeket ruház-

hatunk be itthon is, de a társadalom különböző rétegeinek szintézisére /egyesítés/ jobbak a kilátások távol-keleten, ezért a család vagyonának legalább harmadával beszállunk elsősorban a kínai ipar modernizálásába, aztán majd - legfeljebb: mint a sakktáblán...! Mivel családunkban megtalálható szinte minden fajtájú, típusú ember, nincsenek előítéleteink! Most pedig Te jössz!

- Nem is tudom, mit mondhatnék, olyan váratlanul ért ajánlatod! Gyerekkori álmaim teljesülhetnének, de mit szól hozzá a családom, feleségem, két kiskorú gyermekem? Ugye adsz némi gondolkodási időt? Aztán ugye megkérdezhetem, milyen minőségben szerepeltetnétek, tekintve, hogy szigorúan családi vállalkozásról van szó?

- Az teljes egészében tőled függ - válaszolta Ádám - vagy családtagi minőségben, de megegyezhetünk fizetségben is! Én jobb szeretném, ha elfogadnád előbbit! Természetesen módot adunk ahhoz, hogy megismerj bennünket! Szűkebb családunkban több a magasan kvalifikált személy: professzorok, egyetemi tanárok, mérnökök, sőt európai hírű művészek, a bankárokat már meg sem említeném, és azt sem, hogy működési területünk kiterjed szinte valamennyi országra - gondolom - családoddal együtt nem esne nehezedre beilleszkedni közénk! Ezt annál is inkább mondhatom, hogy apám kimondott óhajára két kishúgom, egyik vérszerinti, másik örökbefogadott kis bosnyák lány, illetve már asszony: egyik sógorom felesége -, iskolaév után átköltöznek Kínába, s ott folytatják tanulmányaikat! Jelenleg Budán, két kínai egyetemista /fiú, lány/ készíti fel őket, ha elfogadod ajánlatomat, rövid úton megismertetlek velük! Tiencsinben fognak berendezkedni, ahol egyelőre csak egy számítógépes bankfiók áll rendelkezésünkre, de - amennyiben áttelepültök - akár a mieinkkel együtt is lakhattok, természetesen a család vagyoni helyzetéhez méltó környezetben! A választásokig elég időd lesz megfontolni, de még abban a helyzetben is mérlegelendő, ha siker koronázná választási erőfeszítéseteket! Neked, mint közgazdásznak, mindenképpen jobban megfelelne az a munkakör, s hozzá még: ott, igazi tulajdonosként bontakoztathatnád ki képességedet...!

- Köszönöm, Barátom - az államtitkár-helyettes szinte már feltűnően szorongatta Ádám kezét, hogy a körülöttük ténfergők figyelmét is magára vonta - megmondanád azt is, hogy minek köszönhetem bizalmadat, hisz eddig - legalábbis - ellentétes platformon fejtettük ki tevékenységünket?!

- Engem, Barátom, nem köt semmiféle platform! Az ideológiai elképzeléseket pótolja a családom iránti hűség, és mint már mondottam: időm sincs filozófiai téziseket gyártani! Ami pedig a bizalmat illeti: jó közgazdásznak ismertelek meg, de a legfőbb érv kínai nyelvtudásod! Na és, hogy egészen kielégítsem kíváncsiságodat: nem emlékszem, hogy annak idején Te egyszer is emlékeztettél volna fattyúságomra, mint jó néhányan tették - gondolom irigységből előmenetelem miatt, pedig egyáltalán nem volt irigylésre méltó sorsom! Emlékszel? Mama kedvencének, cukorbabának becéztek, de inkább: csúfoltak!

- Most lenne okuk irigykedni Rád! Majd megkereslek, most azonban abba kell hagynunk, mert mint látom, egyik költőnk ránk figyelve, súg-búg a „hosszú hajú veszedelemmel”.

- Csak nem félsz az asszonytól?

- Nem, nem! Nincs is itt a feleségem! Ez a hosszú hajú férfi, a rádió-televízió intendánsa!

- Az más! Bocsáss meg! De, ha bárki által is kellemetlenséged lenne, tudod, hol találsz meg! Az állást fenntartom a részedre, bármikor érkezel, elfoglalhatod!

Eddig: Viktória és Ádám elbeszélése! Azt már távcső segítségével mi is láttuk, hogy a hosszú hajúnak nevezett „intendáns” sietős léptekkel közeledett a magára maradt államtitkár-helyettes felé, majd félre nem érthető gesztusok kíséretében magyarázatot kért tőle! A szavakat sajnos nem hallottuk, a mozdulatokból azonban kikövetkeztettük, hogy a hosszú hajú arra

hívta fel párthívük figyelmét, mit veszítene, ha a választások előtt átpártolna az Újszövetséghez! A jövőre való tekintettel: kit hova tegyünk a remélhetőleg változó palettán, szívesen ott maradtam volna még, vagy legalábbis az ünnepség fénypontjáig, de elfogott egy kis szédülés és mondanom sem kell, Judit azonnal hazamenetelre szólított:

- Nem éri meg, Édesapa, ezekért a maskarába öltözött majmokért reszkírozni egészségedet! Bocsáss meg kifejezésemért, családunk tagjaira nem vonatkozik, ugyanis tudom, hogy ők szívesebben maradtak volna otthon, s velünk együtt csak megfigyelőkként vannak jelen!

- Persze-persze - mondtam - eleget láttunk a csillogásból, az ellenkező oldalt pedig ismerjük! Most már csak arra lennék kíváncsi: mire alapozza Kolosi, hogy a rendszerváltás után a gazdagon gazdagabbak lettek, de a szegények nem lettek szegényebbek?!

Mivel feleségem nem ismert tréfát, szedtük a sátorfánkat, s a megkezdett eszmecsere már hazafelé az autóban folytatódott:

- Hogy ne feledjük a témát - kezdte Anna - egyáltalán kik lehettek gazdagok a rendszerváltás előtt és kik voltak azok a szegények, akik nem lettek szegényebbek? Szerintem azok voltak gazdagok nagyjából, akik ma is azok, akik politikai pozícióikat gyűjtögetésre használták fel! A szegényeknél más a helyzet! Nem osztom Kolosi Tamás véleményét, mert részben azok voltak szegények, akik alacsonyabb beosztásban, ha módjuk volt is hozzá munkájuk mellett, vagy túl becsületesek voltak, vagy félénkek, ezért csak egy átlagos szinten tartásra tellett, részben pedig, akik nem is akartak kitörni az örökölt szegénységből és talán ők voltak kevesebben! A rendszerváltás után az állandó áremelkedések folytán vitathatatlanul szegényebb lett a középső réteg, s mivel a nyugdíjasok tömege is melléjük csapódott, nyilvánvaló, hogy a szegények tábora a váltás után háromszorosára emelkedett! Hivatkoznak a hat vagy hét milliárd valutatartalékra, természetesen dollárban értendő! Azt mondják: ha szegényedne a nép, miből telne a betéti állomány növelésére?! Hát nem nehéz kitalálni: részben még az elmúlt rendszer idején ide-oda dugdosott megtakarítások emelték meg ’90-ben és egy ideig utána is a lakossági betéti számlákat, részben pedig a gazdagodó gazdagok pénzmosásai folytán, és itt már szerepet kap a maffia is, mert a hitelből vállalkozók nem bankba, hanem anyagba, újabb beruházásba fektetik a felszabaduló tőkéjüket! De - ha az egyre nehezedő terhek finanszírozására a lakosság elkezdi kiszedni biztonságba helyezett pénzecskéjét, honnét fogja azt pótolni a kormányzat? Vagy engedi a fekete pénzmosást, vagy az állami, tartalékolt vagyonhoz nyúl!

- Nem tudom, Kedvesem - mondtam - mivel mással lehetne gyorsabban enyhíteni a népre nehezedő terheken, mint a termelés és az export fokozásával! Persze a békülékenység látszat eredményei mögött egyre zavarosabbá váló világpolitika, értem alatta a gazdaságit is, nem sok jóval biztat kontinensünk egészét tekintve sem! Éppen ezért kihívásnak is lehet tekinteni az új és régi gazdagok mai csillogását az operaházban! Akkor, amikor kukázó emberek éhesen kotorásznak ételmaradékokat keresgélve utcáról-utcára a fővárosban, de másutt is, csak itt a legszembetűnőbb, sokkal inkább szégyene, mint dicsősége annak az újsütetű demokráciának ez a harsány magamutogatás! Én azt hiszem: hibái ellenére is jobbat érdemelne ez a nép, mintsem, hogy a mindenki által kigyűlölt totalitárius rendszerből visszasüllyedjen a 150 évvel korábbi feudálkapitalista állapotok közé, amikor úrnak és papnak fialt először minden! Már pedig, itt, a felemás szólamok ellenére minden arra utal, hogy az elit revánsa van folyamatban a proletariátustól elszenvedett sérelmekért!

- Kedveseim - szólalt meg halkan Judit -, amit Ti józan életszemlélettel, azt én orvosként élem meg! Az emberi társadalom már most is a sugárhalál feneketlen szakadéka felett kintornáz: filozofikus eszméket, hitbéli meggyőződéseket, piacokat ütköztetnek, s nem veszik észre, hogy az a vékonyka kötelék, amelybe kapaszkodnak, amelyet szeretetnek nevezünk, egyre zsugorodik! Én tapasztalatból tudom, mit számít a haldokló embernek mindaz, amiért öklözik,

rugdalják egymást! Hát nem mindegy, hol húzódik a határ, ha úgyis felfordulunk? Mi értelme van a háborúnak, legyenek azok eszmei, vallási, vagy gazdasági indíttatásúak? És főleg mi értelme van az egyes emberek szempontjából? Nem lenne-e okosabb élvezni az életet, mint egymás kiütésén mesterkedni?!

Judit szavai mély hatást tettek ránk, s mivel egymás mellett a hátsó ülésen gubbasztottunk /az ünneplő öltözetre való tekintettel sofőr vezette a kocsit/ egymásba kulcsolt kézzel, magunkban igyekeztünk párhuzamot vonni az új rendszer két kirívó sajátossága: a fény, a pompa, majd a között, amire már a nyomor is enyhe kifejezés! Telehold volt, sugárkévéi szétszóródtak a kocsiban, s ebben a sápatag szürkeségben összekavarodott bennem jó és rossz: az élet megtartója és az élet megrontója egyetlen személybe sűrűsödött előttem, egyszerre láttatta Janus arcának mindkét felét, a kegyetlent és a jóságosat abban a pózba, amit egyiktől elveszi azt, amit a másiknak ád...! Mennyi hazugságot hordtak össze Istenről, Sátánról, erkölcsről, bűnről az évezredek hosszú során, holott mi sem bizonyítja jobban, mint ez a kettősség, hogy az ember semmivel sem kedvezményezettebb teremtmény a többinél! Minden más tulajdonságánál erősebb benne egzisztenciális ösztöne, melyet előszeretettel léleknek nevez, de mihelyt élettere kerül veszélybe, kegyetlenebb a legvadabb állatnál! Ember, Isten képmása...? Elkacagtam magam, de úgy, hogy szinte beleremegtem...!

- Mi történt veled, Édesapa - fordult felém Judit -, valami nagyon megtetszhetett, vagy éppen fordítva...!?

- Ahogy vesszük, Kedvesem! Eszembe jutott, amit mondott valamelyik este egyik, keresztény elveket valló főkorifeusunk: „valamit tennünk kell egyes népcsoportok túlszaporodása ellen, különben fejünkre nőnek!” Fekély a nemzet testén! - Ezt ugyan nem mondta, de arcáról leolvasható volt, s még siketnéma sem kellett ahhoz, hogy arcizmainak rándulásából olvassunk!

Bizonyára a cigányságra gondolt, csak nem merte megnevezni őket, nehogy a három hónap múlva esedékes választások alkalmával visszadobják a labdát! Nekünk nincsenek problémáink a cigánysággal, igaz?! Én azonban nem ezen kacagtam, vagyis csak részben! Az ember természetbeni minősítését boncolgattam magamban: van-e alapja annak, hogy Isten képmásának valljuk magunkat? Tudás, alkotóképesség, szeretet...?! A bölcselők a szabad akaratra hivatkoznak...! Hát, ami azt illeti, minden létező valami rendelkezik belőlünk annyival, amennyi fennmaradásához szükséges! A különböző fajok kipusztulását nem az életösztön hiánya okozta vagy okozza máig, hanem: vagy a természetben hirtelen bekövetkező katasztrófa, vagy egyéb erőszakos beavatkozás...! Ide sorolhatjuk a már említett főkorifeus által ki nem mondott mesterséges beavatkozást egyes népcsoportok számarányának csökkentésére! De ha egyes vallások látszat ellenkezése ellenére, törvények szabályozhatják a magzat méhen belüli elpusztítását, kísérleti célra történő felhasználását, akkor minden, ami az isteni képmásra utal, hazugság! Azonkívül, hogy emberré fejlődtünk az evolúció folytán, hazugság, képmutatás minden, még a bölcs jelző is! Ugyanis semmi nem létezik, amit ne mocskolna be az ádáz hatalmi- és kenyérharc, ami még a fejletlen férgeknél is kimutatható!

- Mit lehet ehhez szólni?! - Judit kérdés-feleletére Anna válaszolt:

- Csak annyit, Kedvesem, hogy ne hagyjuk magunkat mások által befolyásolni! Éljünk, szeressünk, mint eddig, aztán jön, ami jön...! Ha a felebaráti szeretet az, ami megkülönböztet bennünket a férgektől, akkor nem sokan járnak előttünk!

A böjti szelek kibontották a már nem várt fagytól jéggé dermedt szirmait, s azzal egy időben szárnyukra kapták a választásokon induló pártok jól abrakolt versenyparipáit is! Országhatáron belül-kívül rohangásznak, okádva magukból a „zabbal” együtt felzabált mocskot! Hivatkoznak ugyan etikai kódexre, de amikor a legkeresztényibb erkölcsre esküdözők, a

leggátlástalanabbak részigazságokkal kevert hazugságokkal hajigálják a volt állampárt reformista szárnyából alakult szociáldemokrata beállítottságú szocialista vezetőit, az erősebb liberális testvért is a „baloldal” szekértáborába sorolják, s bár logikusabb érvelésekkel a másik oldal is akcióba kezd, kíméletlen harc veszi kezdetét a kormánykoalíció és ellenzéke között! Kiegészítésként csak annyit: ha a reform-kommunistáknak nevezett személyek nem nyitnak a demokrácia irányába, akkor ezek a részben indokolatlanul mocskolódók még ma is kopogtathatnának az ajtón! Remélem lesz annyi esze a népnek, hogy a választások napján nem a bosszút lihegők instrukciói szerint döntenek, mert abban az esetben a bérek, nyugdíjak itthoni szinten tartása mellett az élelmiszer- és energiaáraknak 10-15-szörös nyugat-európai keresetekhez igazításával, ténylegesen lehetetlenné teszik az átlagpolgárok életét! A rádió, televízió köztiszteletnek örvendő szerkesztőinek kiebrudalását nem véletlenül időzítették mostanságra: lehetetlenné akarják tenni, hogy a lakosság tiszta képet alkothasson arról, hogy miféle üzelmeket folytatnak a háta mögött! A kormány és a kormányt adó koalíciós pártok által vezényelt médiák hazugságáradata ellen az ellenzéki pártok csak a méregdrága napi-heti lapokban, vagy a falusi-városi, helyhez kötött gyűléseiken védhetik álláspontjukat! Ha ez a demokrácia, akkor felesleges volt minden eddigi áldozatvállalás, mert ennél az eddigi, illetve előbbi totalitárius rendszer is jobb volt, legalábbis a népesség nagy többségére nézve! Már pedig a lakosság kis hányadát kitevő felső elit kiszorítósdija kizárólag a többséget képviselő munkástömegekre hátrányos! Hogy mennyire erkölcstelen a legnagyobb kormányzópárt demagógiája, mi sem bizonyíthatná jobban, mint a történelmi egyházak tiltakozása az ellen, hogy felhatalmazásuk nélkül, nevükben nyilatkozzon bármelyik párt, jelen esetben az MDF ügyvezetőelnöke, aki szerint a történelmi egyházak nem látnának szívesen egy, a jelenlegi kormányzattól balra elhelyezkedő pártot a hatalom csúcsán! De - a mindenáron való kormányra kerülés végett kétszínű politikát folytatnak a fiatal demokraták is! Az idősebb liberális párt mellett oldalazva kacsintgatnak a jelenleg hatalmon lévők irányába is! A minap Győrben bemutatott képviselőjelöltjeik: ügyvédek, orvosok, vállalkozók stb., hasonlóan magas képzettségű értelmiségiek, világos bizonyítékát adják annak, hogy mindig is a puhatestűekhez tartoztak! /gerinctelenek családja/

Most pedig hagyjuk ezt a tisztátalan politikai arénát, várjuk meg: tesz-e lépéseket a Közszolgálati Médiák Nemzetközi Szövetsége tagjai érdekében? Vagy a demokrácia másutt is csak szagosított diktatúra?! A különbséget csak az illat minősége jelzi? Hát - lehet, hogy vannak ibolya, jácint, rozmaring szagú demokráciák, a miénk azonban nagyon is bürök szaga van! Ezért is, meg másért is lépjük át ismét az óceánt, szippantsunk egyet a floridai delfinfarm levegőjéből, öleljük magunkhoz a természet oktalannak tartott áramvonalas „tündéreit”, merüljünk velük együtt az öböl napsugárban fürdőző vizébe és engedjük el magunkat...! Próbáljunk azonosulni a két fiatallal, akik vagy egy tucatnyi tengerbéli rokon társaságában vízilabdáznak, kötélhossznyira a kísérleti állomástól! Azt ugye mondanom sem kell, hogy Méri, valamint Ferenc-Franz a két fiatal, a tengerbéli rokonok pedig a delfincsalád! A bójával jelzett kapukban egy-egy delfinlegényke valóságos akrobata mutatványokkal igyekszik ellensúlyozni Méri és Franz hosszú karjait, s ha mégis besikerül egy-egy gól, a győztes oldalon, középpontban Mérivel valóságos tánc kerekedik -, s hogy általában miért Méri csapata a nyerő?! Hát - az aranyhajú tündér, Napsugár szerelme, már eléggé vastag hassal tapossa a vizet és Ferenc-Franz, az ő oldalán játszók bosszúságára még öngólra is hajlandónak mutatkozik, hogy feleségének, valamint csapatának örömet okozzon!

- Ne hagyd magad, Franz - kiáltott át hozzá Méri -, dobjál legalább egyet, hadd örvendjenek a tieid is!

- Mindig a jobbik nyer, Kedvesem - kiáltott vissza Franz -, de azért egyet megeresztek! Vigyázz... hopp! - S már bent is volt egy kivédhetetlen - látod, Kedvesem, kár volt biztatnod!

Napsugár, az idősebb hím, Méri csapatának legerősebb játékosa, kilökte a kapuból Napóleont - fiatal, szépformájú hím, már a telepen született, ám ha erővel bírta volna is, kitért az abszolút tekintéllyel rendelkező Napsugár elől -, Méri egyformán szerette valamennyiüket, hátrahúzódott, homlokon csókolta imádóját /a delfinre értem/, aztán, hogy Napóleon, a fiatal hím se sértődjön meg, letette eléje a labdát:

- Húzz bele - kiáltotta - mutasd meg, hogy csatárnak jobb vagy! - Napóleon homlokán táncoltatva vitte maga előtt, majd egy óvatlan pillanatban nagyot lökött rajta és már bent is volt a ki tudja hányadik gól az ellenfél kapujában -!

- Hurrá! Éljen a csodacsatár - kiáltotta el magát Méri, de többre nem jutott sem ideje, sem ereje, mert valósággal habzott körülötte a víz, játékostársai farkukra állva táncolták körül, ám - az izgalomtól, vagy a túlerőltetett mozgástól, egyik pillanatról a másikra a habok közé hanyatlott, s ha kis barátai - majd mindenik nagyobb volt nála - alá nem dugják fejüket, elmerül! Persze Franz is mindjárt észrevette, hogy Méri előrebukott, de ha a nagy hajrában el is kerülte volna figyelmét, Ilonka, a már másodízben vemhes, ugyancsak fiatal delfin - Erikát követte Franz szereleminek lajstromában - ösztönös mozdulatát félre sem lehetett volna magyarázni: fejét Franz ülepe alá dugva dobálta maga előtt az ellenfél oldalára! Mire azonban ők a helyszínre érkeztek, Méri csapata a fejekből szinte hordágyat képezve elindult szeretett kapitányával a kísérleti állomáshoz, s Franznak Ilonka segítségével, éppen elég volt tartani velük az iramot, hogy egyszerre érkezzenek a helyszínre! A lépcsőfeljáró aljában átnyalábolta, majd lépcsőtől lépcsőig haladván, mint a hímes tojást, elfektette az erkélyen! Azt ugye látni kellett volna, miként dobálták emelet magasra magukat az óceán tündérei, hogy meggyőződjenek arról, ad-e magáról életjelt szeretett pártfogójuk, s csak azután hagyták abba, hogy látták felállni, majd Franz karjába kapaszkodva eltűnni az épület belsejében!

- Fáj valamid, Kedvesem? - kérdezte Franz, miután végigfektette Mérit a széles heverőn, majd fölé hajolva orvosként mustrálgatta, mérte vérnyomását, pulzusát...!

- Nem hiszem, hogy komolyabb bajom lenne - mosolyodott el Méri - megszédültem, de lehet, hogy csak az izgalomtól, ugyanis midőn Napóleon behajította a labdát, azaz a gólt hozzátok, majd mi egymásba gabalyodva ujjongtunk, megmozdult bennem, de - hitem szerint nem is egy..., mintha egy egész csapat rugdalódzott volna a hasamban, vagyis -, most is! - Megfogta Franz kezét, és a mozgó hasfalra helyezte - érzed? Ugye, mintha többen lennének!?

- Valóban - mondta Franz - nem fáj? Ha tudom előre, hogy így elcsúfítunk, s ráadásul még fájdalmat is okozunk...!

- Ó! Ez ezzel jár, Édesem! Nő vagyok, tehát vállalnom kell minden fájdalmával! Reméljük, hogy az öröm sem fog hiányozni! Van azonban hozzád egy kérésem...!?

- Mindent teljesítek, Édesem, amire ember csak képes lehet!

- Ó nem, nem olyan teljesíthetetlen, de - tudod eddig ellene voltam én is, hogy elvégezzük az ultrahangos vizsgálatot, nehogy elriasszon bennünket, ha valami szörnyűséget fog kimutatni, most azonban azt mondom: nézzünk szembe a tényekkel, hisz végül is - bármi légyen a jövevény, fel kell készülnünk a fogadására!

- De Édesem...?!

- Nincs de! Én a tudományos célra áldoztam testemet és bármilyen szörnyet is hajlandó vagyok világra hozni, ha cselekedetemmel a haladást szolgálom! Tehát visszaút nincs! Te különben is: elsősorban természettudós vagyok és csak azután az én - mondhatom azt, hogy mindenem?!

- Drága vagy! Mikor akarod, hogy megnézzük?

- Azonnal! Ha várunk vele, esetleg elbizonytalanodunk!

E párbeszéd folytatásaként átmentek a folyosó másik felén berendezett laboratóriumba, amelyből az ultrahangos berendezéssel is ellátott helyiség nyílott! Méri, de nem kevésbé Franz túlontúl izgatott volt, így nem csoda, hogy a várttal ellentétes eredményt kudarcnak fogták fel és megismételték a vizsgálatot, de a készülék másodszorra is ugyanazt vetítette a képernyőre, vagyis - szirén, azaz szirének helyett fiú-ikerpárt!

Méri felzokogott, Franz fejét verte a falba és csak jóval később, midőn már nagyjából lecsillapodtak, borultak össze:

- De hisz nekünk örülni kellene! - fakadtak ki egyszerre mindketten -!

- Istenem! Fiúk! Egyszerre kettő! - Méri lelkesedését lehűtendő Franz megjegyezte:

- Eddig azt hitték a családban, hogy egy félre sem vagyok képes, és íme...! Be kell jelentenünk apukáéknak! Ikreket még csak neki sikerült összehozni!

- Hát nem haragszol, amiért nem delfineket hozok világra, esküszöm mindenre, hogy minden tőlem telhetőt elkövettem a siker érdekében?! És mégis..., de a jelekből ítélve Te erősebb természetű vagy!

Franz átfogta Méri két vállát, s kissé hátra tolva egyenesen a szemébe nézett:

- Biztos vagy abban, hogy én voltam?! Ugyanis még nem volt alkalmam megbizonyosodni nemzőképességemről?

- Te bolond! Hacsak nem a levegőből, vagy a vízből kaptam a spermiumot!? Megnyugtathatlak, hogy én az első naptól kezdve, hogy megismerkedtünk, kívüled mással nem érintkeztem! Hurrikánt és Napsugárt a tényekből ítélve mellőzhetjük, ám, ha nem találnád elég meggyőzőnek állításomat, hajlandó vagyok most azonnal alávetni magam egy DNS vizsgálatnak!

- Bocsáss meg, Édesem - mondta Franz - kinek hinnék, ha nem Neked, de bizonyára számodra sem közömbös...!?

- Persze, hogy nem, Kedvesem - Méri, derékig érő szőke haját megfelezte és átvetette Franz nyaka körül, úgy húzta egyre közelebb magához - merem remélni azonban, hogy a két fiú számodra is felér két eleddig ismeretlen szirénnel. Aztán nincs veszve semmi, hisz itt van a Te Ilonkád, kb. ő is annyi idős terhes, mint én, és ha benne is nem csalódunk, ha Hurrikán, vagy Napsugár nem előzött meg Téged, akkor...!

- Akkor-akkor...! De sajnos én csak imitáltam kedvesem és Ilonka is fajtájabélit fog nemzeni, mint Te! De - még ha komolyan tettem volna én is a dolgomat, akkor is csak csekély esélyem lett volna Hurrikánnal, majd később Napsugárral szemben, hisz ők éjjel, nappal együtt vannak, mint ahogy mi is többet vagyunk kettesben, mint velük!

- Te csaltál? Nahát Franz ez nem volt szép tőled! De ebben az esetben mi okból vonzódik Ilonka mégis annyira hozzád?

- Valószínűleg azért, mert szeretem! Sok embert is szeretünk anélkül, hogy a legcsekélyebb szexuális vonzódás lenne köztünk! Ilonka és társai a természet még romlatlan élőlényei és sokkal erősebb bennük a kötődés fajtájuk, valamint azok iránt, akik barátsággal viszonozzák közeledésüket! Talán gyanútlanul ismerkedési szándékuknak köszönhetik sokuk vesztét is - besétálnak a minden hájjal megkent ember csapdájába! Ők nem hordozzák magukkal az eredeti bűn, azzal együtt a kételkedés terhét, mint mi...!

- Ezért is van az, hogy jobban érzem magam köztük, mint az emberek között - mondta Méri -, de gyermekeinkre való tekintettel valószínűleg gondoskodnunk kell egy hasonmásról, mert bár Napsugár gyengédségét sok férfi csak kapálja, elragadtathatja ő is magát és akkor...!

- Ne tegyük, Kedvesem! Ha eddig tudtatok vigyázni a kicsikre, ezután is fogtok tudni...! Nem szabad változtatni az általuk már megszokott környezeten, mert - a mi gyermekeink emberformájuk ellenére fogantatásuk első napjától kezdődően hozzá szoktak a vízi élethez és velük szemben is lépéselőnyben lesznek a kísérletek gyakorlatba vitelénél! Ami a hasonmást illeti, tudhatod, milyen nehezen barátkozott meg veled Hurrikán Szidónia távollétében és ha szülés után folytatni akarod, amire vállalkoztál, nem kell elölről kezdened!

- Rendben van! Ne változtassunk semmin! De nincs további imitálás! Magam fogom ellenőrizni, miként viszonzod Ilonka szerelmét, szülés után pedig karanténba zárlak vele együtt, hogy ne érintkezhessen rajtad kívül mással, persze rám ugyanezek vonatkoznak majd...!

- Mintha csak Szidóniát hallanám - morgott Franz -, de igazad van, nem volt ildomos részemről, hogy kibújtam a vállalt kötelezettség alól! Ígérem, hogy ezután, a lehetőséghez mérten viszonozni fogom Ilonka közeledését, szülés után pedig...!

- Arra már hadd legyen gondom nekem - válaszolta Méri kacagva -!

- Jó - rendben, hisz ha meggondoljuk - sok nőnek sincs megnyerőbb külseje, ha pedig intelligencia szintjét teszteljük, az elsők között szerepel...!

- És Napsugár?

- Ó! Napsugár egy szuper intelligens gentleman! Mindenféle szempontból rá mernélek bízni, de most ne örüljünk inkább egymásnak?

- Olvasol a gondolataimban, Édes!

E szavakat tett követte, s mivel, mint általában - ketten tartózkodtak a fedélzeten - a vízben, a vízből való feljövetelük után mezítelenségükkel nem botránkoztattak meg senkit, hozzákészülődésük csak annyi időbe tellett, hogy néhányszor alámerítkeztek az épület belsejében lévő édesvizű medencében a sós tengervíztől való megtisztulás végett, s máris még ott a medencében hevesen összeakaszkodtak. Ott, az öböl felett ringó épületkomplexum édesvizű medencéjében, kimerülésig tartó szeretkezés után folytatták az abbahagyott beszélgetést, de már az egész emberiségre vonatkozó, az egész Földgolyóbist érintő témákat boncolgatva:

- Mondd, Édes - fordult kérdéssel Méri Franzhoz - van egyáltalán értelme annak, hogy feláldozzuk magunkat a tudomány érdekében? Hisz, mint mondottad: kedves, intelligens lények a mi delfinjeink, de mégis csak állatok és a velük való érintkezést egyfajta lealjasodásnak is tekintik sokan embertársaink közül...!

- Édesem! A tudomány érdekében még az is megengedett, ami más esetben bűn lenne! Ilyen nagy horderejű dologban pedig, mint a mi kísérleteink - manapság már nemcsak a tűzhalál elől, az éhhalál elől menekülő, szorongatott embernek is, az óceánok lehetnek még hosszú időre menedékei! A legújabb kori népvándorlás, amely most zajlik, nem oldja meg az emberiség problémáit! A keletről nyugatra tartó néptömegek, akár háború keretében, akár békés úton, a szocialista elosztás folyományaként, özönlenek, s előbb-utóbb feltöltik a ma még gyéren lakott területeket és bekövetkezik, amire egyes japán tudósok már jó előre felhívták a figyelmet: a jelenlegi szárazföld minden négyzetméterére jut egy-egy ember! Tehát mi a megoldás? Irány a tenger, vagy egy másik bolygó! Nem kétséges, hogy az előbbit részesítik előnyben, mert helyben található! A huszadik században, amelynek a vége felé járunk két nagy eszmeáramlat: a keresztény szocializmus, és az ateizmusra épülő marxizmus igyekezett maga mögé felsorakoztatni a szakadék felé rohanó emberiséget! Ha a kettő közötti össze-

hasonlítást - mennyiben szolgálták az emberiség javát - idő szempontjából vesszük, akkor az utóbbi többet tett az emberi haladásért, mint az előbbi, mert pl.: a sztálinizmusnak nevezett totalitárius rendszer, a kegyetlen gyilkosságsorozatok ellenére is, egy félévszázad alatt magasabbra emelte a Szovjetunióba tömörített népeket, mint a görög-keleti egyház által támogatott, isteni eredetére hivatkozó cárizmus évszázadok alatt! Nem vitás, hogy a krisztusi ideál lenne az emberi tökély felsőfoka, de ahogy múlnak az évszázadok, egyre inkább távolodunk tőle! Az öreg Diogenésztől származó mondás - nappal is lámpással járt - embert keresek! - korunkban hatványozottan érvényes! Bizonyossággá vált, hogy szavakkal nem lehet megváltani a világot! Az eszmék származzanak bárkitől, anyagi bázisok nélkül, még jóakarat mellett is előtt-utóbb kifulladnak! Erre az időre készülünk fel mi! Ezért a kísérletek, s ha nem is megváltani fogjuk a világot, ha sikerül létrehozni egy vízben, szárazon egyaránt élni tudó szuperlényt, megmentjük az emberiséget a kipusztulástól!

- Bocsáss meg, Édesem, de a jelekből ítélve egyelőre mi is csak beszélhetünk!

- Ezt ugye nem mondod komolyan - Franz nagy szemeket meresztett Mérire -, akkor mire való lenne ez a sok milliót számláló kísérleti telep?! Az a tény, hogy eddig nem sikerült a kereszteződés, még nem jelenti a kísérletezés hiábavalóságát! Egy biztos: két észlény összeházasításából előbb lesz egy szuper valaki, de nevezhetjük bárminek is, mintha hosszadalmas evolúciós fejlődés eredményezné! Nagy kár, hogy a társadalom elitértelmisége a régi, már bukott eszmeáramlatok málladozó köveit rakosgatja újra és újra egymásra, ahelyett, hogy egy, az egész emberiségre nézve járható utat köveznének, mint pl. mi tesszük!

- És mi lenne ez az út?

- Visszaállítani a szó valós értelmében a bibliai család szerepét, de Káinok nélkül és az egész természetre vonatkoztatva!

- Édesem - Méri két karját ismételten átvetette Franz derekán, és szenvedélyesen magához szorította - áldom azt a percet, amelyben úgy döntöttem, hogy felbontom a filmgyárral kötött szerződésemet és még ha kivert kutyamód kellene is távoznom, megkísérlem feltörni ezt a kemény diót!

- Gondolod, hogy helyesen cselekedtél?

- Nemcsak gondolom, biztos vagyok benne! - E szavakkal egy időben az előbbinél is viharosabb ölelkezésbe kezdtek még mindig a vízben, miután pedig lecsillapodtak, alsó végtagjukkal mintegy merevgörcsben - hanyatt vágták magukat, úgy hűtve le a testüket emésztő szerelmi lázt...! - Úgy határoztam - folytatta Méri, mit sem változtatván testhelyzetén - következő filmünket magam fogom megrendezni! Van elegendő pénzünk hozzá és azonkívül is minden rendelkezésünkre áll: stáb, terep, de mindenekelőtt a főszereplők! Csak akkor fogjuk nyilvánosságra hozni, amikor már kész filmtekercsekkel rendelkezünk, nehogy újabb tragédia következzék be! Mert - bár teljes mértékben osztom véleményedet a bibliai családdal kapcsolatban, a Káinokat nem hiszem, hogy ki tudjuk küszöbölni! Azok jelenléte - nem tudom ugyan a választ mi okból - de benne van a teremtés koncepciójában és akár tetszik, akár nem, számolnunk kell velük!

- Meggyőződésem - mondta válaszul Franz -, hogy én is hálát adhatok a Gondviselésnek érted! Ha nem lesz ellenedre, azt hiszem, azzal viszonozhatom szerelmedet leginkább, hogy ha ezután nem csak imitálom a kísérletekben való részvételemet, hanem tevőlegesen is bekapcsolódom...!

- Hogy mennyire nem lesz ellenemre, Édes - az első néhány alkalommal még segítséget is nyújtok hozzá! Ha kipihentük magunkat, akár kezdhetjük is!

- Ma már elég volt belőle, Kedvesem! Ezenkívül - nem hiszem, hogy Ilonka megelégedne annyival, amennyit hagytál bennem, ellenben semmi akadálya annak, ha Te esetleg folytatni akarnád Napsugárral!

- Nekem is elég volt, Édesem, de bizonyára izgulnak miattam, és célszerűnek tartanám lemenni közéjük! Te mondottad: jobb, ha születendő gyermekeink mennél többet tartózkodnak a vízben, mielőtt világra jönnének!

A szót tett követte és néhány perc múlva már ott úszkáltak népes családjuk körében! De - ha már a szerelemnél tartunk, maradjunk még kis ideig, csak másutt és más szereplőkkel...!

Budán vagyunk ismét, a régi házban, melyet átlátszó, plexi-üvegfalú folyosó köt össze az új épületkomplexummal. A család hazajövetele előtt drót-üvegből volt ez a fal, de az elvtársak, mintha azon akartak volna bosszút állni, vagy tán céltáblaként használták, s azzal együtt a mögötte épült üvegházat is! Pedig mennyi munkába és pénzbe került, mire olybá lett, hogy az akkor csodaszép Diana - még ma is szép, Jörg és Janzen édesanyja - a saját termelésű virágokból virágszalont nyithatott benne. De hagyján a munka és a pénz - az emlékek...! Az országból való kiutasítása előtt, ezek mögött a falak mögött élte zaklatottsága ellenére is boldog életét a rétegeződése ellenére is összeforrott család, a mai őse, amelynek tagjai közül ma már sokan az örökkévalóságból „emlékeznek” a boldog időkre! Amálka bárónő, Fannika, a kis francia tanárnő, Amálka nevelőnője, Viktória, a ma háromgyermekes fiatal Viktória lányom édesanyja, Margaréta grófnő, a svéd-magyar származású asszony, aki ábrázoló matematika-fizika tanár létére még öt gyermeknek is életet adott - sajnos közülük már csak ketten élnek: Therese és Auguszta, - Kisjózsi, Konrád, a mindig mindenkit megnevettető Anti, aztán Betti és Szilvia, de ők egyelőre csak eltűntnek számítanak, s végül Nellike, aki nyolcvan évesen is elsősorban a széplányok madámja volt, valamint Jörg, az após, aki fiatal diplomataként, kuplerájban fogant lányát már, mint neves egyetemi tanárt, egy újságban közölt kép alapján ismerte fel...! Persze sokan mások is elhunytak a gyönyörparadicsomként ismert ház régi lakói, barátai közül, de ők, mármint a fentebb említettek tartoztak közvetlenül is a családhoz! Az igazsághoz hozzátartozik még, hogy azért a több mint harmincéves jogtalan használat idején az elvtársak is megkímélték az öreg tölgyet, melynek gyökerei messzi évszázadokba nyúlnak vissza, melynek lombja alatt ipi-apacsot játszott a család apraja-nagyja, s a jelenben még, lomb nélküli vastag ágai, óriás polip karjaiként ölelik, óvják a „hősvértől pirosult” dicső múltat!

Mivel azonban szerelemről és szeretkezésről akarunk most beszélni, hagyjuk a morbid gondolatokat és vágjunk mindjárt a közepébe! Mint tudjuk, Janzent, Irmácska férjét Svédország pekingi követségére helyezték! A karácsonyi ünnepek után Janzen elutazott állomáshelyére, s úgy búcsúztak, hogy Irmácska iskolaév végéig itthon marad Grétáékkal! Az újdonsült férj azonban nem sokáig bírta nélkülözni és érte jött, mondván: ott is módjában lesz a nyelvtanulás és a következő évet már nagyobb eséllyel kezdheti, mintha itthon gyakorolná!

Tilda mama, akire a fiatalok voltak bízva, a neki szánt, de szemérmetlenül berendezett tükörszobát felcserélte egy szerényebbel, később pedig, mivel Ádám majd mindig külföldön tartózkodott, éjszakáit kis unokájával: Wotannal, valamint Melanival régi, pasaréti otthonában töltötte és csak nappalait a hidegkúti házban! A terep tehát szabad volt: Gréta és Tamás, valamint a kínai tanítóik: Csi és Te - a család valamennyi tagja csak így szólította őket - számára! A nappali órák kemény tanulással teltek, Csi és Te rövid idő alatt sokat akartak felmutatni, de nem kevésbé voltak szorgalmasak Gréta és Tamás, részben saját lelkiismeretük megnyugtatására, este azonban cincogtak az egerek, felváltva henteregtek a tükörszobában, áldva azokat, akik az emberi testet és annak kivirágzását, a gyönyört helyezték életük középpontjába! Most éppen Gréta és Tamás a soros, előbb a kör alakú, helyben összeállított heverőn, majd legurulva arról, a szőnyegen folytatták a gyömöszölést, egymás cibálását,

olyan tempóban, amilyenre csak egy tizenötödik évében lévő lány és egy tizenhetedik évében lévő fiatalember képes!

- Mit szólsz Csi és Te ajánlatához - nézett fel menet közben Gréta Tamásra - nem ártana egyikünknek sem a változatosság! Így, egymagunkban előbb-utóbb megunjuk egymást, viszont ha váltjuk a partnerünket..., - aztán igaz lehet az a közmondás is, hogy a változatosság gyönyörködtet...!

- Bolond vagy! - Tamás röviden, tömören válaszolt -!

- Mért lennék bolond? Csi nagyon szép és intelligens lány és Te sem utolsó! Hogy sárgák?! Hát Istenem - sárgák! Ha sokáig fogunk Kínában tartózkodni, a mi bőrünk színe is megváltozik!? Emberek ők is, mint mi! A kínai mellett az angolt és a németet is tisztábban beszélik, mint mi, miért ne kísérletezhetnénk velük?!

- Ne feledd, hogy ők mindketten nagykorúak, mi pedig kiskorúak vagyunk mindketten! Ha kitudódna, vége szakadna barátságunknak, s őket még ráadásul meg is büntetnék!

- Tőlük bizonyára nem tudná meg senki, mi pedig -, egyébként már hat hete nem jött meg a bajom, ha terhes vagyok, csakis tőled lehetek az, tehát nekünk is érdekünkben áll a hallgatás...!

Tamás, mintha hidegzuhany érte volna, hirtelen befejezte és felugrott:

- És ezt mért csak most mondod? Vagy Neked talán mindegy? Mit fognak szólni a szüleink? Örökre elválasztanak egymástól! De, ha Neked mindegy - a kínai vagy én, akkor jobb is, ha elválunk már most! Rajtad majd Judit mama segít, én pedig...!

- Kis hülye! Okosnak tudod magad, és az is vagy, de most ráhibáztál, mert én nem veszem igénybe Judit segítségét és másét sem! Arra hivatkozva, hogy Kínában fogjuk folytatni tanulmányainkat, idő előtti vizsgát kérünk! Ha nekifekszünk, három hét alatt átvesszük az anyagot, egy hónapon belül letesszük a vizsgákat, aztán irány a Kínai Népköztársaság, a többi majd ott megoldódik! Én különben a mai napig svéd állampolgár vagyok, és nyugodtan rám bízhatod magad! Neked csak tanulnod kell, minden továbbit én intézek!

- Hisz én nem is bánnám - Tamás megenyhült -, de közted és köztem óriási a különbség: Te, akárhogy vesszük is, egy grófi család sarja vagy és apukám szerint a családod kezében a világgazdaság egy óriási karéja összpontosul! Hogy fogadnának engem testvéreid, engem, a pap fattyúját...?

- Szamár vagy! Először is: az én családom már a tiéd is! Másodszor: nem egy pap, valamint egy grófkisasszony viszonyából született már gyerek! Harmadszor pedig: Te nem vagy pap, és remélem nem is akarsz az lenni, vagy ha igen, akkor áttérsz a mi hitünkre és nem lesz akadálya, hogy nőül végy! Persze senki nem kényszerít rá, és arra sem, hogy partnert cseréljünk, de ha benne vagy, legalább megtudod: tüzesebbek-e a keleti nők, mint mi, nekem pedig már úgyis mindegy: anyukám itt hagyott, apukámnak pedig minden fontosabb nálam!

- Ne légy hozzájuk hálátlan, Gréta! Ők mindent megadtak és megadnak nemcsak Neked, nekem is! Engem már az eddigiekkel is örök hálára kötelezteK, és azonkívül, hogy Téged szeretlek, de inkább: szerelmes vagyok beléd, nem lennék képes megbántani őket!

- Én nem akarom megbántani őket, de hidd el nekem: ha tanulmányainkban nem lesz visszaesés, ők még azon sem botránkoznának meg, ha menet közben gyereket szülnék! Mi minden tekintetben egy modern család vagyunk! Két szempont irányít bennünket: embertársaink és saját boldogulásunk! Amint tapasztalhattad magad is: nálunk igazán mindegy az, hogy ki, hogy vet keresztet, vagy egyszerűen leborul a nagy természet Teremtője elé, senki, semmire nincs kényszerítve, még a munkára sem! Ha nem tetszik valamelyiknek ez a

felszabadult rend, mert rend az van a családban, legfeljebb odébbáll! Nem hiszem, hogy van még egy hozzánk hasonló közösség, amelyben az egyenlőséget a szülő, gyermek, testvér iránti kötelességtudat motiválna!

- Nem is tudom, hová sorolhatnálak - mondta a fiú fejcsóválva - olyan fiatal vagy és mégis -, mintha egy sokat tapasztalt ember beszélne általad! Meggyőződésem, hogy Te minden tekintetben, még nemileg is érettebb vagy nálam, és ha nem sértődsz meg: rád bízom, döntsél Te helyettem is! Ha Te akarod, beleegyezem a partiba is! Csi szép lány, de én szégyellem magam előtte, hisz ő öt évvel idősebb nálam és sokkal műveltebb!

- Annál inkább megérti huzakodásod! Bízd rá magad, vagy tán jobb lenne, ha együtt ismerkednénk velük! Elég nagy ez a heverő, elférünk rajta négyen is, aztán a szex mellett a másutt egyébként visszafogott szavakat is elsajátítjuk! Valamikor is többen szeretkeztek itt egyszerre! Még Nellike nagyi eldobott szavaiból tudom, hogy miniszterek, bankárok hancúroztak itt hetéráikkal! Mi sem vagyunk alantasabbak, legfeljebb fiatalabbak, de a javunkra írandó!

- Nehogy megsértődj, egyszer véletlenül én is kihallgattam anyukámékat: szerintük anyukád és Betti néni mindig is egy ágyban feküdtek apukáddal! De hát ők ikrek voltak és talán különkülön nem is lettek volna képesek nyújtani azt, amit együtt! - Gréta felkacagott:

- Te nem voltál még apukámék hálószobájában, vagy voltál, de figyelembe sem vetted a három férőhelyes ágyat!?

- Valóban nem...!

- Na látod..., de hogy tudd: apukámék a jelenben is hármasban alszanak! Ők már úgy szokták meg, és ha jól tudom: igazán aludni sem tudnak, ha valamelyikük hiányzik!

- Hát - nem bánom! De Te viszed a prímet, én csak olyan másodhegedűs leszek ebben a játékban, mert csak játszani fogunk igaz? Kapj magadra valamit, aztán menj értük! Addigra én is összeszedem magam!

Néhány perc múlva bedugta fejét az ajtón előbb Csi, majd miután bátorítóan hátra intett, egymás után beléptek a szobába mind a hárman! Gréta tájékoztatta őket Tamás aggodalmairól, mert Csi azzal kezdte, hogy ujjai közé fogván Tamás állát, felemelte fejét, s így, szemtől szemben:

- Ne félj tőlem, kisfiú! Nem harap a néni, vagyis harap, de fájdalom és vér nélkül! Úgy nézz a testemre, mint egy valóságos szoborra és akkor elmúlik a szorongásod! Grétának igaza van: a közvetlen kapcsolat, amelyhez itt adva van minden, könnyebbé teszi a tanulást is! Mi nemcsak tanítóitok vagyunk, barátaitok is, s mint olyanok: minden tekintetben meg akarunk felelni elvárásaitoknak! Tehát...?!

- Várj, Kedvesem - szólt közbe Te - kizárólag önkéntes alapon kezdhetjük el, különben többet egyetlen szót sem ejtünk róla!

- Ne álszenteskedjetek! Igazán nem vall rátok - mondta Gréta, majd lecsúsztatta mezítelen testéről a még Szidóniától örökölt és általa is kedvelt szárit. - Nos, ki kezdi? - nézett maga köré. Választ nem kapott, ellenben Csi testéről is leomlott a bokáig érő selyem:

- Kövesd a mozdulataimat - szólt Grétához, mert ellenkező oldalon álltak - előbb egy kis bemelegítést -, különben Tamáska herkentyűje a bőr alá zsugorodik!

- Mindjárt alkalmad lesz tapasztalni a zsugorodást - morgott Tamás, majd lerántotta magáról apjára szabott pizsamakabátját, és derékon kapta az éppen feléje lejtő Csit - hadd lám - folytatta a „gyerek” - mennyivel tudsz többet, mint Gréta?!

Csi hanyatt vágta magát a heverőn, Tamás azonban még szorosabbra fogta derekát, majd:

- Ne oda, ide - és lerántotta a vastag velúr szőnyegre -! Ami pedig ezután következett: Csinek eszébe sem jutott harapni, mert Tamás nem törődve azzal, hogy Gréta mit művel Tevel a heverőn, azaz a heverő túloldalán, elkezdte adjusztálni a szerinte: nagyképű lányt... -

- Te bolond! Széthasítasz - nyögött fel Csi - nem gúnyból mondtam, amit mondtam!

- Legalább megtudod, hogy a kisfiúnak is lehet nagy - morgott ismét a fiú, de nem hagyta abba - rakd a lábaidat keresztbe a nyakamon, aztán gurulás előre-hátra...!

- Engedj el Tomika, majd inkább én - fogta könyörgőre a kis kínai lány -, mert annak ellenére, hogy öt évvel idősebb volt, kicsi volt és meglepően szép! Ha lett volna mersze Tamásnak, már előbb is kikezdett volna vele, de Gréta mellett, annak tudta nélkül, a lehetetlenséggel volt egyenlő!

- Na jó - mondta a fiú már kissé lehiggadva - forduljunk meg, aztán csináld a Te módszereddel!

- Tudtam, hogy Te jó fiú vagy, Tomika - válaszolt Csi felülre kerülve - és most, ha kérhetlek, ne csinálj semmit, bízd rám magad, meglásd: gyengédséggel sokkal előbbre jutunk!

- Nem bánom, tégy, amit csak akarsz, Gréta szerint is jobban teszem, ha rád bízom magam!

Csi nem szólt vissza, de a következő percekben már csak sziszegést, nyögdécselést lehetett hallani és hasonlóképpen a másik pár felől is! Hogy Gréta és Te között mi zajlott le, azt bízzuk fantáziánkra, tény azonban, hogy e naptól kezdve felcserélődtek a párok: Gréta az idősebb Tevel, Tamás pedig az ugyancsak idősebb Csivel került szexuálisan is szorosabb kapcsolatba és többé szó sem esett partiról! Az éjszaka további részében azonban hosszabb eszmecsere alakult ki közöttük Európa és Kína politikai, valamint gazdasági jövőjét illetően:

- A mi hazánk - mondta többek között Te - csak hozzávetőlegesen százszor akkora, mint a tiétek, lakossága pedig több mint százszorosa Magyarország lakosságának! Apukátok és a családotok meghatározó személyiségei nagyon előrelátóak voltak, amikor úgy határoztak, hogy nagyobb beruházásokkal besegítenek a Kínai Népköztársaság gazdasági felemelkedésébe, modernizálásába! Ha tekintetbe vesszük a ti családotok és a Kínában hatalmon lévő kommunista párt jövő koncepcióját, annak, aki figyelemmel kíséri a világgazdaság hullámzását, nem okozhatott meglepetést! Ha nálunk a jövedelem elosztást a nálatok, vagyis családotoknál alkalmazott egyenlőségi elvhez igazítják, ha Marx, Engels alapján véve igazságos elméletét, majd annak gyakorlati alkalmazását megtisztítják a torzulásoktól, akkor a Kínai Népköztársaság lesz az első és legnagyobb, ugyanakkor legerősebb hatalom mindenütt, ami emberközelbe hozható! Kérdezhetnétek most: ugyan miért, hisz jelenleg még nagyon is távol áll az elsőségtől?! Röviden tudok válaszolni: mert elsősorban is egységes néptömeg, de nemcsak egységes, óriási néptömeg! Ma, amikor Európában, Afrikában, de még Amerikában és a tőlünk nyugatra, délre fekvő ázsiai területeken élő népek is két egymással ellentétes erő: centripetális és centrifugális erőktől szenvednek, gazdaságaik magas recesszióval küszködnek, egyúttal nacionalista, soviniszta eszmék szaggatják szét az eddig egységes államokat is, nálunk felnövekvőben van a gazdaság és ezt a folyamatot legfeljebb csak könnyen elszigetelhető csoportok zavarhatják meg, a nemzet egysége vitán felül áll! Ugyanakkor: akárcsak Japán, vagy a kelet-indiai szigetek kis tigrisei, tanulékony nép vagyunk!

- Ne feledd szavad - szólt közbe Gréta - azt értem, hogy ezek után mi miért megyünk Kínába tanulni, azt azonban nem, hogy nektek miért fontos az angol, német, francia, és mint a tények igazolják, még a magyar nyelv tudása is?!

- Erre a kérdésre már válaszoltam, Kedves, de elmondom még egyszer is: ha a jelenlegi kínai hatalmi rendszer megszabadul torzulásaitól és - tegyük fel - a ti családi koncepciótokhoz igazodik, akkor rövid idő multával Kína a világ legnagyobb és legerősebb családjává növi ki magát! Egy kis kiigazítással: családi alapon szerveződött állammá!

- Nem tudom megérteni, miért éppen egy kommunista hatalom kerülne elsőként az általad említett pozícióba - Tamás miközben beszélt, fél szemét Csin tartotta, mintha tőle várná a választ - Kínát kivéve, még a volt Szovjetunióban is megbukott mind politikailag, mind gazdaságilag a „dialektikus materializmus”, de vele együtt a konzervatív kapitalizmus is, az egész Földön a szabadpiac lett irányadó, s ha a Kínából érkező hírek megfelelnek a valóságnak, akkor ott is a szabadpiac lépett az irányított tervgazdálkodás helyébe!

- Okos fiú vagy kedves, Tamás - Csi megértette, hogy a fiú tőle várja a választ, de talán azért is vállalta magára, mert Tevel ellentétben ő közgazdasági és jogi egyetemeken tanult - az igaz, hogy a proletárdiktatúrának nevezett gyilkos konglomerátum mind politikailag, mind gazdaságilag megbukott és ez alól Kína sem volt kivétel, ám ha körülnézünk, de maradjunk csak Európánál, a letisztult baloldal egyre erősebben hallatja szavát és egyáltalán nem biztos, hogy a kereszténységre hivatkozó, politikájukat tekintve konzervatívak lesznek erősebbek még a nálatok soron következő májusi választásokon sem! A német tartományi választások eredményei, s főképp, ha az olaszországi választásokon is a baloldal kerül hatalomra, meghatározóak lesznek a jövő Európájának megformálásában!

- Én, még ha nem is minden tekintetben, de alapjában véve taknyos gyerek vagyok - mosolyodott el Gréta - ennek ellenére nyitott szemmel járok, és nehezen tudom elképzelni, hogy az alacsony sorban élő kínai munkás az olaszországihoz hasonló helyzetbe tudná magát hozni, korrupt funkcionáriusainak leépítését illetően! A minap láttam a tévében - nem tudnám megmondani miféle ünnepség alkalmával - hogyan páváskodtak a vezető klánok a főhelyeken, az egyszerűbb, de sokkal nagyobb létszámú hallgatóság pedig szinte önkívületi állapotban tapsolt, mintha csak kizárólag jól öltözött és kihízott vezetőit ünnepelné!

- Igen, ez jelenben még sok helyütt tapasztalható - mondta Csi -, de biztosítlak benneteket, hogy a kínai munkás semmivel sem butább az európainál, és arra alkalmas időpontban külön tudja választani az ocsút a búzától! Egyet azonban, ha megengeditek, még megjegyeznék: a jelenlegi klánok sem annyira mohók, hogy az egyszerű nép egy jelentős részét, mint pl. nálatok is, hagynák annyira ellehetetlenedni, hogy kutyák módjára kukákban kotorásszon ételmaradék után!

Lentről ajtónyitogatás hallatszott...!

- Istenem, apukámék jöttek! - Gréta falfehér lett - most mivel magyarázzuk ki magunkat, ha feljönnek! - Maga köré nézett, majd - gyorsan kapjunk magunkra valamit, s majd azt mondom, hogy a nyelvet gyakoroljuk és még csak nem is hazudok!

- Igazat mondasz, Kedves - mondta neki Csi -, de nézd -, véres a lábad szára, mi történt? Tán nem...?

- De igen!

- Fáradt vagyok, maradjunk itt! - hallatszott lentről -!

- Nekem sem kívánja se testem, se lelkem, Édesapa! Tilda szobája most árva, ne másszunk lépcsőket, gyerünk oda!

- Istenem, de jó is vagy Te - sóhajtott fel Gréta - képzeljétek, megjött...!

- Mi jött meg? - néztek össze amazok hitetlenül, de már megnyugodva, hisz elmúlt a veszély!

- Hát a bajom - sóhajtott ismét nagyot Gréta - már hat hete, hogy...!

- Az más! - Csi átölelte a fiatal lányt - Te olyan drága vagy, még korai lenne! De most aztán lábujjhegyen indulás előbb a szobánkba, fiúk, lányok külön, utána - de ezt már Grétához - a fürdőszobába megyünk! Még jó, hogy a szári alattatok volt, különben bevérzel itt mindent!

Éjfél után egy körül járhatott az idő, midőn a fürdőszobában locsogni kezdett a víz. Mivel még csak készülődtünk a fekvéshez, Judit magára kapta hálóköntösét - éppenséggel Tildáé volt - s már az ajtóból visszatekintve mondta:

- Megnézem Édesapa, lehet, hogy a csap romlott el!

- Nem hiszem - mondtam - inkább kínai barátaink tisztálkodnak! De azért csak nézz utána! - A szót tett követte, Judit halkan nyitotta, csukta az ajtót, hogy fel ne ébressze az alvókat, de mekkora volt a csodálkozása, vagy inkább meglepetése, midőn a két lányt pillantotta meg a fürdőszobában, s éppen a száriból igyekeztek eltávolítani a már alvadt vért!

- Mi történt - kérdezte, szemét a vértől még mindig rózsaszínű szárin felejtve, majd hol az egyiket, hol a másikat mustrálgatta gyakorlott szemmel, s orvosként az első pillanattól tudta, hogy valami nincs rendben -?!

- Semmi érdekes, Judit anyuka - válaszolt Gréta - alvás közben jött meg a bajom és bevéreztem, ami rajtam volt!

- És mért száriban aludtál kicsim? Nem volt időd ledobni magadról?

- Gyakorlat közben elaludtam és Csinek nem volt szíve felébreszteni!

- Valóban asszonyom - egészítette ki a kínai lány - Gréta nagyon szorgalmas, nem ismert határt a tanulásban sem!

- És még miben - Judit gyanakvó tekintetet vetett Csire - van talán más hobbija is lányunknak?

- Erre Ön jobban tudná a választ, Asszonyom! Mindenesetre nagyon kedves, szorgalmas kislány, s ha így haladunk a tanulással, mire Kínába érkezünk, már akár előadást is tarthat!

- Köszönöm, kedves! Megnyugtatott! Vigyázzon kislányunkra, de azért nem szükséges erőltetni sem! Reggel találkozunk, most jó éjt! Ne nagyon zörögjenek, mert édesapának pihennie kell! Holnap, illetve már ma, nehéz napja lesz!

- Ne engedd, hogy mindenüvé magukkal hurcolják Vikiék! Neki már inkább pihennie kellene! A mi pártunk még nagyon is új keletű ahhoz, hogy kormányra kerülhessen, és nincs is rá szükségünk! Harcolja meg mindenki a maga részét! Apuka már eddig is többet tett, mint amennyi tőle telne! Törődjön veled, Dávidkával és nem bánnám, ha rám is több időt szánna!

- Való igaz Kicsim: édesapa sokat megy mostanában! De - tudod, az ő megjelenése felér egy programbeszéddel, és egyelőre nem tudják nélkülözni! A munkások, de a parasztok is tőle várják sorsuk jobbra fordulását! Egyelőre örüljünk ennek, kicsim! Persze - közvetlen hozzánk tartozóinkra kevesebb idő jut, így Rád is, de benne vagy minden gondolatunkban és ezek a kedves barátaink bizonyára azon vannak, hogy feledtessék veled hiányunkat! Ugye így van, Kedvesem?! - Csire tekintett -!

- Igen, Asszonyom! Nagyon szeretjük őt, és ha nem csalódom, mi sem vagyunk közömbösek számára!

- Köszönöm, Kedveskéim! - Judit együtt átölelte mindkettejüket - hisz, ha belegondolunk, valamennyien egy családhoz tartozunk, még akkor is, ha tagadnánk azt, ha pedig tudomásul vesszük, valamennyien boldogok leszünk! De most már tényleg mennem kell! Dobjátok el azt a vacakot, ha nem megy ki belőle és feküdjetek le ti is!

- Valami baj van, édes, sokáig maradtál - kérdeztem feleségemtől -?!

- Semmi különös, Édesapa! Kislányunknak álmában jött meg a havi vérzése és azt takarítják! Kedves ez a kis kínai lány, kedves és figyelmes, nem hagyja magára még ebben sem kislányunkat! Szerencsések vagyunk velük! De próbáljunk aludni, Édes, reggel időben szokott Viki érkezni!

- Pihenj le, Édesem! Nekem tíz perc elég az alvásból! Képzeld: a brazil szépségek jártak a fejemben - Antiék esti előadásán voltunk a gyönyörparadicsomban - ügyesek ezek a lányok, na és Anti - ha apja láthatta volna csak egyetlen egyszer is...!

- Tán velem nem vagy megelégedve, Édesapa?

Mivel én már ágyban voltam Judit mellém húzódott:

- Édesem - mondtam - Te vagy életem utolsó csodája, csillag, aki holtom után is felettem ragyogsz! De már egészen más jár a fejemben: az öreg Szentágotai professzor, aki ma, illetve tegnap a parlamentben, a magyar nép nevében megkövette a Holokauszt áldozatait! Fura helyzet - néhány hónappal ezelőtt a zsidóság deportálását, majd megsemmisítését, bár negatívan, de elősegítő volt kormányzót helyezték ünnepélyes keretek között hazai földbe ezek az urak! Nem tartom másnak, mint álszent szemforgatásnak ezt a gesztust, bár nem az öreg professzort ítélem el érte, hanem azokat az urakat, akik ezzel a felemás politikával akarnak kormányozni, esetleg fognak is a nép passzivitása folytán! Mi köze volt a magyar népnek a zsidók megsemmisítéséhez? Pelyhedző állú legényként ott sírtam én is a zsúfolásig tömött marhavagonoktól látótávolságon belül csoportosuló egyszerű emberekkel, magyarokkal! Sirattuk azokat a zsidónak született ugyancsak magyarokat, akiket az akkori urak, a mostaniak elődei kakastollasaikkal marhaszállító vagonokba zsúfoltattak, hogy azután minden embernek kijáró tisztelettől megfosztván a német megsemmisítő táborokba szállítsák! Érdekes módon Mikszáth békáinak kuruttyolását hallom: ú-rak-a-pa-pok-ú-rak-a-pa-pok! - Persze, nemcsak a papok: a papok által szentesített privilégiumokat élvező főrendek...! Egyes pártok, a kormány és a kormányt adó koalíció tagadása ellenére direkte antiszemita jelszavakra építik választási esélyeiket! Az áldozatokra való emlékezés alkalmával persze alkalmazzák a retorika minden fortélyát: „soha nem ismétlődhet meg az, ami negyvennégyben”, - de - mit sem ér a szószátyárkodás a tényekkel szemben! Itt van pl.: a televízió, rádió esete: egyenlőségről papolnak, ugyanakkor a híradásokban majdnem kizárólag a kormány és a kormányzó pártok tagjai szerepelnek, míg az ellenzék pártjai a támogatottságukhoz mérten szükségelt adásidőt sem kapják meg! Éppen csak felvillantják szereplőiket, s máris elkapják róluk a képernyőt! Hát mi lenne ez, ha nem a szabadság megnyirbálása, elszabotálása! Ejnye már - én is csak beszélek - beszélek, Te pedig már valahol a csillagokban jársz! Tán épp holt, volt férjed karjaiban pihened ki a napi fáradalmakat! Szegénykém! Kaphattál volna fiatalabbat is, de Te akartad...! - Sok volt Juditnak, amit Dávidka mellett még magára vállalt! Linda lányom és vejem Simon már kevésnek bizonyultak a család által fenntartott rendelőintézet ellátására, aztán Judit, a manapság gyakori daganatos megbetegedések professzoraként egyébként sem volt teljesen nélkülözhető, továbbá a bosnyák asszonyok...! - Aludj, Drágám, megszolgáltál érte, én pedig, mint az öreg Jób, aki Istenéből öregségére visszakapta mindazt, amit próbára téve őt elvett tőle, vagy mint Lót, aki Szodomából való menekülése után saját lányát véve házastársul alapított családot, virrasztok álmaid felett! Ha azonban sikerülne elaludnom, itt vannak körülöttünk a többiek, s ha azok nem is, a holt lelkek majd vigyáznak ránk!

Már félig az álom karjaiban voltam én is, midőn felriasztott a rádiótelefon és Ferenc-Franz fiam Floridából, majdnem úgy kiáltotta a készülékbe:

- Képzeld, Apuka, én is apa leszek, és elsőre ikrek! Hát nem csodálatos?! Ráadásul fiú mindkettő!

- Ez tényleg nagy öröm, Fiacskám - mondtam - aztán hogy néznek ki? Emberek lesznek, vagy...?!

- Még hogy emberek lesznek-e? Két gyönyörű iker fiúcska fickándozik Méri hasában! Láttam őket és Méri is! Ultrahangos vizsgálatot végeztünk!

- Az más...! Eszerint mégsem szirének lesznek?! Nem vagytok csalódottak?

- Ugyan, Apuka...! Majd legközelebb talán az is bejön, de most nagyon is boldogok vagyunk! Méri különben megfogadta, hogy szülés után mindketten karanténban leszünk egészen addig, míg valami eredményre nem jutunk! De ő is itt áll mellettem, átadom neki!

- Csók-csók, drága Apuka! Olyan boldogok vagyunk, hogy azt szavakkal elmondani nem lehet! Nagyon szeretnénk, ha a májusi választások után eljönnétek néhány hétre! Mi moment nem mehetünk, de az iskolák, a templom belső beruházásait fenntartom! Xénia küldje meg a terveit, és miután átnéztük, folyósítom az összeget! Csókolunk mindenkit! Ha nem jöttök, mi megyünk, de csak valamikor szülés után! Puszi, drága Apuka! Add tovább...!

- Csókollak én is, Apuka - köszönt el Ferenc is - majd hívom anyukát is! Bocsáss meg, hogy éjszaka zavartunk, de egyszerűen nem tudtunk volna reggelig várni az örömhírrel!

- Vigyázzatok magatokra, édes Fiam és most búcsúzom, mert nem szeretném Juditot felébreszteni! Fáradt volt szegényke, mert úgy alszik, mint a tej! Csók gyerekeim! Majd jelentkezünk mi is alkalmasabb időben!

Hogy a telefonbeszélgetés után mikor aludtam el, vagy el sem aludtam, csak ábrándoztam?! Lehet egyik is, másik is, tény, hogy Judit, felébredve ébren talált engem is és éppen csak el tudtam mondani neki éjszakai beszélgetésemet Ferencékkel, megérkezett Viktória Zsókával, a „papnéval”, akinek képviselői jelöltségéhez végül is hozzájárult az egyház, persze csak mint leányanya iratkozhatott fel a listára!

Viktória, mint máskor is, nyitva hagyta az ajtót maga mögött, s mindenkit fellármázott:

- Merre vagytok, Apucika? - kiáltotta már a bejárati ajtóból. A harminchárom éves, háromgyermekes asszony, pártelnök - jövendő - ki tudná előre megmondani, hogy még mi válik belőle, képtelen volt levetkőzni sokszor gyermekesnek ható, egyébként bájos modorát - indulhatunk, ha készen vagytok!

A csörtetésre persze mindenki felébredt! A kínai egyetemisták nappali tagozatosak lévén - már készülődtek - rendelkezésükre bocsátottam Szilvia, volt feleségem Volvóját -, de Gréta és Tamás is kidugták fejüket az ajtón. Gréta mindjárt Viktória nyakában termett, érdekes: jobban vonzódott féltestvéréhez, mint az édeshez, a stockholmi egyetemi tanár Fannikához! Műveltség tekintetében egyikük a bankszférához, másikuk az antropológiához értett jobban, mégis - annak ellenére, hogy Viktória a szárazabb, a számok, tőzsdei spekulációk tudósa volt, természetessége, vonzó jelleme, szinte bűvölte azokat, akik közelébe jutottak! Sokan azt hihetnék, hogy a libling szerepét töltötte be a családban, pedig ezt nem igényelte és nem is kapta. Számomra mindenik egyformán kedves volt, és ha nem csalódom, engem sem szeretett egyikük sem kevésbé, mint a másikuk! De ejtsünk néhány szót Zsókáról, Tamás édesanyjáról is: nem először találkozunk vele sem, azt azonban meg kell állapítanunk, hogy minden egyes találkozásunk alkalmával felfedezhetünk benne valami újat, nem csodálkozhatunk azon, hogy a cölibátusra kötelezett pap sem tudott ellenállni varázsának. Zsóka, annak ellenére, hogy csak középiskolát végzett, alapos műveltségre tett szert - valószínűsíthető, hogy minden tekintetben meg akart felelni teológus élettársa elvárásainak! Hagyjuk azonban a jellemzést, most nincs arra idő, Tamásnak sem jutott több az édes mamájából, mint Grétának nővéréből: üdvözölték egymást, s egyben el is búcsúztak! Igaz, még a mai nap visszaérkezünk, de hogy találkozunk-e? Általában késő estig tartanak az összejövetelek, és többnyire csak felugrunk

Juditért, mostanában csak ő istápolja a menekülteket, a többiek a választási előkészületekkel foglalkoznak...!

Néhány perccel Viktória és Zsóka megérkezése után gyengéd búcsút vettem én is az otthonmaradóktól, aztán irány a helikopterállomás! Fentebb, a hegyen, egy gyérebben beépített területen vettünk egy üres telket és általában ott szoktunk le- és felszállni! Mivel az autókat - az utóbbi időben többre volt szükség - a landoló pályán szoktuk hagyni, és a helikoptert sem hagyhattuk őrizetlenül, egy családot telepítettünk az előre gyártott elemekből sebtében felhúzott épületegyüttesbe...! Elég az hozzá, hogy hazulról távozván, egy félórán belül már magunk mögött hagytuk a fővárost, s egyenes irányt vettünk Pécsre, az ottani kulturális központba lett meghirdetve a párt képviselőjelöltjeinek bemutatása. Mi csak Zsókát vittük magunkkal, a többiek helyben vártak ránk. Zsókára baranyai születése miatt esett a választásunk, persze mellette még perfekt beszélte a német és a szerb-horvát nyelvet is! Pisti, öreg barátom, és mellette még két markos legény Anti - az öreg Anti - csapatából szintén velünk tartottak, csak ők a gépen várakoztak ránk. Velük, azaz inkább csak Pistivel, a mostanában osztogatott sok kitüntetést vitattuk:

- Nem értem - kezdte az öreg veterán még arra sem hagyva időt, hogy kényelmesen elhelyezkedjünk - honnét a fenéből a sok gyémánt, arany és egyéb veretes biléta, ha mint mondják: annyira szegények vagyunk? Miben jeleskedtek, vagy jeleskednek ezek a kitüntetett urak, úrhölgyek, a múltban, jelenben?! Talán, mert sikerült bevinni bennünket a gödörbe? Az igazán nem nagy érdem, azért inkább selyemzsinór járna, mint a török időkben, nem pedig gyémántokkal kirakott arany medália! Itt vannak pl. ezek a szerencsétlen vasasi bányászok...! Arra nincs háromszáz millió forint, hogy a bányát üzemeltessék, de arra van hatvan millió, hogy egyetlen banktanácsadót végkielégítsenek! Vannak millióik arra, hogy egy elfuserált kárrendezést népszerűsítsenek! Mi köze van a ma szerencsétlen fiatalságának ahhoz, amit egy emberöltővel, vagy kettővel ezelőtt elcsesztek elődeik? Most egy újabb emberöltőn keresztül nyögjék mások bűnös tetteinek következményeit? A gazdaságkutató intézet szerint az ország jelenlegi adósságállománya 25 milliárd dollár! Négy évvel ezelőtt ez az adósság 22 milliárd volt! Hát mennyivel jobb a kormányon lévők pénzpolitikája az előbbiekénél? Nem kell hozzá Bólyai, hogy magyarázza a pénzpolitika mechanizmusát: 45 év alatt 22! 4 év alatt 3! Hány oskolát jártál, fiam? - fordult hirtelen az egyik gorillához.

- Nem egészen hatot, Pisti bátyám - volt a válasz -!

- Na - hát - folytatta Pisti -, ha négy év alatt hárommilliárd dollár adósságot csináltak, ráadásul nem felépítettek, hanem leromboltak, akkor közvetlenül a háború után, amikor az ország fele romokban hevert, 45 év alatt sok lett volna az a 22 milliárd? Csak az övékhez mérve is jóval több terhelhette volna az országot, de számításba kell venni azt is, hogy a negyvenöt év alatt egy háború és egy pusztító forradalom üszkös nyomait is el kellett tüntetni! Egyetértek köztársasági elnökünk minap hangoztatott véleményével: nem lerombolni kell azt, ami már megvan, hanem korrigálva a hibákat, építeni tovább! Utálatos munkát végeztek annak idején Kun Béláék, Rákosiék sem voltak kíméletesebbek, de ha összevetem a ma hatalmon lévők bosszúhadjáratával, kezdem megérteni a proletariátus akkori érzelmeit és részben cselekedeteit is! Mondd, pajtás - ezt már felém - hány kétkézi munkás kapott magas kitüntetést a rendszerváltás után, ugyanakkor szinte naponta osztogatják egymásnak az urak?! Hová számítják egyáltalán a fizikai munkával értéket teremtő embert? Elfeledik ezek az urak, hogy a proletariátus felnőtt az egyébként korrupt, népi-demokratikus rendszerben és még egyszer négy évig sem fog várni, hogy hallassa szavát?!

- Azt a vitát nem vetted figyelembe, Pisti bátyám - szólt közbe Zsóka -, ami a parlamentben a külkereskedelmi miniszter: Kádár és az állami számvevőszék illetékese között lezajlott?

- Nem, Kedves, de ha elmondanád, szívesen meghallgatlak - gondolom mindannyian!?

- A Külkereskedelmi Minisztérium külföldi pazarló költekezését bírálta a számvevőszék, felemlítve a sevillai kiállítás kiadásait is! Mire Kádár miniszter úr a számvevőszéket Hitlerhez hasonlította tévedhetetlenség dolgában. De hát a számvevőszéket azért állították fel, hogy felfedje a hibákat! Ez alól a minisztériumok sem vonhatják ki magukat!

- Nem vonhatnák, Kedves, de ezek a négy év, azaz nem egészen négy év alatt csináltak maguk körül akkora pénzügyi gubancot, hogy azt rendbe tenni nem egy számvevőszékre lenne szükség! Ráadásul a választások előtt, az amúgy is hitelét vesztett kormányzat, érthető, ha berzenkedik a vizsgálatok miatt! Voltak, persze hogy voltak elcseszett beruházások a múltban is, most azonban az elcseszett beruházások mellett elcseszett leépítés folyik, s a jelekből ítélve: a munkahelyek leépítését menedzselőket jobban megfizetik, mint a múltban a munkahelyteremtőket!

- Hibák nélkül el sem képzelhető egy politikai, egyben gazdasági rendszerváltoztatás - szólt a mikrofonba Viktória, aki a gépet vezette - nagyobb biztonságban tudta magát és utasait, ha ő maga ült a kormánykerék mögött - én csak azon vagyok fennakadva, hogy amíg egyrészt akadályokat gördítenek a külföldi tőke beáramlása elé, másrészt igyekeznének siettetni...! Földet nem vásárolhat külföldi állampolgár, gyárat igen! Mi ebben a logika? Egyesült Európa csak úgy képzelhető el, hogy minden eddigi sorompót, amelyek akadályozzák az állampolgárok, a termékek és a tőke szabad áramlását, felnyitnak! Mennél előbb megy végbe a politikai és gazdasági élet összefonódása, annál előbb kiküszöbölődnek a különbözőségekből adódó tűzfészkek! Persze Európa egyesítése nehezebb, mint Észak-Amerikáé volt! Itt sok és évezredes hagyományokkal bíró államot kell egy nevezőre hozni, s ha csak Anglia és Írország példáját vesszük, akkor bizony nagyon távolinak tűnik az Amerikai Egyesült Államokhoz hasonló, Egyesült Európa! Pedig az emberiség jövője szempontjából minden más megoldás a kipusztuláshoz vezetne! A technika és a természettudományok mai fejlettsége mind politikai, mind gazdasági, mind pedig vallási szempontokat véve figyelembe, kizárja a tűzfészkek teljes lokalizálását, előbb-utóbb lángba borul az egész Földgolyó, vagy az élni és élni hagyni jelszó nemcsak szlogen lesz, hanem testet öltött valóság! Ettől még minden nép megőrizheti nyelvét, hagyományait, vallási szokásait, de mint ahogy egy a Föld-anya, egy az Isten, egyetlen nagy családdá kell összeállnia minden nemzetnek!

- Ismervén az ember összeférhetetlen természetét, Lányom, beszélünk, beszélünk róla, de egyre nehezebb elképzelni is, hogy valaha egyetlen nyáj legyen! Legfeljebb abban az esetben, ha a jelenlegi kettőszázmillióból marad kettő-három, de azok is nyomorékok lesznek! - Ezt már én mondtam, s még hozzátettem - a kettőszázmillió persze lehet kettő-, hárommilliárd is - s majd akkor és csakis akkor kezdődik elölről minden! Azért elölről, mert mire a nyomorékok egészséges nemzedéket nemzenek, úgy lehet, ismét évmilliók telnek el!

- Majd lent folytatjuk - szólt hátra Viktória - most kapaszkodjatok meg, leszállunk!

A nemrég rendbe hozott reptéren kocsi várt ránk, de nem is egy, többen kijöttek, hogy fogadjanak bennünket, nem okozott tehát problémát a kocsikon való elhelyezkedés, az egyik gorilla különben is a helikopter őrzésére hátra maradt! Viktória figyelmeztette őt, hogy el ne hagyja a gépet, szeme a televízió képernyőjén legyen - ipari, csak a helikopter biztonságát szolgáló -, hogy az esetleg közel merészkedő géprongálót idejében észlelje! Előfordult már, hogy a hátrahagyott őröknek használniuk kellett a fegyverüket, persze csak riasztásként, hisz mindenképp kerülnünk kellett a törvénnyel való összeütközést. Választások előtt, még ha jogos önvédelemből teszi is az őr, felhasználnák ellenünk ellenlábasaink!

Megérkezve a kulturális központba, Viktória bemutatta Zsókát, mint a párt megyei listavezetőjét! Kicsit szívtuk a fogunkat, számítva arra is, hogy elutasításban lesz részünk, de mikor láttuk, hogy Zsóka feltalálja magát: a vegyes lakosságú megye képviselői előtt magyar, német, majd horvát-szerb nyelven is megköszönte, hogy elfogadták jelölését, továbbá a

fogadó delegáció is örömének adott kifejezést a párt kisebbségi politikáját méltatván, megnyugodtunk! Azt hittük, hogy Zsóka előélete majd akadályokba fog ütközni az egyszerű emberek, főképp a hívők részéről, de senki még csak említést sem tett róla, sokkal inkább érdekelte a megjelenteket származása: apja német ajkú, anyja szerb lévén, a kisebbségi törvény elhúzódása - mondták többen is - nem fogja háttérbe szorítani a vegyes lakosságú megyét!

Még délelőtt 9 óra sem volt, midőn megérkeztünk! Azt hívén, hogy lévén hétköznap, kevesen leszünk, s inkább az idősebb generációra, a szabadfoglalkozásúakra, továbbá a munkanélküliekre számítottunk és mit tesz Isten - valamennyi korosztályt képviselvén annyian voltak, hogy az utcára is bőven jutott belőlük!

A műszakiak épp szerelték a hangszórókat megérkezésünk idején, hogy künn is lehessen hallani! Viktória Zsókával elsőnek hagyta el a kocsit, de nem jutottak messze, mert a szemfüles újságírók valósággal megrohamozták őket, nem kis gondot okozván Pistinek és az őrzésükkel megbízott gorillának, velem persze a kutya sem törődött, de ez sem véletlen volt, hisz még senkinek nem adtam interjút és lehetőség szerint mindig úgy helyezkedtem el, hogy a fény ne rám vetődjön!

Az első kérdések természetesen a televízió és a rádió körül kirobbant botrányra vonatkoztak:

- Hogyan értékeli elnök-asszony a rádió alkalmazottainak elbocsátását? - Az osztrák Die Presse tudósítója tette fel a kérdést - a kérdés magyarul hangzott el, Viktória azonban látta, hogy sok a külföldi újságíró, s a magyar választ elismételte németül, angolul, franciául:

- Kedvesem - mondotta - az értékrendszerem nem változott: a magyar rádió elit csapatának - úgymond - kizárását a médiából, a televízió Bán-féle forgatócsoportjáéhoz hasonlóan, politikai bakiként értékelem! Már másutt is tettem rá célzást, hogy a jelenlegi kormányzat az elejétől kezdve rosszul értelmezte feladatát, ugyanis nem leépítenie kellett volna, hanem kijavítani azt, amit az elődök elrontottak, és természetesen már a helyes mederben továbbépíteni...!

- És Ön, Asszonyom - a Die Welt különtudósítója Zsókától - mint a megye listavezetőjének, azonos a véleménye a médiaháborúról?

- Minden épp ésszel gondolkodó ember tudja hazánkban, Uram, hogy miért mostanra időzítették a rádió alkalmazottainak leépítését, de minket most inkább a vasasi bánya háromszáz dolgozójának elbocsátása érdekel és szeretném, ha utat nyitnának számunkra az előadás színhelyére, mert nincs elvesztegetni való időnk!

- Igaza van! Igaza van! - Bányászruhába öltözött szénporos munkások valóságos ékként hatoltak az újságírók közé, hogy utat nyissanak előttünk az előadóteremhez!

- Jól van, pajtik! Fasza gyerekek vagytok - köszönte Pisti, majd széttárva karjait, elindult az asszonyok előtt...!

- Minden kérdésre válaszolni fogunk! - ismételgette Viktória a feléje irányuló kérdészuhatagot lecsillapítandó, de nem állt meg, hanem lépést tartva az előttük haladó behemót emberrel - Pisti - a videokamerák kattogása közepett haladt egészen az emelvényig -!

Bent a teremben is újságírók töltötték meg az első sorokat, s egyszerre vagy félszáz videokamera irányult az érkezőkre. A hatalmas tapstól nem lehetett hallani egymás hangját sem, meg kellett várni, míg kissé csendesedett, s csak akkor emelte fel Viktória a kezét:

- Asszonytársaim! Uraim! - kiáltotta a mikrofonba - tekintve, hogy ma még Miskolcra, Ózdra, Diósgyőrbe is mennünk kell, lehetőleg kerüljék a felesleges kérdéseket! De - különben a megyei listánk vezetője a gyűlés után is itt marad, s ha maradnának megválaszolatlan kérdé-

sek, mi azonosulunk az ő válaszaival! Programunkat ismerik: egyetlen változtatással, miszerint mi nem ismerünk urat és proletárt, csak embert, minden benne van a bibliában, vagyis inkább annak újszövetségi részében, amelyet Jézus hagyott ránk! Szilárd meggyőződésünk ugyanis, hogy mindazokat a passzusokat, amelyek a hatalom, vagy a vagyontulajdonlás miatt egyeseknek több jogot biztosítanak, a hatalom egykori birtokosainak utasítására csempészték Jézus példabeszédei közé! Vonatkozzanak azok akár a császárra, akár a tékozló fiút visszaváró gazdag apára! Most pedig, ha nincs ellene kifogásuk, folytatom ott, ahol az első kérdésre adott válaszomat abbahagytam!

- Halljuk! Halljuk! - hallatszott még kintről is, mert a hangszórók kifelé is közvetítették a bent történteket -!

- Nos, Kedveseim, én nem hímezek-hámozok, kereken kimondom, hogy én nem hiszem, hogy mindaz, amit negyvenöt év alatt építettek, terveztek, rossz lenne! Csak egyet említek ezek közül: ma is azokon a hidakon közlekedünk Pest-Buda között, amelyeket részben még a seggfejűnek titulált Rákosi idejében építettek újjá! Véleményem szerint a világtörténelem legnevezetesebb gyilkosainak, mint pl. Néró, Caligula, a legújabb korban: Hitler, Sztálin cselekedetei között is akadnak olyanok, amelyek a köz számára jók voltak! Itt mindjárt megemlítem azt is, hogy a kereszténységnek is voltak sötét századai és az erkölcsi normák tekintetében nem hunyhatunk szemet a többi nagy vallás: buddhizmus, brahmanizmus, mohamedanizmus tanításai előtt sem! Csak a legnagyobbakat említettem, a magam részéről azonban, ami a lényeget illeti, tisztelem valamennyit! Továbbmenve: egyes épületek, szobrok még Krisztus urunk előtti időkből is helyükön maradtak mai napig! A római birodalom idejéből még több! Hitler Németországában sem romboltak le mindent a háború után és ennek ellenére ma Németország gazdaságilag a világ tőkés államainak egyik legerősebbje! A Sztálini Szovjetunió pedig egyelőre csak lazább államszövetségre esett szét, de egyáltalán nem lehetetlen az újbóli egységesítés mind politikai, mind gazdasági síkon! Ha a sztálini politika számlájára semmi más jó nem írható, mint a nagy háború után az ország felépítése a romokból, vagy a hatvan százalékos analfabetizmus megszüntetése még Szibéria legrejtettebb zugaiban is, e két tény miatt megérdemli, hogy ne csak gyilkosként emlegessék nevét!

Az elmondottakból adódik, hogy bármennyi rosszat csináltak is az úgynevezett szocialista, avagy kommunista „félmúlt” idején, nálunk is figyelembe kell venni, hogy felépült romjaiból az ország! A jelenlegi országgyűlésben úgyszólván csak diplomás embereket találunk és az úgynevezett szürkeállományunk nyugati szinten is megállja helyét! De - és most jön az egésznek a csattanója: ha annyira rossz volt az a félmúlt - annak ellenére, hogy minden tiszteletem azoké, akik szenvedtek benne - akkor azokat a diplomákat, amelyeket ezen idő alatt az egyetemeken elnyertek, be kellene vonni, meg kellene semmisíteni, mert tulajdonosaik csak rontanának az ország egyébként is rossz állapotán, ha mint ’90-ben, ismételten bekerülnének a parlamentbe! Szavaim természetesen csak azokra vonatkoznak, akik nem tudják, vagy ha tudják is, nem akarják megkülönböztetni a feketét a fehértől! Nem szeretnék senkit megsérteni, de egy „velejéig”, mint egyesek állítják, rossz rendszerben nem nevelődhettek jó vezetők! A tény pedig, hogy vannak azért itt nem kevesen becsületes, jóakaratú emberek is, igazolja, hogy a rendszer sem volt velejéig rossz!

A legnagyobb rossz hazánkban az értelmiség két részre szakadása, s közte a médiákban dolgozóké is! Hogyan fordulhatott ez elő, amikor szinte félévszázada ugyanazt az emlőt szívták? Nem találok rá más magyarázatot, mint azt, hogy egy részük a ’45 előtti volt úri osztály utódaiként, elődeik és saját kudarcaikért akarnak most fizettetni, másrészük a proletariátusból „kinőtt”, nagyrészt korrupt elit gyermekeiként igyekeznek helyezkedni, ki ide, ki oda! De hát mit gondolnak: mi lesz ennek a vége? A médiánál maradva: a nemzetközi újságíró szövetség vizsgálata pontosan az ellenkezőjét állítja az amerikainak! Utóbbiak az elbocsátások szükségességét állítják! Ha a gondolkodó ember nem ismeri fel, hogy melyik állítás fedi a való-

ságot, akkor kérem, figyeljen oda a diktatúra egyik legismertebb ellenzőjének, Walensának szavaira, aki nyíltan ki merte mondani, hogy nyugat félrevezette, becsapta a kelet-európai diktatúrákat megbuktató mozgalmakat! A közép-kelet európai népek csalódása egyértelmű a nyugat politikájával szemben! Ne higgyék a jelenleg hatalmon lévők, hogy nyugat megvédi őket szükség esetén, sőt - érzésem szerint Amerikának rövidesen elegendő problémája lesz közel- és távol-keleten és nem lehetetlen, hogy közel- és távol-keleti érdekeiért feladja, vagy legalábbis lazítja európai pozícióit! De azt hiszem ebből ennyi elegendő! Hogy nem kommunista, vagy kommunista-barát családunk, azt mi sem bizonyíthatná jobban, mint száműzetése! Emberségünk valódi indítékát pedig bizonyítja, hogy jelenleg a világ egyik legvagyonosabb családja vagyunk! A volt proletártól kezdve megtalálható köztünk szinte valamennyi kaszt, vallás, mindent egybevetve pedig: a római pápa által is meghirdetett „család” eszméjét valljuk, és készek vagyunk áldozni is érte!

Viktória szavait percekig tartó taps követte, majd a bányászok utat törve maguknak az emelvényhez - még Pistit is félre lökték - vállukra emelték úgymond: szabadítójukat!

- Éljen az Újszövetség pártja! Éljen a mi elnök-asszonyunk! - Majd egyikük kezében magasra emelkedett a kalapács, s messze-dörgő hangon belekiáltotta a mikrofonba: aki legény, az velünk! Az Újszövetség a fegyverünk! - Nemcsak a teremben, künn a téren is zúgott a taps, hosszan éltették a pártot, az egyetlen, amely nemcsak propagandisztikus jelszavakat hangoztat, hanem tevőlegesen is hozzájárul az ország talpra állításához!

A nagy jelenet után Zsóka asszony lépett a mikrofon elé:

- Szeretettel és segítőkészséggel telve üdvözlöm az itt megjelenteket, de azokat is, akik belefásulva a közélet fonákságaiba nem tartották érdemesnek eljönni, vagy még a régi, belénk rögződött félelemtől maradtak távol! Elsőnek engedjék meg, hogy bemutassam magam, nehogy később bonyodalmat okozzon előéletem, amely miatt hosszú évekig, igaz becsülettel, mégis kivetettként éltem egy katolikus pap élettársaként! Ebből a még ma is törvénytelen együttélésből született egy fiunk, akit apja sem tagadott meg, még annak ellenére sem, hogy több ízben kilátásba helyezték hivatásától való eltiltását! Szerencsére ez nem következett be, ma is ott végzi hivatásából adódó teendőit, ahová fiatal káplánként került, s hála a szeretett Kovács családnak, akik száműzetésükből hazatérvén, úgyis, mint egyedüli örökösök, visszavásárolták a volt grófi birtokot, majd azt követően a falu szinte teljes lakosságát velünk együtt, a család teljes jogú tagjaivá fogadták! Aki nem hiszi, meggyőződhet róla! Ma egyetlen közös családként építjük a különböző rendeltetésű iskolákat, önálló kórházat, egyetemet és egy ökumenikus istenházát, amelyben mindenki saját meggyőződése szerint tiszteleghet Istene előtt! Az épületek külső beruházási költségeit maga a nagy család, belső beruházási költségeit pedig egy, most már ugyancsak a családhoz tartozó amerikai milliomos hölgy, még a családhoz kötődése előtti vagyonából fedezi! Nemzetiségem dédszülőkig visszamenőleg: magyar, sváb, szerb, horvát és ki tudja még kikkel is keveredhettünk, ennek ellenére magyarnak vallom magam, tizenhét éves fiamat, az élettársamat pedig nevezze mindenki, ahogy jól esik a szívének, nekem az a fontos, hogy én szeretem őket, és ők szeretnek engem! Mivel tudom, hogy a papi nőtlenség nem isteni parancs, a legkisebb bűntudatot sem érzek miattuk! Ennyit rólam, és ha így elfogadtok, akkor továbbmehetünk!

Zsóka bejelentését nem követte taps, de egy magyar származású amerikai újságíró felállt és meleg szavakkal méltatta:

- Mély tisztelettel adózok Önnek, asszonyom! Bátorsága, mellyel felfedte választói előtt a mai Magyarországon még kényesnek számító problémát, hatványozottan méltóvá teszi arra, hogy képviselje egy a családnál is jóval nagyobb közösség, a megye érdekeit a parlamentben! Biztos vagyok afelől, hogy Ön és az Önhöz hasonló embertársainak, parlamenti szolgálatukat a nép életének jobbá tételére szentelik és nem arra, hogy az ország házában aludják ki

képviselői megbízatásuk mellett még mellékfoglalkozásként felhalmozott, busás haszonnal járó teendőiket! Ha megtehetném, javasolnám, hogy a megye választmánya egyhangúlag hagyja jóvá az Ön jelölését! - Többet, ha akart volna sem tudott volna mondani, mert a teremben jelenlévők, mintha adott jelre történt volna, valamennyien felálltak, s kézfeltartással jelezték, hogy Zsóka jelölését megerősítik! Csak e jelenet után tört ki az előbbihez hasonló viharos taps, a bányászok megint előrenyomakodtak, de Pisti megelőzte őket, hatalmas tenyerére ültette, s az emelvény fölé tartotta a kis, filigrán, de talpára esett asszonyt!

- Tégy már le, Te dromedár - rugdalózott Zsóka -, eleget mondtam magamról, nem szükségszerű, hogy alám is lássanak!

- Jól van na, Te kis béka - morgott Pisti, de úgy, hogy csak az előtte álló Viktória és a címzett hallhatta - azt tán megengedheted, hogy én tegyelek a piedesztálra?! - Miután pedig ismét elhelyezkedett a mikrofon előtt - természetesen Zsókára értem - az előtérbe nyomult bányászokhoz intézte szavait:

- Most mindenek előtt a Ti problémátok megoldása a legfontosabb, mert azzal, hogy a kormányzat egy hónapi időtartamra biztosítja foglalkoztatásotokat és a munkabért, még nem oldódott meg semmi! Akár választási fogásnak is nevezhetném a jelenlegi kormányzat részéről, mert amennyiben elveszítik a választást, megszűnik kötelezettségük! Mi mást ajánlunk nektek, de engedjétek meg, hogy ezt az ajánlatot ne én tegyem, hanem a család feje, aki háttérbázisunkat biztosítja, s tekintet nélkül magas korára, velünk jött, hogy saját szavaival igazolja pártunk programjának életszerűségét! Íme - mutatott rám - a mi szeretett atyánk! Amit ő mond, a mögött nem csak szavak, valóságos és hatalmas tőkeerő, egyúttal segítő jó szándék húzódik meg! Hallgassátok meg figyelemmel, mert az egyetlen és hosszútávra biztonságos jövőt fogja szinte tálcán nyújtani elétek!

- Köszönöm, hogy szót kaptam, mélyen tisztelt megyei választmány - kezdtem -, de mint előttem szóló két lányom már jelezte - tulajdonképpen az egész Újszövetség pártjának nevezett konglomerátum egy nagy családi közösség és csak azon belül tudok megoldást ajánlani munkahelyüket, kenyerüket vesztett bányász testvéreink számára! Természetesen nem egy hónapra, mint ezt szemforgató, csak magukra gondoló egyes vezetőink teszik, hanem egy életre! Én magam nem hiszem, hogy a Dél-Afrikában kitermelt szén ideszállításával együtt olcsóbb lenne, mint a hazai kitermelésű! Mindenesetre meg fogom vizsgáltatni, de bármint légyen is, a mi intézkedésünkig fogadják el a kormány ajánlatát, ha ők nyernek, ha mi, a választások után állandó munkát biztosítunk, ugyanis szándékunkban van megvenni a bányát, s Önök, amennyiben csatlakoznak nagy családunkhoz, jogos tulajdonukként üzemeltethetik tovább! Vagy tisztességes kamat mellett törleszthetik a bánya vételárát. Amennyiben csatlakoznak hozzánk, Önöknek csak becsülettel helyt kell állniuk a munkaterületen, a többit a család már a bankszférában, valamint az üzleti életben jártas tagjai elvégzik! Egy biztos: Önöknek többé nem lesz gondjuk arra, hogy miből, hogyan állítják elő a megélhetésükhöz szükséges pénzt! És mi ellenszolgáltatásként még csak azt sem kérjük, hogy az Újszövetségre, mint pártra szavazzanak. Én magam, mint mondottam: nem hiszem, hogy a dél-afrikai szén olcsóbb lenne ideszállítva, mint a hazai kitermelésű, főként, ha az ottani választások után, a többségi feketékből megalakulandó új kormány új, igazságosabb bérrendszert vezet be, s megszűnik az olcsó munkaerő! Erre a jelekből ítélve, mai vezetőink nem számítanak, pedig nagyon is reális következtetés! Óriási hibát követtek el az elmúlt rendszer vezetői is, amikor az olcsó olajra, gázra számítva, elhanyagolták a hazai szénbányászatot! A spekuláció nem volt rossz, csak figyelembe kellett volna venni a menet közben adódó nemzetközi konfliktusokat is és a kitermelés szüneteltetése mellett, állandó készenlétben kellett volna tartani a szénbányáinkat is! Ma a gázprogram keretében ugyanazt a hibát akarják elkövetni, de remélhetőleg a következő kormány az ország érdekeit is figyelembe fogja venni! Ne dőljetek be a hazug, félrevezető propagandának, harmad-, negyedrendű ügyekkel akarják elterelni figyelmeteket

az ország kirablásáról! Ide hozni kell a tőkét, nem kivinni! Az exportot csak megfelelő beruházásokkal lehet és kell is növelni! A jelenlegi helyzet az, hogy amíg egyrészt arról papolnak, hogy hazánkba áramlott a legtöbb külföldi tőke a rendszerváltás után, arról hallgatnak, hogy hazánkból áramlott ki a legtöbb tőke külföldre! Kérdezhetnétek: hogyan, mi módon? Hát úgy, mint az előző rendszerben: a privatizációs árbevételek és a felvett külföldi hitelek tekintélyes része be sem jött az országba, vagy ha bejött is, került-perdült, s míg az adósságteher a nép vállára, a megosztott tőke, kamatostul a hitelező és a vele egy követ fújó „kérelmező” zsebébe vándorolt! Mit gondoltok, honnét gyülemlettek össze Markos, fülöp-szigeteki elnök milliárdjai - csak példaként - hát az általam említett módon! Mivel, mint hallottátok, mi ma még az ország talán legsúlyosabb gondokkal küszködő városaiba megyünk, hogy ott is reményt keltsünk az elcsüggedt emberekben, halljátok hát, hogy én, akinek nemzetközi viszonylatban is széleskörű áttekintésem van a világgazdaság perspektivikus alakulására vonatkozólag, miben látom eladósodott, elszegényedett népünk boldogulásának zálogát: először is meg kell állítani az ország lakosságának egymástól való eltávolodását! Ez a folyamat elkezdődött az előbbi diktatórikus rendszerben és sajnos a mostani demokratikusnak nevezett, nem tudnám megmondani, hogy miben felerősödött! Szerény véleményem szerint, ebből a dezorganizált, szétzüllesztett állapotából, egyedül a szigorúan családi alapokra épülő szövetkezések emelhetik ki népünket, s ez vonatkozik földre, iparra, kereskedelemre egyaránt! Vagyis: összébb kell előbb húzódjunk, hogy aztán felerősödve birtokba vehessük az élet minden területét! Persze tudom - elméletünk gyakorlati megvalósítása bővebb magyarázatra szorul, de itt marad veletek az én kedves lányom - összekulcsoltam ujjaimat Zsókáéval - majd magasba emeltem - ő részletekbe menő választ fog adni kérdéseitekre!

Azt ugye nem kell mondjam, hogy mekkora tapsot arattam, hogy mekkora nehézségbe került kijutni az épületből, utána pedig egyesek képesek voltak a rendelkezésünkre bocsátott autók elé állni, hogy csak egy szót is válthassanak velünk, vagy ha azt nem is, hozzánk dörzsölhessék ruhájukat...!

- Mit gondolsz - szóltam Pistihez már a helikopter fedélzetén -, ha a külhonból hazatelepülni szándékozó hazánkfiai, persze csak a vagyonosokra gondolok - hozzánk hasonlóan járnának el, mennyi idő kellene ahhoz, hogy az ország szekerét egyenesbe állítsuk?

- Hát - ha kíváncsi vagy a véleményemre, már túl lennénk a nehezén, de szerintem ez idáig rajtunk kívül inkább csak hazardírozók jöttek! A nép vállára, mint mondottad is, inkább csak teherként rakódik rá a kárpótlás és a privatizáció! Eddig legalábbis így fest a dolog! Nem lesz könnyű a konchoz foggal, körömmel kapaszkodók eltávolítása, pedig, ha közben fejek hullnak is, meg kell tegyük!

- Ennek az átalakulásnak vér nélkül kell végbemennie, Pisti - mondtam - a nagy háború előtt is annyian voltunk, mint ma, vagy többen, elegendő volt eddig a sok hiábavaló áldozatból! Hiábavaló volt, mert nem előre vitte az országot, hanem hátra!

- Ez így is van, Pajtikám - válaszolta az öreg - azt azonban szem előtt kell tartanunk, hogy az „Újszövetség”, melyet névadónak választottunk, első századaiban a vértanuk ezreit, ha nem százezreit adta, később viszont ugyanannyi, vagy még több áldozatot szedett bigott, ma már részben nevetséges téveszméivel!

- Nos, Pajtikám - válaszoltam én is a megszokott becézéssel - ma is vértanukra van szükség, akik nem vérüket, hanem eszüket és erejüket adják az ügyért, de már a mai tudományok ismeretében és nem lenne arra ok, hogy bárki is visszavágjon!

- Jó, tudom, nem vitatkozok veled - morgott az öreg - arra az egyre azonban szeretném, ha választ adnál: hogy értékeled, miszerint a kormányzatnak nincs háromszáz milliója a vasasi

bánya üzemben tartásához, viszont van lelkiismerete háromszáz milliárdokat veszíteni csak azért, hogy egyes közösségi - állami - tulajdont magánosítson?!

- Nem az ésszerűség, hanem az elvakult gyűlölet és a gyors meggazdagodás vezeti őket, Pajtás! De amíg hozzánk hordják a preferenciális ügyletekből nyert dugi-tőkéjüket, addig nincs baj! Emlékszel? Markost említettem példaként - én már utasítottam Budát, hogy a közép- és kelet-európai pénz elhelyezőit külön listán tartsák nyilván, mert igaz, hogy a pénznek nincs szaga, de van tulajdonosa még akkor is, ha a tolvaj közvetítők mögé bújik! A mi bankjainkban elhelyezett lopott vagyon, kamatjaival együtt, arra alkalmas időben az ország rendelkezésére fog állni!

- Apucika - szólt hátra Viktória - tudod, hogy a becsületnek is ára van?! Nem fognak érte ismét száműzni?

- Hát - Kislányom! Amint mondják a papok, hogy jelenleg a sátán uralma alatt élünk, minden előfordulhat még, de mindennél többet adtak azok, akik meghaltak a hazáért!

- Ha ezt erkölcs felsőbbrendűségnek nevezzük, akkor meghajlok előtted, Pajtás, de azt, hogy egyes mai vezetők erkölcsi felsőbbrendűségüket hangoztatva formálnak maguknak jogot a hatalomra, nemcsak Jézus tanításával tartom ellentétesnek, bár nem titok, hogy sosem hittem és ma sem hiszek, így Jézusra való hivatkozásom is méltatlan hozzám, de az ENSZ emberi jogokat taglaló kartáját is figyelmen kívül hagyják ezek az urak, a keresztre való hivatkozásuk pedig egyenesen Isten-gyalázás, ha igaz, amit az egyház tanít: valamennyien Ádámtól és Évától származunk! Visszakanyarodva az általad mondottakhoz: hogy a sátán uralma alatt vagyunk - lehetséges, hogy ezek a legújabb kori keresztes lovagok egyenesen a sátán elitcsapatába tartoznak, ott ugyanis lehetnek kivételezettek!

- Ha nem hagyjátok abba - szólt ismét hátra Viktória - egyenesen a közepébe viszlek benneteket annak a sötét felhőnek és semmi biztosíték nincs arra, hogy kijutunk belőle!

Észak-kelet felől valóban egy átláthatatlan, hatalmas felhő közeledett, de oly gyorsan, hogy Viktória csak lefelé tudott menekülni, persze így is kaptunk belőle jócskán! Márciusi felhőszakadás jéggel keverve...! Vajon van-e különösebb jelentősége? Egy egyszerű juhász - gondoltam - jobban tudná a választ, mint a magukat felsőbbrendűnek nevező „címzetes szamarak”!

Alig hagytuk magunk mögött a fekete felhőket, a fekete zászlókkal feldíszített város, Miskolc fölé érkeztünk!

- Ugyan ki halhatott meg - fordult felém Pisti - valamelyik nagy kutya lehetett, különben nem lobogóznák fel a várost!

- A munkát gyászolják - világosított fel bennünket Viktória - ebben a városban van a legtöbb munkanélküli és a jelekből ítélve a lakosság megelégelte az ígérgetéseket és elszánta magát a tetemre hívásra! Kérdés - lesz-e merszük a kormány hivatalnokainak ide merészkedni?! Azok után, hogy évek óta bolondítják őket, nem csodálkoznék, ha megismétlődne Vályi Péter esete! Még Párizsban hallottam - miniszter, vagy ki volt, tény, hogy a még izzó olvasztótégelyek felett sétáltatták, aztán, hogy bukott, vagy lökték?! Az a bizonyos, hogy megégett!

- Jól emlékszem rá én is - mondta Pisti - kár volt érte! Talán az egyetlen üzemképes agyvelő volt abban az időben, s ha nem történik a balesete, ma én valahol a Titicaca-tó partján tetvészném indián asszonyaimat!

- Ezt még nem is említetted! Mért hallgattál róla? - kérdeztem.

- Még eddig nem került szóba! Vályi és a perui kormány között előrehaladott állapotban volt egy gyógyszergyár építéséről szóló szerződés és vállalatunk engem jelölt ki az ottani építkezés vezetőszerelői posztjára! Szerencsétlen halála után a peruiak elálltak a tervezett építkezéstől, de nemcsak ők, mások is, akik Vályi üzleti kapacitására építették kapcsolatukat az akkori Magyar Népköztársasággal! Ő volt tulajdonképpen az újmechanizmusnak nevezett gazdasági irányzat motorja! Ha a tyúkeszűek nem teszik el láb alól, már az ő idejében végbemegy a magyar és a nyugati ipar összeházasítása, és ma nem küzdünk olyan problémákkal, mint a magánosítás, munkanélküliség...! Országszerte létrejöttek volna a közös vállalatok, a fölös munkaerőt pedig kiengedte volna külföldi munkákra, mint Tito tette! Korszerűsített gyáraink termelvényei már akkor bekerültek volna a nyugati piacra, külföldi munkákra irányított dolgozóink pedig valutát hoznak! Na, persze - Vályi gazdasági szakember volt, nem politikus, sajnos, hogy ma is a hebrencs-okoskodók az első hegedűsök, ezért is vagyunk a béka seggében, és ha tovább maradnak ezek az urak, még mélyebbre csúszunk - úgy értem: a szarba! Mert annyi pénzetek, vagyis nekünk sincs, hogy az egész országot felkaroljuk!

Viktória felkacagott...!

- Mi olyan nevetséges? - kérdezte megütközve Pisti - én csak a tényeket soroltam!

- Nem is azon nevetek - mondta Viktória - elképzeltelek, ahogy indián asszonyaid hajában turkálsz! Mi lenne Xéniával, ha akkor nyélbe ütődik az üzlet?!

- Addig sem hiányolta, amíg távol volt, csak hát amazok gyatrábbak nálam! De Te jobban kell ismerjed a francia körülményeket, négy vagy öt évig voltál a Sorbonne egyetem diákja?!

- Nekem nem jutott arra időm, Pisti bátyám! Különben is - minden hét végén együtt voltam Lehellel és nem szorultam másokra!

- Akkor Te, kedvesem, el vagy maradva Xéniától, aki nemcsak finom francia salátát tud készíteni, kitűnően ért a...!

- Kimondhatod nyugodtan: a franciázáshoz is! Aztán emiatt szégyenkeznie sem kellene! Már a régi rómaiak, sőt a görögök idejében is ismert volt...! Különben honnét a közmondás: a változatosság gyönyörködtet?!

- Igaz-igaz, Kedvesem - mondta Pisti elgondolkodva - Xénia mindent tökélyre vitt! Nem véletlenül lett belsőépítész...!

- Na elég legyen ebből, Te mindjárt a zaftosabb oldaláról kerülgeted a dolgokat, kapaszkodjatok, ereszkedünk!

Már jóval előbb is leszállhattunk volna, de körül akartunk nézni, hogy fest fentről a város, ugyanis utoljára ’47-ben jártam ott, lehetséges azonban, hogy csak ’46-ot írtunk...! Óriási tömeg gyűlt egybe, nem is egy, több megyéből ide, a nagyvásártérre, hogy meghallgassa Rákosit és Rajkot. Nagy idők voltak azok is, szinte minden mozgásban volt az országban! A mostani és az akkori politikai légkör annyiban különbözik, hogy akkor még volt hit az emberekben, volt politikai akarat, jobbító szándék! Ma a hit szemforgatás, keresztény jelszavak mögé bújtatott Júdás-csók! A politikai akarat és szándék pedig egyet jelent a proletariátus eltiprásával, nehogy az istenért még egyszer kezet emelhessen a magát felsőbbrendűnek nyilvánított elitre! Szeretem Arany Jánost, mégsem tudok egyet érteni vele, amikor azt írja egyik versében: „s majd ha látod, érzed a nyomort, mit a szegények válla hord, s bolondnak sorsa földi éden, álljon a vallás a mérlegen...”. Az isteni mester másképp fejezte ki magát, s talán nem tévedek nagyot, ha érzéseimre hallgatva fordítom az írás szavait: „ha majd egy akol lesz és egy pásztor, akkor jő el a Kánaán!” Istenem - mennyire a pusztába kiáltott szavak voltak ezek akkor, amikor ma, kétezer évvel a hátunk mögött, szinte minden ember csupán önmagának akla és pásztora! De ne meditáljunk, robbanjunk bele az eső elől falak mögé húzódó

darázsfészekbe, mert mi másnak lehetne nevezni ezt a bábeli nyelvzavarral küszködő emberbolyt?!

- Szent Kleofás! - E szavak Pistitől származtak - hogy megyünk ide be? - Aggodalma felesleges volt, mert az egymásba kapaszkodó darazsak pillanatok alatt utat nyitottak anyakirálynőjük és kísérete számára! Viktória megjelenése az egyébként is parázsló indulatokat még jobban felszította: nem tudnám megmondani bátorságot, vagy félelmet sugárzott-e arca, de - akik addig csak hangoskodtak, meglátván őt egyszeriben öklüket kezdték rázni...! Nem hiszem, hogy bármelyik kormánytag fullánkcsípések nélkül távozhatott volna - nem égett volna meg, mint annak idején Vályi, de a vaddarazsak csípése is lehet halálos!

- Emberek vagyunk mi is, mint Ti - hangoskodott egy fekete szakállas, bronzbőrű cigány az asztalnál ülők felé - mért mi vagyunk mindig az elbocsátottak között az elsők?! Tudjuk, szakképzetlenek vagyunk legtöbben, de van két kezünk, hajlik a derekunk, nem vagyunk igényesek, eddig is a legmocskosabb munkákat végeztük, és nem panaszkodtunk, mi lesz ezután, ha az sem lesz? Mit eszik a család? Halomra döglünk, vagy elvesszük onnét, ahol van...!

- Hol, miből alkalmazzunk benneteket? - mordult az egyik a pulpituson ülők közül - a szakképzetteket is el kellett bocsátani! Nincs nyersanyag! Leállt a termelés! Az ideszánt pénzeket másutt használták fel, vagy egyszerűen ellopták! Aki megvette a gyárat, nem fizet, legalábbis mi nem látunk belőle semmit! Most a kormány ígéretet tett 50 millió forint gyorssegélyre, utána három és fél milliárdot fenntartásra, de hogy megkapjuk-e, vagy ez is csak választások előtti propagandafogás?!

- Hallgattassátok el őket - szólt oda Viktória a mellette álló helyi vezetőnek -!

- De mivel - volt a válasz - ide sziréna kellene!

- Na - nem - szólta el magát Pisti, majd tölcsért csinálva két tenyeréből, akkorát kurjantott, hogy a tőle legalább két méterre ülő paraszt asszony kendője a hátrébb ülők ölébe sodródott. Figyeljetek ide - folytatta, de már érthető szavakkal - anyátok kíván szólni hozzátok! - Viktória felé intett, aki emelt fővel, tényleg, mint egy anyakirálynő, végighordozta tekintetét a zsúfolásig tömött hatalmas helyiségen...!

- Nem kívánok bevezetőt mondani - kezdte - inkább csak bekapcsolódom az általatok már elkezdett témakörbe! Sok és jogos panasz merült fel a jelenlegi állapotokkal kapcsolatban: milliárdokat költenek nélkülözhető dolgokra, ugyanakkor éhező embercsoportok kóborolnak az utcákon! Itt nap mint nap a sztálinizmus és az előző „törvénytelen” szocializmus bűneire hivatkoznak - tények bizonyítják, hogy a sztálinizmus idején milliók haltak Oroszországban éhen azért, hogy a külföldre irányuló export maradéktalanul teljesítve legyen, mélyen elítélendő az előző rendszer - nem mondom törvénytelennek, mert úgy, mint ma a mai, akkor az volt törvényes - egyenlőtlen egyenlősdije, ami abban állt, hogy a seggnyalók, a beépített spiclik, a piros-könyves naplopók is a becsületes munkások keresményéből éltek, sőt jobban éltek, mint akik megdolgoztak a keresményért! De - van-e erkölcsi alapja a jelenlegi vezetésnek akár a sztálinizmust, akár a „törvénytelen” szocializmust bírálni, amikor csupán jelszavaiban különbözik azoktól?! Felteszem a kérdést: igen - vagy nem?

- Nem...! - A válasz egyértelmű volt, de ha valaki igent mert volna mondani, azt ott a helyszínen összetapossák -!

- Nos - folytatta Viktória - a munkanélküliség lényegében abból szakadt ránk, hogy a jól működő vállalatokat is magántulajdonba adták, a csődbejutottak pedig már előbb is fizetésképtelenek voltak! A magántulajdonos a részben már korszerűsített üzemében egyharmad munkaerővel több termelésre képes, mint az állami tulajdonban lévő nagyüzemek voltak, a

fizetésképtelen üzemek pedig részben már előbb elnéptelenedtek! A több mint félmilliós munkanélküli csak akkor várhatja sorsának jobbra fordulását, ha a magánosításból befolyó tőke és hozzá még az állami költségvetés egy bizonyos hányada a csődbejutott üzemekre, azok modernizálására lesz fordítva, egyúttal visszaszerezzük a csak kis mértékben létező nyugati piacokért - csak azért, mert vörös színezete volt - elpackázott keleti piacokat! És - ha már mindez létezik, akkor jön a sokak számára legnehezebb: a munkához való erkölcsi hozzáállás, önmagunk és mások érdekeinek egyeztetése oly módon, hogy abból mindenkinek haszna származzék! Persze egyedül nem megy, vagy csak vontatottan! Összefogásban van az erő! De - ha sem a törvénytelen szocializmus, sem az embertelen, kizsákmányoló kapitalizmus nem váltja valósággá álmainkat, akkor keresnünk kell egy olyan életközösségi formulát, amely elvárásainknak megfelel -, de nem is kell keresnünk, hisz ősidők óta létező valóság, csak le kell hántani róla a repedezett, eltetvesedett kérget, a régi, elavult felfogásbeli különbözőségek helyett, a legújabb kor technikájának, tudományos felfedezéseinek mindenkire előnyös feltételeit kell alkalmazni és máris elérhető közelségben van az emberiség fennmaradásának egyedüli biztosítéka, a család! Mi, vagyis az én családom már évtizedek óta ezt a felfogást vallja, és mint tudjátok: nem kis eredménnyel! Családom nagy szeletet vállal magára, hogy kiemeljük hazánkat a jelenlegi politikai és gazdasági anarchiából, de gyorsabb lesz a felemelkedés, ha elfogadjátok ajánlatunkat: minden termelő tevékenységet folytató üzemet családi részvénytársasággá kell átalakítani, de úgy, hogy ténylegesen érvényesüljenek a családra vonatkozó, Isten által kezdetektől megfogalmazott alapelvek! Tudom - szavaim hallatán sokan arra hivatkoznak, hogy elég volt a közös tulajdonú termelési egységekből, meg kell őrizzük a magántulajdon szentségét! Ezt valljuk mi is! De - hisz az egyéni és a családi magántulajdon között nincs különbség, mindkettő szent és sérthetetlen, csak míg az egyéni a kizsákmányoláshoz vezet, a családi biztosítja az egyenlőség elvét! Az egyéni vagyonfelhalmozás elszigetelődéshez vezet, míg a családi biztosítja az összetartozás erejének velejáróit, kizárja a mai felgyorsult életet legjobban mérgező magányt!

És most hozzátok szólok - a feketeszakállas cigányhoz - a mi fajtánk - azért mondom, hogy mi, mert félig magam is közétek tartozom - többszörösen is hátrányos helyzetben van, s ha ezen változtatni akarunk, elsősorban nekünk kell megváltoznunk, nem el, hanem közelebb kell húzódnunk a civilizált élethez! Nem replikázni kell, hanem cselekedni! Azért vagytok utolsók, mert nem is akartok elsők lenni! Azért nem változtak életkörülményeitek, mert Ti sem tettetek érte semmit! Hogy a cigány származás még nem ok az elmaradottság konzerválására, itt vagyok példaként én: anyám vályogvető cigánycsaládból származott! Nem lehet csupán szerencséjének tulajdonítani, hogy diplomás férjet kapott, ő maga is elkövetett mindent, hogy méltó társa legyen a férfinak, akit szeretett! Én már a francia Sorbonne egyetemen végeztem! A cigánnyal együtt hat nyelvet beszélek, s ezt nem felvágásból mondom, csak azért, hogy bizonyítsam előttetek: a cigány igenis tanulékony, de ahhoz, hogy kiérdemelje a többi nemzetiség megbecsülését, először is neki kell kibújnia vackaiból! Gyereket csinálni a hülye is tud, és Ti sajnos abban vagytok elsők! Nem becsületes munkával, hanem a gyerekek számának növelésével, családi pótlékkal tartjátok fenn nyomorúságos életeteket...! Ez a magatartás persze, hogy ellenszenvet vált ki még azokból is, akik szívesen közelednének hozzátok! Lesz munka és lesz kenyér, de kenyér mellé való is, ezt én innét garantálom! Ha nekem nem hinnétek, itt van mellettem édesapám, aki csak abban az esetben kapcsolódik be, ha Ti is hajlandóak vagytok változtatni eddigi magatartástokon! És most halljátok atyámat, aki mint annak idején Ábrahám a zsidóké volt, családunk pátriárkája, aki rendelkezik azzal a vagyoni tulajdonnal, amely elegendő lesz ahhoz, hogy a hozzánk csatlakozó közösségek elindulhassanak a boldogulás útján!

Viktória befejezte! Beszéde idején az előtte zsibongó, szitkozódásoktól sem mentes emberboly - bolynak nevezem, mert mint a vad méhek, szinte egymásba voltak kapaszkodva, de

nem azért, hogy segítsék egymást, hanem, hogy egymásba eresszék fullánkjukat - lélegzet-visszafojtva hallgatott! Azt hihette volna az ember, hogy az őszinte, igaz szavak hallatán dühöngéssé változik át a szinte lebénult tömeg hangulata, de nem ez történt: a csend tomboló éljenzésbe csapott át, hiába volt minden igyekezete az összejövetel szervezőinek, amíg a hangszálak bírták erővel, a csendre való felszólítások hiábavalónak bizonyultak! Persze előbb-utóbb minden kifullad és - szót kaptam én is!

- Kedves és mélyen tisztelt egybegyűltek - kezdtem talán nagyon is ellágyult hangon - a lányom tulajdonképpen mindent elmondott, s többek közt Ábrahám atyánkhoz hasonlított, bár adná a Teremtő, hogy megélhetném az emberiség egymásra találását, s halálom után úgy emlegetnének, mint aki tett valamit azért, hogy embertársaim emberhez méltó életet élhessenek! Olyan emberként emlegessenek, aki tett valamit azért, hogy a gyűlölet helyett a szeretet uralkodjék az emberi közösségekben! És most annyiban egészíteném ki lányomat: rövid időn belül el fogjuk intézni, hogy tulajdonotokba vehessétek a környék különböző gyárait, s mint tulajdonosok gazdálkodhassatok azzal a vagyonnal, termelési eszközökkel, amelyek eddig is a ti munkátok gyümölcseiként léteztek! Ha a kormányzat annyira ragaszkodik és helyesen a magánosításhoz, akkor tegyen is érte valamit, de ne mágnások, kiskirályok, földesurak születésénél bábáskodjon, hanem ténylegesen is adja a munkások tulajdonába a termelőegységeket! A legkönnyebb megoldás anyag, megrendelések híjával munkásainkat az utcára tenni, de mi értelme van az állami, szövetkezeti tulajdon elidegenítésének, ha az a nagy többség kárára történik? Ne sírjanak ezek az urak, ha fordul a kocka, és ismét ők kerülnek az utcára! Én mindenesetre úgy szeretném a nagy átalakulást véghezvinni, hogy annak ne legyenek kárvallottjai egyik részről se, vagy ha anélkül nem lenne lehetséges, akkor mindenki vegye ki részét a terhek viseléséből! Abszurd dolog, hogy egy szegény országban a felső vezetők az átlagos munkáskeresetek tizenöt, hússzorosát teszik zsebre! Ha másért nem, már ezért is érdemes odafigyelni a mi programunkra! Mit mondott Jézus a gazdagnak?! Ha el akarod nyerni a mennyek országát, osszad szét, amid van és kövess engem! Ez úgy is értelmezhető: ha boldog és megelégedett életet akarsz élni, akkor elégedj meg Te is annyival, amennyit a másik embertársadnak szánsz! Nos - e tekintetben lenne miért meresztgetniük szemüket a jelenlegi és a majdani képviselő uraknak!

Egy pedagógusnak tetsző középkorú férfi felállt - egyébként is állt, vagy a másik ölében ült a helyszűke miatt:

- Uram - mondotta -, ha azt hiszi, hogy megválthatja ezt a világot, akkor ne sértődjön meg, de rosszkor született!

- Félreértett, Fiam - válaszoltam - én nem megváltani akarom ezt a világot, csak jobbá tenni! Megváltani úgymond: Istennek sem sikerült, hisz földre szállása óta egyre rosszabbak lettünk! De ezt nem is olyan régen valahol már említettem! Persze, mint mindenben, lehetnek kivételek: én pl. Jézus szavait a vagyon felosztással kapcsolatban szó szerint értelmezem és pártunk is aszerint fogalmazta meg programját! El tudom képzelni, és azt is mondtam már valahol, hogy csak akkor valósul meg, ha majd elpusztul a világ és marad két-három nyomorék, de ez még nem indok arra, hogy meg se próbáljuk! Vannak paradox dolgok: annak is megvan a történelmi háttere, hogy közmondássá vált, miszerint a pap vizet prédikál, és bort iszik -, továbbá hajdanán Péter utódai húsvét előtt az utcáról fölszedett koldusok lábait mosták és csókolták meg a hagyományhoz híven, mint Jézus tette apostolaival az utolsó vacsorán, valószínűsíthető, hogy az alázat és a szeretet jeléül! Ma tizenkét kiválasztott püspök tisztára csiszolt lábát csókolja és mossa, lehetséges azonban, hogy akkor is püspökök voltak az illetők, csak a hívők megtévesztésére vették magukra a koldus gúnyát! Nos - megelégszik válaszommal, vagy több példával is előrukkoljak?!

Szavaimra néma csend volt a válasz! Ki ez az ember - gondolhatták, aki így mer dobálódzni ilyen súlyos szavakkal?!

- Ha nincs köztetek, aki megpróbálná cáfolni szavaimat, akkor véleményem szerint elegendő feladványt hagyunk hátra számotokra, mi pedig tovább megyünk, mert ma még Ózdon is jelenésünk van! Gondolkodjatok el - ne egymásnak essetek, hanem keressétek az utat a régió problémáinak megoldására! Lehet, hogy lesznek, akik nálunk jobbat ajánlanak, mi nem sértődünk meg, sőt - örömmel besegítünk! Egy dolog a fontos most: hogy az ország lakossága visszanyerje önbizalmát és nem utolsó sorban kenyerét!

Hatalmas ováció, viharos ünneplés vette kezdetét, s mi, bár nehezen, de kicsúsztunk az egymás hegyén-hátán csimpaszkodó emberáradatból. Később tudtuk meg, hogy már Ózdon is választmányi gyűlés vége felé jártunk, s Miskolcon még mindig a tőlünk hallottakat vitatták! De ne vesztegessük az időt, most inkább lássuk, mi történik abban a városban, amely talán legtöbbet szenvedett az elmúlt négy év zavaros gazdaságpolitikája miatt:

- Ne minket telepítsenek át az ország gazdaságilag előnyösebb helyzetben lévő vidékeire - dörögte az ózdi pulpitusról egy szakszervezeti vezető - nem a véletlen műve volt, hogy éppen itt épült ki az ország egyik legjelentősebb kohóipara! Itt hozzák rendbe, tegyék rentábilissá a - mondhatom nyugodtan - erőszakkal szétzilált ipari centrumot! A privatizáció megalapozatlanságára jellemző, hogy ahány próbálkozás, annyi kudarc már évek óta! Hazai és osztrák vállalkozók váltották egymást! A beharangozott tőke be sem jött az országba, vagy ha bejött is, szőrén-szálán eltűnt, a munkások kegyelemkenyéren, az üzemek nagy része áll, mi lesz ennek a vége, emberek? A nagy háború után is biztonságosabb volt az élet ebben az országban! Biztatnak bennünket, hogy ebben az évben jó termés lesz, letöri az árakat, és ha nehezen is, de átvészeljük a nehéz időket! Ezek ugyanúgy beszélnek, mint az állampárt idején: három évvel előtte megmondták, hogy pl. 1960-ban 75 mázsa szőlő fog teremni holdanként, vagy 60 mázsa búza, stb., stb....! Ha tévedtek, mint általában, az időjárást kiáltották ki bűnösnek! Hol van még a termés betakarítása, hisz gabonán kívül ezután fognak vetni és mennyi minden közbejöhet még...! A statisztikai hivatal szerint csökken az infláció, ugyanakkor az árak szöknek fölfelé! Ha így haladunk a konszolidáció felé, még be sem érnek a búzák, már a földeken morzsolják szájukba a szegények -, ha lesz mit...? Én nem szólítalak fel benneteket sztrájkra - a hatalom nevetne a hátunk mögött, mert amíg mi papagájokként rikácsolnánk, ők a pult mögött - mint egyébként is teszik - nagyobb biztonsággal osztozkodnának az ország javain! A választások napján mutassuk meg nekik, hogy mi is tudunk egyetlen szó kiejtése nélkül is sakk-mattot adni! Ha nem ezt tesszük, akkor négy év múlva itt annyi szava sem lesz a munkás embernek, mint 150 évvel ezelőtt a jobbágyság idején! Urak és papok lesznek a mindenhatók, mint hajdanán!

- Igaza van - kiáltott közbe egy, az első sorban ülő fiatalasszony -, de mihez kezdünk a győzelemmel, mert hogy pirruszi lesz, az biztos!

Viktória felemelte karját, jelezvén, hogy szólni kíván:

- Fogunk tudni mihez kezdeni, Kedvesem! Igaz - 1990-ben sokkal egyértelműbb volt mind a politikai, mind a gazdasági helyzet, mert előtte csak egyetlen komoly erő volt, amelynek módjában állt jó és rossz irányban is manipulálni az ország lakosságát! Ma több és szellemileg képzett maffiaszerű csoportosulással kell felvennünk a harcot! De - annak ellenére, hogy ipari üzemeink nagy részét nem fel-, hanem leépítették, ipari cikkekből nem mutatkozik hiány, mert pótolják a - több esetben itthon gyártott - méregdrága importtal! Magyar árut keresve is alig találunk, kivéve a mezőgazdaságit! Az illetékes szervek valóban nagyon elsiették az állami vagyon magánosítását, mégis azt mondom: még idejében van, nem visszafordítani, hanem a helyes irányba terelni mind a politikai, mind a gazdasági életünket! Hogy mire építem optimizmusomat...? Hát elsősorban is: az ország a helyén maradt! Ha tudnák,

bizonyára a földet is odébb hordanák! Ha nem is nőtt - stagnál a lakosság létszáma is, a termelésből kieső üzemekhez hasonlóan! Vannak kiaknázatlan ásványi kincseink és van mindenhez elegendő becsületes, jól képzett értelmiségi és fizikai munkás, csak olyan irányt kell venni, amely nem zsákutcába vezet ismét! Aztán, hogy honnét lesz pénz a fordulathoz, ez sem kérdés: megnézzük, hogy hová lettek a magánosításból befolyt összegek, mi lett a külföldi bankoktól felvett hitelek, a külföldön kibocsátott magyar államkötvények sorsa, helyesebben az államkötvények után befolyt összegek sorsa?! Csak azokat az adósságterheket vállaljuk, amelyek kimutathatóan, effektive be lettek építve a magyar gazdaságba! Amennyiben ezek a pénzek csak egyes volt vagy mai vezetők érdekeit szolgálták, nyugodtak lehettek, bankjaink szinte minden jelentősebb országban figyelemmel kísérték manipulációikat és a kárvallottak nem mi leszünk! Aki követel, annak azt is kell tudnia, hogy kiknek és milyen célra adták a hitelt! Ha nem tudja kimutatni, akkor érvényteleníteni fogjuk a követelést! Nagyobb állami-magán kölcsönök felvételénél ellenőrizni kell a felhasználást, s aki vagy amely szervek ezt elmulasztják, azok magukra vessenek a felületes vagy eleve rosszindulatú ügykezelés miatt! Itt gondolok a valutaalapra és a világbankra is!

- Egyetértek Önnel, elnök-asszony - jegyezte meg az emelvényen ülők egyike, külseje után munkás -, de még a szovjet vezetők által idegenben elhelyezett pénzek sem kerültek elő, továbbá N. Ceausescu, vagy a fülöp-szigeteki Markos család milliárdjai - csak a legismertebbeket említem..., nem hiszem, hogy azok az államok, bankok, amelyek hasznot húznak belőlük, elő fognak rukkolni velük!

- Ha megengednék, erre én válaszolnék! - Középütt ültem a mikrofon közelében, csak fel kellett állnom, s máris átvehettem a szót a pénzvisszaszerzés nehézségeire emlékeztető munkástól -!

- Halljuk...! Halljuk...! - hallatszott a csarnokszerű építmény minden zugából -!

- Kedveseim - kezdtem - nemcsak a kor, az elmúlt ötven év lehetetlennek hitt, a valóságban azonban mégis megtörtént eseményei is hozzájárultak ahhoz, hogy hajam idő előtt elszíntelenedett, kifehéredett! Már felnőtt fejjel éltem végig a huszadik század legborzalmasabb időszakát, és mint tapasztaljuk, még ma sincs vége, csak másutt és más körülmények között folytatódik...! De - alapos önvizsgálattal megállapíthatjuk azt is, hogy a kormány nyilatkozatai ellenére, itthon is megvan minden adottság a borzalmak megismétléséhez! Nincs veszedelmesebb a magába zárkózó embernél, s ha ez a mentalitás tömegméreteket ölt, bármikor előfordulhat robbanás, mint az alvó vulkánok esetében! Sajnos, nálunk az emberek egymástól való eltávolodása már nemcsak a városokban, a kisebb településeken is szinte jóvátehetetlen károkat okozott az ember és ember közötti kapcsolattartásban! Az elmúlt évtizedeknek ez a legnagyobb bűne, de az utóbbi négy év alatt ez a folyamat felgyorsult, és ha nem teszünk ellene semmit, akkor ez az érzéketlenség elrákosodik és beláthatatlan, újabb szörnyűségeknek lehet forrása, már nemcsak egyes etnikumok, az egész magyarság testén! Ezért is fontos a mi programunkat - ha nem is fogadják el, legalább megszívlelni! Az emberiség közös családi eszméje nem irreális, nem megvalósíthatatlan, mert magától Istentől származik! Legyen bár valaki ateista, a valóságot el kell fogadnia, valóság pedig, hogy a legkisebb létező valami, a legnagyobbig, egymáshoz millió szállal kötődik, de mondhatjuk úgy is: a természet egésze is egy családot képez és ebből a családból akarva sem vonhatja ki magát az ember! Minden szenvedés, amely az egyes emberekre, nemzetségekre, nemzetekre, vagy az egész emberi társadalomra szakadt, az egymástól való eltávolodásból fakadt, és ha vissza akarjuk nyerni a paradicsomi állapotokat, akkor vissza kell térnünk a kezdetekhez mind az egyes családok, mind az egész emberi társadalom vonatkozásában! Ha nem ezt tesszük, akkor ne sírjunk, ne panaszkodjunk, viseljük méltósággal a következményeket! Nem tudom mennyire érthető, amiket felsoroltam, de jó szándékkal tettem, s talán-talán érdemes odafigyelni egy víz-, tűz-, és az igazat mondom: vérkeresztségen is átesett, öregedő ember szavaira! Most pedig hegyez-

zétek a fületeket: még holnapi nap jelentsétek be igényeteket az illetékes kormányzati szerveknél az összes közelben található ipari komplexumra! A magánosításhoz szükséges tőkét az én családom hitelezi számotokra! Majd én és természetesen családom többi tagja, menedzselni fogjuk az üzemeket! Megtaláljuk a módját, hogy időben elvégezzék a szükséges beruházásokat ahhoz, hogy világszínvonalú árut állíthassatok elő! Lesz anyag és lesz piac is...! Még azt teszem hozzá: amennyiben csatlakoztok családunkhoz, rátok csak a becsülettel elvégzendő munka hárul! Nem lesz többé gondotok arra, hogy honnét lesz kenyér, mert a nagy család, ha itt nem, akkor másutt, más körülmények között, de beszerzi a szükségeset! Ha pedig úgy határoztok, hogy megpróbáljátok mindenkitől önállósítani magatokat - Isten neki! A tulajdonból családunk semmivel sem igényel többet, mint a legegyszerűbb munkát végző - és itt mindjárt szükségesnek tartom megjegyezni, hogy a munkáskollektíva által megvásárolt üzemek hozamából, a vezérigazgató részesedése semmivel sem lehet több a salakozó munkásénál! A reprezentatív és közcélú kiadások természetesen a közös kasszából fedezendők! Ennyit kívántam elmondani az évek óta sokat vitatott üzemek sorsáról! Mikorra a kollektíva hivatalos lajstromával Pestre értek, vejem, aki a zürichi központi bankunk fiókját vezeti magyarországi viszonylatban, várni fog rátok! A még szükséges részleteket ráérünk azután is megbeszélni, ha már valamennyien a magatok urai lesztek!

A szakszervezeti vezető, aki érkezésünkkor eléggé pesszimista hangnemben nyilatkozott mellém lépett és hosszasan szorongatta a kezem:

- Uram - kezdte - nem tudom milyen meggondolások vezetik Önt e nagylelkű tettében, de bármi légyen is, hálára kötelez minket egy egész életre! Amit egy kormány négyéves ciklusában nem tudott valóra váltani, azt Ön egy kardvágásnak is mondható gesztussal elintézi! A párt nevéből már lehet következtetni a mindenki iránt megnyilvánuló szeretetre, arra azonban szeretném, ha pozitív választ kapnék: mi indította Önt arra az elhatározásra, hogy az egyszerű munkást egy színvonalra emelje a magasan kvalifikált szellemi dolgozóval jövedelem elosztás terén, mert hisz erre még nem volt példa...!?

- Kedves Fiam! - Mondtam - nekem három diplomával a zsebemben, mint salakozó munkásnak, volt alkalmam és időm is az ’56 utáni első években párhuzamot vonni a két, látszólag nagyon különböző társadalmi réteg között! Arra a konklúzióra - végkövetkeztetésre - jutottam, hogy a nehéz, mocskos fizikai munka semmivel sem alávalóbb, mint az általában tiszta, de ugyancsak nehéz agymunka! Tovább menve: családi viszonylatban pedig - bocsánat a kifejezésért -, de a sok esetben együgyű, nehézfelfogású gyermek, több szeretetet igényel, mint a nehézségekkel könnyebben megbirkózó! Arra már nem térek ki, hogy végeredményben: egy ember, egy embernek számít minden más tekintetben...!

Tovább, ha akartam volna, sem tudtam volna folytatni, mert a kevesek fancsali képe mellett oly nagy volt az ujjongás, hogy lehetetlen lett volna szót érteni! - Sokáig egymás közt beszélték meg a tőlünk hallottakat, majd mikor kissé csillapult a hangzavar, Viktória annyiban egészítette ki szavaimat, miszerint:

- Nehogy valaki is félreértsen minket, mi nem erőszakoljuk magunkat rátok, csupán elfogadjuk közös döntéseteket! Ha elfogadjátok az általunk felajánlott családi részvénytársaságot megoldásként, ha nem, nem kívánunk több szavazattal élni, mint a kollektíva bármelyik tagja! Második esetben a hitel visszatérítés éppúgy vonatkozik ránk, mint bármelyiktekre, nem kívánunk, és nem is fogadnánk el semmiféle előnyt! Adjon Isten erőt, egészséget a közös munkához! Ha valamelyiktek esetleg megkérdőjelezné magyarságunkat, utolsóként szeretném, ha tisztáznánk egy fontos kérdést: egyesek azt tartják magukról, hogy előbb magyarok, s csak utána jöhet számításba minden más! Mi előbb emberek vagyunk, egyenlőnek ismerve el minden fajtát, s csak utána magyarok, de semmivel sem vagyunk rosszabbak a magyar-magyarnál!

Viktória még hosszabb ideig beszélgetett a választási bizottsággal, én és Pisti pedig a legkülönbözőbb műveltségű - felfogású emberekkel! Pest felé tartva - ott ugyanis leszálltunk, hogy felvegyük Juditot, majdnem egyöntetű volt a véleményünk arról, hogy a jelenlegi generációt, tartozzanak bármelyik korosztályhoz, már nem lehet és nem is szabad lekezelni, mint ahogy azt a kormányzat teszi! Ha a következő kormányzat is, a jelenlegihez hasonlóan érzéketlen maradna a szociális problémák iránt, rágondolni sem jó, de nem lehet kizárni még egy senkit sem kímélő, véres összeütközést sem! Lehel, aki Judittal együtt várakozott ránk a rögtönzött leszállópályánál, meg is jegyezte, de már ismét a magasban, hazafelé tartva:

- Nem sietjük el kicsit a dolgokat, Apuka? Ma minden jel arra utal, hogy az ellentétek nagyobbak a társadalom egyes rétegei között, mint a rendszerváltás előtt voltak! A munkás réteg, amely a társadalom zömét alkotja, szinte teljesen leszakadt a többitől! A kisemmizettségből fakadó indulatok, az őket felvállaló pártok győzelme esetén ismét végletekbe csaphatnak át!?

- Édes Fiam - mondtam - a munkáspártok sem tudnának a miénknél szociálisabb körülményeket teremteni, legfeljebb orrukra koppintanának azoknak, akik a négy-öt év alatt, kihasználva embertársaik rászorultságát, embertelen magatartásukkal milliárdokat harácsoltak össze! Pécsett vagy Miskolcon mondta valaki, hogy ezek az újdonsült vállalkozók nemcsak az adóhatóságokat csapják be, hanem a társadalombiztosítást és a természetesen munkavállalóik zömét is, mert azzal, hogy szerződés nélkül, a társadalombiztosításhoz való bejelentés nélkül alkalmazzák őket, nemcsak jogtalan haszonhoz jutnak, munkásaik elveszítik igényüket minden, munkaviszonyból adódó szociális juttatásra...! Gondolok családi pótlék, táppénz és nem utolsósorban a ledolgozott évektől függő nyugellátásra! Ezek a tények a mi pozícióinkat erősítik a munkásság köreiben, és ha most nem is sikerülne a lakosság többségének a bizalmát elnyernünk, a legközelebbi választások alkalmával már biztos befutók leszünk! Befektetett tőkénket sem a bal-, sem a jobboldal győzelme nem veszélyezteti, mert szociálisabb intézmény, mint a miénk, értem alatta a családi részvénytársaságokat, egyelőre nincs kialakulóban, de ha akadna is hasonló képződmény, nem versenyezhetne velünk! Továbbá - az a tény, hogy családon belül is fennmarad a magántulajdon szentsége, támadhatatlanná tesz minket, ugyanis: amellett, hogy zárt egységet képviselünk, mindenki önállóan rendelkezik tulajdonával! Ott van pl. a földtörvény - hiába van pontosítva, hogy egy személy hány hektárt birtokolhat, családon belül akár millió hektárt is művelhetünk! Az a fontos, hogy részrehajlás nélküli elbánásban részesüljön nálunk mindenki mind a szeretet, mind az anyagi javak elosztása terén! Lesznek, persze, hogy lesznek Káinok is, akik igyekezni fognak békétlenséget szítani, de meggyőződésem, hogy az emberek többsége jóindulatú és nem él vissza jóindulatú segítőkészségünkkel!

- Jó, hogy megemlítetted, Pajtás - az egyik asszonyka említette, hogy őt, háromcsaládos anya létére, miután harminckét évet ledolgozott egy gyárban és munkanélkülivé lett, a segély folyósításának leteltével azért nem vették fel nem egy, több munkahelyen, mert még jóval nyugdíj előtt van, és be kellene jelenteni a társadalombiztosítónál, ugyanakkor százával foglalkoztatnak nyugdíjasokat, vagy olyanokat, akik szerződés és egyéb hivatalos jelenlét feltüntetése nélkül is hajlandóak vállalni a munkát... -

- Tulajdonképpen ez a „vadkapitalizmus” - jegyezte meg Viktória -!

Nem adta át férjének a vezetőülést és a mikrofonba beszélt - Olaszországban van hasonló, a maffia védelme alatt működő foglalkoztatási rendszer! Tízezrek dolgoznak biztosítás nélkül, a szakszervezeteket is megkerülve! Ha valamelyik munkás panaszkodik miatta, elszólja magát illetékes helyen, akkor egyszerűen eltüntetik! Hasonló eset már itthon is előfordult! Mentsen meg az Isten minket attól, hogy a maffiózók kerüljenek a hatalomba, mert azok bizony a mi munkánkat is megkeserítenék!

- Mindennek megvan az ára, Kedveseim - Judit szavai voltak ezek -, de azért vagyunk úttörők, hogy ne riadjunk vissza a kezdeti nehézségektől! Képzeljétek - ma megint szaporodtunk eggyel! Egy negyvenkét éves bosnyák anyukának született kisbabája! Szőke és kékszemű kislány! Ennivaló kis jószág! Az anya szerint többen erőszakolták meg egymás után és volt köztük egy szőke, ukrán, fiatal katona, akit valósággal úgy erőszakoltak rá, és mi történik? Tőle maradt terhes! A többiek ugyanis mind feketék voltak! A hajuk színére értem. Mivel az anya hazakészül, és nem viheti magával, természetesen magunkhoz vesszük! Majd Dávidkával együtt felnő és jó az Isten -, másfél évvel ezelőtt még én sem reméltem volna, hogy köztetek kötök ki, azt pedig mégúgy sem, hogy ilyen boldog leszek! - Ölembe hajtotta fejét, majd így folytatta: Csodát láttam ma, édesapa, de ne nevessetek ám ki, mert való igaz: délután, hogy sétálgattunk Grétával a kertben, majdnem ráléptem néhány pirosas-barna hajtásra - képzeljétek: egyenesen a szilárd beton közül törtek felszínre! Én szinte hihetetlennek találtam és lehajoltam, hogy egészen közelről vegyem szemügyre, de nem káprázat volt, hanem valóságos, eleven virághajtások! Arra gondoltam: mekkora erőt kellett kifejtenie a kis - Gréta szerint - bazsarózsa tőnek, hogy megrepessze a szilárd betont, mi pedig, van úgy, hogy egészen kicsi nehézség láttára is visszarettenünk!

- Úgy van, ahogy mondod, Juditka - Pisti csak Juditkának becézte a professzorasszonyt - mi tényleg sok esetben nagyon gyáván viselkedünk, de ez nemcsak egyes személyekre vonatkozhat - felém - hallottátok a szakszervezet egyik vezetőjének felszólalását, én mikor vége lett az összejövetelnek, elbeszélgettem az illetővel és meglepett, hogy mennyire bennük van még a régi félelem a hatalomtól! Beszélni beszélnek, de amikor cselekvésre kerülne a sor, betojnak, mint az ávósok idején! Bár én csak hallomásból ismerem azokat az időket, mert amikor az ávó a virágkorát élte, én a börtönben aszalódtam! Persze hülyeség mindig a múlttal takarózni! Én akkor is megfojtottam volna legalább egyet, mielőtt nyakamra teszik a kötelet, de ma szabadság van, hát éljünk vele! Arról van ugyanis szó, hogy felajánlották nekik, miszerint átköltöztetnék őket, akár az egész város lakosságát olyan területekre, ahol fel tudnák használni munkaerejüket és a keresettel sem lenne baj, de persze ők húzódoznak: ott születtek, ott nőttek fel, ott dolgozott családjuk már több generáció óta, ott nyugszanak szeretteik -, de elszakadni testvérektől, barátoktól, mert nem egy helyütt helyeznék el őket -, egyszóval: nehéz döntés előtt állnak, mint mondotta! - Pisti látta, hogy közbe akarok szólni és megelőzött - tudom, mit akarsz mondani, persze, hogy az értekezlet végére már aktualitását veszítette a téma, de nem hagyhatom szó nélkül a kormányzat abszurd elképzeléseit: hát nem könnyebb egy, már létező ipari központot rentábilissá tenni, mint egy város lakosságát elköltöztetni? A házaikat nem vihetik magukkal, mint a csiga! Ekkora hülyeség is csak egy aberráns agyban születhet meg! Hová költöztetné a város lakóit a munkaügyes „főmufti”, tán az ausztráliai nagynénjéhez?

Pisti még mondta a magáét, azaz csak mondta volna, mert félbe kellett szakítani, különben leharapja saját nyelvét, ugyanis Viktória határtalan vakmerőséggel szinte függőleges helyzetből ereszkedett alá és eléggé érzékelhető módon adta tudtunkra, hogy hazaérkeztünk! Késő este lévén, már csak az erősfényű halogénlámpák után tájékozódhatott, és mégis majdnem mindig ugyanarra a helyre tette le a gépet! A telep lakói már az igazak álmát aludták, csak a mi hálószobánkból szűrődött ki némi fény - a kicsi miatt tompított világítást alkalmaztunk! Vasárnap lévén, a nörsz általában szabadnapos volt, Anna csitítgatta Dávidot, mint mondta: kissé nyűgös volt egész nap! Judit le sem vetette úti ruháját, átvette Annától a gyermeket és vitte egyenesen a rendelőbe, hogy elvégezze rajta a szükséges vizsgálatokat. Mivel különösebbet nem észlelt, mellére vette - csak reggel és este kapott a kicsi anyatejet, mert napközben Judit több időt töltött Pesten, mint otthon és az igazat megvallva, nem is nagyon bővelkedett vele! Ott, a rendelőben megvártuk, amíg a kicsi teleszívta magát, majd visszamentünk a lakásba. Anna, aki már fekvéshez volt készülve, visszavette karjára Dávidkát, s míg mi lefürödve

készülődtünk az éjszakai pihenéshez, ő, karján ringatva elaltatta, majd a közös szobánkban elhelyezett kiságyba fektette...!

- Istenem, de jó így kinyújtózkodva - szólalt meg Judit - képzeljétek, ma egy konzíliumhoz hívtak a kékgolyóba, egy idős, Mauthausent megjárt, zsidó asszony betegágyához. Voltam már többször is ott, de az a mai emlékezetes marad számomra, talán azért is, mert ezekben a napokban üléseznek Budapesten a holokausztra emlékezve tudósok, történészek, aztán, akiket közelebbről érint ennek a századnak legszörnyűbb bűntette! Az asszonyon persze, már nem lehet segíteni a ma ismert gyógymódokkal, de azért hasznos volt ez a találkozás, mert több ismert professzorral beszélgethettem a daganatos betegségek gyógyításával kapcsolatos kísérletekről. De nemcsak arról - felvetődött többek között az is, hogy miként vélekednek ma egyes tudósok is a holokausztról, mint a népirtás egyik legszörnyűbb fajtájáról! Vannak, akik tagadják - egyáltalán létezik-e? A mi külügyminiszterünk a zsidók üldözését még Trianonnal is kapcsolatba hozta, mondván: a magyarság adott menedéket annak idején még a Galíciából kiüldözötteknek is! De általában - a magyarság mindig menedéket adott a zsidóságnak...! Kérdem én: hát azok a zsidók, akik már évszázadok óta itt honosak, nem magyarok? Én pl. a férjem után, mi lennék most? Francia, mert az az anyanyelvem? Svájci vagy angol, mert mindkét nyelvet anyanyelvi szinten beszélem? Vagy magyar, hisz itt élek, itt dolgozom, a vérem itt csörgedez ennek a csöppségnek az ereiben?! Hát ez a hely menedék lenne számomra, vagy otthon, újhaza, mint a pionírоknak Amerika?!

- Szamárság, Édesem - mondtam - milyen történelmi ismeretekkel rendelkezhet az, aki a zsidóság menedékének mondja a hazát? Ez a haza mindazoknak menedéke, akik itt laknak, de másról is volt ott szó - a konferenciát értem - mégpedig arról, hogy ugyanannyi vagy több „magyar” származású is odaveszett a háborús időszak alatt! Ez igaz! De nem szabadna kihangsúlyozni külön, mert amíg a zsidóságnak lehetősége sem volt a menekvésre, védekezésre, a „magyarnak” többségében katonának fegyver volt a kezében! A nemzet részére egyformán fájdalmas volt mindkét veszteség, de ami a gyalázatos bűnt illeti, nem szabad összemosni a kettőt! Az ország akkori vezetői részére persze még az sem lenne mentség, ha a háborúba való belépés, vagy a zsidók deportálásának megtagadása esetén kivégzőosztag végez velük is! Tudom, hogy a hóhér helyére is mindig akad egy másik kevésbé kényes gyomrú, az igazság azonban az, hogy nem is nagyon szorgalmazták az ellenkezőjét! A megmenekült zsidók és a szökött hadifoglyok esetében én az egyszerű nép érdemeit hangsúlyoznám, ki és még valamit: ha az agyonpocskondiázott vörös hadsereg két-három hetet késik, a nyilasok az itthon hagyott zsidóság írmagját is kiirtják! De - nemcsak a fővárosban, vidéken is! Ezt nyugodt lelkiismerettel mondhatom, mert magam is átéltem mindkét helyen azokat az időket! Lehet ordas eszmének nevezni a bolsevizmust a nácizmushoz hasonlóan, de azokat a vörös katonákat, akik életüket áldozták másokért, örök dicsőség illeti! Egyetlen dolog kérdéses előttem: volt-e a gazdag zsidóságnak szerepe a szegény zsidóság kiirtásában, mint egyesek állítják?!

- Mondhatok valamit én is - Anna, mint tudjuk, már régtől hármasban osztoztunk az ágyon, fontoskodó arckifejezéssel fordult felém - szerintem sem szabad feledni az akkori rémtetteket, sőt - nemcsak évenként, vagy ötven évenként egyszer kell visszaemlékeznünk, hanem állandóan, úgy értve: amíg élünk, nem múlhatna el nap, hogy ne gondolnának az áldozatokra, hisz kevés, vagy talán egyetlen család sincs nálunk olyan, amely véráldozat nélkül úszta volna meg a nagy világégést! Mégis azt mondom: végre, valahára, fogjon már kezet a magyar a magyarral! Együtt sírjunk, ha úgy hozza a sors, de tudjunk együtt örülni is! Maga a nép soha nem kezdeményezett volna hasonló dolgokat, s mint ahogy a volt Jugoszlávia területén is történik: arra hivatkozva, hogy szerb, horvát, vagy bosnyák más, más népcsoport, más a vallásuk, halomra gyilkolják egymást! Sajnos - ősidőktől fogva mindig akadt néhány emberbőrbe bújt vadállat, akik a felszínen tartott ellentéteket egymás legyilkolására használják fel! De mi sem vagyunk mentesek a gyűlölködéstől: mire való állandóan az elmúlt rendszer bűneit

hánytorgatni - melyik rendszer építette fel romjaiból az országot? Az átkosnak nevezett kommunista rendszer! Sok bűne mellett sok nagyszerűt is alkotott szinte az élet minden területén! Mire hivatkozhatnak a most hatalmon lévők? Kizárólag arra, hogy szétrombolták a régit, mert alkotni aztán nem alkottak semmit! Amit esetleg befejeztek, azt is elődeik kezdték el! Még arra sem lehetnek büszkék, hogy sok törvényt alkottak, mert ezek a törvények majdnem olyan egyoldalúak, mint amilyeneket az állampárt idején alkottak, ugyanis a kormánykoalíciót alkotó négy párt ugyanazon a madzagon mozog, ha egyikük, másikuk néha ki is leng, gyorsan a helyére pofozzák! Nagy marha lennék, ha dicsőíteném az elmúlt rendszert, hisz prostituálnom kellett magam, hogy elvégezhessem az egyetemet, a mostani felsőoktatási rendszerben azonban még azáltal sem lenne lehetőségem diplomát szerezni! Megállapításaimat kizárólag a realitásokra építem! Most pedig, ha egyáltalán kérhetlek benneteket valamire, szeretném, ha a politikát átengednéd a fiataloknak, Te pedig maradnál a családnak! Itt sem megy minden úgy, ahogy kellene, a lányaiddal, fiaiddal is többet kellene foglalkozz, különösképpen Grétával és hát - velünk is! Tartok attól, hogy túl nagy áldozatot hozol semmiért! Mert mi történik, ha a választások mégis ennek a pöffeszkedő, maga-magát ajánlgató, keresztény jelszavakkal dobálódzó pártcsoportocskák koalíciójának győzelmét hozzák?! Hasonló helyzetbe jutsz, mint Soros György, akinek az áldozatkészségét a parabola TV-játékban szinte már a gyalázatot súroló kifejezésekkel figurázzák ki!

- Ne féltsd, Kedvesem, Sorost, de engem se! A patkányok csak addig garázdálkodhatnak, amíg meg nem vakítanak egyet közülük, vagy az erősebb, szelídített görény el nem űzi őket! Ez persze csak hasonlat, de alkalmazható a politikában is!

- De ugye nem haragszol, amiért féltelek - egészen mellém húzódott, s kemény, nagy dudáival birizgálta mellemen a szőrt - mi sem, de főképp Te, nem a sors ajándékaként kaptuk, amink van! Nem vonom kétségbe, hogy csakis értelmes dolgokra áldozol, de talán nem árt, ha figyelmeztetünk a veszedelmekre!

Judit már az álmok birodalmában járt, tán szüleivel, vagy előző férjével piknikezett valamelyik távoli bolygón, s a kicsi is vele álmodott...!

- Húzódj kicsit arrébb - mondtam - bizonyára kimerült szegény a látottaktól, hallottaktól, ne zavarjuk az álmát, s ha akarod, emelkedj fölém, aztán elégítsd ki magad! Benned még több a szufla, Kedvesem!

Hogy meddig tartott Anna élvezkedése, nem tudnám megmondani, mert menet közben én is elaludtam. A Somló hegyen, első apósom borospincéjének ajtaja előtt a terebélyes cseresznyefán ücsörögtem első feleségemmel - akkor még csak menyasszonyom volt - a neve szintén Judit, s a korai - már május vége felé érni szokott, félig sárga, félig piros gyümölcsöt dobáltuk egymás szájába, persze több esett belőle a fa alá, mint a szánkba. A gyerekes szórakozást repülőmotorok zúgása zavarta meg, felnéztünk az égre - előbb csak néhány vadászt pillantottunk meg, hogy lejjebb ereszkedve, hol feljebb húzva kacskaringóztak, aztán nyomban utánuk több V-alakban repülő vadászbombázó húzott el felettünk, majd, mint a vadlibák - sorozatban követték egymást, s végül egészen elsötétült az ég...! Istenem! - sóhajtott fel Judit, majd oldalt dőlt és zuhanni kezdett lefelé...!

- A-ja-jaj...! - kiáltottam, majd utánanyúltam, de nem sikerült elkapnom, s mindketten nagy huppanással földet értünk -!

- Mi történt Veled, Édesapa? - néhány másodpercig kábultan néztem szembe feleségemmel, a szintén Judittal, aki aggódva hajolt fölém -!

- Nem estem le - kérdeztem - mintha földre zuhantam volna!

- Nem estél sehova, Édesapa, a helyeden fekszel! Talán álmodban!?

- Igen! Az álom - mondtam bizonytalanul, hol becsukva, hol kinyitva szemem -, de milyen álom...! - És szinte eleven valóságként elevenedett meg előttem mindaz, amit ébredésem előtt átéltem -!

Anna, aki szintén a szobában tartózkodott, a karján pityergő Dávidkát csitítgatta, leült mellém, s nagy szemeket meresztve rám, félénken kérdezte:

- Elmondhatod nekünk, vagy titkos?

- Dehogy titkos, dehogy - mondtam - inkább félelmetes! Több repülőgépet láttam álmomban, mint ahány csillag van az égen! Tán száz Niagarának sincs akkora zúgása, amellyel elhúztak a fejünk felett!

- Lehet, hogy a valóságot álmodtad meg! A közeljövő valóságát! Az Atlantiak gépei támadták a szerb állásokat Boszniában! Nagy a felzúdulás a szerbek és barátaik táborában! - A rövid mondatok Judittól származtak, s hozzátette még: nem lenne okosabb Lausanne-be költözni, de elmehetnénk Floridába is, míg ilyen zavaros a helyzet?!

- Az oroszok mit szóltak hozzá - kérdeztem - vagy nincs még pozitív hozzáállásuk?

- Azt hiszem, van - jegyezte meg Anna - Jelcin nemtetszését fejezte ki, s az oroszok kérésére összehívták a biztonsági tanácsot!

- Előre látható volt, hogy az oroszok, de még az ukránok is hátráltatni fogják a beavatkozást! Azt azonban, hogy a Balkán békéjéért, vagy talán helyesebb, ha azt mondom: a szerbekért, hajlandóak lennének belemenni egy újabb világháborúba, egyszerűen nem hiszem! Háború bizonyára lesz, nehogy az emberiség túlszaporodjon, de nem Európában, ahol egyébként is csökkenőben van a születések száma a halálozással szemben. Majd azokon a földrészeken, ahol egyébként is éhen halnának külső segítség híján, a harmadik világban!

- Ez egyáltalán nem ilyen egyértelmű - ismét Annak - a drang nach osten jelszó még nem felejtődött el, de megvan ennek az ellenkezője is a kínai oldalon, akik viszont a drang nach westen-t hangoztatják, a cél-ország pedig mindkét részről Oroszország, azaz az Orosz Birodalom! Nem nagyon ugrálhatnak az oroszok, hacsak nem mindjárt atommal kezdik! Ebben az esetben pedig: „agyő világ”, vagyis bekövetkezik a jehovisták által annyit emlegetett Armageddon!

- Ne foglalkozzunk ezekkel a dolgokkal, Kedveseim! Rágondolni sem jó - mi lenne, ha a Kárpát-medencében is elkezdődne az osztozkodás, mint a volt Jugoszlávia, ismertebb nevén a Balkánon történik már évek óta! Egy újabb világháború pedig - ahogy mondottad: az emberiség kipusztulását vonná maga után! Mindegy, hogy minek nevezzük, Armageddonnak vagy másnak, mint ahogy annak idején az őshüllők, óriásemlősök kipusztulása is csak rövid ideig tarthatott, a Föld mai élővilága is rövid idő leforgása alatt megsemmisíthető! Manapság már szükségtelen egy esetleges összeütközés is valamelyik eltévedt üstökössel, hisz az ember birtokolja az atomtechnikát! Ebben az esetben pedig hiába mennénk bárhová, utolérne bennünket is a pusztulás vihara. Inkább maradjunk, s ott igyekezzünk megerősíteni pozícióinkat, ahol éppen tartózkodunk! Bármilyen eredményt hozzanak is a választások, amit eddig vállaltunk, azt maradéktalanul teljesíteni is fogjuk! Aztán ha mégis váratlanul rosszra fordulna helyzetünk, Jugoszlávia városainak, falvainak sorsára jutnánk, amennyiben nem következne be általános pusztulás, még mindig maradna hol, mivel kezdeni! A pillanatnyi helyzetből adódóan úgy vélem: okosabb a már létező üzemek korszerűsítésére fordítani többet, ezzel megállíthatjuk a munkanélküliség növekedését, egyúttal lehetőség nyílik világszínvonalú árucikkek előállítására! Ami pedig a mi helyzetünket illeti, már kifejtettem, hogy a részvételünkkel kialakuló, magántulajdonnal bíró családi közösségekkel szemben sem a bal-, sem a

jobboldalnak nincs alternatívája, és ami támadhatatlanná tesz minket: kizárólag a természet eddig feltárt törvényszerűségeit tartjuk magunkra nézve kötelezőnek! Programunk tulajdonképpen benne foglaltatik a szent könyvekben, csak hát, azokat tudni kell értelmezni. Eddig sajnos éppen a helytelen értelmezés folytán sok-sok szenvedést is okoztak, az áldás mellett a gyűlöletnek is melegágyai voltak!

- Egyetértek Veled, Édesapa - mondta Judit, majd ő is leült mellém átvéve, Annától Dávidkát -, de valahogy - mintha a vizek is visszafelé folynának ebben az országban! Itt csak kevesek mondják azt, amit gondolnak, épp ezért kiszámíthatatlan minden! Én csak a szociális problémákat említem, hisz azok állnak hozzám legközelebb - belőlük kiindulva: nem értem, mire építik egyes pártok választási győzelmüket, amikor a nyugaton rendszeresített fizetéses szolgáltatásokra cserélik át az eddig állampolgári jogon járó szociális juttatásokat, holott - tudván tudják, hogy az itteni átlagjövedelmek messze alulmaradnak a nyugatiéhoz képest! - Kopogtak az ajtón, majd engedélyre sem várva Viktória feje hajolt be a résen:

- Bejöhetek? - kérdezte - de csak ha nem zavarok!

- Gyere, Kedvesem - szólt Judit -, hogy tudsz ilyet kérdezni!?

- Nem hallgattátok a rádiót? Ismételten bombázták az atlanti gépek a szerb állásokat! - Viktória arca bizonytalanságról tanúskodott - Lehellel beszéltem - folytatta - ő már korán felment Pestre, hogy Melindával átbeszélhesse a tegnap beígért hitelnyújtást! Melinda helyesli, Buda azonban akadékoskodik! Beszélned kellene Margitkával, apucika, ha egyáltalán elérhető! Ő az egyetlen, aki hatni tud Budára!

- Budának jó megérzései vannak, Kislányom - mondtam -, de ne ingereljük őt, inkább vegyük igénybe a nagyapától kapott örökséget, az még egyedül az én tulajdonom! Véleményem szerint bőségesen elég lesz, még marad is belőle! Tudom, hogy Margitka és Ferenc is helyeselnék felső-magyarországi befektetésünket, de - mit szólnátok ahhoz, ha alapítványként működtetnénk nagyapa hagyatékát? Természetesen nagyapa nevét kapná: Römer alapítvány! Ha visszaemlékeztek, azt mondta egyszer: Hitler személyében egy németajkú szabadította a poklot az emberiségre, mért ne hozhatná vissza az édent is egy német?! Mi ezt az alapítványt nem egyes emberek meggazdagodására hoznánk létre, hanem az általános jólét kiteljesedésére!

- Részemről nincs akadálya, Apucika, hisz ha az alapítványba befektetett tőke északmagyarországi családi részvénytársaságainkat működteti, csak a befektetés helyszíne változik, minden marad a mi ellenőrzésünk alatt! Ami pedig a rizikót illeti, amitől Buda ódzkodik - Svájcot sem fogja megkímélni egy esetleges általános háború! Nem értem azonban, hogy nagyapát hogy hozhatod össze, hogy említheted egy tömeggyilkossal, hisz nagyapa zsidó származású volt!

- Csak a vallása volt zsidó, Kislányom! Nagyapa németként jött világra! Családja pedig több évszázados német múltra tekinthetne vissza, ha Magdaléna és közös fiunk: Kisjózsi halálával ki nem hal! Sajnos, vannak családok, amelyek egy bizonyos idő után magjukat vesztik! Hála Istennek, a miénknek jó ideig nem kell ettől tartania! - Nevettek, majd Judit eresztett meg egy megjegyzést:

- Jó a gyökered, Édesapa - a megjegyzés olyannyira sikeres volt, hogy a kicsi is - látva a többit - elkacagta magát -!

- Nocsak - mondtam - tehát szerintetek valami jó is van bennem?!

- Benned nincs szikrányi rossz sem, Édesapa! - A megjegyzés szintén Judittól származott - ha sikerül elfogadtatni családi perspektívánkat, akkor a jövőben nem kell a kormányzatoknak olyan súlyos problémákkal foglalkozniuk, mint mostanában: születés-halálozás aránytalan-

sága, egészségügyi ellátások, nyugdíj...! Tegnap, a konzílium után még kis ideig együtt maradtunk - a gyógyászat különböző területiről összeverbuvált orvosok, orvosprofesszorok, ott vetődött fel, hogy Magyarországon a születések száma jóval alacsonyabb a halálozások számánál, s az egészségügyi ellátások rosszabbodása folytán egyes népbetegségek is újból jelentkeztek, s a kormányzat egy lehetséges megoldásra keres-kér választ! Ha nem találunk megoldást, kettőezer-húsz körül az aktív termelő generáció már nem tudja biztosítani sem az egészségügy, sem a nyugellátás költségeit! A családi perspektívában mindez együtt jelentkezik és az a sok-sok felesleges, de ma még szükséges kiadás felszabadul, s egyúttal megszűnik az embereket egymástól elválasztó életszínvonal különbség is! A többi - mint pl. a vallás, kultúra, nemzeti sajátosságok..., majd lassan összemosódnak és megjelenik az egykori, még sallangoktól mentes ember!

- Istenem - gondolkodott hangosan Viktória - te - Judithoz - teljesen átlényegültél, már szinte ugyanazokat a szavakat használod, amelyeket Apuci...!

- Kislányom - kezdte Judit -, de ugye nem haragszol meg, ha így szólítalak? Persze, hogy nem, hisz Te olyan édes vagy! Ezenkívül pedig, ha azt vesszük alapul, hogy édesapa első feleségének reinkarnációja vagyok, akkor jogos részemről, ha így szólítalak! De egyébként is: mi édesapával egy test, egy lélek vagyunk, ami feljogosít arra, hogy gyermekeit gyermekeimként tartsam számon! De ha nem így lenne, akkor is...! Édesapa vonzata olyan, mint a mágnes...! Nem lehet nem átlényegülni mellette!

- Na jó! Elég legyen az ömlengésből! Kedvesek, szeretetreméltóak vagytok, de térjünk vissza a tárgyra: menj, Kislányom, beszéljétek meg férjeddel, aztán keressétek meg Ádámot, neki felhatalmazása van mindarra, amit személyesen kellene elintéznem! Annyit hagyjatok a Deutschen banknál, amennyi a bajorországi birtok fenntartásához szükséges! A többit hozzátok át!

- Mégis mennyit hagyjunk, hisz tudod Franz és Méri..., aztán Margitka...?

- Ti vagytok a bankárok, Kislányom, nektek kell azt tudni! Én csak galacsinhajtó bogár vagyok hozzátok képest!

- De ez a bogár - ezt azonban már Anna mondta - szent mindannyiunk előtt és most én mondom - Viktóriához - indulj, Kislányom, hadd pihenje ki magát apucid, különben idő előtt elhasználódik ebben a politikai vesszőfutásban, pedig őt nem fogja pótolni senki! A családnak nagyobb szüksége van rá, mint a nemzetnek! Nem mondom - a fontosabb döntések előtt szükségesnek tartom én is, hogy kikérjétek apuka tanácsát, azt azonban helytelenítem, hogy mindenhová magatokkal cipeljétek! Apuka más - nem vethető össze a jelenlegi parlament matuzsálem korban lévő szenilis akarnokaival, de éppen ezért: mivel ő még erejének, szellemi képességeinek teljében van, engedjétek, hogy az itthoni, szűkebb családban élhesse ki magát! Itt a kicsi Dávid! Ne higgyétek, hogy a nörsz pótolja az anyát, apát, aztán ott van Gréta...! Therese, Auguszta és Ákos nem hiányolták annyira a szülői szeretetet, mert Gittus halála után még ott maradt mellettük egészen nagykorúságukig a nagyijuk: Nellike! Fanni, ha sok esetben nélkülöznie is kellett mamáját: Szilviát, még ott volt mellette Betti, és Nellike is saját unokájaként bánt vele! Gréta azonban, mint ahogy maga is nem egyszer nevezte magát: csak vasárnapi gyerek, vagyis kislány lett...! Több gondot kell fordítani rá, és több szeretetet adni neki, mert a pénz, ruha, egyéb szórakozások csak mellékesek! Ne gondoljátok, hogy én ellene vagyok annak, hogy az egyszerű és elesett embereket felkaroljátok, sőt - mivel magam is az voltam, azon vagyok, hogy mennél többet adjak magamból is nekik, de mint ahogy Judit is mondja: neked tapsikolnak, s ha eljön az ideje, másra adják a szavazatukat! Ez a nép még a negyvenöt éves kommunista, ateista diktatúra alatt sem szabadult meg a beléje rögződött bigottságtól, a szenvedést már szinte mazochista módon tűri, hiányolja, ha nem csattog a hátán az ostor! Hát csak langsam...! Nem szabad erőltetni semmit! A kommunisták is azzal

cseszték el, hogy erőszakkal változtatták meg a már beidegződött szokásokat! Hagyni kell, hogy a nép maga válassza ki a neki megfelelőbbet! Ha ráfizet, maga bánja!

- De Kedvesem - mondtam - mi eddig sem erőszakoltunk semmit, ezt az egy hónapot pedig már akár egy lábon állva is kibírnám! Utána ígérem, hogy nem vállalok semmi olyat, ami közvetlenül nem érint minket: a nyarat együtt töltjük a Balatonon, de körülnézünk bajor otthonunkban is! Elíz néne, az öreg Franz és Johann már előre készülődnek a fogadásunkra! Aztán, ha lesz kedvetek hozzá, megnézzük Ferencéket Floridában, sőt - ellátogatunk Méri San Franciscótól északra lévő birtokaira is! Megnézzük a híres ménesét!

- Bocsáss meg, Apucika, hogy közbeszólok, de búcsúzom - mondta Viktória - nem szeretném megvárakoztatni azokat a szerencsétleneket! Egyébként - de ezt már a két asszonyhoz - megnyugodhattok, mert úgy vigyázok az én drága apucimra, mint a két szememre, sőt annál is jobban! A választások után pedig, mint ő is mondta, a tiétek lesz egészen, de nem kisebb felelősség hárul rátok sem: nem szeretném, ha túlerőltetnétek!

- Édesem - szólalt meg Judit - ezt a részét nyugodtan rám bízhatod! - átölelte a derekam, akkor éppen az én ölemben fickándozott Dávidka, másik karjával pedig Annát húzta közelebb - nézz ránk - mondta - mi így képezünk egy egészet!

Viktória mosolygott:

- Sokan talán megszólnának érte, kedves Anyuka, én azonban boldogan veszem tudomásul együvé tartozástokat, hisz szülőanyám halála után Anna karjaiban kapaszkodtam meg először, Te pedig találkozásunk első pillanatától úgyis, mint anya, úgyis, mint barátnő utánozhatatlan vagy! Nem vagyok babonás, nagyon szerettem Szilviát és Bettit, de Te több vagy náluk a család számára is! Képtelenségnek tartom, hogy fanatikus hitük csupán illúzió lenne. A lélekvándorlásban talán többen hisznek, mint a kereszténységben, bár az alapigazságok tekintetében nem sokban különböznek, de két ilyen szuperművelt nő, mint Szilvia és Betti nem követheti meggyőződés nélkül a sok esetben műveletlen guruk fanatizmusát! De - ők tudják, miért távoztak körünkből, vagy ha nem, hát arról sem tehetünk...!

E szavak után Viktória került-perdült, s csak ruhájának suhogása jelezte, merre távozott, mi pedig kis ideig még együtt enyelegtünk, játszottunk a kicsivel és egymással, ők már felöltözve, én pedig hálóingben - a pizsamát sosem szerettem - csipkelődtünk!

- Szép tőletek - mondtam sértődöttséget mutatva - kapni azt szerettek, bezzeg adni? Ha nem mondom, tán eszetekbe sem jut, hogy én még nem is reggeliztem!

- Úgy hidd el, édesapa, hogy mi sem! Vártunk rád - válaszolta Judit -, de ha akarod, ágyba hozom. Ma úgysem megyünk el hazulról, reggeli után pedig akár vissza is fekhetünk!

- Nem, édeseim! Elég volt a fekvésből, ellenben, ha lenne kedvetek hozzá, kimehetünk hajókázni egyet a tavon, akár estig! Majd a hajón egészen frissen kifogott halat eszünk, addig pedig nem árt egy kis szilvóriummal megerősíteni a gyomrunkat. Előbb azonban, ha engeditek, lezuhanyoznék! Addig készüljetek fel!

- Jobbat ki sem találhattál volna, Kedvesem - mondta Anna - már úgyis kezdtük elhanyagolni nagyi és nagyapa múzeumát - a Magdaléna elnevezésű hajócska -! - Legalább meggyőződünk arról, hogy a kis bosnyák fiatalasszony, hogy viseli gondját - Gréta és Irmácska Budára való felköltözése után Fatima, Ádám valamint Melani szerzeménye költözött a múzeummá alakított hajóra a közel kétéves Aladdinnal, akit menekülés közben, a vonaton segített világra hozni egy cigányasszony -!

- Megnyugtathatlak, hogy a hajón mindent a legnagyobb rendben fogunk találni - mondtam - nekem ugyanis a pártgyűlések szüneteiben volt gondom arra is! Különben Fatima - férjét megölték a boszniai harcokban - és az új kapitány között kezd kialakulni olyasféle bensőséges viszony, mint... -

- Kimondhatod nyugodtan, Édesapa, ha a szerelemre gondolsz! Két év elég hosszú idő a gyász számára, a rokonok pedig..., érzésem szerint már csak ránk számíthat, tehát - ha Isten is úgy akarja, segítsük át őket a nehezén! Egyébként - csak úgy mellékesen jegyzem meg - én is ki szoktam nézni rájuk és előttem sem titok, hogy kedvelik egymást!

- Nos - akkor eggyel több ok, hogy meglátogassuk őket - mondta Anna - Te indulj, kedvesem és zuhanyozz le - Judithoz - Te pakold össze a szükséges holmit a kicsi részére is! Én pedig - nos - gyere, kicsim!

Karjára vette Dávidkát és kezdte hintáztatni...!

A fiatalasszony és a kapitány nem is titkolták meglepődésüket, még nem fordult elő egyszer sem, hogy együtt - hármasban - a kicsit nem számítva - négyesben - kerestük volna fel őket és hirtelen nem is tudták - egymás közt szemezve sem - eldönteni megjelenésünk okát, s kezdtek mentegetőzni: ha nem találnánk mindent a helyén, stb., a kis Aladdin azonban már közvetlenebb volt: belekapaszkodott Judit nadrágszárába aztán: föl-föl! - kiáltotta, már ahogy tőle tellett! - Judit természetesen karjára vette, s vége-hossza nem volt a puszilkodásnak...! Sokszor magam is elcsodálkoztam azon, hogy mennyire közel érzik magukhoz feleségemet a kicsik, holott ő fiatalabb éveiben sem sokat foglalkozhatott ezzel a korosztállyal!

- Ne zavartassátok magatokat, Fiam - mondtam a fiatalembernek - mi magyarázat nélkül is tudjuk, hogy minden rendben van a hajón, de nem is azért jöttünk - frissen fogott halra fűlik a fogunk, ezért még ma nem is ettünk, pedig lassan délre jár az idő! Ha ebben segítenétek -?! Aztán, ha már nem korog a gyomrunk, kifuthatunk a vízre, a tegnapi eső után ma szépnek mutatkozik az idő!

- Igazán megtisztelnek, Uram, minket, legalább megjáratjuk a motorokat is, előbb persze hozzálátunk a reggeli készítéséhez! Milyen halat parancsolnak, mert van még a reggeli fogásból sügér, fogas, de van angolna is, ha kedvelik!

- Mondtam, Fiam, hogy frissen fogott halra fűlik a fogunk! Amilyen, olyan, nem válogatunk! Készíts elő két botot, egyet Neked, egyet nekem, a hölgyek addig majd elfoglalják magukat a gyerekekkel!

- Perceken belül elkészülök Uram, de nem lenne jobb beljebb menni? Ott nagyobb a választék és hát bárhol leállhatunk, hogy bedobjuk a horgot, van bőven kishal, giliszta, de még lótetű is csalinak!

- Rád bízom, Fiam, ha nem tart sokáig az indítás?!

- Nincs probléma, Uram! Naponta karban tartom! Olyan, mint egy precíziós műszer!

Valóban...! Húsz percen belül már a tó közepe felé jártunk, s mivel a fiatal kapitány ismerte a halak vonulási területeit, egy bizonyos ponton leállította a motorokat, hogy behajíthassuk a vízbe horgainkat. Mivel sütött a nap - bár kissé hűvös volt - az asszonyok is odaálltak a hátunk mögé, hogy figyeljék a kapást! Alig hajítottuk vízbe a horgainkat, kezdték birizgálni, de nem haraptak rá. - Próbáljuk meg, Uram, a túloldalon - mondta a kapitány - és lótetűvel! Feltekertem a damilt és átmentem a hajó túlsó oldalára, Judit és Anna persze követtek, míg Fatima a kapitány mellett maradt. Megfogadtam a tanácsot és átcseréltem a csalit. Alig hajítottam vízbe, szinte pillanat alatt megfeszült a damil!

- Valami nagy hal lehet - szólalt meg Anna - kisebbnek nincs ekkora húzása. Engedj még neki, aztán erősítsd a korláthoz, hadd erőlködjön, ha kifárad, könnyebb elbánni vele!

- Még szerencse, hogy a nagyobb halaknak szánt horgot adta kezembe a kapitány - mondtam - a kicsiről már megszökött volna, akár úgyis, hogy kiszakítja.

- Szent ég - kiáltott fel Judit - hisz ez egy szörnyeteg!

A harcsa feldobta magát, majd újból vissza a vízbe és kezdte volna húzni, de persze a hajóval nem tudott megbirkózni...!

- Jöjjön át, kapitány - kiáltotta el magát ismét Judit - segítsen a férjemnek! Cápát fogtunk!

A kapitány és Fatima inkább egymással voltak elfoglalva, talán azért is javasolta a túloldalt, hogy nyugodtan megbeszélhessék, közöljék-e velünk, miszerint elhatározták, hogy összeházasodnak! Judit kiáltására azonban a korláthoz erősítette felszerelését, és hozzák siettek! A harcsa épp akkor dobta fel ismét magát, kínjában ráncigálva a belsejébe kapaszkodó horgot, de persze hiába...!

- Uram, ez csodás példány - mondta a „tengerész", - átengedné nekem, majd én elbánok vele!

Átengedtem, de mennyire, hogy átengedtem! 60-70 kilós harcsával nem könnyű megbirkózni. Végül is közös erővel felhúztuk: a kapitány, keresztnevén Pál, én és Fatima is besegített, Judit és Anna a két gyerekkel voltak elfoglalva... -

- Ritkán akad horogra ekkora példány - mondta a kapitány, de inkább Palinak nevezem ezentúl - ebből jut a telep konyhájára is!

- Nem, Fiam! Mondjam - ne mondjam...?!

- Szabadna tudnom, miről van szó, Uram?

- Igen, Fiam! Előbb azonban intézze el ezt a ragadozót, mert még így is félelmetes! Nem is tudom, hogy a fiam, Ferenc, hogy tud együtt élni a delfinekkel... -

- Azok nagyon kedves állatok, Uram! Tán nem tévedek, mikor azt mondom: ha az ember a szárazföld esze, akkor a delfin a vízé! A delfin nem hal, Uram! Véleményem szerint ugyanúgy észlény, mint az ember! Ne haragudjon rám, de most a tengerész beszél belőlem! Sajnos azokat is éppúgy pusztítják, mint pl. ezt itt! - E szavakkal egy időben belevágta tőrkését a harcsa nyakába, és egy kanyarintással elválasztotta a fejet a törzstől. Mielőtt azonban erre sor került volna, Fatima a hajótatról előhozta a direkte nagy halak fürdetésére használt teknőt és a terpeszben álló fogast. Így a fej levágása már a fogason lógva történt, csakúgy a belső részek eltávolítása is, majd fürdetés, nyúzás, darabolás, s a nemrég még veszedelmes ragadozó sütésre, főzésre előkészítve az ugyancsak ragadozó ember étvágyának csillapítására várt!

- Nos - most már megtudhatom, Uram, hogy mit akart közölni velem - Pali, némi bizonytalansággal a szemében nézett fel rám, miközben sózta a harcsa tisztára mosott húsát -?!

- Igen, fiam! Megtudhatod, megtudhatjátok - azért mondtam többes számot, mert Fatima is ott szorongott Pali mellett - nos csak azt akartam mondani, hogy ez a hal direkte arra a célra teremtődött, hogy elegendő, egyúttal királyi menü legyen a ti eljegyzésetekhez, mert ne higgyétek ám, hogy elkerülte figyelmünket egymás iránti vonzalmatok! De így van ez jól! Van bor is a hajó raktárában, hogy leöblítsük?! Nem vagyok benne biztos, de ha partközelben is érvényes a kapitány esketése, akkor rövid időre átveszem a parancsnokságot és az eljegyzéssel egy időben össze is házasítalak benneteket! Sőt, ha nincs ellenetekre, mivel jelen vannak a család matrónái is, egyúttal családunk tagjaivá fogadunk mindhármatokat! Nos?!

Fatima megszédült! Az örömtől?! Ki tudhatná? Az is lehet, hogy a már benne lévő másik élettől! De ez most nem is fontos, jó, hogy Judit mellette állt és felfogta estében a fiatalasszonyt, immár újabb lányom, aki friss, mediterrán vért hoz családomba!

- Nem tudom, mivel érdemeltük ki, Uram, ezt a nagy kitüntetést, de ha Fatima is akarja, én boldogan mondok igent! Beszélj, Kedves! A fiatalasszonyra tekintett, aki irulva-pirulva borult Judit keblére, s előbb tőle kérdte:

- Tehetem, Anyuka? - Addig is anyukának szólította feleségemet - kapitányodat és én, mint örömanya, boldogan adlak hozzá!

- Köszönöm, Anyuka - mondta a fiatalasszony - akkor igennel válaszolhatok!

- Ebben az esetben, Uram - Pali szemközt nézett velem - arra az időre átadom a hajó parancsnokságát, s ha a rang megjelenítéséhez elegendő csak a sapka, a lakomát már mint férj-feleség készíthetjük!

- Rendben van, Fiam, örömmel teszek eleget! - levettem kalapomat, ujjamról lehúztam a gyűrűt, beletettem a kalapba, majd Juditnak adtam, aki megértette és követte tettemet - most pedig add a sapkád, Fiam - folytattam - Ti pedig álljatok egymás mellé és mondjátok utánam a szöveget...!

Mivel néhányszor már volt részem efféle dolgokban, fennakadás nélkül fújtam, inkább hadartam, amikor pedig a gyűrűk átadására került sor, kivettem a kalapból, s enyémet Pálnak, feleségemét pedig Fatimának nyújtottam, ezekkel a szavakkal: e jelképes tárgyak, egymás és a család iránti szeretet zálogául szolgáljanak, gyermekeim! Vegyétek úgy, hogy a házasságkötés megtörtént köztetek! Persze a külvilág számára még egyszer át kell essetek ezen a ceremónián, de az már csak a hivatalos formula lesz, ez volt az igazi! Most pedig - magamhoz öleltem őket, úgy együtt, ahogy álltak előttem, majd az asszonyok erősítették meg, hogy mindenben egyetértenek velem, és boldogan fogadják őket a családba!

Továbbiakban már mintha mindig is együvé tartoztunk volna: együtt sütöttünk, főztünk, s hogy mentesítsem a fiatalokat is, magunkat is a kicsikkel való bajlódás alól, odarendeltem a nörszöt, hogy vegye gondjaiba őket, amíg mi hajókázunk. Dávidka, aki többet volt a lánnyal, mint velünk, amint megpillantotta, mindjárt kapaszkodott hozzá, Aladdin azonban húzódozott, majd elsírta magát, de az autóban megnyugodott! Az persze még ide tartozik, hogy a kicsik miatt vissza kellett mennünk a sólyához, s csak miután őket leadtuk, élvezhettük igazán a különben eseménydús napot! Kacskaringóztunk a tavon, ettük a finom harcsasültet, mellesleg az újdonsült férj volt a szakács, én pedig a felszolgáló! Az asszonyok tiltakoztak ugyan ellene, de ragaszkodtam álláspontomhoz, hogy most az egyszer hadd én szolgáljam ki őket! A sült mellé felszolgált finom badacsonyi jókedvre hangolt valamennyiünket - Pali, mivel a kormányt csak ő kezelhette, csak cseppenként fogyaszthatott, nála azonban pótolta a bort a szerelem és tán fényesebbek voltak a szemei, mint a miénk, akik a bort fenékig ürítettük a fiatalok és saját boldogságunkra! A hangulatos zene mellett persze figyelemmel kísértük a legújabb híreket is, hisz manapság akarva, akaratlan is politikára terelődik a szó! Elsősorban a szerbek által ostromolt Gorazsde sorsa foglalkoztatott bennünket, de ahhoz szorosan kapcsolódott a nagy politika, amelyet Anna, a sokat tapasztalt építész professzorasszony, barátai és ismeretségi köre folytán joggal nevezhetők a jelen politikai aréna professzorának is -, úgy jellemzett, hogy a harmadik világháború előszobájában vagyunk, s ha valami csoda el nem hárítja, menthetetlenül belezuhanunk! Megállapításait a gyönyörparadicsomban szerzett tapasztalataira építette fel: a legtöbb hazai és külföldi politikust a jelenben az foglalkoztatja: mi okozhatta, hogy a holokauszt 50. évfordulójára erősödtek fel a neonáci, újfasiszta és nacionalista ideológiák!?

A náci és újfasiszta ideológia nyugaton a háború utáni időkben is fel-felbukkant, de elszórtságuk miatt nem tulajdonítottak nekik nagyobb jelentőséget. Ma más a helyzet: a neonácik nemcsak Európában, Amerikában is szabadon szervezkednek! Talán-talán a világterrorizmus is általuk pótolja veszteségeit! Az újfasiszták pedig immáron az olasz parlamentben, s valószínű, hogy a kormányban is helyet kapnak! Ez a tény azonban jobb, mintha sötétben robbantgatnának! Így szem előtt lesznek, és kénytelen-kelletlen alkalmazkodniuk kell a parlamentet és a kormányt alkotó többi pártcsoportosuláshoz! Jelenleg e két nem éppen barátságos ideológiánál is nagyobb veszedelmet jelent a nacionalizmus térhódítása! Pusztítása ott a legnagyobb, ahol a szolgálatában állók összemossák a kommunizmus konzervatív irányzatával! E tény megfigyelhető Oroszországban, Ukrajnában, egyes volt szovjetunióbeli államokban véres konfliktusokat is okozott már, a legnagyobb pusztítást azonban a volt Jugoszlávia területén, jelenleg Boszniában, ott is a Gorazsde nevű városkában végzi! Ami ma ott történik, nyugodtan nevezhetjük a világtörténelem leggyalázatosabb, legkegyetlenebb, legvéresebb pusztításának! És ami mindennek a teteje: ezek a szörnyű mészárlások az Egyesült Nemzetek szervezetének katonai felügyelete mellett, a nagyhatalmak: Amerikai Egyesül Államok, Oroszország, Nyugat-Európai Unió, Kína szeme láttára -, a műholdas médiák folytán az egész emberiség tudtával történnek! Kórházakat lőnek szét, gyermekeket, asszonyokat koncolnak fel, nem hiszem, hogy tévedek, ha azt mondom, hogy az embernek nevezett „állat”, akkor is humánusabban végzett áldozatával, amikor még egymás húsát ette!

Anna szavainak hatására felborzolódott hátunkon a szőr! Fatima elkezdett csuklani, majd a hajókorláthoz futott, hogy kidobja magából az éppen lenyelt falatokat!

- Ha kérhetem, váltsunk témát, Uram - mondta Pali - Fatimát nagyon érzékenyen érintik ezek a dolgok! Inkább az itthoni eseményekről beszéljünk, hisz itt is csak a felszín látszik aránylag nyugalmasnak, kisség lejjebb már zavaros, még lejjebb pedig szinte már örvénylik! Ez persze csak előttünk nem titok, akik bemehetünk az ivóba anélkül, hogy a már ott lévő többiek összesúgnának láttunkra!

- Helyesen mondod, Fiam - vettem át a szót -, de szeretném, ha ezentúl nem uramoznál: Fatimát már régtől lányunkká fogadtuk, téged pedig az imént vejünkké, tehát - ha nem akarsz megsérteni, nevezzél minket anyukának, apukának, mint feleséged teszi! Beszélgessünk tehát itthoni dolgainkról, hisz igazad van, bőviben vagyunk velük...!

Badacsonnyal szemközt álltunk, Fatima még mindig öklendezett, Judit fogta a fejét és biztatgatta:

- Nincs nagyobb baj, Kedveském, majd átmegy rajtad, én is voltam hasonló helyzetben, és lám, már fel sem veszem, ahhoz is van erőm, hogy másokat vigasztaljak! Különben a mai nappal Te is révbe értél! Érzésem szerint jó férjet kaptál! Tanítónő vagy, már jól beszéled a magyart is! Néhány kurzus és tanárként, magániskolánkban fogsz tanítani! Csak attól mentsen meg bennünket Isten, amit Anna pedzegetett, mert abban az esetben..., ámbár - többedmagunkkal azt is könnyebben átvészeljük! - Hogy miket mondott még, csak Isten tudja, de lassan-lassan megnyugodott az asszonyka is és visszajöttek közénk! Folytathattuk a beszélgetést, de már tényleg csak hazai témákkal, főként a választásokkal kapcsolatban:

- Én nem tudom, Apuka, bocsásson meg bizalmaskodásomért....!

- Csak nyugodtan, Fiam! Felhatalmaztalak!

- Én nem tudom - folytatta Pali - mire építik a jelenleg hatalmon lévők, hogy csak ők tudják megteremteni népünk számára a biztos jövőt! Hát tulajdonképpen kik is ők?! Kilencven százalékban még a Horthyval fémjelzett diktatúra, sőt - még régebbi: a királyi Magyarország elitjének csökevényei, akik elődeik hagyatékából felszínen tudtak maradni, az úgynevezett népi demokrácia iskolapolitikája pedig lehetővé tette számukra, hogy reakciós minősítésük

ellenére lediplomázhassanak, s már a Kádár által fémjelzett korszak utolsó másfél évtizedében is ügyvédenként, jogászokként, orvosokként, alsótól a felsőszintig: pedagógusként hatást gyakoroljanak az úgynevezett munkáshatalomra, sőt - azt egészen a csőd szélére juttathassák! Mert nem a munkások juttatták csődbe az országot! Az első három évtizedben, de legalább az első huszonöt évben a munkások áldozatvállalásával és nem külföldi tőkeinjekciókkal épült fel ez az ország háborús romjaiból! 1970 után kezdődött el a leépülés, amikorra ezek az urak megerősödtek pozícióikban annyira, hogy elkezdték a munkásosztály kiszorítását a hatalomból! A kétkézi munkás természetesen a saját bőrén érezte, hogy már nem nézik másnak, csupán termelőeszköznek és ehhez alkalmazkodván úgy dolgozott, hogy a vége nem lehetett más - még az időközben nyugatról kapott hitelek ellenére sem, mint általános leépülés! Ha tehát alaposan utána járunk, meggyőződhetünk arról, hogy a mai nyomorszintet azok készítették elő, akiket 1990-ben különböző nemzeti és nemzetietlen pártok révén beültettünk a parlamentbe! Mit adtak eddig, és mit adnának ezentúl is ugyanazok, vagy hozzájuk hasonlók? Persze vannak jócskán azokból is, akiknek jól jött a nemzeti vagyon kiárusítása! De milyen jogon osztogatják ezek az urak jelentéktelen összegekért a közös vagyont?! Én is azt vallom, hogy közös lónak túros a háta, de akkor elsősorban is azok részesedjenek belőle, akik azt a vagyont megteremtették! Nevetséges a különben bátor és tiszteletreméltó Maczó Ágnes propagandisztikus kijelentése egy rakás sonkával, tojással megpakolt kosár közepett, hogy boldogok a szegények, mert ők bírják a ..., s végül Torgyán úr zárszava: szavazz a kisgazdapártra! De melyikre, hisz ők maguk sem egyeznek?! És különben is - könnyű tele hassal boldognak nevezni a korgó gyomrú, nincstelen pórnépet! Ezek az urak, úrhölgyek elfeledik, hogy a huszadik század végén és nem a sötét középkorban vagyunk! Ma inkább a boszorkányégetők és nem a boszorkányok kerülnének a máglyára, ha sor kerülne rá! Sokkal okosabban fejezik ki magukat a „zöldek”: ha egyenlőség van, akkor elégedjen meg mindenki azzal az átlag 8-10 ezres jövedelemmel! Kapjanak a képviselő urak, úrhölgyek is annyit, amennyit az átlag jövedelműek! Ha így lenne, bizonyára nem kapaszkodnának annyira a pozíciókért! A záró mondatuk sem rosszabb: azok szavazzanak a jelenlegi kormányzó pártokra, akiknek a jövedelmük, életszínvonaluk emelkedett az utóbbi négy évben! Persze tudom, hogy egyelőre be sem kerülnek a parlamentbe, könnyen lehet azonban, hogy a következő választások után ők alakítanak kormányt és ez megszívlelendő valamennyi párt részéről! Azzal is dicsekszenek, hogy mennyit emelkedtek az utóbbi négy évben a nyugdíjak, hogy az előző évekhez viszonyítva megduplázódtak! De azt is hozzá kellene ám tenniük, hogy az előző években három forint volt egy kiló kenyér ára, ma pedig 60 forint! A többi árucikk grafikonja hasonló, csak kissé cikk-cakkosabb! Úgy beszélnek a nyugdíjról, főképp a fiatalok, mintha az könyöradomány lenne...! Hát mért nem hivatkozik senki arra, hogy tulajdonképpen abból épült fel az ország háború után, abból létesültek a különböző üzemek, a nagyok is, amit a mai nyugdíjasok akkori keresetéből elvontak! A kárpótlásnak nevezett valamit valamiért ócska trükköt pedig még az utánunk következő harmadik generáció is nyögheti! A hajdani kiskadetet az urak Magyarországának védelmére képezték ki! Azért voltak hozzájuk kiképzőtisztjeik könyörtelenek, hogy ha majd rájuk kerül a sor, ők se legyenek szívbajosak! A Prónay-féle különítményesek sem voltak jobbak az ávósoknál! Sem egyikre, sem a másikra nincs szükség! Demokrácia kell, de nem a kiváltságosak demokráciája, hanem a népé!

- Ej-na, Fiam...! Mért is nem előbb beszélgettünk már el így! Hisz Te kész politikus vagy! De nem baj, megtaláljuk a helyedet az Országházán kívül is! Ha jól emlékszem, Te is tiszti iskolát végeztél még abban az agyonátkozott Kádár korszakban! Ha mai miniszterelnökünk is hozzád hasonlóan vélekedne az általad említett dolgokról, bizisten rá szavaznék, de mint tapasztalom az ő, valamint a Te nevelőtisztjeidet is más-más szempontok vezérelték, és inkább rád szavaznék! Ennek persze egyelőre lőttek!

- Sok mindent kezdek érteni, Apánk, ami Önök körül végbemegy, azt az egyet azonban - na persze többes sem - egyszerűen nem tudom felfogni, hogy milyen cél vezeti Önöket, lévén a Föld leggazdagabb embereinek egyike, úgyszintén a család is -, ennek ellenére minden jöttmentet befogadnak! Szinte biztos vagyok afelől, hogy engem sem káderezték le mielőtt felvettek volna, most pedig egy hozzám hasonló földönfutóval lányává, fiává fogad...?!

- Édes Fiam - mondtam - egyszerűbb magyarázatát nem találom ennek, mint: egy Isten teremtett mindannyiunkat, s ez még abban az esetben is igaz, ha több apától és több anyától származunk! Ehhez még hozzátehetem, hogy valaha jómagam is hozzátok hasonló földönfutó voltam! De nemcsak én, mindhárman, rajtunk kívül pedig a család valamennyi idősebb tagja! Sőt, többségében azok is, akik ezt a hatalmas vagyont felhalmozták, s ha előbb nem is, életüket földönfutóként fejezték be! Ha így érthető?! És ha már szóvá tetted a káderezést, semmi közöm, mint apátoknak sem politikai beállítottságodhoz, azt azonban, ha elmondanád, hogy mint tengerész merre jártál, a hajózáson kívül, mit tanultál, a magyaron kívül melyik nyelvet beszéled -, megköszönném, mert azok után, ami ma köztünk létrejött, jelenlegi munkahelyedet csak ideiglenesnek tudom elképzelni!

- Örömmel válaszolok mindenre, Apuka! Harmincöt éves vagyok! A mai nappal lettem nős! Egy gyermekem van, akit feleségemmel együtt kaptam! A tiszti iskola után mindjárt a tengerhajózáshoz kerültem! Általában a keleti tengereket, óceánokat jártam, természetesen kizárólag kereskedelmi hajókon teljesítettem szolgálatot! A magyaron kívül beszélem az angolt, középszinten a kínait, a kelet-indiai szigetek - általában maláj származású népeinek nyelvét, de nehézség nélkül eligazodom, bármerre kerüljek is!

- Nem tudom, Fiam, hogy mit gondoljak - a tudásoddal, jártasságoddal lekötni magad ide...?! De mért is nem említetted mindezt akkor, amikor jelentkeztél nálunk?!

- Részben mivel senki nem érdeklődött múltam iránt, részben pedig mivel beteg volt apám! Egy súlyos hajótörés után akaratom ellenére maradtam életben, miközben azok, akiket menteni akartam, odavesztek!

- Mi okozta a hajótörést?

- Tűz! Műgyanta és különböző mérgek voltak a hajón!

- Te milyen minőségben szolgáltál az eset időpontjában?

- Első tiszt voltam!

- Ebben az esetben a felelősség elsősorban a kapitányt terheli!

- A kapitány éppen akkor sárgalázban feküdt a kabinjában!

- Az más! De akkor is...!?

- Az igazság az, hogy én ahelyett, hogy a fedélzeten a legénység mentéséről gondoskodtam volna, a kapitányt akartam elsősorban biztonságban tudni, de olyan hirtelen történt a robbanás, hogy hátamon a beteg emberrel alig értem a fedélzetre, máris repültem, de hogy terhemmel-e vagy anélkül...? Amikor eszmélni kezdtem, egy kétszersültes hordót pillantottam meg a közelemben és kissé távolabb egy kiálló korallszirtet, de se hajó, se emberek a látóhatáron! Ha ennyivel egyelőre megelégszik, Apám?! El sem hiszik, mennyire szívre ható számomra ez a megszólítás, ugyanis soha nem mondhattam eddig senkinek! Nem tudom, hogy kik voltak a szüleim, csak annyit, hogy egy budai bölcsőde, majd óvoda, később a fóti gyermekváros volt az otthonom! Ott végeztem az általános, majd a középiskolát, utána pedig tanulmányaim eredményei folytán tengerésztiszti főiskolára küldtek...!

- Köszönöm, Fiam! Mára ennyi elég! És most én jövök: Ádám fiam, a családunk koordinátora éppen most keres egy megbízható és megfelelő személyt, aki majd a Tiencsinbe érkező

hajóforgalmunkat bonyolítja. Nálad megfelelőbbet nem is találhatna, és ha elfogadod ajánlatomat, sok minden megoldódik egy csapásra! Nem lennétek egyedül: ott van már Irmácska, a másik fogadott lányom, ugyancsak bosnyák, Fatima ismeri, férje a svéd nagykövetség kereskedelmi attaséja Pekingben, oda készül legfiatalabb húgotok egy ugyancsak fogadott fiunkkal, hogy ott folytassa a középiskolát, majd a pekingi egyetemre iratkoznak fel...! Jelenleg budai házunkban egy kínai lány, valamint kínai fiatalember - egyetemisták - oktatják őket a kínai nyelvre, továbbá a kínai szokásokra! Nem kell azonnal határoznotok, beszéljétek meg, estig szeretnék választ kapni, hogy Ádámmal közölhessem a szerencsés találkozást veled. Különben néhány napon belül hazajön távol-keleti útjáról és személyesen is megbeszélhetitek mindazt, ami az átköltözéshez szükséges! Gondolom, másfél hónap elegendő az előkészületekhez, s közben a gyerekek is levizsgáznak, akár együtt is indulhattok!

- Nem is tudom, Édesapa - így csakis a Gondviselés hozhatta össze a dolgokat - szólalt meg Judit - tegnap Gréta lányunk kerek-perec kijelentette, hogy vizsgák után azonnal indulni akar Kínába, hogy a jövő iskolaév kezdetéig ott, helyben folytathassák az előkészítő tanulmányaikat! Tercsiék - a két kínai nevének összevont rövidítése - már át is jelentkeztek a pekingi egyetemre. Különben Janzen és Irmácska intézik ottani dolgaikat...!

- Hát - Édesem, a dolgok ilyetén való ismeretében - mondtam - Fatima és Pali, ezentúl már a mi Palink házasságát valóságos ajándékként foghatjuk fel, ugyanis az ő szárnyaik alatt Gréta és Irma, bár rá van, aki vigyázzon, de ott van még Tamás, nagyobb biztonságban lesznek, mint nélkülük lennének! Hanem előre ne igyunk a medve bőrére, meg kell várjuk, míg ők is nyilatkoznak - a két fiatalra tekintettem -, de ne siettessük őket...!

- Az a tény, hogy Pali - még ha csak középszinten is, de érti a kínai nyelvet, sok kellemetlenségtől óvhat meg bennünket - szólt Annak, hogy ő is mondjon valamit - én megmondom őszintén: nekem nem tetszik az a szoros barátság, ami jellemzi a fiatalokat, értem alatta: Grétát, Tamást és a két kínait! Meglátásom szerint vonzalom-csere alakult ki köztük! Ismertek, nem szoktak megcsalni érzéseim! Ebben az esetben pedig -, értetek remélem, nem kell magyarázkodnom! Gréta még túl fiatal, nem ártana kicsit visszafogni!

- Gréta, Kedvesem, egy érett, igaz, koraérett lány, csínján kell vele bánni! Az is baj, ha nagyon elengedjük, de az is, ha erővel visszatartjuk! Én azt mondom: addig, amíg tanulmányaikban nem maradnak vissza, nem tartom célszerűnek beavatkozni szerelmi életükbe! Azt azonban igen, hogy kellő távolságból figyelemmel kísérjük, és szükség esetén beavatkozzunk! Erre már most felhatalmazom tiencsini kolóniánk jövendő vezetőjét! - Palira tekintettem - ami azonban még mindig nem jelent semmi elkötelezettséget részetekről!

- Mi már eddig is túlságosan el vagyunk kötelezve veletek szemben, Apánk! Engedelmeddel, ezután így szólítalak, mivel hogy fiaddá fogadtál, tudom ugyanis, hogy családon belül ez a megszólítás dukál...!

- El is várom, Fiam, de tudhatod akkor azt is, hogy ez a megszólítás egyben a megkülönböztetett tisztelet jele...!

- Akkor, ha megengedi, folytatnám - szólalt ismét a fiatalember - a magam részéről örömmel vállalom a távol-keleti küldetést, ezúttal azonban már a feleség szava is döntően esik latba! Minden további tőle függ!

Fatima férjéhez simult:

- A muzulmán asszony követi férjét a halálba is, ha a sors úgy hozná!

- Reméljük, hogy oda élni mentek, Kislányom! Téged Allah kimenekített a pokolból, vagy talán helyesebb a pokol tornácának nevezni a mai boszniai állapotokat! Én ugyan katolikus vallású vagyok, legalábbis annak kereszteltek, mégis azt mondom Neked: szülj Allahnak és a

családnak sok kis mohamedánt, azok helyett a szerencsétlenek helyett is, akiknek Allah nem biztosított ilyen lehetőségeket, mint Neked! Mindegy ám az, hogy ki hogy szólítja Istenét, az a mérvadó, ami az ember szívében lakozik! Te szerencsés vagy, mert férjed nem kötődik különösebben egyik valláshoz sem! Mellette nevelheted gyermekeidet szíved szerint! Az a fontos, hogy az emberi mivoltunkat kifejező erkölcsi értékrendet tartsuk magunkra nézve kötelezőnek! A legegyszerűbb mód: a hamis prófétáknak handabandázása helyett a szívünkben mindenkor jelenlévő Isten - de nevezheted nyugodtan Allahnak - sugallatát kell követni, amely még csak nem is önzően magára utal, hanem ránk, emberekre, éspedig: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! Ha ennek megfelelően élünk, akkor soha nem következhetnek be a hazádban jelenleg is zajló események! De ezzel most ne foglalkozzunk, ne árnyékolja be boldogságotokat, hisz nagyon is rászolgáltatok mindketten! Használjátok ki azt a kb. másfél hónapot, ami az elutazásotokhoz még hátra van! Még ma beszélek Pisti bátyátokkal, hogy keressen egy idősebb hajós házaspárt helyettetek! A Magdaléna már úgyis inkább csak olyan muzeális érték a család számára! Itt minden szeretteinkre emlékeztet! Ha megfogjuk a korlátot, érezzük az ő kezük tapintását, itt minden talpalatnyi terület az ő lábuk nyomát őrzi! Nem fogjuk másra használni, mint nehéz döntések előtt kijövünk részben pihenni, részben agyunkat tornáztatni azzal, hogy véleményt cserélünk velük - velük, akik fizikai értelemben már nincsenek köztünk, pszichikailag azonban soha nem szűnnek meg irányt mutatni...! Számunkra ők olyan mércét állítottak fel, amelyet soha nem fogunk túlszárnyalni! Életükkel és halálukkal is bebizonyították, hogy az úr és a szolga közötti hidat igenis le lehet rombolni! Mennyire mások voltak ők, mint azok, akik kétes értékű hatalmukat erőszak árán is meg akarják tartani, akik egyedül üdvözítőnek tartják magukat, pedig az ilyesfajta gondolkodás éppúgy erkölcstelen, mint a hatalommal való intenzív visszaélés! Akik erőszak alkalmazásával szerzik, majd gyakorolják a hatalmat, azok bűnt követnek el az emberiség ellen, mert az egyenlőségi elv alapján mindenkinek egyformán joga van felállni a dobogóra! Más kérdés, hogy a nép szabad választások útján, a legrátermettebbekből válogatja ki azokat, akikre méltán rábízhatja sorsának irányítását!

A tihanyi bencés kolostorral szemben parkíroztunk! Mellettünk sétahajók húztak el! A turisták ámuldoztak hajónk feliratán: „Magdaléna hajómúzeum”! Az idegenvezetőjük magyarázata áthallatszott hozzánk: balatoni hajós körökben csak Rómeó és Júlia hajójának emlegették, de voltak olyanok is, akik az „Ámor” kifejezést is megkockáztatták hajónk megjelölésére!

- Nézd azt a muzeális alakot azzal a két spinével! - A mellettünk jobbról elhúzó hajóról fiatal, szőke germán fiú egy ugyancsak fiatal, de barna, a németet gyengén beszélő, valószínű magyar lány mellől, távcsővel a szemén studírozott minket - a fiatalabb mellett még én is el tudnám képzelni magam... -!

- Ne légy finnyás - a lány nyakában is távcső lengett, de nem vette igénybe, hogy puszta szemmel alkotott véleményét azzal is megerősítse - az idősebb is megjárná még - mondta - az arca sem rossz, a feneke pedig -, az ilyen zöldfülűeknek, mint Te, iskolapéldány lehetne!

- Ezt jól megmondták - jegyezte meg mellettem Anna és közben körmeivel belevájt a karomba - mi a Te véleményed?!

- Tulajdonképpen igazat mondott a lány és büszke is lehetnél a megjegyzésére - válaszoltam - én azért még megtoldanám azzal, hogy véleményem szerint semmit nem változtál! Ugyanolyan csodálatos vagy, mint harminc évvel ezelőtt!

- Én, mint orvos is megerősíthetem édesapa válaszát, Kedves - szólalt meg Judit -, de ha kérhetlek benneteket, induljunk vissza, mert kezd szorítani a keblem, és ha nem érnénk vissza időben, leszívó eszköz híján nektek kellene a pumpát helyettesíteni!

Jóízűt kacagtunk Judit megjegyzésén, ő azonban komolyra vált arccal hozzátette:

- Ti persze soha nem éreztetek ilyet, de egyáltalán nem nevetnivaló érzés!

- Bocsáss meg, Kedves - Anna Judit mellé húzódott, majd átkarolva őt - inkább vízbe ölném magam, mintsem Téged megsértselek! Hidd el, Édesem: most is vállalnám a gyermekáldást, ha lehetne...!

Judit miközben gyengéden visszaölelte:

- Tudtommal egyezséget kötöttünk, hogy ami vagy aki az enyém, az a tiéd is! Az alku nemcsak a férjre vonatkozik, a gyerekekre is! Dávidka az utóbbi időben jobban kapaszkodik hozzád, mint hozzám! Többet vagy vele, mint én! Ha - ne adja Isten, de valami végzetes történne velem, soha nem kellene megtudnia, hogy nem Te szülted, mert a mai tudomány mellett már nem lehetetlen, hogy a Te korodban is szülhessen nő! Egyelőre azonban erre a célra itt vagyok én!

- Ne merüljetek annyira bele - mondtam - még jó, hogy a fiatalok hátramentek, különben... - egyetértek Veled - Judithoz - ideje hazamenni! Elsősorban persze miattad, aztán - ha nem jön valami közbe, reggel időben indulunk Győrbe, azt követően pedig Sopronba!

Hátraszóltam Palinak:

- Indítsd be, Fiam! Szép és nagyon jó volt minden, de ma még vár néhány kötelesség, többek között veletek kapcsolatban is!

A kapitány, oldalán ifjú hitvesével elfoglalta helyét a parancsnoki hídon, mi pedig kart-karba fűzve ottmaradtunk a korlát mellett. A hajónak, amely múzeummá lett átalakítva, akár a „Süvítő nyíl” nevet is adhattuk volna, mivel hajtóművei a legmodernebb technika termékei voltak, s az előbb még fitymálódó turisták mellett éket hasítva a vízbe, valóságos nyílként röpített bennünket szálláshelyünkre, amely külföldről való hazatérésünk alkalmával még csak bérelt terület volt, ma azonban már sajátunk! Hiába - változnak az idők! A szabadság, vérrel, avagy vér nélkül megy is végbe a forradalom, előbb, vagy utóbb kitör a palackból! A történelem írott és íratlan tanúsága szerint, eddig még minden, erőszakos eszközökkel szerzett és fenntartott hatalom megdőlt! Ezután is így lesz és egészen addig, míg rá nem döbben az emberiség arra, hogy társadalommá fejlődése során egyedül a család, mint közösség, bizonyult időtállónak! Félretéve tehát a különböző izmusok zsákutcába vezető formuláit, vissza kell térnünk a kezdetekhez, mert ebből a mai, zavaros kotyvalékból már semmi jó nem származik! Csak amire minden épeszű ember gondol: kipusztulunk, mint a dinoszauruszok! Ez történhet pillanatok alatt, de lehet lassú folyamat is! Hazafelé menet, egész úton, ezek a gondolatok foglalkoztattak! Megpróbáltam a családi koncepcióba beilleszteni a rasszizmust, amelyet függetlenül attól, hogy minden rossznak a csírája benne fogan, sok gondolkodó is szükséges létezőként fogad el, de sehogy sem sikerült! Az az ember, aki saját, vagy egyes emberfajták felsőbbrendűségét vallja, az egyúttal cáfolja azt, hogy az ember, Istennek lélekkel megáldott, különleges teremtménye, vagyis: prezentálja állati minősítését! Az pedig már tökéletesen egyre megy, hogy észkombájn az illető, vagy aberráns! Ránk is vonatkozik a mondás: a veréb is madár!

Otthon már vártak ránk! Viktória és férje Lehel, valamint Xénia és Pisti azon vitatkoztak: hogyan engedheti meg a kormányzat a rosszemlékű hungarista mozgalmak mai képviselőinek párttá alakulását, vagy ha nem is engedélyezte, miért tűri újjászerveződésüket?! Vagy tán épp a fasiszta pártok legitimálásával akarja a népet saját hatalmának megszilárdítására szólítani?! Nem új keletű politika! Ebben a században már történt hozzá hasonló: Hitler rohamosztagainak randalírozását is elbagatellizálták egészen addig, amíg az élettér kiterjesztésének, a

germán fajta magasabbrendűségének gondolatával maguk mögé nem állították a nép zömét kitevő átlagembert...! Göbbelshez hasonlóak itt is akadnak, mi több: gyanús az a megegyezéses bérezéssel történő, országépítésre toborzó felhívás is! - Az utóbbi mondat Pistitől származott, aki - bár a háború végét a börtönben élte át, jól emlékezett a német propagandaminiszter szájtépéseire!

- A fogadkozások ellenére nagyon elfajult a választási harc - mondta Viktória -, nem tudom, hogy a történtek után folytassuk-e egyáltalán a választási kampányt, vagy álljunk le vele!? A pénzünkkel mindenkor befolyásolni tudjuk a politikát, nem szükséges, hogy bármiben is kompromittáljuk magunkat! Más lenne a helyzet, ha a család teljes vagyona itt lenne lekötve, de még a maival is - ígéretünkhöz híven sikerült lerendezni nagyapa hagyatékából a kérdéses üzem sorsát - családi vagyonunk kb. 15 százalékát hoztuk csak haza! Rajtad áll, Apuci, hogy mi légyen tovább! Az én véleményem: állítsuk le a választási kampányt, képviselőjelöltjeinket pedig építsük be a már üzemelő családi vállalkozásainkba! Nyugat-, közép-kelet-magyarországi, valamint budapesti üzemeink eredményes működésükkel, minden választási propagandánál hathatósabban járulnak hozzá családkoncepciónk terjedéséhez!

- Megértelek, Kislányom - mondtam -, de mivel magyaráznánk meg visszalépésünket közvetlenül a választások előtt? Aztán a 10-15 százaléknyi vagyon áthelyezéssel szemben jó, ha fél százaléka a családi részvénytársaságban foglalkoztatottak száma az ország lakosságának számarányához képest!

- Édes Apuci! Hát nem elegendő magyarázat az a tény, hogy kiengedték a palackból a szörnyet, amelynek a mi családunkból is nem kevesen lettek áldozatai?! Hallottad, miként jellemezte Pisti bátyánk a hitleri rohamosztagokat, de Te anélkül is tudod, hisz közvetlenül érintett a fasiszta horda kegyetlensége! Ami pedig a fél százalékot illeti, megfelelő beruházásokkal, s az általunk bejáratott piaci lehetőségekkel, az ország exportjának akár 15 százalékát is hozhatjuk!

- Rendben van, Kislányom! Cselekedjetek józan belátásotok szerint! Egyet azonban ne feledjetek: a pénz jó, ha van, de még nem minden! Az biztos, hogy hazánk - Magyarországot értem - egyelőre az ígéretek földje marad! Ahhoz, hogy az ígéret földje legyen, elsősorban nektek, fiataloknak még sokat kell dolgozni és akkor sem biztos, hogy meglátjátok! Ha kisebb nehézségek előtt meghátráltok, úgy jártok, mint Mózes: az Úr csak látni engedi számotokra, élvezni azonban nem!

- Ami igaz, az igaz - emelte fel hangját Pisti - kezdek beleundorodni én is a mocskolódásokba és nagyon is megértem Viktóriát: pénzügyi manipulációinkkal egyelőre többre megyünk, mint nyilvános politikai szerepvállalással! Amit az MDF irányítása mellett a jelenleg kormányon lévő pártok az ellenzék lejáratására elkövetnek, az túlmegy az ilyenkor megengedett mocskolódáson! Hát kik ők, és honnét jöttek -, de erről már volt is szó köztünk?! Nem onnét, ahonnét az ellenzék?! Nem szükséges pártok szerint említeni őket, mert pl. az SZDSZ, a FIDESZ, vagy bármelyiket említsem is, ugyanabból az akolból jöttek, amelyikből az MSZP! Egyformán élvezték a „népi demokrácia” áldásait és hátrányait! A teher akkor is a kétkézi munkásokon volt és ma is! Milyen érdek vezérelhetné az egyszerű embert arra, hogy akár egyik, akár a másik mellé álljon?! A tények beszéljenek: már a Kádár által fémjelzett rendszer utolsó másfél évtizedében sem becsülték semmire a piszkos kezű, bűzös gúnyájú proletárt, de annyit azért adtak neki, hogy ne korgó gyomorral dolgozzon! Ma sokan vannak, akik, ha akarnának, sem dolgozhatnak, mert lapátra tették őket, aztán sokan vannak olyanok is, akik dolgoznak ugyan, a keresetük azonban arra sem elég, hogy megtömjék gyomrukat! Ki dől be az arctalan-pincebörtönök mutogatóinak és miért mostanra időzítették a senki által nem bizonyított állításokat a kommunisták kegyetlenkedéseiről?! Azt, amit ma, azt harminc évvel ezelőtt is tudták, s ha itthon nem is lehetett velük dicsekedni, elegendő külföldi újságíró járt nálunk

azokban az időkben is, és bizonyára nem marad titokban semmi azokból a szörnyűségekből, amelyeket a ma kormányon lévő pártok ürügyként használnak fel a nép megtévesztésére. És itt jó felfigyelni a különböző vallások papjainak, püspökeinek cinikus felhívásaira is: nem avatkozunk a politikába, mondják, de jogunk és kötelességünk figyelmeztetni híveinket arra, hogy mielőtt leadnák voksukat, mérlegeljék: melyik párt hogyan viselkedett az egyházakkal szemben az elmúlt negyven év alatt?! Hát - hogy melyik párt vagy személy hogyan...?! Ahogy közülük is sokan tették! Sok akkori áruló fordított köpönyeget és ma az igazság bajnokának adja ki magát, de mindebből csak a gazság igaz! Én, mint tudjátok, abban az időben gyilkosságért ültem 15 évet, de hasonló kegyetlenkedésekkel nem találkoztam! Voltak kivégzések, persze, hogy voltak, de sokan meg is érdemelték, hogy felhúzzák őket, és sokakat felhúznának ma is, ha a nemzetközi közhangulat nem változott volna! Ott van a Balkán...! Nem kell ahhoz kommunistának lenni, hogy meggyilkolja valaki a gyerekkori pajtását, barátnőjét, megteszi azt egy hithű keresztény, vagy egy igazhitű muzulmán is! Én a börtönben tapasztaltak után nemcsak köztörvényeseket, sok mihaszna politikust, valamint azok szálláscsinálóit ma is hóhérkézre adnék, és semmi más indokra nem lenne szükségem, mint az utóbbi négy év rablógazdálkodásának bizonyítására! A régebbi sok ártatlanul kivégzett miatt, persze nem kívánnám vissza a halálbüntetést, de megtömném a kőbányákat, egyéb „paradicsomi" állapotokra emlékeztető helyeket a politikai, valamint a gazdasági maffia mai, hatalom felé kapaszkodó szélhámosaival! Tisztelet a kivételnek, mert azért becsületes emberek is vannak, sajnos a felfelé kapaszkodók közül csak kevesen! Végezetül - mert látom, már unjátok - sok, ma felszínre hozott csontmaradvány tulajdonosa még a Horthy-féle különítményesek, majd a hitleri állapotokat utánzó magyar fasiszták, legtöbb esetben nem is kommunista, ártatlanul kivégzett áldozat volt! Persze nem védem a kommunistának nevezett gyilkosokat sem, ám legtöbb esetben visszavágás volt, s ha ugyanúgy folytatódik tovább, lassan csak sikerül kipusztítania a magyarnak is a magyart! Nem lesz szükség ehhez sem cselákra, sem románra, szerbre, de még atomra sem!

- Ti mit szóltok mindehhez? - néztem magam köré - mielőtt véglegesen döntenénk a következő lépésünkről, gondoljunk át alaposan még egyszer minden momentumot!

- Ha megengeditek, nekem is lenne néhány hozzátenni valóm a Pisti által elmondottakhoz - Xénia, aki addig némán hallgatott, hirtelen kivörösödött, majd mintha tűzhányó robbant volna, lávaként ömlöttek ajkáról a szavak - ha a közszolgálati médiákban ország-világ előtt gyilkosnak lehet nevezni valakit megfelelő vádindítvány nélkül, akkor odajutunk, hogy gyilkolni is szabad lesz büntetlenül! Ami pedig a Panorámának nevezett külpolitikai hírmagazinban elhangzott, az egyenesen non plusz ultra! Vagyis - a hitleri csodafegyverhez hasonlítható, ugyanis az is csak blöff volt, arra azonban jó, hogy a szövetséges hatalmak még veszettebbül pusztítsák a fasiszta-náci őrültek által szuggerált népet! A választások előtt egy héttel bedobni olyat, hogy a legerősebbnek mutatkozó ellenzéki párt elnöke, név szerint Horn Gyula, mint pufajkás rúgta volna ki egy svédből hazacitált, '56-os „hazafi" alsó fogsorát...?!

Amennyiben, mint mondta is az illető, hogy külügyminiszter korában ismerte fel Hornban az ő megnyomorítóját, akkor már rég jelentkezhetett volna, sőt - akkor nyomban, már a svéd lapok röpítették volna világgá...! Ez a trükk nemcsak mocskos, egyben naiv, gyerekes, a félig már döglődő kutya utolsó vicsorítása! Én nem tagadom, apám kommunista volt, jómagam pedig kurva! Apámat sem kényszeríthette senki és semmi a munkásosztály iránti rokonszenvén kívül és engem is csak egyetemista, szegényebb sorsú kolléganőim iránti szolidaritásom vitt a háborús légó-bunkerbe, ahol a testünket dobtuk piacra a szükséges pluszért! Amit sikerült ilyen módon szereznem, Anna a tanúm, szétosztottam azok között, akik legjobban rá voltak utalva, de nem voltak kapósak, kisebb forgalmat bonyolítottak le, mint én! Pisti befejező mondatát azzal toldanám meg, hogy a pártjelvények, zászlók, jelmondatok nem fejeznek ki semmit abból, ami az emberben végbemegy! A jelenleg még befejezetlen válasz-

tási küzdelem napnál világosabban mutatja, ahhoz, hogy a magyar a magyart kipusztítsa, kommunistákra sem lesz szükség: elegendő gyűlölet halmozódott fel ebben a népben ahhoz, hogy bármikor atomként robbanjon! Helyesnek tartom Viktória javaslatát: tegyünk le a nyilvános megmérettetésről, de ne vonjuk ki pénzünket, ellenkezőleg: még erőteljesebben vessük bele magunkat a magyar gazdaság mielőbbi élvonalba állításáért folyó küzdelembe! Széchenyivel vallom: tegyük gazdaggá népünket, s hagyjuk, hogy ő maga válassza ki a számára megfelelő vezetőit!

Pisti egymáshoz csapta hatalmas, még mindig erőteljes tenyereit:

- Helyes, Bébi! Szívemből szóltál! De mivel egy tanú nem tanú, másodiknak itt vagyok én! És mivel a taksa ötszörösét fizettem addig, amíg a mi legkedvesebb barátunk - rám célzott - közreműködése folytán külhonba nem távoztál tanulmányaid folytatására, jogot formálhatok arra, hogy életem végéig asszonyom légy!

- Ezt ki sem kellett volna hangsúlyoznod - szólt vissza Xénia -, amióta hazajöttem, Cerberusként állsz mellettem, s ha vissza nem fogom kissé magam, Te fogsz lekísérni az alvilágba is - a halottak birodalmára értem!

- Tudod mit, Kedves - Anna átfogta Xénia derekát, Xénia fejjel magasabb volt nála -, ha az akkori életmódunkkal, keserveinkkel, örömeinkkel együtt visszakapnánk fiatalságunkat is, pillanatig sem haboznék, rohannék a bunkerba! Mivel azonban ez nem lehetséges, felejtsük el azt a setét időszakot, és próbáljuk beleélni magunkat a jelen adottságai közé! Én nem panaszkodom, és ahogy így elnézlek benneteket: Pisti, a 78 évével is túltesz sok fiatalon! Térjünk inkább vissza a témához, amit Jóska felvetett: folytassuk a választási megmérettetésért folyó küzdelmet, avagy...?!

Az általatok már elmondottakhoz nekem nincs mit hozzátennem, szerintem is helyesen gondolja Viktória, hogy ebből a mocskolódó szekértáborból legjobb lesz kiszállni, és amint mondta is: nem kell magyarázkodásért a szomszédba menni! A hungarista mozgalom, azzal együtt az újfasizmus visszacsempészése elegendő indok arra, hogy visszalépjünk! Különben pedig: Szilvia ötlete volt beékelődni a politikába is! Ő elment, mi pedig - már akik jelen vagyunk - kézzelfoghatóbb eszközökkel akarjuk népünket megnyerni!

- Nos, az elmondottak után - Judit tekintetét kerestem, de valahová a távolba nézett - szükségesnek tartjátok-e összehívni a családi tanácsot, vagy mint a közösség pátriárkája döntsek egymagamban?!

- Nem hinném, hogy bárkinek is lenne kifogása döntésed ellen, Apuka - Lehel minden szavát megfontolva beszélt - eddig csak azért nem szóltam, nehogy bármelyikek is elfogultsággal vádolhasson, hisz a témát, a kormánykoalíció kezében lévő médiák teljesen egyoldalú, immár minden tisztességet nélkülöző mocskolódása miatt, feleségem, Viktória, az Újszövetség pártjának elnöke vetette fel! De - a jelenlegi állapotok miatt - elsősorban a politika zavarát értem - nem szívesen engedném feleségemet céltáblának használni! Te az imént Mózesre hivatkoztál, Apuka, én is rá szeretnék hivatkozni, amikor azt mondom: akik a szabadságért és a nép jólétéért áldozzák életüket, többnyire nem élvezhetik harcuk gyümölcseit, elbuknak még a végső győzelem előtt és általában maga a nép, amelynek felemelkedéséért küzdöttek, végez velük! Mózest is azok követték agyon, akiket kivezetett az egyiptomi rabszolgaságból! Véleményem szerint semmi szükség a családi tanács összehívására, lesz egy kis kavarodás a politikai berkekben, hisz, ha mi kivonnánk tőkénket az országból, egyszeriben megszűnne az ország kedvezményezettsége a nyugati, de immár a keleti tőke előtt is, mi azonban tőkekivonás helyett inkább hozzunk még, hogy Xénia szavaival élve: mielőbb kihozzuk hazánkat a politikai és gazdasági szélhámosok ásta gödörből!

- Köszönöm, Fiam! - mondtam - szavaid meggyőztek arról, hogy a választási küzdelemből való kilépésünk nem indokolja a családi tanács összehívását! Az országnak nagyobb szüksége van ránk, mint nekünk a kétes értékű politikai hírnévre! Lehetséges, hogy a porondról való levonulásunkkal a baloldal esélyeit növeljük, de hát tulajdonképpen köztünk, valamint köztük csak annyi a különbség, hogy amit ők hirdetnek, azt egyelőre csak mi valósítjuk meg: egyenlőség, testvériség, stb., mint ahogy már mondtuk is: nincs és soha nem is lesz olyan társadalmi szerveződés, amely a patriarchális család erkölcsi kötődését csak hozzávetőlegesen is megközelíthetné! Mondhatnak ránk bármit a jelen szociológusai, pszichológusai, politológusai, meggyőződésem: ha nem térünk vissza sürgősen a régmúltat jellemző, egymást és a természetet is kímélő kommunális-patriarchális életmódhoz, a modern tudomány-technika nem a végső győzelmet hozza, hanem a végső pusztulást! Én, mint tudjátok, soha nem kívántam volna magamat előtérbe helyezni! Szilvia akarta a politikai hatalmat is, s mivel ő már nincs, Viktóriának pedig más ambíciói vannak, fejezzük tehát be ez irányú tevékenységünket! Jelentsd be lányom a párt feloszlatását, hivatkozván a kormányzat elnéző, esetleg bátorító magatartására az újraszerveződő, nacionalistának titulált, valójában azonban fasiszta-neonáci alakulatokkal szemben! Ne feledd azonban hozzátenni, hogy a politikából való kivonulásunk nem jelenti távozásunkat a gazdasági életből, sőt - a munkanélküliség mennél kisebbre szorítása miatt, az eddigieknél is nagyobb tőkeinjekciókkal kívánunk hozzájárulni az újjávalasztandó kormányzat erőfeszítéseihez! Képviselőjelöltjeinket pedig, mint mondottad is, helyezzétek képzettségünknek megfelelő posztokra a családi rt.-ben! Közülük a pedagógusokat küldjétek külföldi vállalatainkhoz nyelv és különböző ismeretek további tanulmányozása végett, hogy megfelelő felkészültséggel álljanak a jövő tanévben megnyíló magániskoláink rendelkezésére! A bejelentésre - gondolom - alkalmas lesz a Győrben, valamint Sopronban megtartandó népgyűlés! Számítva azonban arra, hogy egyesekben nem kívánt indulatokat keltünk, a provokációt elkerülendő: erős készültséggel kell felvonulni! Ezt a részét azonban már Pistire bízom! Én nem megyek veletek, részben a régi emlékek miatt, részben pedig, mert itthon van rám szükség! A hivatalos részét bízzátok Melindára - még mindig a két lányom: Linda és Eszter szülőanyja vezette a budai ügyvédi irodánkat - ő tudni fogja, hogy mennyi só kell bele, hisz mindkét szülője a gázkamrában fejezte be életét! - Körülbelül ezeknél a szavaknál lépett be közénk a plébános, aki, mint tudjuk, hívőivel együtt családunk tagja lett és valószínűleg hallhatta az utóbbi szavaimat, mert mielőtt bekapcsolódott volna a beszélgetésbe egyetlen szót ismételgetett:

- Szörnyű - szörnyű! Nem hittem volna, hogy valaha ismét kísérthet bennünket Hitler „Mein Kampf”-ja! Nem hallottátok...? Egerben fehér Magyarországot skandáló „bőrfejűek” vonultak fel a hungarista mozgalom egyik szabadlábon hagyott vezetőjének irányítása mellett! A rendőrség szétverte őket, de már az a tény is, hogy szervezetten megjelenhettek, felveti a kormány felelősségét! Már rég fel kellett volna tárni pénzügyi forrásaikat, vagy - még rágondolni is szörnyű: maga a kormányzat fedezi szükségleteiket?! Már teljesen össze vagyok zavarodva - nem vagyok biztos abban sem, amennyiben feletteseim utasításai szerint járok el, a híveim javát szolgálom-e?

- Láthatjátok - mondtam miután a plébános elhallgatott -, ha Isten szolgálja is így nyilatkozik, akkor mit mondhatunk mi? Igaz: a félelem szüli a bátorságot! Mivel Győrben is megismétlődhet, ami Egerben, alaposan fel kell készülnötök, Sopronban pedig - majd attól függ: hogyan fogadják a győriek váratlan bejelentésünket...?

- Szabad tudnom nekem is, hogy miféle bejelentést akartok tenni? Különben Zsóka még nem érkezett haza Pécsről! - A plébános tekintete elárulta, hogy bensejében a kérdés-felelet káosza kering -!

- Pontosan arról beszéltünk, kedves Barátom - mondtam - ami téged is felizgatott! Már nem lehet gyerekes hóbortnak tekinteni a horog- és nyilaskeresztes mázolmányokat! Ezeket a

fiatalokat valaki, helyesebben: valakik kábítják a „Mein Kampf” ideológiájával! A jelenlévők javaslatára úgy határoztam, hogy a jelenlegi politikai struktúra kétarcúsága miatt visszalépünk! A nyilvános szereplést meghagyjuk azoknak, akik feltűnési viszketegségben szenvednek! Mi további tőkeinjekciókkal igyekszünk elfogadtatni magunkat elsősorban is az egyszerű emberekkel! További vállalatokat vásárolunk fel, de úgy, hogy a szükséges felújítások mellett a termelés zökkenőmentes biztosítására munkaerő-felesleg helyett munkaerő szükséglet lépjen fel! Ádám kínai tárgyalásai sikeresnek mutatkoznak, s ha megkapjuk a kínai piacot, itthoni ipari termelésünket külhonival kell kiegészíteni! Képviselőjelöltjeinket természetesen, képzettségükhöz mérten, mint családtagokat fogjuk alkalmazni, és nem fogják hiányolni a parlamenti vitákat, gondoskodni fogunk arról, hogy ne unatkozzanak! Neked pedig barátom, testvérem, azt tanácsolom, hogy ne őrlődj két malomkő között! Ha továbbra sem hagynak nyugton feletteseid, ha nem értik meg azt, hogy a pap is részben, ha nem egészben hús-vér ember, ha a legtöbb esetben csak papíron konzervált papi nőtlenséget többre tartják egy érző, termékeny családnál, akkor ints nekik búcsút, vedd fel a felnőttkori keresztséget, s mint baptista, vagy metodista lelkész vidd a hitéletet, egyúttal, ha későn is, törvényesítsd együttélésedet azokkal, akiket szeretsz, elsősorban élettársaddal és fiaddal! Elhiheted nekem: Isten éppúgy szereti a „rómaiakat”, mint a londoniakat, vagy a New Yorkiakat! Mondhatnám tovább, hisz Allah és a mi Istenünk egyazon személy...! Valószínűleg azért tűri a sokféle vallást, mert ő is szereti a változatosságot, ezért is hozta létre ezt a sokszínű, csodálatos világot, amelyből a legkisebb, a legszerényebb is felér egy-egy csodával! Egyesek ugyan azt tartják, hogy ma nincsenek csodák, pedig csak körül kell nézzünk és ott állnak számolatlanul előttünk! De minek is sorolom ezeket éppen Neked, aki a lelkek kufára vagy? Az ökumenikus templom kupolája alatt Te, mint a család lelkipásztora, a világegyetem Teremtőjét fogod szolgálni dogmák és egyéb, idejétmúlt kötöttségek figyelembevétele nélkül! Méri - Ferenc amerikai felesége - éppen tegnap érdeklődött az építkezés állapota felől, természetesen a templomra gondolok, szeretné tanulmányozni a belsőépítészeti terveket, hogy az épületkomplexum nyers szerkezetével egy időben rendelkezésre álljanak a belső berendezési tárgyak! Lesznek ugyanis olyan kivételes műtárgyak, amelyeket náluk, mármint: Amerikában kell megrendelnie!

- Már elküldtem - szólt közbe Xénia - néhány különleges, a távol-keleti, ma azonban már nálunk is terjedőben lévő vallások egyes, rituális darabjainak kivételével itthon is elkészíthető az egész berendezés. Az iparművészek számára sok munkahely teremtődik általa. Nem tudom, Méri hogy áll pénzügyileg, de véleményem szerint alaposan meg fogja apasztani a magánvagyonát!

- Bizonyára nem fog kölcsönért folyamodni - mondtam -, de ha nem lenne elegendő a sajátja, akkor még itt vagyunk mi! Egy olyan művet akarok, amely a világegyetem egysége mellett kihangsúlyozza annak sokszínűségét is! Középen volt feleségem nagyapja által emeltetett kistemplom, alatta a családi sírkamrával, ereklyeként fog emlékeztetni a múltra, amely nélkül a jelenünk és a jövőnk is bizonytalan lenne! Itt persze felvetődik, hogy a kistemplom hagyománya hogyan egyeztethető a jelen és a jövő változásaival, de hát - sok, volt katolikus templomban ma protestáns papok hirdetik Isten igéjét! Változó világban élünk, kedveseim és aki vagy akik nem tudnak alkalmazkodni, azok menthetetlenül áldozatul esnek! A megégetett tudósok által csak részben, ma azonban már cáfolhatatlanul bizonyított természeti törvények is szükségszerűvé tennék a dogmák elvetését! Tudom, a teológusok attól tartanak, hogy a változó világhoz való alkalmazkodás megingathatja Péter szikláját...! Hát kedveseim, az ökumenikus templomunkban a katolikusok mellett helyet kapnak a protestáns vallások, de helyet kap a mohamedanizmus, a buddhizmus, a brahmanizmus és a többi élő vallás..., és én hiszem, hogy valamennyien ugyanahhoz az Istenhez imádkozunk!

- Ebben az esetben - szólalt meg Pisti - egy lapos tetejű épületre is szükség lesz, azonkívül pedig keselyűkre! De vajon megélnek-e azok a mi éghajlatunk alatt?

- Ez igazán ne aggasszon Téged - mondtam - dögevőkből van itthon is épp elegendő, nem kell őket importálni!

- Na - igen - kezdte ismét a plébános - a magam részéről semmi kifogásom, helyeslem az általad elmondottakat, de mit fognak szólni hozzá a híveim!? Senkit nem kényszeríthetek arra, hogy kövessen...

- Nézd, mi mindenesetre az egyetemes vallás hívei vagyunk és maradunk! Amennyiben a püspöki kar megvonná tőled a működési engedélyt, a kistemplom, amely egyébként is inkább mauzóleumnak tekinthető, maradna a Te kezelésedben, a többi katolikus részére biztosítunk egy különálló szentélyt, hasonlóan a többi valláséhoz, aztán, hogy ki hova megy..., mindenki maga választhatja meg a helyet, ahová leteszi imazsámolyát! Ily módon alkalmazkodunk hitünkben is a természet sokszínűségéhez!

- Bocsássatok meg - de ezt már Judit - a pillanat úgy érzem nem alkalmas filozófiai fejtegetésekhez! Egyelőre az élet minősége és nem mibenléte esik hangsúlyozottabban latba! Mi, akik elköteleztük magunkat az élet elfogadhatóbbá, szebbé tételére, azon kell legyünk, hogy immár öt világrészt behálózó bank és ipari potenciánkkal befolyásoljuk a különböző ideológiai indíttatású politikusokat arra, hogy mindenek előtt elfogadhatóbbá tegyék állampolgáraik számára az életet! Az ideológiáktól, úgyszintén a vallási fantáziálgatásoktól még korog az éhező ember gyomra! Azt kell legelőször megtömni, s majd utána lehet találgatni: melyik, miként lenne alkalmasabb az élet továbbviteléhez?! De utána is elsősorban az emberek jó közérzete a legfontosabb! Itt van a mi gyönyörű Földünk, amely megfelelő környezetkímélő iparpolitikával, akár 100 milliárd embernek is biztosítani tudná a minőségi életet, és mi történik...?! Különböző népcsoportok, különböző ideológiák, különböző vallások különbözőségei miatt pusztító háborúk dúlnak, 100 milliók halnak éhen..., pusztul az élet számára nélkülözhetetlen föld, víz, levegő...! Nem a különbözőségekkel kell foglalkozni, hanem a hasonlóságokkal, nem azt kell kutatni, hogy ki miben más, hanem azt, hogy miben egyezünk! Ha nem ezt tesszük, akkor az öt-hatmilliárdnyi ember is sok lesz az egyre szűkülő élettérhez! Nem a kétezer év, tízszer, százszor kétezer is kevés lesz ahhoz, hogy megvalósulhasson a keresztények által vallott, aranykorként emlegetett isteni uralom!

Tapsolni kezdtem:

- Bravó, Édesem, Te mindegyikőnknél okosabban koppintottál rá az időszerű dolgokra! Igen - elsősorban a tisztes megélhetést kell biztosítani az embereknek, s csak utána jöhet minden más! Fenébe az ideológiákkal: a rómaiaknak cirkusz és kenyér kellett, a mi társadalmunknak pedig munka és kenyér! Amíg a különböző pártok ígérgetnek, mi cselekedjünk: a mi falunkvárosunk mind mezőgazdasági termelés, mind állattenyésztés szempontjából világelső kell legyen, hogy az idelátogatók követendő példát lássanak, ösztönzést kapjanak a családi részvénytársaságok mennél szélesebb körű elterjedéséhez! Mezőgazdaságunk felvirágoztatásával egy időben módszeresen javítanunk kell ipari üzemeink termelékenységét, s az egyébként is telített nyugati piacok helyett a keleti orientációt kell előnyben részesíteni! Meg kell mutassuk a világnak, hogy van magasabb foka is a társadalmi fejlődésnek, mint a kapitalista vagy szocialista-kommunista struktúra, hogy a világ politikai és gazdasági potenciáját minden zegében-zugában átszövő korrupciót csakis a családi kommunákba tömörüléssel lehet és kell kiiktatni, hogy meg lehet és meg kell valósítani az egy mindenkiért, mindenki egyért harcolni, élni tudó világot!

Mondtam volna tovább, de Linda lányom, aki az ügyeletet tartotta az orvosi rendelőben, átszólt, hogy Katinka professzorasszony Judittal szeretne sürgősen közölni valamit...!

- Bocsássatok meg - szólt Judit - alapos oka lehet, ha ilyenkor hív! Mennem kell, ha ide-kapcsolnák, csak zavarnálak benneteket!

Judit, mint tudjuk: a rákkutatásban együtt dolgozott bázeli klinikánk vezetőjével, Katinkával. Körünkből való távozása után csak néhány perc telhetett el, midőn csatakiáltásnak is beillő hangot hallatott:

- Viktória! Viktória! Viktória!

Viktória lányom azt hívén, hogy őt szólítja, rohant át hozzá - szűk folyosó volt köztünk - majd nyomban utána már kettejük ujjongása hallatszott, néhány pillanattal később pedig együtt, egymásba kapaszkodva léptek közénk:

- Képzeljétek - kezdte Judit - Katinka három, már gyógyíthatatlannak tartott beteget kezelt a gilisztákból nyert legújabb preparátummal és három hét után majdnem teljes gyógyulás mutatkozik! Ha további klinikai alkalmazása is sikeres lesz, akkor megtaláltuk a század egyik legsúlyosabb betegségére a gyógyírt! Ha első férjem nem téved néhány ezreléknyit, akkor, akkor - bocsássatok meg...! De hálát adok a sorsnak, hogy közétek sodort, hisz egyszerre kaptam apát is, férjet is, és egy gyönyörű gyermeket! - Kibontakozott lányaim karjai közül és elém lépve nyakamba csimpaszkodott, mondván - a preparátum sikere esetén édesapa akár az egész ország adósságát kifizethetjük mi magunk, és meghatározó szerepet viszünk anélkül is, hogy részt vennénk a politikai acsarkodásban!

- De hisz ez csodálatos, Édes - mondtam, Pisti pedig - gyakorlatias lévén:

- Ebben az esetben megoldódik a sok szerencsétlen, félrevezetett gilisztatermelő gondja is!

- Azt sajnos még korai lenne magunkra vállalni - szólt Judit - eltelik egy-két év, mire elkez-dődhet a gyógyszer tömeges gyártása, addigra pedig a piacra váró gilisztaállományból leg-feljebb trágya vagy baromfitáp lesz! - Pisti azonban nem hagyta:

- Talán ahhoz is alkalmasak lennének, hogy a belőlük gyártott sejtfalókkal felzabáltassuk a jelen politikai élet rákos kelevényeit!

- Bolond vagy - mondtam miközben a rádiótelefonban hallózó Katinkára figyeltem - Te még a vonalban vagy? - kérdeztem átvéve a készüléket Judittól - csókollak Drága, ha most itt lennél köztünk, nem is tudom hirtelen - mit is csinálnék veled!?

- Remélem nem azt, amit ez a három szipirtyó - volt a válasz - faképnél hagytak, mint eb a „kutyagumit”! De Drágám, most én is szeretném, ha a közelemben lennél! Annyira boldog vagyok, és nem tudom levezetni érzelmeimet, ráadásul most nem is hagyhatom pillanatra sem magukra a kísérlet alanyait! Inkább Te jöhetnél, ha jöhetnél?! Megsokszoroznád győzelembe vetett hitemet! Reményeimet!

- A választások után azonnal odarepülök, Drágám! Most semmi sem fontosabb ennél, mert magam is osztom Judit véleményét: ezzel a csodásnak mondható szerrel nemcsak világelsők lehetünk, hazánkat is kiránthatjuk a dilettánsok által ásott gödörből! Különben, hogy tudd Te is: a szűkebb család javaslatára úgy határoztam, hogy visszalépünk a direkte politizálástól, ellenben gazdasági vonatkozásban előrelépünk, a siker reményében pedig...! Képzeld: Pisti máris fel akarja vásároltatni velünk a gilisztaprogram elsietett, bankhitelből finanszírozott, de eddig általunk nem ismert spekuláció folytán a termelők nyakában hagyott termékét! Várj, átadom Pistinek, mert mint látom, nincs megelégedve Judit válaszával. Persze előrebocsátom: annyira azért nem vagyunk jók, hogy az ország külső-belső adósságállományát magunkra vállaljuk!

- Köszönöm, Pajtás - mondta Pisti szorosan mellém állva, a kagylóba pedig - csókollak Te gyönyörűség! Mindig is tudtam, hogy Te leszel az első Nobel-díjas a családból! De komolyra

fordítva a szót: már eddig is sok szerencsétlen feje fölül elárverezték a tetőt, felbiztatták, kecsegtették őket a gyors meggazdagodás reményével, aztán szarban hagyták őket gilisztáikkal együtt! Tudod, én nem sűrűn szoktam imádkozni, de most hajlandó vagyok arra is, csak segítsen benneteket a Teremtő és tárja fel előttetek az onkológia titkának kapuját, hogy megmenthessük szegény balekokat, hisz legtöbbjüknek a kis házán kívül semmijük sincs!

- Csodálkozom rajtad, Pistike /78 éves/! Mindig is tudtam, hogy nagy szíved van, de hogy szamaritánus lettél volna?! Na - mindegy! Van itt nálam elég milliomos, akik - legalábbis egyelőre - nem tudnak mit kezdeni a pénzükkel! Azon légy, hogy a barátod mielőbb útra keljen hozzám, aztán majd kitalálunk valamit! Az semmi esetre nem fog ártani az ügynek, ha összeteszed a kezed és imádkozol! Csókollak, Te vén bak! Hogy állsz potenciával? Nincs szükséged erősítőre? Öleld át helyettem is Xéniádat, most pedig add vissza még a barátodat!

- Köszönöm, aranycsillag, az elesettek nevében is! Különben a vén bak még nem szorul erősítőkre, tán a barátom igen!

- Na - add már Jóskát, Te vén kujon!

Miután Pisti visszaadta kezembe a készüléket:

- Itt vagy már, Drágám - folytatta Katinka - mit gondolsz, Xénia is meg van elégedve Pistivel?

- Őszintén hiszem - mondtam - nincs panaszra oka, de Neked sem lesz, a választásokat azonban meg kell várnom! Érzésem szerint azok fognak legnagyobbat csalódni, akik legjobban bíznak a győzelemben! Európa balra tart! Ezt bonyolítandó: fogadni mernék, hogy a németországi választásokat a baloldalon elhelyezkedő szociáldemokrata párt nyeri, és legközelebb Nagy-Britanniában is a munkáspárt veszi kézbe a hatalmat! Sokan a kommunizmus mumusával ijesztgetnek, de szó sincs itt arról, hogy a kommunizmus régebbi változatában visszatérhet - mindent egybevetve, ha maga a római pápa is a szociális igazság jegyében emeli fel szavát, érthetetlen, hogy a papság ne venné észre, hogy megváltozott körülötte is a világ: a latifundiumok egyszer s mindenkorra megszűntek számára létezni, a kisemmizett pórnép felnőtté lett, s a papság csak abban az esetben nyeri vissza a tömegek szimpátiáját, ha lelép a magas lóról, az urak táborából átáll az egyszerű emberek táborába, ha leveti cifra gúnyáit, kilós aranykeresztjeit, s mint hajdanán Jézus, a népek tanítómestere tette: a többség oldaláról igyekszik hatni a gazdagokra! Mi megelőztük őket is! Ezért inkább a példa erejével, semmint szószátyársággal kívánjuk magunk mögé felsorakoztatni a dolgozó embereket! Úgy gondolom: okosabb eléje menni a várható jövőnek és hidd el, nem veszítünk semmit, sőt...! Amika - Amália bárónő - tévedhetetlenül belelátott halála előtt a jövőbe, amikor a nagy család felépítését szorgalmazta!

- Mégis, mit saccolsz - melyik pártot fogják előnyben részesíteni az emberek, ha rátok már nem számíthatnak?

- Azt, amelyik felvállalta a kétkezi munkások táborát, azoknak gondjait és tesznek is valamit, hogy elviselhetőbb legyen az életük! Azok, akik állandóan csak nadrágszíjszorításra ösztökélnek, ugyanakkor ők maguk híznak, előbb-utóbb mindenütt lelepleződnek, de nemcsak itt nálunk, másutt is!

- Nem fogják azt hinni, hogy cserbenhagytátok azokat, akik vakon bíztak bennetek és meginog irántatok a bizalom? Mégis - az utolsó futam előtt kissé gyanúsnak tűnhet a visszalépés?!

- De Kedvesem, hisz lassan a mi programunk szerint él az ország egyharmada! Itt létbiztonságra van szükség, és mi azt adunk! Nem az égből várjuk, váratjuk a segítséget, hanem mi segítünk, s előbb-utóbb akarva-akaratlan is a mi táborunk növekszik! Tudod: itt hatványozottan érvényesül a verba volant exempla trahunt /a szavak elröpülnek, a példák vonzanak/! Előbbi vezetés csak azoknak adott, akiknek már egyébként is volt! Mi elsősorban a magunkét

osztjuk szét, aztán majd a közösből sír-nevet alapon élünk! Nem lesznek olyan gondjaink, mint a dallasi Jockeyéknak: nem tudják mire költeni vagyonunkat...! De majd ott mindent bővebben megbeszélünk!

- Jó, Drágám, várlak! Most mennem kell, jöttek értem, éppen egyik amerikai milliomos betegem hivat. Megmondhatod Pistinek: máris elkezdem a gyúrást...! Csók mindnyájatoknak!

A vonal megszakadt, de épp ideje volt, mert a körülöttem állók már kezdtek türelmetlenkedni...!

- Apucika - kezdte Viktória lányom - szeretném, ha Te beszélnél Melindával! Mi indulunk Pestre, lassan meg sem ismernek a gyerekek, velük szeretnénk eltölteni az estét, reggel pedig Győrben...! Mondd meg Melindának, hogy az ottani választmánnyal is közölje elhatározásunkat, ne érje váratlanul őket!

- Mi is veletek megyünk - szólt Pisti - majd a pesti gorillákat visszük magunkkal, de este még szükség lesz rájuk!

- Rendben van, kislányom - mondtam - intézzétek okosan a dolgokat, okosan és bátran, mint Katinkának is mondottam: az élet minket fog igazolni, és nem lesz szükség újabb kétezer évre sem, hogy eljöjjön Isten országa! - Pistihez pedig: Katinka utolsó mondata az volt, hogy máris elkezdi a milliomosok gyúrását a gilisztáid érdekében! Na - és még: Melindával beszélni fogok, mire felértek a fővárosba, tudni fog mindenről és remélem, támogatja is elképzeléseinket!

Szeretteink távozása után ismét hármasban maradtunk, azaz az időközben hazaérkező nörsszel és a kicsikkel hatan. Ők azonban éppen csak üdvözöltek bennünket, a nörsz a kis Aladdinnal továbbment, vissza a hajóhoz, Dávidot pedig mellére vette Judit! Alkony volt! Künn, a kapubejárat előtt álltunk, néztünk a távozó helikopter, s az eltűnőben lévő Nap után. Középütt Judit - mellén az éhes gyerek nagyokat szusszantva szívta magába az édes anyatejet, mi pedig - Anna és én - kezünket Judit derekán összekulcsolva hallgattuk az elégedett cuppogást, gondolatban az élet ősforrása mellé képzeltük magunkat, ahol a föld alól előbugyogó vízből sejtről-sejtre rakódva nőtt óriássá az ember! Mert ugye, ha azt vesszük, hogy fel tudunk nyúlni a csillagokig, hogy kezet fogjunk a Teremtővel, óriásnak kell legyünk!

Ígéretemhez híven, május 9-én este, ott ültem a bázeli klinikánk professzorasszonyának fürdőmedencéjében nyakig alámerülve a vízben, ölemben a még mindig bizsergetően szép asszonnyal, Katinkával, s hallgattuk a budapesti Kossuth Rádió híreit: a választások első fordulójának már hivatalosan is megerősített végeredményeit.

- Lehet, hogy jól tettük, hogy visszaléptünk - mondtam -, de az is lehet, hogy nem! Majd az idő fogja bebizonyítani! Tény viszont, hogy visszalépésünkkel növeltük a baloldal esélyeit! Az ijesztgetés, a gyalázkodás, sőt - meg merem kockáztatni a feltevést, miszerint a szocialista párt elnökének, Horn Gyulának a balesete sem egyszerűen „csak” baleset volt! Egyes jobboldali erők ki akarták iktatni még az első forduló előtt, mivel hogy az ő személyében látják legnagyobb, legerősebb ellenfelüket, még nemzetközi vonatkozásban is!

- Szerintem is jól megírt forgatókönyv szerint pörögtek az események az elmúlt négy év folyamán - jegyezte meg Katinka - egy időben hagytuk el az országot 1962-ben, ő akkor már a negyedik, ötödik egyetemi évét Bázelben élte meg családi vállalataink igazgatósági tagjaként - a szélsőjobb arcátlan támadása már ’92. október 23-án elkezdődött, mikor a köztársaság elnökét megakadályozták beszédének elmondásában. Attól kezdve: az úgynevezett „Törvénytelen szocializmus” című film megalkotásától, majd hetente immár undort és nem félelmet keltő, ismétlődő lejátszásától egészen a május 7-én Esztergomban megtartott,

Mindszentyvel álcázott hisztérikus megnyilatkozásokig! Az elmúlt századok világát restaurálni akaró, itt nyugaton is csak szoborszerű képződményeknek tartott urak, csak az „úr és szolga” társadalmi felépítést hajlandóak elfogadni! Sokak közülük a horog- és nyilaskeresztet, majd a későbbi vörös csillagot a feszületre cserélve fel, riogatnak a vörös szörnyeteg visszatérését megakadályozandó, de hát - jobb-e a fekete szörnyeteg a vörösnél? Szerintem egyiknek a visszatérése sem kívánatos! Parazitákra a közel- és távoljövőben sem lesz szükség!

- Ezt a népet már nem lehet sem korbáccsal, sem akasztófákkal karámba terelni, Kedvesem - mondtam - itt arról van szó, de ha jól emlékszem már beszéltünk róla, hogy a múlt csökevényei, a jelenleg hatalmat gyakorlók, elsősorban a ’45 előtti tényleges vagy csak képzelt vagyonuk tulajdonába vételét helyezték előtérbe, ami nagyobbrészt meg is történt! Ha ők maradnának kormányon, valószínűleg folytatnák, amit elkezdtek, de a választás első fordulójának eredményei nem nagyon kecsegtetőek számukra. Nép-nemzeti politikát hirdetve jobban kifosztották az országot négy esztendő alatt, mint a kommunisták negyven év alatt, pedig hát arra az időre esik a háborús jóvátételek fizetése is! Tudom, sokak szemében nevetségesnek tűnik, hogy mi, akiket a kommunista rezsim elűzött az országból, mert akkor is meg mertük mondani az igazat, ellene vagyunk egy jobboldali restaurációnak. A valóság azonban az, hogy az ember nem változtathatja meg örökölt természetét: mi ma is az igazság oldalán állunk, s a változó körülmények azt mutatják, hogy ma a baloldalon van az igazság! Az ismételt népbutításra vállalkozóknak be kellett látniuk, hogy a nép, bármennyire törvénytelen volt is az a bizonyos „magyar félmúlt”, lehet, hogy épp a szenvedések árán, hatása alatt, de megérett arra, hogy kezébe vegye sorsának irányítását, és döntött! Remélem: a választások második fordulója sem hozza vissza a magukat felsőbbrendűeknek valló, az elmúlt századokra hivatkozó, ám a kommunista rezsim ingyenes iskolaprogramja alapján diplomázott felső elitet! Hiába volt a kétes félmúlt felbolygatása, egyes baloldali vezetők lejáratására indított, a végén már gyilkossági kísérletbe menő választási hadjárat, hiába vették birtokba a médiákat, hiába a papság, a templomi zászlók felvonultatása stb., stb. Habsburg Ottó, törvényes magyar trónörökös adta a legnagyobb pofont ennek a beképzelt, gőgös, mindenki mást gyanúsítgató garnitúrának, amidőn, mint az Európai Unió egyik fő korifeusa kerek-perec kijelentette: miért kellene félnünk azoktól, akik megdöntötték a diktatúrát?! Hát igen - valójában azok döntötték meg - ez azonban már az én véleményem - akik ma baloldalon állnak! A nép szociális problémáinak enyhítését kizárólag tőlük várhatja, míg a jobboldal és főképp annak hangadói legfeljebb egy nem kívánt forradalmat - háborút zúdíthatnának a nyakába! A tét tehát nagyon is nagy!

- Valóban - folytatta eszmélkedésemet Katinka - az a hamis beállítás, hogy szociál-liberális választási győzelem esetén a nyugati tőkebeáramlás megszűnik, minden alapot nélkülöz, hisz, mint a rádiótelefonba is mondottad már: mi magunk is megduplázzuk a tőkebevitelt hazánkba, s ha a miénkhez csak azt tesszük hozzá, amit Pisti kérésére sikerül itt beszereznem, mert komolyan vettem ám ígéretemet, az már több is lesz, mint az utóbbi négy év alatt bevitt idegen tőke! Nem tudom mi baja van Csurkának a zsidókkal, de ha egyszer minden magyart kárpótolni akarnak, akkor - mivel azok a zsidók is magyarok voltak, akiket megsemmisítő táborokba hurcoltak, tehát részükre vagy utódaik részére is éppúgy jár a kárpótlás, mint a Csurkáék által magyarabb-magyarnak nevezettek részére, sőt...! Az aztán már tökéletesen mindegy, hogy melyik kormány írja alá az elhurcolt zsidók kárpótlásáról szóló szerződést! De - nem vagyok ugyan bankár, mint családunk legtöbb tagja, közgazdasági ismereteim is épphogy a legszükségesebbre korlátozódnak, annyit azonban tudok, hogy a rendszerváltás óta Magyarországra bevitt idegen tőkének nagyobb hányada a zsidó tőkéből verbuválódott és azt is tudom klinikánkon fekvő zsidó betegeimtől, hogy az elhurcolt zsidókat kárpótlandó összeg, vagy nevezzük bárminek, nagyobbik fele szintén hazánkban kerül befektetésre! De még mást is tudok, még pedig azt, hogy az elmúlt négy év magánosításaiból befolyt összeg nagyobbik

fele be sem ment az országba, az illetékes urak külföldön helyezték „biztonságba”, számítva arra, ami be is következett, azaz, bizonyára bekövetkezik! Elfeledik azonban azt, hogy az ócsárolt, taknyos orrúnak becézett zsidónak esze is van, és hazafisága sem alávalóbb az övékénél! Meg fogják találni a titkos széfekben elhelyezett, csalárd úton szerzett magánvagyon nagyobb részét, és majd akkor beszélhetünk arról, hogy ki a magyarabb-magyar! Azért, mert a mi vagyonunk nagyobb része, legalábbis az elindulásnál, zsidó barátainktól származott, nem vagyok elfogult - de különben Neked első, harmadik, és hatodik feleséged papájaként tiszteljük, azaz tisztelhetjük, abban az esetben Magdaléna is félig zsidó volt, és még mindig hátra van Melinda, Linda és Eszter lányaid mamája, aki nem volt ugyan törvényes feleséged, de a vér nem válik vízzé - mit gondolsz - lehetne-e kárpótolni őt bármivel is mindkét szülőjének barbár megsemmisítése okán?! Bizonyára nem! De - ha a magyar állam akár csak képletesen is kárpótolná a veszteségért, ki másnak lenne belőle haszna, mint a magyar államnak, hisz magyarnak születtek gyermekei, unokái, akik Magyarországon fogják, ha kapják, a kárpótlást befektetni! Erre sokkal inkább esküdni mernék, mint arra, hogy azok, akik magyarabb-magyarnak vallják otthon magukat, itt künn pedig, ha törve is, de beszélik valamelyik idegen nyelvet, letagadják származásukat, hasonlóképpen cselekednének!

- Azt hiszem - mondtam -, hogy Te, annak ellenére, hogy betegeid mellett, azok gyógyítására áldozod életed több mint kétharmad részét, nagyon is tisztában vagy a jelen dolgaival, még az otthoniakkal is! Nagyon igazad van abban, hogy a nyugati, de a keleti tőke sem fél a magyarországi visszarendeződéstől, legalábbis a jelenlegi szociáldemokrata-szocialista vezetés múltba fordulásától! Sokkal inkább kell tartani a ma ismét randalírozó fekete, barna, zöld és tegyük hozzá: vörös ingesektől, akik a fajelmélet okán ismét hajlandóak lennének „tisztogató” akciókra! Én a balkáni háborút sem tartom másnak! Jó lenne, ha minél többen odafigyelnének az európai realitások atyjának, Habsburg Ottónak szavaira, aki annak ellenére, hogy jogosan tarthatna igényt a magyar trónra, mert édesanyja Zita királyné soha nem mondott le a trónról, saját érdekei helyett a magyar jövőért veti latba tudását! Nem hiszem, hogy tévedek, amikor azt mondom, hogy egymaga többet tett Magyarország nyugati elismertetéséért, mint rajta kívül a magát elitnek tartó összes „magyarabb-magyar”!

- Kedvesem - Katinka mélyet, nagyot sóhajtott - én hirtelen meg sem tudnám mondani hány embert, élőt, holtat metszettem fel szikémmel, de a bőr színén kívül semmi olyasmivel nem találkoztam, ami az illető magasabbrendűségére utalt volna! Legfeljebb az agyvelő sűrűségéből lehetne következtetni, de az sem mérvadó, mert találkoztam már olyan esettel, hogy az egyszerű kézműves agyszövete sokkal tömörebb volt, mint a hírneves fizikusé! Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy magasabb rendűség csak tudásban mérhető, az pedig generációs adottság mellett a szorgalom terméke, és mindenfajta embernél - úgy értem: emberi közösségben akadnak különleges tudással rendelkezők! Szerintem ma magasabbrendűségre, vagy árjaságra hivatkozni egyenlő saját degenerálódásunk elismerésével! A hülyeségünkre való hivatkozás pedig nem vonzza, taszítja tőlünk embertársainkat! Sűrítve: ez a mai magyar választások első fordulójának mérlege! Van egy nagyon jó közmondás: a suszter maradjon a kaptafánál! Nekem soha sem voltak és bizonyára soha nem is lesznek politikai ambícióim, de amit megtanultam, abban, ha nem is világelső, de jó vagyok! Eddigi eredményeim ezt igazolják! Elvtelen ide-oda ugrálással nem lehet magunk iránt bizalmat gerjeszteni! Ha mindenki azt csinálná, amihez ért: az író írna, a tanár tanítana, az orvos gyógyítana, az építész építene stb., stb., akkor sokkal előrébb lennénk! Aki minden lében kanál akar lenni, abból csak sarlatán származhat, azok pedig előbb-utóbb lelepleződnek! Kiutáltatnak a közösségből!

- De mennyire igazat mondasz, Kedvesem - szóltam - talán azért is maradtál meg ilyen fiatalnak, üdének, mert ismered az élet mibenlétét, energiádat nem pocsékolod feleslegesen, amit pedig élethivatásul választottál, azt örömmel, s amellett lelkiismeretesen végzed! Tudod

- sokszor elgondolkodom azon: vajon tényleg létezik-e az a bizonyos gondviselés, amire gyakran hivatkozunk?! Most pl., arra gondolok mi lett volna belőlem, ha annak idején nem találkozom Amálkával, s mi lett volna belőled, ha ugyancsak ő nem vesz pártfogásába?! Nem kerestük és mégis, egy láthatatlan, tőlünk független erő olyan körülmények közé sodort bennünket, hogy együtt és nagyobb nehézségek nélkül segíthetünk bajbajutott embertársainkon! Az pedig természetes, hogy egymáson is!

- Ez bizony gyakran eszembe jut nekem is - Katinka szembefordult velem -, hogy gondviselésnek, vagy mi másnak nevezzük...?! Bizonyos erők akaratunktól függetlenül is hatnak ránk! Véleményem szerint az őssejt osztódásakor egymás mellé kerültünk és valamikor, valahol, az idő labirintusában találkoznunk kellett, meg lehet, hogy már többször is találkoztunk, csak nem tudunk róla! Manapság a technika annyira előrehaladott állapotban van, hogy az illúziót is képpé tudja varázsolni, s ha a technika előrehaladását nem állítja meg valami előre kiszámíthatatlan akadály, eljuthatunk odáig is, hogy az erővonalak mentén zajló, egyébként láthatatlan eseményeket, így az emberi sorsok alakulását is filmezni tudjuk! Megismerhetjük az általunk gondviselésnek nevezett valójában, azonban már a létezés első pillanatától differenciálódott biológiai folyamatok egymásra hatásából adódó kényszerűséget! Jól fejezi ki ezt a kényszerűséget a nóta: „hiába futsz, hiába menekülsz...!" Nekünk mindenképp találkoznunk kellett, s ha közvetlen gyümölcsöt nem is hoztunk, közvetettet annál többet! Szeretlek az első pillanattól, és csak azért engedtelek át másoknak is, mert a Te sorsod nincs kicövekelve, Te a nietzschei értelem szerint übermensch vagy, felsőbbrendűséged azonban a mindenkit magához ölelő szeretetben nyilvánul meg!

E szavakkal egy időben combjai közé vett, két karjával magához szorított...! Hogy meddig maradtunk így, nem tudnám megmondani -, az inspekciós orvos jelzőcsengője vetett véget a felejthetetlen légyottnak! Később, de még aznap megkérdeztem Katinkából - azaz feltettem a kérdést:

- Ha idővel képesek lesznek arra, hogy meghúzzák - mondjuk - több évszázadra visszamenőleg a diagrammánkat, akkor az előre is lehetséges lesz, vagy nem?!

- De igen, Kedvesem! A telepátiát már az ókorban is alkalmazták, a jövőben azonban filmre is felvehetik! Persze nem hiszem, hogy a mi fizikai értelemben vett életünkben ez lehetséges lesz, de nincs is szükségünk rá! Ki a fene törődik azzal, hogy ki vagy mi volt, vagy lesz...?! Amíg ölelni tudjuk egymást! Még nem is említetted, hogy halad a klinika építési munkálata otthon, pedig én nagyon várom a hazaköltöztetést. Otthon, ha többen leszünk is, azért több időt szánhatsz rám! Még nem mondtam: egyik amerikai betegemtől ígéretet kaptam, sőt kimondottan ragaszkodik ahhoz, hogy a klinika berendezéséhez, műszerezéséhez, más hozzájárulását ne vegyem igénybe!

- Ez tényleg komoly tételt jelent - mondtam - csodálkozom ezeken az amerikaiakon - önző és célratörő népnek ismertem meg és íme...! Mérit, menyemet még megértem, de hogy mások is...!?

- Kedvesem! Ez az amerikai multimilliomos egyike kísérleti példányainknak és úgyszólván a klinika betegei, alkalmazottai alkotják a családját! Ha sikerül az alkalmazott terápiával kigyógyítanunk betegségéből, akkor sem hagy el minket, de ha nem - úgy végrendelkezett, hogy összvagyonát a klinikánkra hagyományozza a rákbetegek azon csoportjának gyógyítására, akik szegénységük folytán képtelenek lennének a drága klinikai terápia igénybevételére. Na persze, Te tudod, hogy senkit nem utasítunk el, aki hozzánk fordul betegségével, de a sugárfertőzések következtében egyre több lesz a beteg és sok-sok pénzre lesz szükség még, mind a kísérletekhez, mind pedig a különböző beruházásokhoz! Nem nagyon akarnak engedni innét, de - majd valahogy megoldjuk! Legfeljebb Judittal ingajáratban leszünk Svájc és Magyarország között. Különben őt is reklamálják! Az egészségügy nem valami jó szemmel nézi,

hogy Judit, aki mellesleg még állampolgárságát is megtartotta, általános orvosi gyakorlatot folytat, holott egyike a legjobb onkológusainknak! Sajnálom Kedvesem, de feleségedet meg kell osszad a közösséggel, éspedig úgy, hogy egyre kevesebb ideje jut majd Rád! De - hát, az orvosi eskü...! Még szerencsésnek mondhatod magad, hogy tartalékban is van néhány asszonyod, különben többet lennél facér, mint...! De most inkább arról: hogy álltok otthon az épületekkel, hogy a belső berendezésre le tudjuk adni a rendeléseket!

- Ezt inkább Annától vagy Csabától kérdezd, Kedvesem! Én az utóbbi időben Viktória menedzsereként az országot jártam, kevés időt tölthettem otthon! Annyit mondhatok, hogy az épületek már tető alatt vannak és a külső munkálatok még az ősz előtt befejeződnek! De - visszatérve Judithoz - még két hónapot feltétlenül szabadságolnotok kell őt! A kicsinek is szüksége van az anyatejre és Juditnak is a pihenésre, hisz úgyszólván egész terhessége alatt, végig dolgozott: hol Pesten, hol otthon a rendelőben kellett helyettesítenie Lindát vagy Simont. Szegény, többet operált az utóbbi időben, mint az itteni klinikán, az pedig nem állja meg a helyét, hogy csupán általános orvosi gyakorlatot folytat, mert majd minden komplikált esethez behívják őt a Kékgolyóba - rákos betegek kórháza Budán -, hogy kikérjék tanácsát. Amióta tudomással bírnak kísérleteitekről, és hogy otthon is épül a klinika, nagyon is felkapott a neve.

- Én erről eddig is tudomással bírtam Kedvesem, de meg kell értenetek, hogy ő az itteni egyetemek neveltje, továbbá: első férje az egyetemes emberiségért halt - mondhatjuk nyugodtan: vértanúhalált - nem ragadhat le Judit sem egy egyébként meghitt családi fészekhez. Kísérleteink eredménye is elsősorban az ő érdeme, hisz csupán az ő emlékezetére szorítkozva folytathattuk férje tragédiája után a kísérleteket. Neki és nem nekem jár a dicsőség pálmája siker esetén! Tehát...?!

- Rendben van! Tudom, hogy nem köthetem le magamhoz, és nincs is szándékomban, a két nyári hónapból azonban nem engedek! A magyarországi választások második fordulója után már másnap Kirunába viszem őket, Juditot és Dávidot, s ugyancsak ott lesz azon idő alatt, Méri, Ferenc felesége is! Nem tudom, tudsz-e róla, hogy delfin utódok helyett ikreket hordoz a hasában, két fiúgyermeket!

- Na-ná, hogy tudok róla! És, hogy őszinte legyek: soha meg sem fordult a fejemben, hogy delfineket is szülhetne. Ettől függetlenül persze, nem tartom lehetetlennek sem: a természet sok meglepetéssel szolgált már és Ferenc valószínűleg erre építi elméletét! Olvastam könyveit, s véleményem szerint következtetései ésszerűek! Tudtommal - kizárólag kísérleti célból, több államban is foglalkoznak a majom és az ember, vagy fordítva - keresztezésével, s hasonló eredményre juthatunk a delfinnel való kapcsolattartásban is! Én mindenesetre jobban örülök az ikerfiúknak!

- Azonos véleményen vagyok veled, nem vagyok azonban biztos abban, hogy Méri vagy Ferenc nem örülne-e jobban annak, ha fordítva lenne! De - rövidesen alkalmunk lesz rákérdezni Mérire, mert holnap vagy holnapután - Neked ugyan még nem említettem, hisz nem is volt rá alkalmam - személyesen fog jelentkezni nálad felülvizsgálatra, utána pedig vele indulok Stockholmba, ahol csatlakozik hozzánk Judit a kicsivel! Egyelőre csak körülnézünk Kirunában és megtesszük az előkészületeket a kéthónapos nyaralásra!

- Szólhattál volna, Kedvesem, Méri érkezéséről! Elibe fogsz menni, vagy...?

- Szó sincs arról, hogy bárkinek is elibe kellene menni! Egyedül jön a saját géppel! Első osztályú pilótaképesítéssel rendelkezik! Inkognitóban már berepülő pilóta is volt! Mindez nem meglepő, ha tudjuk, hogy repülőgépen született, és különben is..., amerikai!

- Nahát, azért rendkívüli eset, hogy egy nő egyedül induljon, főképp terhesen ekkora útra, ráadásul az óceán felett! Hirtelen rosszullét is előadódhat!

- Ezt én is mondtam neki, ő azonban kinevetett, mondván: ha tudnám hányszor repült már Amerika nyugati partjáról át a keletire?! A víz különben is biztonságosabb, mint a szárazföld! Floridában is jobban érzi magát a vízben, mint a szárazon!

- Különös nőszemély! Nem is értem, hogyan eshetett bele Franzba, hisz ő inkább olyan visszahúzódó, tudós természetű lény!

- Talán éppen ezért értik meg úgy egymást! Ferenc mondta minap, hogy nagyon megszerette a kis Szidóniát, Méri nélkül azonban már el sem tudná képzelni az életét! Nem hitte volna, hogy egy befutott színésznő, akinek az élete szinte állandó ragyogásban tellett, ennyire otthonosan érezheti magát az ő - mármint Ferenc - zárt, inkább állati, mint emberi közösségében! Ha megszületnek gyermekeik, együtt nevelik őket a Mérivel kb. egy időben szülő két delfin-mama gyermekeivel, s közben saját koprodukcióban filmet forgatnak! Már előre is nagy az érdeklődés a film iránt világszerte, nagy bevételre számítanak, amit teljes egészében a floridai telep fejlesztésére kívánnak fordítani - az állatokat és vizet kedvelő nők, férfiak csatlakozására is számítanak! Ez persze kizárólag az ő dolguk, mi most magunkkal foglalkozzunk, használjuk ki azt a kis időt, ami még hátra van és szeretném megismerni a Te adakozó multimilliomosodat is!

- Nincs akadálya, Kedvesem, de egyelőre eléggé szívfacsaró látvány! Gégerákja van! A saját felelősségére alkalmazzuk nála is terápiánkat! Sok kérdőjel van még és ő eléggé előrehaladott állapotban kapta az első kezelést! Mindazonáltal reménykedünk! Szeretném megmenteni őt az élet számára, ugyanis ritka jólelkű ember! A napokban, hogy a rádióban bejelentették, hogy Ruandában százezreket gyilkolnak meg törzsi ellentétek miatt, azt a megjegyzést fűzte hozzá - persze csak írásban, mert beszélni nem tud - milyen szívesen meghalna ő akárcsak egyetlen egészséges ember életben maradásáért, ott pedig -, mint a Balkán-Boszniában, válogatás nélkül gyilkolnak! Nehezen tudja elképzelni, hogy nézheti Isten büntetlenül saját képmásainak tömeges legyilkolását! - Ha arra gondolok, hogy Istennek nincs is szándékában beavatkozni - ezt azonban már én mondom - s Franznak, valamint Mérinek pedig sikerülne - megdöntve a tudomány eddig általánosan elfogadott elméletét az örökléstanról - létrehozni egy új szirénnemzetséget, akkor sok mindent más látószögből kellene megvilágítani, elsősorban is az isteni képmást! Nem vonom kétségbe, hogy összekötőkapocs vagyunk a tisztán szellemi és a tisztán anyagi világ között, ebben az esetben azonban inkább az elfajzott angyalok csoportjába tartozunk: Isten büntetésül a legvérengzőbb vadállat testét adta szállásul és a Föld, minden természetes szépségével maga a pokol!

- Azért - talán még sem..., Kedvesem! - Ott álltunk már a különszoba ajtajában - a milliomos kérésére Katinka professzor még két súlyos beteget költöztetett szobájába, hogy nem legyen egyedül - nem mindenkinek és nem mindenkor pokol!

- A gyönyör gyorsan véget ér, Kedvesem, a szép megcsúful, a fájdalom pedig, ha időlegesen elmúlik is, újból visszatér! Nos - nyisd ki szemed és hegyezd a füled! - kopogott, majd kitárta előttem az ajtót... -

Atyám...! Legszívesebben visszaléptem volna, de - ma neked, holnap nekem! - ötlött fel bennem mintegy bátorításul a gondolat és előreléptem:

- Bocsánat, Uraim - mondtam - mint ennek a klinikának a protektora, békét és gyógyulást hozok! Utólagos engedelmüket kérem, hogy bemerészkedtem! Saját szememmel kívántam ugyanis meggyőződni annak a csodaszernek a hatásáról, amelyet a mi kedves Katinka professzornőnk, mondhatom úgyis - kilopott a természet kosarából, hogy megadja vele a végső döfést korunk eddig gyógyíthatatlannak hitt betegségének! - Egészen melléjük léptem és kezet nyújtottam mindhármuknak: a gégerákos milliomosnak, a tüdőrákos, utcáról felszedett koldusnak és az életfogytiglanra ítélt, börtönből kikért gyilkosnak, akinek Isten evilági

büntetése mellé a májrákot csatolta! Hármójuk közül normálisan csak a rab tudott beszélni, a milliomos egyáltalán semmit, jegyzetfüzet volt előtte és a kívánságait, vagy a feltett kérdésekre adott feleleteit leírta! A volt koldus - azért volt, mert a klinikán egyenlő elbánásban részesült a milliomossal, halkan, hörgő válaszokra volt képes -!

- Öröm számunkra, hogy megismerhetjük - mondta a rab - nekünk ugyan véleményem szerint már minden mindegy, mert nagyon is előrehaladott állapotban van betegségünk, de az a soksok millió, azok, akik időben kapják most vagy később, ha már megelőző oltásként alkalmazzák, mint a himlő, skarlát, vagy diftéria esetében az Ön családja által finanszírozott kísérletek csodaszerét, soha nem fogják tudni leróni hálájukat!

- Kedves Fiam - válaszoltam - tudom, hogy Katinka professzornőnek, s vele együtt feleségemnek, még előbb pedig feleségem első férjének sok álmatlan éjszakájába került, míg eljutottak eddig, ennek ellenére csak azt mondhatom, hogy minden felfedezésnél a szerencse játssza a főszerepet! S ha már szerencséről beszélünk, akkor miért mondanának le Önök a gyógyulásról? Ha ez a szérum hatásos, akkor Önöket épp úgy meg fogja gyógyítani, mint azokat, akiknél már kezdeti stádiumban felfedezik a rosszindulatú betegséget! Én szinte biztos vagyok afelől, hogy Önök egészségesen fogják elhagyni ezt a szobát, ha mindenben hallgatnak professzornőjükre, ha nem hagyják el magukat, elfogadva azt a téves felfogást, hogy már minden mindegy, aztán - függetlenül attól, hogy hisszük vagy sem, a Teremtő minden bajnak az ellenszerét beleépítette a természetbe, csak meg kell találjuk!

- Tudja, Kedves mejsztró - így a volt koldus - a klinikán kívül patkányként éltem, itt legalább királyokhoz méltón halhatok meg! - Bele tellett néhány percbe, mire kinyögte, aztán összekulcsolta mellén ujjait, mintha máris elérkezett volna a vég!

A milliomos csak hallgatott bennünket, hallgatott, s közben mereven nézett rám, majd a keze ügyében lévő jegyzetfüzetbe a következő mondatot írta:

- Mennyivel könnyebb ennek a szerencsétlennek, mint nekem, aki királyként éltem, s valószínűleg patkányként döglöm meg! Most legalábbis döglődöm! Bár igaza lenne Önnek, és ez a kezelés visszaadná egészségemet! Ebben az esetben a még hátralévő életemet az ilyen rágcsálók életének elfogadhatóvá, szebbé tételére szentelném! A professzornőtől tudom, hogy az Ön családja is ezt teszi! Első dolgom tehát az lenne, hogy bebocsátást kérnék Önöknél!

- Mi pedig - mondtam, mert fülére jól hallott - örömmel befogadjuk, azonkívül pedig perspektívát biztosítunk egy még hosszú és boldog élethez!

A milliomos arcán savanyú mosoly jelent meg, de nem írt többet, csak biccentett előre a fejével, köszönve az általam mondottakat, ellenben a rab:

- Uram - mondotta - azért vállaltam önkéntesen a kúrát, hogy némi elégtétellel szolgáljak bűneimért! Nekem már nem jelent semmit, ha így sikerül a kezelés, ha úgy, ismét csak börtön következik, s talán a földalatti elviselhetőbb, mint a földfeletti! - A milliomos előbb kezével nemet intett, majd írni kezdett:

- Amennyiben túléljük, akkor én váltalak meg, Fiam! - A rab 30-35 év körüli volt - ha csak Te éled túl, akkor ez az úr - rám mutatott - nem lesznek anyagi gondjaid, de ha nem becsülöd meg magad, abban az esetben nem állunk jót érted! Az emberi élet a legdrágább kincs! Anyagi javakért, vagy anyagi szolgáltatásokért kioltani a legnagyobb vétek!

- Uram - válaszolt a rab - hálásan köszönöm jóindulatát, miszerint gondoskodni kíván rólam! Az emberi élet becsével azonban nem osztom véleményét, még abban az esetben sem, ha okoskodásomra válaszul visszavonná felajánlott támogatását! Mert: mi a háború? Tömeggyilkosság! Isten papjai, ha ugyan annak lehet nevezni őket a Megfeszített keresztjének áldásával látják el a támadásra készülődő hadseregeket! Ezek tények, Uram! Ha Isten meg-

áldja, megengedi, talán örömét leli a vérzivatarban, akkor mit számít, ha eggyel kevesebb vagy eggyel több gyilkos futkos az utcán?! Amíg fennállnak a tulajdonbirtoklási különbségek jelenlegi sajátosságai az egyes emberek, családok, vagy nemzetek viszonylatában, addig mindig is lesznek gyilkosok, csak amíg a magányos gyilkosra kötél, egyéb halálnem, vagy annál is rosszabb: hosszú kirekesztés vár, addig a tömeggyilkosokból hősöket, nem egyszer szenteket avatnak! Uraim, az embernemzetség semmivel sem felsőbbrendű a farkasénál: a gyengébbet vagy sebesültet magára hagyják, vagy felfalják!

- Sok tekintetben igazat kell adjak, Fiam - mondtam - bocsássanak meg - a másik kettő felé - szeretnék magam válaszolni fiatal barátunknak! Először is, Fiam: Az ember bármennyire elvetemült légyen is, kultúrlény! Olyan dolgokra képes, amire rajta kívül egyetlen élőlény sem! Másodszor: amíg a többi élőlényt az ösztöne vezérli, az embert az esze, tudata! Legalábbis, mivel létezik, kellene, hogy vezérelje! Harmadszor: az embernek írott történelme van! Fejlődését könyvek, festmények, szobrok, épületek rögzítették! Az már más lapra tartozik, hogy talán éppen a magasabbrendűség jellemzője, hogy a magasztos, fennkölt cselekedetek mellett a leggyalázatosabb tettekre is képes!

- Kedves Uram - a rabot válaszában megállította a volt koldus szakadozott köhögése, cafatokká roncsolódott tüdejét köpködte a sterilizált papír zsebkendőbe, majd midőn végzett, intett társának, hogy folytathatja - a természetben - kezdte ismét a rab - minden élőlénynek, még a növényvilágban is, megvan a maga kultúrája! Az ember tulajdonképpen csak másol: minden kompozíciójának megvan az eredetije a természetben!

- Tudom, hogy okos és művelt ember vagy, Fiam - Katinka szólt közbe -, hogy véget vessen a már hosszúra nyúló beszélgetésnek - az ember nagysága, kivételezettsége abban rejlik, hogy a természet szinte valamennyi szépségét tulajdonságát, egyetlen kis palettára tudja sűríteni! A különböző elemek vegyítése folytán egészen új, más tulajdonságokkal rendelkező elemeket tud, képes létrehozni! És most fejezzük be, mára elég! Különben hiábavaló az én erőfeszítésem!

- Még csak annyit engedjen meg, kedves Professzornő, hogy befejezhessem, amibe belekezdtem?!

- Csak röviden! Pihenésre van szükségetek!

- Köszönöm! Tehát: tulajdonképpen minden beavatkozás a természet körforgásába, még a mi mesterséges úton történő gyógykezelésünk is bűn! A természet egészéből csak azt vehetnénk igénybe, amit elhullajt, vagy önmagától ad! Minden beavatkozás a természet rendjébe zavart idéz elő, és kiszámíthatatlan következményekkel jár!

- Badarság, Fiam - mondtam - a Teremtő csak az anyagot adta! Annak minden további alakítását, ha úgy tetszik finomítását magára a természetre, azon belül pedig az emberre bízta! Talán bűn lenne a fajtanemesítés? Vagy a természetben meglévő különböző anyagok házasítása folytán gyógyító szerek előállítása? Idővel minden elöregszik, Fiam, maga a természet is! De - mint ahogy meggyorsíthatjuk annak pusztulását, elősegíthetjük a regenerálódását is! Hogy rövid legyek, de abba mindent belesűrítsek, egy magyar költőnek egyetlen verssorával szeretnélek felvilágosítani a természetről alkotott felfogásodat illetőleg: „Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”

- Figyelj csak, Kedves - Katinka elkapta könyökömet, majd felfelé, a park irányába mutatott - mintha repülőgép körözne felettünk?! Csak nem Méri jött, egy nappal előbb?!

- Előfordulhat, Kedvesem, ebben az esetben búcsúznunk kell, majd ha időnk lesz, folytatjuk! Bocsássanak meg - mondtam a három beteghez fordulva - a menyem érkezik repülővel! Elibe kell mennünk! Ő ugyanis még nem járt itt... - Kezet nyújtottam, majd Katinkával együtt a mindig készenlétben lévő kocsihoz indultunk.

- Jelezhette volna Méri az érkezését - szólt Katinka, de nem sokat hallottam belőle, mert abban a pillanatban húzott el felettünk a gép és moraja szétmosta a hangokat.

- Nem is biztos, hogy ő - mondtam -, de azért hajtsunk elibe!

Pedig, de mennyire, hogy Méri volt! Teljes nagyságban, széles mosollyal ajkán...! Mikorra a géphez érkeztünk, már leállította a motorokat, kiszállt és utasításokat osztogatott a leszállópálya ügyeletesének, ugyanis nem csak a kórtermekben, a rendszerint magángépekkel szállított betegek sürgős ellátása végett a leszállópályánál is állandó inspekciót tartott a klinika!

Mivel már Katinkával is volt szerencséje megismerkedni, a kölcsönös ölelkezés után még néhány mondatot váltott a soros szerelővel, aztán középre húzódva, elindult mellettünk a gépkocsihoz. A szája persze be nem állt egészen addig, míg el nem helyezkedtünk a hátsó ülésen, amikor is előrebiccentett, majd súgva kérdezte:

- Beszélhetünk nyugodtan?

- Igen, Kislányom - kapta el a szót Katinka - akár a gyóntatószékben!

- Akkor jó, elárulhatom titkomat, mert semmi szükségét nem látom annak, hogy előttetek is titkolóddzak! Tehát: az a multimilliomos gégerákos, akinek állapotáról, orvosa titkárnőjeként mutatkozván be, naponta kértem jelentést, az édesapám, aki, midőn családom ellenkezését semmibe véve színésznőnek mentem, kitagadott és azóta hallani sem akart felőlem, nos - én másképp álltam a kérdéshez: anyám, máig sem tisztázott körülmények között jóval előbb meghalt, de akkora vagyont hagyott rám, hogy mellette a színésznői gázsi csak zsebpénz volt, pedig az is milliókra rúgott, így hát nem volt szükségem arra, hogy visszakönyörögjem magam az atyai ernyő alá. Mikor azonban tudomásomra jutott, hogy gyógyíthatatlan beteg, szövetkezve orvosával, a ti klinikátokat javasoltam, ahol még lehet esetleg remény a gyógyulásra! Ő semmit sem tud arról, hogy a háttérből én mozgatom a dolgokat, s tettem annak ellenére is, hogy tudomással bírtam arról: miszerint végrendeletében minden vagyonát a klinikára hagyományozta, megnevezve benne Katinkát kizárólagos jogokkal...!

- Na - de édes Kislányom... ebben az esetben nem fogadhatom el, hisz Te vagy a vérszerinti örökös..., rajtad kívül pedig már útban vannak az ikrek!

- Ugyan már, drága Tantika...! Hát nem egy család vagyunk? Ha életben marad..., majd meglátjuk érdemes vagy szabad-e egyáltalán közelednem hozzá, ha pedig nem, az a kérésem hozzátok, hogy még csak a nevemet se említsétek előtte, mint ahogy ő sem említette a szakítás óta soha mások előtt!

- Úgy lesz, Kislányom, minden, ahogy kívánod! Okosan tetted és nagyon szép tőled, hogy a történtek után is gondoskodtál édesapádról! - Ezeket a mondatokat már én mondtam, s még hozzátettem: mielőtt eléd jöttünk volna, volt alkalmam megismerni őt! Beszélgettünk! Ő persze csak írásban adhatta tudtunkra mondanivalóját, és most ne lepődj meg, mert olyat fogsz hallani tőlem, amit talán álmodban sem hittél volna: az édesapád arra kért engem, hogy fogadjuk be a családunkba, én pedig igent mondtam!

- Te édes, drága Papikám - Méri valósággal rám ugrott - semmivel sem szerezhettél volna számomra nagyobb boldogságot! Eszerint nemcsak vagyona, személyében is a család „tulajdona” lett?!

- Ahogy mondod, Kislányom, és - bár meggyógyulna, nem hiszem, hogy nagyobb nehézségbe kerülne összehozni benneteket, főképp, ha tudomására hozzuk az ikreket!

Beszélgetés közben - nem csoda, ha nem az útra figyeltünk - szinte észrevétlen érkeztünk a klinika főbejáratához, ahol Katinkát üzenet várta, miszerint a milliomos gégerákos eszméletét vesztette! Persze - szót sem szólt hozzánk, rohant fel a lépcsőkön, s csak az ajtóból szólt vissza:

- Amíg nem jövök értetek, ne zavarjatok meg!

- Mi történhetett? Ilyen hirtelen?! - Méri elgondolkodva nézett a park lombosodó fái közé - sajnálnám szegényt! Függetlenül attól, ami történt köztünk, szerettem!

- Nem hinném, hogy nagyobb baj történt volna vele, Kislányom - mondtam - talán felizgatta valami váratlan fordulat, akár betegségével kapcsolatban! Türelem, és nyugodj meg, a legjobb kezekben van a sorsa!

Katinka berontott a betegszobába, látható izgalommal nézett a betegágyon fekvő, számára nagyon is jelentőségteljes személy felé, aki körül már ott ténykedett Katinka munkatársa, fiatal, ám jó nevű orvos. A beteg állapota persze közel sem volt annyira veszélyes, mint hitte, csakhamar feleszmélt, első érdemlegesen kiejtett szava azonban nagyon is meglepte a professzornőt:

- Méri... -?!

Többször is elismételte, a szemét azonban mintha félt volna kinyitni - Katinka intett a többieknek, hogy húzódjanak félre, a beteghez: mi történt magával, Kedves, hisz húsz perccel ezelőtt még minden a legnagyobb rendben volt...!

- Volt, Angyalom...! - a milliomos meghallván Katinka hangját, erőt vett magán és kinyitotta a szemét, hogy lássa őrangyalát -, annak nevezte a professzornőt, aki az első pillanattól megnyerte bizalmát - volt, kedves - ismételte - tovább azonban nem jutott a beszédben, már a néhány szó is megerőltette, s intett, hogy adják keze ügyébe az orvos által félretett jegyzetfüzetet és irónt -!

Katinka a néhány nehézkesen kimondott szónak is nagyon-nagyon örült, és csókokkal halmozta el az öreget. Mondhatnátok és joggal: ugyan már, hogy lett volna gusztusa csókolni egy láthatólag agonizáló embert, de ha belegondolunk, hogy előtte alig félórával még egyetlen szót sem tudott az illető kiejteni, akkor a professzornő túl a szimpátián, a kísérlet sikerének is betudhatta, vagy legalábbis annak első jeleként értékelhette! A rák különben sem ragályos, esetleg a hajlam örökölhető! De - továbbmenve - miután a milliomos kézhez kapta a kért jegyzetfüzetet, gyorsan írni kezdett:

- Kedvesem, bocsásson meg, ha így szólítom, de Önt érzem most magamhoz legközelebbállónak, és szeretném, ha megoszthatnám nagy titkomat...! Nem tudnék nyugodtan meghalni sem, ha nem tudathatnám egyetlen lányommal, hogy annak ellenére miszerint: gőgös, szívtelen, megbocsátást nem ismerő apja voltam, nagyon szeretem őt és egészen addig, míg beszélni tudtam, minden lépéséről tájékozódtam, még házasságáról és a delfinfarmon végzett kísérleteiről is! Ezúton akarom tudtára adni, hogy amennyiben azt látom, hogy szükséget szenved, azonnal segítségére sietek! Erre azonban nem volt szükség, mert ő is ugyanolyan gőgös, büszke, célratörő, mint én! Biztos vagyok afelől, hogy akkor sem vette volna igénybe segítségemet, ha nem várt nehézségek keresztezik útját! Ugye csodálkozik azon, hogy miért éppen most jutott eszembe, hogy nekem van egy lányom, akit majd egy évtizede kitagadtam a családból és végrendelkezésemben sem gondoltam rá?! Hát figyeljen, kedves: imént, hogy belátogatott hozzám atyai jó barátjával, ő lányom nevét említette: Méri! Ugye kedves név?! Nos tudván, hogy lányom kedves sportja a repülés és a megnevezett személy repülővel való

érkezését említették, arra gondoltam: miért ne lehetne éppen ő, mármint lányom, atyai barátjának a menye?! Ez a gondolat annyira összezavart bennem mindent, hogy nem is tudom mi történt egészen addig, amíg meg nem hallottam ismét az Ön hangját, annak a bársonyosan simogató baritonnak a csengését, amely már egymagában is gyógyító erejű! De most feleljen egészen őszintén: tévedtem volna? A megérzés, amely zsigereimben végigvonult, az idegek játéka lenne?!

- Kedvesem - mondta neki Katinka - most előbb kap egy nyugtatót, s majd utána folytathatjuk!

- De Ön által kapom?!

- Nem is engedném másnak, Kedves! Hisz Ön már hozzánk tartozik! Családunk tisztes tagja! - Miután pedig beadta az injekciót, kis ideig várt, majd - nos felkészült, mert én is tartozom egy vallomással, vagy inkább egy látogatóval! Legyen erős! Néhány perc és itt leszünk! - E szavak után Katinka elhagyta a szobát és kijött hozzánk:

- Megérezte, édes, a jöveteledet! Nincs tovább titok - lépett mellénk - ezen túlmenően pedig, akár csodának is nevezhetném: hét szót kiejtett a száján, az első három, egymás után ismételve, a neved volt Kedvesem! Méri - Méri - Méri!

- A drága! - Méri sem tudott többet mondani, átölelte Katinkát és csak annyit tett hozzá még: köszönöm! Köszönöm!

- Mielőtt bemennénk hozzá, még valamit kell mondjak, Kislányom: ő is tudott minden lépésedről egészen addig, míg el nem tüntetted őt klinikánk falai mögött! És hogy miért tájékozódott hogyléted felől: mert szeretett! A gőg az ő szívéből sem ölte ki az irántad való szeretetet! És most menjünk!

A szobához érve Katinka kitárta az ajtót, majd előreengedve váratlanul érkezett látogatónkat, megálltunk, és lestük, mi következik - hogyan üdvözli egymást apa és leánya, de nem csalódtunk: stílusban ez a találkozás is amerikai volt:

- Na - de - apa?! - Ennyit mondott Méri, majd átölelte az öreget, amidőn pedig kiszabadultak egymás karjaiból: mindenre gondoltam, arra azonban nem, hogy Te titokban figyelemmel kíséred sorsomat!

- Egymás elől titkolództunk, Kislányom! Nem mondta senki, de egészen biztos vagyok afelől, hogy a Te réveden kerültem erre a helyre! - Az öreg persze annyira meg volt hatódva, ha tudott volna beszélni, abban az esetben sem jött volna ki egyetlen szó sem a száján, így hát papíron, fekete betűkkel fejezte ki szívének feltüzesedett érzelmeit! Hogy eltussolja felindultságát, bemutatta lányának szobatársait:

- Íme - de ismét csak papíron és kézlegyintésekkel gesztikulálva - egy koldus király, akinek a tüdeje foszladozik, és - a fiatalemberre mutatva - a legártatlanabb gyilkos májrákos rab!

- Bonjour madame - köszönt a rab - remélem az édespapa ígérete, miszerint ki fog váltani engem, ha meggyógyulok, Önre is kötelező érvényű lesz! Persze csak abban az esetben, ha ő feldobná a talpát, én pedig gyógyultan sétálhatnék vissza a kazamatákba!

- Te barom! - A koldusnak csak ennyire futotta, elfehéredett, majd oldalt fordult, s közben látni lehetett, hogy véres hab csordul szájából a zsebkendőjébe. Arca egyre jobban elszíntelenedett, kezéből kiejtette a vérrel átitatódott zsebkendőt, majd alig észrevehetően rándult egyet, s kimúlt! - Katinka melléje lépett, megtapintotta pulzusát, ugyancsak a munkatárs orvos is, hogy visszakapcsolja a gépre, de Katinka leintette:

- Szükségtelen, Fiam! Befejezte! A király halott! Intézkedjen, hogy mielőbb elszállítsák a teremből!

- Az előbb még azt hittem, hogy megelőzöm - írta jegyzetfüzetébe a milliomos - sajnálom! De - mint ahogy mondta is: előbbi életéhez képest királyként halt meg!

- Szegény ördög! - A rab csak ennyit mondott, majd lecsúszott az ágyról, mellélépett és homlokon csókolta, mondván: üdvözöld nevemben is az öreg Pétert! Nem bánnám, ha egy nőstény angyalt is felkészítenétek számomra! - E szavak után visszacsoszogott ágyához és a fal felé fordulva könnyezett -!

- Szegény ördög! Ezt sem siratta meg még rajta kívül senki - szólalt meg halkan a fiatal orvos, miközben a lepedőt ráborította a halottra, az odaérkező ápolók pedig a tolókocsira csúsztatták és elgurigáztak vele a hűtőházba -! Hát ennyi lenne egy ember élete - gondoltam - s közben az előző esti film kockái peregtek le előttem, felidézve a szarajevói tömeges gyilkosságokat! Tán igaza van ennek a nyomorult rablógyilkosnak, amikor azt mondja: az oroszlán is csak akkor öl, ha éhes, vagy megtámadják, és az életéért harcol! Valószínűleg ő is éhezett, de vajon mivel fogják megindokolni majd az utókor előtt a huszadik század végi tömeges mészárlásokat?!

- Elgondolkodtál, Kedvesem - lökött oldalba Katinka - itt ez mindennapos dolog! Adja a Teremtő, hogy a jövőben mennél kevesebbszer fordulhasson elő hasonló eset!

A rab visszafordult felénk:

- Ki lesz a következő, Professzornő?

- Nagy a valószínűsége, hogy közületek egyik sem, Fiam! Pártfogódon már tapasztalhatóak a javulás első jelei, rajtad pedig a halál kaszája sem fogna!

- Köszönöm, kedves Professzorom! Ha csak a keze fejét megcsókolhatnám, már az is elegendő biztosíték lenne egy újabb tíz évre! Annak mindenesetre örvendek, hogy pártfogómat is megnyugtatta, mert nélküle..., hisz tudja?!

- Tudom-tudom és itt a kezem feje, nehogy rossz álmaid legyenek és most hallgass! - A milliomoshoz pedig: a történtek után vissza kell utasítanom végrendelkezését, Kedves, hisz itt a kedves lánya és nemsokára unokái lesznek, de erről még szeretnék meggyőződni!

- Mi, vagyis Franz és én már meggyőződtünk róla, drága Katinka tanti, de azért szeretném, ha Te is megerősítenéd, hogy komplikációmentes szülésem lesz! Semmiképp nem lenne jó számomra, ha császármetszéssel kellene elvenni őket! A végrendeletről pedig többet ne ejtsünk szót! Az én drága Papikám soha okosabbat nem cselekedett, és mint már mondottam: egy család vagyunk! Kerülő utakon, de ugyanoda érkeztünk meg az én drága, morcos papámmal, és most itt maradok mellette, amíg ismét lábra nem áll! Nem is tudom, hogy fogunk eligazodni abban a vállalat-dzsungelben, amiből akarata ellenére sem zárhatott ki, mert azt ugyan tudhatta, hogy Franz kicsoda-micsoda, de hogy ez a klinika is és még sok minden ezen a világon hozzánk tartozik, azt nem tudhatta, és midőn vagyonáról rendelkezett, kizárólag az emberiség és a jó szándék vezette!

- Okosan beszélsz, Kislányom - írta jegyzetfüzetébe az apja -, de az a vállalat-dzsungel kooperatívan hozzákapcsolható a család eddigi gazdasági bázisához, és mint tudomásomra jutott: férjed családjának bankhálózata van szinte valamennyi országban, hozzáértő ipari és kereskedelmi szakemberek kezében van az irányítás, ezért észrevétlen lesz az átállás - a tulajdonos váltás! Te csak foglalkozz a kis unokáimmal, majd a komával rendbe tesszük a dolgokat!

Miután Méri átfutotta az apja által leírt sorokat, megilletődve adta kezembe:

- Olvasd, Apuka, ehhez Te jobban értesz!

Miután átfutottam én is a sorokat, Katinkához fordultam:

- Mit gondolsz, Kedves, velünk tölthetné a nyarat Kirunában Méri papája? Ott lesz Judit, ami pedig a szakértelmen kívül szükséges, a kastélyban berendezhetünk egy szobát minden szükségessel, Méri jelenléte és az ikrek jövetele bizonyára megduplázná saját erejét, megmozgatná immunrendszerét, nagyobb eséllyel járna a kezelés is!

- Még beszélgetünk erről - szólt Katinka - most azonban előbb Mériről gondoskodjunk!

- Miattam legkevésbé se zavartassátok magatokat, Tantika - Méri simogatni kezdte apja borostás állát - én itt rendezkedem be apa mellett! Elég sokáig voltunk egymástól távol! Csak át kell húzni az elhunyt ágyát, s máris fekhetek - még ez a májbajos fiatalember sem lesz az utamban! De egyáltalán nem vagyok fáradt, jó széllel jöttem végig az óceán felett, s úgyszólván másra sem tudtam gondolni, mint arra, ami itt percek alatt megoldódott! Beszélni kell Judittal, készüljön fel az útra, reggel átugrunk érte, aztán irány az északi sarkkör, Kirunáig meg sem állunk! Két nap gondolom elegendő arra, hogy körülnézzünk! A Tantika összeírja, mire lesz szüksége apukámnak, ott megrendeljük, aztán én ide vissza, Ti pedig haza, hogy részt vehessetek a szavazáson, utána - majd meglátjuk...! Természetesen apa hogylététől függően! Remélem Franz megérti, hogy jelen esetben nincs más választásom! Hiányolni fogom a delfinjeinket, de a dublőzöm majd helyettesít! Persze, talán jobb lesz, ha visszafelé is hazáig megyek veletek!

- Nem szükséges, Kicsim - mondtam - Stockholmból már a rendes járattal is mehetünk visszafelé!

- Csak nem fosztanál meg egy kis élvezettől, Apuka? Én ott fenn és ugyancsak lenn a vízben, érzem igazán jól magam!

- És velem mi lesz, ha az urat átviszik innét Svédországba - kérdezte maga elé bámulva a rab - engem nem szállíthatnak! Ha innét el is engednének, még nem biztos, hogy ott befogadnak!?

- Amikor kihoztalak a börtönből, becsületemmel és családunk vagyonával álltam jót érted - mondta Katinka, közben mosolygott, mosolyában azonban volt valami, nála szokatlan keménység - a börtönben már szögelnék a koporsódat, itt pedig, mint látom, egy kis hancúrozáshoz is lenne kedved! Majd amikor az urat szállítják, téged beteszünk egy ládába, és hogy senkinek eszébe ne jusson felnyitni, tartalmát mérges kígyónak tüntetjük fel! Egyébként már volt rá példa: Szidónia és amerikai társnői is hasonlóképp szállították a bajorországi Sigfrid kastélyba a három szarajevói gyilkost! Te persze hozzájuk képest ártatlan bárány vagy! Ha jól emlékszem, azok közül is csak egyet ítéltek fejvesztésre, kettő közülük a család kirunai erdőgazdaságainál kapott alkalmazást és Therese szerint megemberelték magukat! Ott neked is lehetőséged lesz a javulás útjára lépni, mert mi lenne, vagy származna abból, ha megtorlás nélkül hagynák a tiédhez hasonló bűncselekményeket? Nem sok idő telne bele és az emberek egymás koponyájából szürcsölnék a velőt, mint hajdanán!

- Nem rossz hasonlat - morogta a fogai között a rab -, de persze: mi lenne, ha a farkastörvények eluralkodnának a Földön? Nagyban máris ott tartunk, csak nem merjük kimondani!

Hosszabb repülés után szerencsésen megérkeztünk Kirunába! Méri igaz - a miénknél újabb, modernebb géppel valósággal uralta a levegőt! Csak első fiam, Kisjózsi, aki végül is a repülés áldozata lett, magával víve a hullámsírba már akkor is nagy családunk felét, vagy Ákos fiam, akit féltestvére iránt érzett halálos szerelme kergetett az öngyilkosságba, versenyezhetett volna vele! Én ellene voltam, kerülni akarván még a gondolatát is annak, hogy felkeressük a tragédia színhelyét, de végül is engedtem a kérésnek - hogy is tudtam volna ellenállni a két fiatal, erőteljes, nagyon is csábító asszonynak - s miután Dávidot elhelyeztük a kastélyban

Theresénél, tovább indultunk a fjordhoz! Azt azonban már semmiképp nem vállaltam, de Therese lányom sem engedte volna, hogy a további utat is repülőgéppel tegyük meg! Jörg, a vejem felajánlotta, hogy helikopterével a helyszínre visz minket, Méri azonban közbeszólt:

- Hogyisne...! Én átrepülöm az óceánt egymagamban, hogy lássalak titeket, s most ezért a néhány kilométerért kalauzt vennénk igénybe?

- Én csak jobban eligazodom - válaszolt Jörg -, aztán nem veszélytelen leereszkedni a sziklakúpra sem!

- Ne feledd, sógor - így Méri - én már tizennégy éves koromban helikopterrel tereltem össze egy San Franciscótól északra elterülő sziklás völgyben legelésző ménesünket, Apuka majd irányít, én pedig oda teszem le a gépet, ahova óhajtja. Persze csak abban az esetben vesszük igénybe, ha kifogástalan állapotban van! Nem szeretnék immár ötödmagammal én is a hullámok közé pottyanni!

- Nekem nincs rossz, vagy pontatlan gépem, Kedves! - Jörg mintha kicsit meg is sértődött volna a jenki alaposság láttán, de Theresén és rajtam kívül senki nem vehette észre.

Méri valóban mestere volt a helikopternek is és a 150 kilométer repülés után úgy ereszkedett le az általam megjelölt sziklára, mintha gyerekkora óta ismerné a terepet, és naponta ismételné ugyanazt a műveletet.

Ott álltunk tehát ismét a sziklakúp tetején! Alattunk a mélyben a gránitnak ütköző víz fehéren habzott! Szemem előtt káprázat vonult el: a tajtékzó hullámok közt hánykolódó szeretteim vissza-visszatérő képmásaival...! Elszédültem, s ha Judit hirtelen nem kapja el a karom, belezuhanok én is a mélységbe!

- Gyorsan-gyorsan, Kedvesem, segíts - szólt rá Mérire, akit ugyancsak magával ragadott a ritka szép látvány, ő azonban nem a vizet nézte, hanem egy észak-nyugat felől közeledő halvány-piros felhőtömeget - vigyük a géphez - folytatta Judit - szerencsére, mindig tartok magamnál hasonló esetekhez szükséges injekciót!

- Igen-igen - válaszolt Méri - azonnal indulnunk kell vissza, mert különben belekerülünk a mágneses vihar kellős közepébe! Már volt szerencsém hozzá és egyáltalán nem lelkesedek érte, de hát mi erőszakoltuk ki ezt az utat!

- Semmit nem erőszakoltatok, kislányom - mondtam -, mert amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is múlott a szédülés, még a géphez menet -, de igazad van, komoly vihar van készülőben, igyekezzünk, hogy még vihar előtt elérjük a tavat! Közvetlenül a víz felett haladva veszélytelenebb, volt már nekem is szerencsém a körülöttünk készülődő mágneses viharhoz! Én sem kívánom, hogy ránk zúduljon, de csak nyugodtan - nem kapkodva cselekedni!

A halvány-piros fergeteg közeledése minden mást feledtetett velünk, szerencsénkre azonban már a Tornetrask felett, közel az otthonunkhoz ért utol bennünket, ott is inkább csak a szele, tombolni leereszkedésünk után kezdett. A hangár előtt várakozó Jörg összetette két kezét, úgy akarván hálát adni az Úrnak, hogy szerencsésen hazavezérelt bennünket! Ha ugyanis telibe kap, egy újabb katasztrófát könyvelhetnek el!

Juditnak, de Mérinek is nagyon megtetszett a környezet: a majd ezer éves kastély komor, várszerű felépítménye...! A nagyméretű szobák kandallóiban még mindig lobogott a tűz, a lovagteremben, a zegzugos folyosókon vigyázban álló, lehúzott rostájú lovagszobrok, több évszázados festmények, fegyverek, az ősök kriptájához vezető folyosón át akartam őket a kastély kápolnájába vezetni, de ahhoz le kellett volna bontani a befalazott ajtónyílásokat - fiam Ákos és lányom Eszter, a szerencsétlen öngyilkosok, valamint lányom elhunyt férjének elhamvasztásakor döntöttek gyerekeim úgy, hogy a kriptát elzárják - legalábbis időlegesen a

külvilág elől, nehogy kitudódjon előzőleg a kriptában elhelyezett tetemeik elhamvasztása! A kápolnát persze mindenképp fel kellett keresnünk, mert ott várt ránk a család, egyben a környék lelkipásztora feleségével - ők mit sem tudtak arról, hogy miért falaztattuk be a kripta bejáratát, lehetséges, hogy sejtették, csak nem kérdezték, nehogy a már behegedt sebet felszakítsák!

A kápolnába való látogatás persze ott tartózkodásunk második napján történt, mindjárt reggel, mert aznap még hátra volt a hamvasztás helyén emelt emlékmű megtekintése, azzal együtt kegyeletünk lerovása szeretteinkre emlékezvén...! Az erdőség közepén álló emlékműhöz az azonban már Jörg, a vejem szállított bennünket és velünk tartott Therese lányom is Odin nevű unokámmal és magunkkal vittük fiunkat, Dávidkát is! A kettő között egy év korkülönbség volt, Odin mégis mintha két évvel lett volna idősebb: erőscsontú, telt izomzatú, méltó utóda a vikingek istenének, Odinnak!

A fehéren világító kb. 200 négyzetméternyi, zúzalékkővel borított terület közepén egy 5-6 méteres gránitba egy sárkányóriás lett vésetve, amit méteresre tátott szája egymásután nyeli el a szemeiből kisugárzó hipnotikus erő által lebénított embereket. Magasan kidomborodó hasfalán pedig a sötétben is foszforeszkáló négy betű: AIDS! Judit és természetesen én is ismertem a betűk jelentőségét, Méri esetében azonban, láttam, hogy magyarázattal tartozom: a vejem - mondtam neki - azzal bosszulta meg lányom hűtlenségét, hogy tudatosan fertőzte meg magát, majd adta tovább a gyilkos kórt! - Méri válaszolatlanul hagyta magyarázatomat, midőn azonban visszatértünk a kastélyba, szinte azon nyomban felhívta Franzot, férjét, hogy tájékozódjék dublőze viselkedéséről. Azt már tőle, Méritől tudom, hogy Ferenc fiam mit válaszolt: a dublőzöd édesem csak az ágyban akarna helyettesíteni, a vízben nem! Fél a delfinektől! Valaki más után kell nézni, mert nekem nincs rá szükségem, de annál inkább hiányol Napsugár! Ám arról szó se essék, hogy Te vissza gyere szülés előtt, tippet azonban adhatsz egy másik dublőz személyre! - Hogy továbbá miben egyeztek meg, miben nem, csak annyit: valószínűleg sikerült alkalmas személyt találniuk, mert később soha nem említette egyikük sem, hogy kísérleti állataik hiányolják úrnőjüket! Azt azonban még meg kell említenem, hogy menyem a kastélyba visszamenet informálódott Juditnál: mennyiben lehet veszélyes az állatokkal való kapcsolattartás, és miután megkapta a megfelelő felvilágosítást, meg sem próbálta dublőze meggyőzését.

Mivel Méri mielőbb apjánál kívánt lenni, Judit viszont még maradni akart, hogy a Méri papájának kezeléséhez szükséges berendezések beszerzését, s egyben beszerelését is ellenőrizhesse, visszafelé, azaz hazafelé csak kettesben, menyemmel indultam útnak... -

- Nem tudom, hogyan fejezhetném ki érzékletesebben, Apuka - mondta ő - mennyire felkeltette érdeklődésemet a vidék zord fensége! Kár, hogy a fjordokkal csipkézett norvég partszakaszon csak kevés ideig maradhatunk, de mindent egybevetve, szinte biztos vagyok abban, hogy a papámra is gyógyító hatással lesz már maga a levegő is, Judit pedig - Katinka bevallotta nekem - nagyobb szaktekintély az onkológia terén, mint ő, már pedig ez nagy szó...! Azt az egyet nem értem, hogy tudják nélkülözni őt és a hozzá hasonló tudósokat egyetlen napra is?! Arra gondoltam: ha mi befészkeljük magunkat a kirunai kastélyba, amíg a papa betegsége nem vesz észrevehető pozitív vagy negatív irányt, ki nem mozdít onnét minket semmi és senki! Katinka tanti szerint a két hónap, amit egyébként is északon szándékozunk eltölteni, elegendő arra, hogy a papámat megváltsa a szenvedéstől, vagyis: számíthatunk a legjobbra, de a legrosszabbra is! A kísérlet jelenlegi stádiumában erre egyértelmű választ csak az élet nemzője adhatna!

- Reménykedjünk, kislányom - mondtam -, ha érkezésed előtt egy szót sem tudott kiejteni, utána pedig egymás után hét szóra is tellett, bizonyára vagy a kísérleti anyag hatására, vagy egy régebbi esetleg fájdalom, amely sok esetben gombócként tapad hangszálainkra, engedett

merevségéből a szeretett név hallatán. De - csak megkockáztatom - talán saját elhatározásából nem nyitja szóra a száját! Vannak, kislányom, olyan emberek, akiket a betegség ledönt, de vannak olyanok is, akiket megkeményít!

- Te olyan jó vagy, drága Apuka! Érthetetlen számomra, hogy annak idején miért kellett elhagynod hazádat? Na persze mindnyájunknak jobb így!

- Nem tudok más magyarázatát adni, Kislányom, mint - ki mertem nyitni a számat, véleményt mondani olyan dolgokról is, melyek a rendszer bűnös tevékenységét igazolták, de most is ezt teszem! Gondolod, hogy örültek felsőbb körökben, amikor nyilvánosságra hoztuk visszalépésünket a választások előtt szinte az utolsó pillanatban? Egyedül mi lettünk volna képesek megosztani a bérből, fizetésből élők, a nyugdíjasok és a munkanélküliek népes táborát! Ha a baloldal hatalomra kerül, ennek a három, addig háttérbe szorított tömegnek tudható be és a mi táborunkat is nagyjából ők alkották! Valamit vár az ország népe, de lehetséges az is, hogy valakit, aki megállítaná a lefelé zuhanást! Én őszinte leszek: amikor eldöntöttem magamban, hogy melyik pártra vagy személyre voksoljak, azt vettem figyelembe, hogy a zsidó tőke, amely ma is uralja a világgazdaságot, melyik pártot látná szívesebben a hatalomban?! E kicsi, de okos és gazdag nép tudja, hogy a magyar lakosság többsége soha nem táplált iránta ellenszenvet, hogy a legnehezebb napokban is kiállt mellette, s ahol lehetett, ahogy lehetett, mentette az elvetemült antiszemita gyilkosok elől, s ha ne adja Isten, de ismét bekövetkezne egy, faji-mániákusok keltette üldöztetés, ugyanazt tenné, nem engedheti, hogy ugyancsak több oldalról nyomorgatott kis népünk elsorvadjon! A mi földünk nem Palesztina, de nem is Egyiptom, vagy Babilon - mért ne lehetne a két kicsi, de tehetséges nép - mert a miénk is az - számára a béke szigete?! Miért engedné, hogy hamis, hazug álpróféták toborozzák zászlajuk alá egy újabb holokauszt megismétlésére? Az illetékesek sajnos figyelmen kívül hagyják, hogy a mai, faji alapokon szerveződő, valójában azonban gazdasági indíttatású népirtás már nemcsak a zsidóságot sújtaná, hanem a tőke valamennyi felhalmozóját! Az éhező tömegeket könnyű pogromokhoz felhasználni! A látványos, sok esetben kérkedő életnívó különbségek a ma még munkanélküli, vagy csak éppen tengődő tömegeket előbb-utóbb egy táborba tömörítik, s a végeredmény: az előbb még segélyért nyúló kéz, támadásba lendül: elveszi onnét, ahol van, s ha szépszerével nem adják..., lehetséges, hogy tényleg bekövetkezik az a bizonyos - a bibliában emlegetett Armageddon, de nem öldöklő angyalok, hanem öldöklő emberek fognak házról-házra járni! Nehezen értik meg egyes emberek, hogy a többség nem képes a szabadpiac farkastörvényeihez alkalmazkodni..., meg kell fogni a kezüket és segíteni az előbbre jutásban! Az egypárti állam megfogta ugyan, de el is engedte! Az elmúlt négy év hatalomgyakorlói azonban meg sem fogták! Ez a nép béketűrő és engedelmes, de mindennek van határa! Ha a köztársasági államforma nem képes elvárásainak eleget tenni, akkor vissza kell állítani az alkotmányos királyságot, amely dacára sok hibájának, eddigi történelmünk aranykorát adta! /A kiegyezéstől az első világháborúig./ Egyetlen megoldást látok az egész világon végigseprő katasztrófa elkerülésére: az általunk elindított családdá szerveződést kis- és nagymértékben egyaránt! Az általános munkafegyelem és a szükségletek egyenlő elosztásának elve másképp csak írott malaszt, ugyanúgy, mint a különböző vallások üdvözüléssel kapcsolatos, kecsegtető szemfényvesztése!

- Tudod, Apuka - kezdte Méri - én boldog vagyok, hogy ehhez a nagy családhoz tartozhatok, s hogy a papám is - bár lehet, hogy életének utolsó napjai ezek - önmagára és rám talált itt köztetek, de nem gondoltál még arra, hogy ez a mi családi perspektívánk is hasonló sorsra juthat, mint az ókori filozófusok, vagy az Isten - ember Jézus - tanítása a felebaráti szeretetről, vagy - ne menjünk olyan messze vissza - Marx, Engels elvetélt kommunizmusa? Ha sikerülne, egyenlő lenne a világ megváltásával, amire Jézus is sikertelenül vállalkozott, hisz manapság gonoszabbak az emberek, mint kétezer évvel ezelőtt, az ő idejében voltak!

- Drágaságom - válaszoltam - én nem mondtam, hogy meg akarom váltani a világot, csak meg akarom mutatni az embereknek, hogy így is lehet! A kommunális életformát, az igazságos elosztás elvét - hozzáteszem - az újratermelés terén is, kizárólag családi körülmények között lehet megvalósítani, s ha ez nem következik be, menthetetlenül bekövetkezik a földi élet pusztulása! Ha az ember nem tudna lemondani vélt vagy megszerzett előjogairól, önmagával együtt elpusztítja a természetet is, amely nélkül a ti felettébb rizikós kísérleteitek is céltalanná válnának! Tudom, hogy a mi próbálkozásaink is csak kísérleti jellegűek, de valakinek el kellett kezdeni és ez a valaki, valakik, mi vagyunk! Ha nem sikerülne, veszteni akkor sem veszítünk, mert a szeretet, amely vezérel bennünket, a mi életünket is megszépíti, tartalmassá teszi! De - ha dacára minden ellenvéleménynek, mégis sikerülne...?! Elképzelted már, hogy mit éreznél emlőiden egy új észlénnyel, aki formában ugyan elütne tőlünk, képesség tekintetében azonban messze felettünk állna?

- Igen! Elképzeltem már, de valahányszor rágondolok, borzongást érzek: boldogság és félelem együttes jelenlétét!

- Hát - látod, ugyanazt érzem én is, mikor arra gondolok, hogy az eleddig lehetetlennek tartott társadalmi formula a mi ösztönzésünkre mégis gyakorlattá válik!

Valahol Lengyelország felett lehettünk, midőn ezek a mondatok elhangzottak, s utána mintha leragadt volna a nyelvünk, egész hazáig hallgattunk! Nem mintha kifogytunk volna a témából, de azt inkább csak magunkban próbáltuk egymás mellé, egymásra rakni, mint mikor a gyerekek kockákból várat építenek, de gondolom, egyelőre hagyjuk ezeket a bonyolult, összetett problémákat, evezzünk csendesebb, bár melegebb vizekre: álljunk az éppen vizsgázó Gréta lányom és Tamás, a pap fia háta mögé és hallgassuk meg mit, és hogyan válaszolnak tanáraik kérdéseire:

- Úgy tudjuk, Kislányom, hogy a családod kívánságára Kínában folytatod középiskolai tanulmányaidat, úgyszintén fogadott testvéred Tamás is - lesz módotok arra, hogy eleget tegyetek vallásos kötelezettségeiteknek? - A kérdést a piarista paptanár tette fel.

- A sógorom - válaszolt Gréta - a svéd nagykövetség tanácsosa. Valószínűnek tartom, hogy a követség dolgozói között is vannak vallásos emberek és vagy a követségen belül, vagy azon kívül, de van lehetőségük vallásuk gyakorlására, így hát számunkra sem megoldhatatlan...!

- Ennek örülök, Kislányom - mondta a pap -, szeretnénk, ha az a tudás, amit szerény képességeinkkel átadhattunk nektek, ott hatványozottan kamatozna! Hozzá kell tegyem azonban, hogy az egy egészen más kultúrával, társadalmi szokásokkal rendelkező nép, többségében a vallása is más, szeretnénk, ha ti megmaradnátok abban a hitben, amelyet itt igyekeztünk tudományosan is kifejteni előttetek, ha azzal a rendkívüli tudáshalmazzal, amellyel már eddig is rendelkeztek, a mi Istenünk dicsőségét és egyházunk javát szolgálnátok!

- Nincs szándékunkban vallást változtatni, atyám - szólalt meg Tamás - nekünk nagyon megfelel az, amelybe beleszülettünk, de különben is felesleges lenne, hisz valamennyi vallás ugyanazt az egy Istent imádhatja, mert több nincs!

- Helyesen mondod, Fiam! És mi a szándékotok? Az egyetemet is Kínában fogjátok elvégezni -, mert bizonyára nem álltok meg középúton?!

- Lehetséges, hogy ott fogunk letelepedni - szólt közbe Gréta - apukámék komoly beruházásokat eszközöltek Kínában és a mi feladatunk lesz a Kínával közös vállalataink irányítása! Azért is megyünk már most, hogy mire ránk kerülne a sor, képesek legyünk megfelelni a követelményeknek! Bizonyára nem lesz könnyű a beilleszkedés - egy egészen más életforma -, de nekünk már karácsony óta kínai instruktoraink vannak és nagyjából a létfontosságú szavakat már elsajátítottuk több miegymással együtt!

- Ezt örömmel hallom, Gréta! - A pap nevén szólítván meg, kimondottan a lányhoz intézte szavait: a Te fejed kész komputer, úgy hirtelen nem is tudom hány nyelven beszélsz, rád különösképpen számítunk, és ha nem veszed tolakodásnak, majd fel fog keresni ott rendünk összekötője, aki részben tanácsokkal fog ellátni benneteket, részben pedig igénybe veszi segítségeteket, amennyiben szükségessé válna! De - nagyon remélem, hogy néha írni fogtok, beszámoltok ottani élményeitekről! Szeretnénk, ha a családotok és a köztünk lévő eddigi jó viszony ezután is megmaradna, vagyis - távozástokkal nem szakadna meg!

- Ettől aztán nyugodtan alhatnak, atyám - válaszolta Gréta - már magam sem tudom, hány unokatestvérem van, valamennyien fiatalabbak nálam, aztán rajtuk kívül van még egy kis öcsikém is, féltestvérem! Apám szándéka szerint magániskoláinkban folytatják majd tanulmányaikat az ősztől kezdődőleg, de bizonyára szívesen venné, ha Önök csatlakoznának a nyár folyamán szerveződő tanerőhöz! Nem hiszem, hogy bonyodalmat okozna, ha a rend, tekintve, hogy tanító-rend, csatlakozna a családunk által szorgalmazott Újszövetségi programhoz! Végeredményben az egész emberiség egy nagy család, és ez még akkor is igaz, ha egyesek vagy egyes nemzetek gyilkolják egymást! Mi tulajdonképpen Jézus akaratát valósítjuk meg az emberek családokba tömörítésével és amennyiben Önök Jézus tanításának szószólói, akkor köztünk a helyük! Én ugyan már a kirunai tiszteletestől tudom, hogy Isten családot teremtett, midőn életre keltette Ádámot és Évát, de a hím- és a nőnemű együvé tartozása nemcsak az emberre, a természetben jelenlévő valamennyi egyedre vonatkozik! A család intézménye felette áll a szerzetesrendnek is, ha tehát Önök csatlakoznak hozzánk, az ember rendeltetésszerű kötelességének tesznek eleget!

- Mi Isten szolgái vagyunk, kislányom, és esküt tettünk, hogy életünket kizárólag az ő dicsőségére áldozzuk...!

- Mi talán nem azt tesszük - amikor gyermekeket hozunk világra? Valójában mi vagyunk Isten szolgái, mert helyette adjuk tovább az életet, tartjuk fenn a természet egyensúlyát! Önök, atyám, csak részben tesznek eleget kötelezettségüknek, de ne firtassuk tovább, majd az idő be fogja bizonyítani, hogy kik cselekszenek helyesen: azok, akik klastromokba húzódnak, vagy akik sír-nevet alapon - ezt a kifejezést apukámtól hallottam - együtt élnek a tömegekkel? Én ígérem: annak ellenére, hogy sok gyermeket akarok szülni és felnevelni, mellettük még tanítani is fogok és a szeretetről, valamint a szamaritánusra emlékeztető segítségnyújtásról sem feledkezem meg!

- Sok hozzád hasonló fiatalra lenne szükség, lányom! Már nem is merlek kislányomnak szólítani, mert amiket imént hallottam tőled, egy felnőttnek is dicséretére lenne! Ígérem, hogy alaposan tanulmányozni fogjuk családod és a rend közötti kapcsolatteremtést és amennyiben alapvető kizáró okok nem merülnek fel, örömmel csatlakozunk iskoláitok tanerővel való ellátásához, de természetesen mi nem kezdeményezhetünk, családodnak kell a kezdő lépéseket megtenni!

Viktória, aki leginkább szívén viselte húgának előmenetelét, de általában mindent, ami kis húgával volt kapcsolatban, a paptanár utóbbi mondatai közben foglalt helyet az előadói terem bejárata mellett a padban, felállt:

- Engedelmével, Főtisztelendő Úr! Tulajdonképpen nem sokat hallottam a kis húgom és az Ön közötti párbeszédből, arra azonban elegendőt, hogy az Ön által említett kezdő lépést megtegyem! Tehát: mint a család iskolaügyekben is illetékes meghatalmazottja, ezennel felajánlom az együttműködést! Önöknek csak a hiányzó tanerőt kell adni, persze csak - amennyiben felesleggel rendelkeznek! Ami az anyagiakat illeti, minden bennünket terhel! - Viktóriát a tanár már régebbről ismerte, azt is tudta, hogy ő az Újszövetség pártjának elnök-asszonya és nem volt oka kételkedni szavaiban!

- Csak megismételhetem, Asszonyom, amit kedves húgának mondottam: amennyiben kizáró ok nem merül fel, örömmel csatlakozunk! Felajánlását előre is biztosítéknak tudjuk be! Döntésünket természetesen közölni fogjuk Önökkel, de engedje meg, hogy az Ön figyelmét is felhívjam húgának szinte egyedülálló nyelvtehetségére, és kérem, hogy Kínába távoztával se hagyják elkallódni!

- Jónak mondja, Atyám - szólt közbe Gréta - Vikinket is vizsgáztathatná nyelvekből és megtudná, hogy nem én vagyok a nyelvtehetség, ő mindig is előttem fog járni, de hát ebben sincs semmi csodálnivaló, hisz testvérek vagyunk, aztán hadd tegyem még hozzá én is: módunk és lehetőségünk is volt ahhoz, hogy már a bölcsőben több nyelvet ragozzunk! Azoké az érdem, akik ezt lehetővé tették, elsősorban is a Gondviselőé, aki az adott körülmények közé cseppentett minket, mert születhettünk volna, mondjuk Afrika legnyomorultabb területein, s most a legyek köpnék csontjainkra aszalódott bőrünket! A mi családunk azt tűzte maga elé célul, hogy az emberek, bárhol a világon éljenek is, hisz ma már a technika folytán megszűntek a távolságok, mindenütt biztosítva legyen számukra mindazon szükséglet, amely emberhez méltó élethez nélkülözhetetlen! Ha Önök előtt is ez a cél lebeg, akkor nem hiszem, hogy bármi is akadályozhatná együttműködésünket!

- Gréta...?! - Viktória nem tetsző mozdulatot tett a lány felé - Te még kiskorú vagy! Mellőzhetnéd ezt a kioktató hangnemet! - A paphoz pedig - bocsásson meg neki, Atyám! A kishúgom mindenben ilyen természetes - veleszületett tulajdonság az őszinte szókimondás! Igazából át sem gondolja, hogy szavaival mit is akar kifejezni!

- Istenem, kedves Asszonyom! Meg ne sértse ezt a drága gyermeket - válaszolt a tanár - nagyon okosan beszélt, és ha engedelmével, búcsúzóul megcsókolhatnám, megköszönném, mert utóbbi szavaiból nagyon sok felnőtt is tanulhatna, sőt - az egyház szolgái is!

- Én pedig - szólalt meg ismét Gréta - egyáltalán nem látszott rajta, hogy a pap kérése meglepte volna - ha nem követek el vele Istenkáromlást, vissza is csókolom! Azonkívül ígérem, hogy rendszeresen tájékoztatni fogom kínai tapasztalataimról is!

- Ó, de drága vagy, Kislányom! Sajnálom, hogy el kell válnunk! - E szavakkal egy időben a paptanár - negyvenes-ötvenes - átkarolta Gréta vállait és két oldalról cuppanós puszit nyomott orcájára! A viszonzás természetesen nem maradt el, Gréta nem szólt semmit, ölelése, csókja azonban, mintha nem is tanárnak szólt volna. Tamás, aki mellette állt, valósággal belepirult, kissé megcsalatva érezte magát, pedig már régtől nem Gréta, hanem Csia karjaiban vezeti le a gyorsított ütemű tanulástól keletkező idegfeszültséget!

Gréta és Tamás, amint fogadták is, jól felkészültek a vizsgákra és időben le is tették, hogy még a tavaszutón Kínába távozhassanak Csia és Te társaságában. Most, kezükben a kitűnő bizonyítvánnyal, Viktória társaságában hazafelé tartanak, na nem a budai otthonukba, hanem a Balaton parti telepre. A kínai fiatalok nem tarthatnak velük, mert nekik még hátra volt kollokválásuk a második félévről, s most könyveik fölé görnyedve gyötrik magukat a budai otthonban!

A telepre majdnem egy időben érkeztünk, vagyis Méri már a második kört írta a levegőben, hogy pontosan bemérve a leszállás helyét, ereszkedjen a betonra, midőn Viktória - akkor éppen kocsival volt kénytelen közlekedni - és a gyerekek a helyszínre érkeztek, s megpillantván a gépet, egyenesen a leszállópálya mellé hajtottak. Hogy mekkora volt az öröm, azt hadd ne is mondjam, az örömbe azonban üröm is vegyült, mert Méri, apjára hivatkozván, be sem jött velünk - az üzemanyag elegendő lesz Bázelig - mondta - a többit pedig majd rádión keresztül megbeszéljük! Minden attól függ, hogy Judit mikorra tudja felkészíteni a terepet apja fogadására! Elköszöntünk tehát egymástól, megvártuk, míg a levegőbe emelkedett, majd beültem a gyerekek mellé és irány az otthon! Sok otthonom volt már a több mint hét évtized

folyamán, de eddig ez a legkedvesebb! A svéd és a bajor kastély ehhez képest börtön! Merengésre persze nem jutott időm, mert Gréta, de Tamás is egyből bizonyítványával hozakodott elő, megtoldván azzal, hogy ők beváltották ígéretüket, most én következem: azon a napon indulnának ők is Kínába, amelyen én vissza svéd otthonunkba!

- Rendben van - mondtam nekik -, de veletek tartanak a család új tagjai is: a Magdaléna kapitánya, valamint felesége Fatima és a kis Aladdin, tehát nem egyedül mentek!

- Jé...! - Gréta láthatólag örömmel vette tudomásul bejelentésemet, Tamás azonban elmélázott, mintha egészen másutt járt volna gondolatban - ebben az esetben - folytatta lányom - nem lesz akadálya annak, hogy ismét hajón lakjunk! Úgy megszoktuk már a vízen való ringást, hogy - legalábbis én - igazából jókat csak ott tudok szundítani. De - nem gondolod, Apuka, hogy egy kicsit lejjebb kellene állítani a mércét a tanulásban?! Kellemetlen hallani tanáraimtól, hogy többet tudok, mint ők, habár - azt hiszem, ma jól megmondtam egyiknek, hogy mi tulajdonképpen az étellel együtt vesszük magunkhoz a tudományt is! Az asztalnál, amelynél eszünk, professzorok vesznek körül és akarva, akaratlan megjegyezzük, amiről vitatkoznak! Meg hát - nem mindenki mondhatja el magáról, hogy különböző nyelveken beszélő nörszök csapata vette körül bölcsőjét!

- Az enyémet aztán nem - kapta fel Tamás hirtelen a fejét -!

- Na, Te sem panaszkodhatsz - fordult feléje lányom - Te bennem, általam nemcsak egy többnyelvű nörszöt, egyben dadát is kaptál!

Mit mondhatott volna erre Tamás? Hallgatott, mi pedig kacagtunk, pedig lányom tulajdonképpen az igazat mondta, s nem viccnek szánta... -

Este - hazaérkezésünk után épp hogy annyi idő maradt vacsora előtt, hogy rendbe szedjük magunkat, lemossuk az út porát, vacsora után pedig kávézgatás és egy-egy pohár badacsonyi mellett hallgattuk a két pártvezér: Horn és Kuncze televíziós vitáját, ami tulajdonképpen nem is volt vita, hisz a lényeget tekintve ugyanazt mondták mindketten. Figyelmemet Horn egyetlen mondata ragadta meg: ha elvárjuk a néptől, hogy húzza összébb, szorítson a nadrágszíjon, akkor nekünk is szorítanunk kell rajta! Lehet, hogy nem éppen ezeket a szavakat használta, a lényeg azonban ez! Engem mindenesetre feldobott kicsit, mert tőle hallottam először a tehermegosztás miénkhez hasonló megfogalmazását! Persze - amennyiben csak propagandafogás lenne, abban az esetben ők is az előbbiek sorsára jutnak, esetleg idő előtt! Meg kell szüntetni azt az állapotot, hogy egyesek három, négy év alatt az innen-onnan összelopkodott milliókkal milliárdosokká léptek elő, míg a többségnek nemhogy a szükséges élelmiszerekre, kulturális eszközökre, a közüzemi számlák kifizetésére sem futja! Viktória, aki a gyerekek lefektetése után visszajött közénk - Melinda már megérkezésünk előtt lehozta Pestről az egész gyerekstábot - a hétvégi hajókirándulásra - kérdéssel fordult hozzám:

- Kire fogunk szavazni, Apuci?

- Mi sem egyszerűbb, kislányom - válaszoltam -, azokra adjuk voksunkat, akik azért, hogy az ország mielőbb kikerüljön a gödörből, maguk is hajlandónak mutatkoznak összébb húzni derekukon a nadrágszíjat! Ezzel a programmal egyelőre rajtunk kívül - persze magunkat a program megvalósításában már csak, szövetségesként vehetjük számításba - a szocialisták és a szabaddemokraták jelentkeztek, tehát evidens, vagyis nyilvánvaló a kérdésedre adandó válasz! A szociál-liberális kormányzat látszik legelfogadhatóbbnak mind a tőkésvilág, mind pedig a diktatúrák alól szabadult népek számára! Sem a szabadpiaci verseny, sem a szociális érzékenység nem mellőzhető! Az előző rendszer - diktatúra - de az elmúlt négy év kliensnepotista gazdaságpolitikája nem folytatható, ha hosszú távra akarjuk megalapozni jövőnket!

- Akarod, hogy letelexezem vállalataink felé, még van egy nap...!

- A holnapi nap, kislányom, már a csend napja! Mi ne akarjunk senkit befolyásolni döntésében! Véleményem szerint az elmúlt négy év elegendő volt ahhoz, hogy az emberek kialakítsák magukban, hogy milyen jövőt is szeretnének és aszerint fognak szavazni! Az a sok millió, amit propagandára költöttek, jobb helyre került volna, ha a szegények tarisznyájába tesznek valami más egyébre is használhatót, mint..., bár igaz, legtöbbjük már az egészségügyi papírt sem tudja megvásárolni és ismét kukorica torzsához, vagy lapulevélhez nyúlnak! - A többiek nevettek -! - Bizony nem sok nevetnivaló van ezen Kedveseim - folytattam - a propagandapapírok legtöbbjét arra használták fel, jobb esetben szemétgyűjtőbe kerültek! Nem szégyen bevallani: a háború utáni években az újságok elolvasásuk után az illemhelyek akasztószögére kerültek seggtörlőnek és ma ugyanott tartunk háború nélkül!

- Ezt jól megmondtad - Melinda - az asszonyok közül csak ő tartózkodott mellettem, Anna Xéniával és Margitkával a budai „paradicsomban" -, mosolygott, de egyáltalán nem volt nevethetnékje - de valójában így igaz! De - mért nincs itt Tilda? - kérdezte - többet foglalkozhatnál vele, Kedvesem!

- Nincs már szüksége rám - mondtam - faképnél hagyta Grétáékat is, de valójában igaza van: Melaninak éppen elég a lekötöttsége Ádám mellett, így Wotan, az unokánk, leköti Tilda minden idejét!

- Ebben az esetben, kettesben éjszakázunk?! - Az utóbbi mondatot úgy súgta, és kissé bele is pirult! Melinda egyidős velem, s tudjuk, hogy mindkét lánya általam lett...! Ő is, mint Tilda, unokáival volt elfoglalva, s amellett még az ügyvédi irodát is ő felügyelte, rég volt tehát, hogy így kettesben tölthettük az éjszakát, persze - gondolom kevesen kíváncsiak arra, hogy ilyen két idős ember mit tud csinálni egymással, ezért inkább lássuk, mi történt a következő napon, a csend napján, amikor is rendelet tiltja a politikai hangzású propagandát! A tiltás ellenére mégis felröppentettek néhány sirámot, bár más felhangon, de a papság is emlékeztette híveit kötelességükre az „egyházzal" szemben, de általában a tompított hangvétel volt jellemző mind a televízió, mind a rádióra, a Parabola sikamlós műsorát kivéve, de azon is érződött az erőltetettség! A tömeg szívében kezdett lefelé ereszkedni a rárakódott emészthetetlen hazugság tömkeleg, hogy a választás napján aztán maga alá temesse a múlt századi restaurációra vállalkozó konzervatív, jobboldali erőket!

Május 29-én, vasárnap, a várakozásokkal ellentétben, a választás rendben, csendben zajlott le. A feltűnő talán az volt, hogy az arcok fagyosak, elszántak voltak, lesírt róluk a határozottság, az elszántság: elég volt abból, ami volt, valami más kell, a rabláshoz szükségtelenek milliókat felemésztő „szakértők", elég volt Ali babából is, meg a negyvenezer rablóból is! Azt mondják: igazságos elosztás nem lehetséges - hát dehogy nem, de ahhoz meg kell találjuk az embert vagy embereket, akiket már Diogenész is keresett az ókorban! A napközben közreadott jelentésekből már következtetni lehetett, hogy sokkal magasabb lesz a részvétel, a szavazók száma, mint amennyit a közvélemény-kutatás előre jelzett. Ez viszont azt bizonyította, hogy nem érdektelen a magyar nép számára, hogy kik fognak bekerülni az új parlamentbe! S hogy mennyire fel volt készülve a nép erre a választásra, azt mi sem bizonyíthatná jobban, mint az a matematikai alaposság, amellyel a baloldal szinte leseperte a porondról a jobboldalt! A szélsőjobb a szélsőballal együtt már elvérzett az első fordulón! Az ország népe mintha összebeszélt volna: Budapesten az elit negyedek kivételével a szocialista párt vert meg a liberális szabaddemokrata szövetséget is, a fiatal demokraták pedig az egyetemek sokezres tábora ellenére szinte köddé váltak! A megyékben, egynémely nyugati kivételével hasonló helyzet alakult ki, egyik-másikban kizárólagos szocialista győzelem született! A volt kormánykoalíció pártjainak vezetői az eredmény hallatán lebénultak, akinek legnagyobb volt a szája, annak mintha leragadt volna a nyelve. Mi történt...?! A néplélek annak ellenére, hogy különböző fizikai képződményekben helyezkedik el, egységes lenne?! Az eredmény erről tanúskodik! Emberére talált volna a szocialista párt elnökében, akinek már a választás

második fordulója előtt feltették homlokára az abroncs-koronát?! Ha véletlenek nincsenek, akkor a Gondviselés akaratából maradt életben, hogy kivezesse népét a pusztából!

A körülmények úgy hozták, hogy a választási eredményeket Melindával kettesben, ágyban fekve hallgattuk végig! Anna - Judittal úgy egyeztek, hogy a nyarat velünk tölti Kirunában - ügyes-bajos dolgait intézte Pesten, a többieknek pedig kívülem is éppen elég dolga akadt. Az itthon töltött utolsó - csak elutazásom előtti napokat értem alatta - Melindával, legrégebbi, még élő szerelmemmel tölthettem együtt!

- Mit gondolsz - fordult hozzám kérdéssel, miután a választási bizottság ország-világ előtt nyilvánosságra hozta a - természetesen még nem végleges, nem hivatalos végeredményt - nem nyerték túl magukat?! Lesz elég erejük ahhoz, hogy a választók reményeit legalább részben valóra váltsák?

- A többség hirtelen javulásra nem is számít - mondtam -, arra azonban igen, hogy a kétkezi munkást is embernek nézzék, hisz a ma diplomásai is azok elvont keresményéből tanulhattak! Mint ahogy jobbára abból épült fel romjaiból az ország is! A versenyszellemet természetesen nem gyengíteni, erősíteni kell, az pedig csak magántulajdon alapján biztosított termelés és a szabadpiac útján lehetséges! Egyetlen kérdés vitatható, de az is csak ideig-óráig: a társadalomban meglévő feszültségek kiküszöbölése! A marxi kommunális rendszerek kifingottak, de tűrhetetlen a tőkés-kapitalista világ elosztási rendszere is! A tőkés és az őt kiszolgáló munkás közötti kompromisszumot csak a családi szerveződés jelentheti, s bármennyire nevetségesnek tűnik jelen pillanatban, nincs alternatívája! Az eddig gyökeret vert rendszerek átformálása nem könnyű feladat, de itt vagyunk mi, és ha nem tévedek - ez lenne életem legnagyobb tévedése - a zsidó tőke! Együttesen fenekestől fel tudjuk fordítani a világot, de mi nem felfordítani akarjuk, csak belevezetni abba a kerékvágásba, amely az örök-béke felé vezet! Közös érdekünk, hogy a kiegyenlítődés megtörténjen!

- Rám mindenben számíthatsz, Kedvesem - mondta ő - és ez sem kevés! A mi famíliánk egyesíti magában a magyar, a zsidó, a germán-normann, a szláv és ki tudja még hányféle nemzetséget, Mérit pedig, aki mintha csak egy Csokonai versből lépett volna közénk: „Földiekkel játszó égi tünemény...”! nem is tudom, melyik nemzetséghez sorolhatnám! Elég erősek vagyunk ahhoz, hogy hazánkat nemcsak felszínen tartsuk, de - az elsők közé emeljük! A mai világban egymagában csak hányódik az ember, szükségünk van társakra! Mi azonban, azon kívül, hogy példát mutatunk, ne erőltessünk semmit! Majd - a szükség rávezeti az embereket a legmegfelelőbb útra! Neked most az lesz a dolgod, hogy kipihend magad! Két hónapig ne is gondolj másra, csak a dolce vita-ra! Na persze a szerelemmel is csak csínján! Akartam már mondani, de mindig másra terelődött a szó: nem vettetek észre eddig semmit abból, ami Gréta és a kínai fiú között van kialakulóban, vagy máris...?!

- Nem féltem a lányomat - mondtam - aki az övéhez hasonló keménységgel feszül neki a tudás megszerzésének, annak a szexualitás csak pillanatnyi gyönyört jelenthet, s ha tévednék - eggyel több nemzetséget sorolhatnál a famíliába! Különben - egyáltalán nem szégyellném kínai rokonságomat, hisz náluk már magas fokon művelték a tudományt, mikor az én őseim még nyereg alatt puhították a napi húsadagot!

- Nem akarod azt mondani, hogy a kínaiak voltak a tudomány első művelői? És az én őseim?! - Melinda duzzogva nyomakodott egyre közelebb hozzám - József, a fáraók tanácsosa, a próféták...!

- Na jó-jó - mondtam -, de ne ősködjünk, inkább hősködjünk, legközelebb úgyis soká lesz! - Ezzel, egy kis bemelegítés után elkezdődött az, vagy legalábbis hasonló ahhoz, ami harminc évvel előtte...! Úgy is aludtunk el, s ha Pisti másnap reggel fel nem zörget, lekésem a repülőgépet is, ami elég kellemetlen lett volna, mert Anna, aki a jegyeket előre megváltotta és a

gyerekek: Gréta, Tamás, a két kínai és hát - családom még néhány tagja ott vártak ránk a Ferihegyen! Azért írom, hogy ránk, mert természetesen velem jött Melinda is a reptérre, továbbá Viktória, aki a helikoptert vezette, Margitka, Xénia, akik Pistivel együtt valamikor éjszaka érkeztek haza, hogy búcsút vehessenek tőlem, s a család új tagjaitól: a fiatal hajóskapitány családjától, akik a fiatalokkal együtt indultak új állomáshelyükre, Kínába! Hogy ugyanazon a napon induljunk, persze Gréta ötlete volt, de hogy miért sürgette az elutazást, arra ő tudná a választ, lehetséges azonban, hogy a következő könyvből mi is megtudjuk!

A fiatalok gépe indult előbb! Megható volt, ahogy legkisebb lányom átölelt:

- Vigyázz magadra, Drága - súgta fülembe - nem lenne jó, ha Téged is idő előtt veszítenélek el!

Tamás ugyancsak érzékeny búcsút vett anyjától, apjától, ők is a reptéren csatlakoztak hozzánk, mert már előző nap felutaztak a fővárosba, hogy felkészítsék fiukat! De - szívet melegítő volt az a szeretet, vagy nem is tudom, minek nevezhetném, ahogy a fiatal házasok és a kis Aladdin elköszöntek tőlünk! Nem is kísérlem meg, hogy leírjam, mert minden szó, amely a szeretetet vagy a szerelmet akarja érzékeltetni, silány, inkább hallgassunk - a szem és az arc mindennél jobban fejezi ki a bensőnkben feszülő indulatokat!

Végezetül: mivel a géphez csak az utasokat engedték ki és a stockholmi gép indulási ideje is elérkezett, mi is kezdtünk szedelődzködni, Anna és én - de rég volt, midőn kettesben együtt utaztunk! Ő akkor 21 éves volt, ma 53. Az asszonyok elmerengve méricskéltek bennünket, Pisti pedig szokásához híven vállon veregetett:

- Aztán vigyázz, Pajtás, nehogy múmiaként, dobozban térj vissza, mert ezek a szépasszonyok tudod, mire is képesek!?

- Ne mondd tovább, tudom hová akarsz kilyukadni, de Ti is vigyázzatok, nehogy a szegfűk is lekonyuljanak, mint a tulipánok!

Aszód, 1994. június 1. Király László